

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΟΦΙΑ ΛΟΡΕΝ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Η ΜΗΤΕΡΑ του μικρού Νάσου τόν κρατούσε στην αγκαλιά της κυττάζοντας τον στα μάτια με λαχτάρα. "Εβλεπε στο παιδί της τον ίδιο τον έαυτο της, όταν ήταν κι εκείνη εύτυχισμένη μικρούλα, Πραγματικά, ο Νάσος είχε το θελοϋνδίο δέμα της, τα μεγάλα γαλανά μάτια της, τα μακριά βλέφαρα, τα κουκκίστικα λακκάκια του προσώπου της, τη λίγο προς τα επάνω γυρισμένη μύτη της, τα ξανθά μαλλιά της. Στις λίγες αυτές ώρες, που η μητέρα έχει κοντά τον Νάσο της, δεν ξέρει τι να πρωτοκάνει για να τον ευχαριστήσει. Θέλει να του δώσει την εντύπωση ότι μαζί της είναι καλλίτερα από παντού αλλού...

Με πόση ακληρότητα η άποψή του διακρίνεται από την απάχη από την αγκαλιά της, για να τον εμπιστευθεί στη φροντίδα του πατέρα του. Τού πατέρα που την καταδιώκει με το μίσος του, που δεν είναι πια γι' αυτήν παρά ένας ξένος, ένας εχθρός, που της τόν στέλνει με ύσφορα, επειδή έχει το δικαίωμα από τη δικαστική απόφαση να τον βλέπει μία φορά το δεκαπενθήμερο για λίγες ώρες!

"Έχει σιγουριά το σαλόνι, Ε-κρινε όσες φωτογραφίες βγαπορούσαν να προκαλέσουν εκείνες τις επίμονες παιδικές ερωτήσεις, που σε φέρνουν σε άμνησιν, στοίσις με κάθε είδους φρούτα και γλυκά, έβαλε στο χαλί τα πιάδα αγαπημένα παιχνίδια κι' αφού έδωσε άδεια έξοδο στην υπηρεσία, περίμενε την εύχρησμένη στιγμή του ερχομού του. Κι' επί τέλους φτάνει ο μικρός! "Υστερ' από τ' αγκαλιάσματα και τ' αγκαλιές, αρχίζει το μεγάλο πανηγύρι. "Αναποδογυρίζουν τα έπιπλα. "Η μαμά γονατίζει, σέρνεται κοντά του συγκαταβτική, παιχνιδιάρικη. Τόν

βοηθάει να στηρίξει τους μολι-δένιους στρατιώτες του, να φιλάει με τα χρωματιστά ξυλάκια σπιτάκια και πύργους. Τόν πειράζει, τόν τσιμπάει, τόν γαργαλάει. Είναι αφάνταστα εύτυχισμένη, που βρίσκεται μαζί του. Μά, αέφανα, τα μάτια της σκεπάζονται από ένα μαύρο σύννεφο. Ρυχνεται με απελπισία πάνω στο παιδί της, του γεμίζει με φιλιά τα ποδοράκια, τα χεράκια, το λαιμό του. Κι' ο μικρούλης τρομάζει, αμύνεται, προσπαθεί να την απωθή και ξεφωνίζει:

— "Άσε με, λοιπόν, άσε με, με πονάς, σου λέω! Είμαι θυμωμένος μαζί σου..."

— Τα καλά παιδάκια δεν θυμούνται ποτέ με τη μαμά τους, τού λέει εκείνη.

Μά ατάς, κακιωμένος, σκληρός χωρίς να το νοιώθει, της απαντάει:

— Δεν είσαι η μαμά μου... Εί-σαι μία κυρία!...

Στο άκουσμα των λόγων, του, η δυστυχική μητέρα, αναπηδάει και τρέμοντας τραυλίζει:

— "Α! Δεν είμαι πιά παρά μία... μιά... κυρία!... Δεν είμαι πιά η μαμά σου!... Είχαν την τόλμη να σου πούν τέτοιο πράγμα, Νάσο;... Βέβαια, θα σου τώπανε για να μου το λές! Τους έβλεις!..."

Λυγροί την συνταράζουν δόλο-σμη. Σκουπίζει το ιδρωμένο μέτωπό της και σφίγγει τα δόντια της για να μην άρχισιν να κλαίει. Τρεκλίζει σαν να της κόπταναν ξαφνικά τα γόνατα και πέφτει σε μία πολυθρόνα.

Ο μικρός, ταραγμένος απ' ό-τι βλέπει, διστάζει για μία στιγμή. "Επειτα πλησιάζει τη μητέρα του, της απλώνει τα χέρια για να τον συγχωρήσει, να τόν πάρει κοντά της και συνεχίζει:

— "Η θεία Διονυσία το είπε

αυτό χτες... Μά εγώ ξέρω ότι λέει ψέματα... Εγώ ξέρω ότι είσαι η αγαπημένη μου μαμά!... Σου το είπα για άστείο, χρυσή μου μαμά..."

Λέει πολλές φορές τη γλυκιά αυτή λέξη και ζητάει να τόν συγχωρήσει. "Ανεβαίνει στα γόνατα της μητέρας του, σφίγγεται πάνω στο στήθος της.

Εκείνη συνέχεται, παρηγοριέται, προσπαθεί να χαμογελάσει, τού αγγίζει το μέτωπο με τα κρύα χείλη της κι' αρχίζει να τού μιλάει με καλωσύνη: Πώς μεγάλες αυτές τρεις μήνες, Νάσο!...

Τόν χτενίζει τώρα με προσοχή, τού φοράει ένα γιλέκο από βενετσιάνικη δαντέλα, μία γραβάτα και τόν πάει μπροστά στο μεγάλο καθρέφτη.

— Βλέπεις, Νάσο, πόσο όμορφος είσαι τώρα; "Η θεία Διονυσία δεν ξέρει να σε στολίσω έτσι όμορφα!

— Ναι, ναι, μαμά!

Κι' ενώ ο μικρός καμαρώνει μπροστά στο μεγάλο καθρέφτη, η μαμά του κάνει μία υπόκλιση και φωνάζει:

— Το τραπέζι για τόν κύριο Νάσο είναι έτοιμο!...

Πάνε στην τραπέζια, που είναι στολισμένη για την ημέρα αυτή. Και η μαμά δείχνοντας στον γιό της τα γλυκά και φρούτα, τού λέει:

— Πάρε, τ' αθέλεις, Νάσο, όλα αυτά είναι δικά σου!

— "Όλα; ρωτάει αυτός με δυσπιστία.

— "Όλα, Νάσο, όλα... "Από πού θες ν' άρχισης;

— Πές μου εσύ, μαμά!

— Τι θα έλεγες για μία πιάστα φρούτα;

— Ναι! ναι... Και ύστερα;

— Ένα κομμάτι μεγάλο κέικ;

— Και έπειτα;

— Δύο - τρία φρούτα - γκλασε...

Ενθουσιασμένος ο μικρός Νά-βουτάει το χέρι σ' όλα τα πιά-τα, δε βγάζει πιά μιλιάν. Είναι πασαλειμένος κρέμες ως τη μύτη!

Για μία στιγμή φαίνεται σκεπτικός. "Επειτα κουνάει το κεφάλι του και λέει:

— Τι κρίμα να μαλώσετε με το μπαμπά! Θα ήσουν τόσο κα-λή μαμά για μένα!... Θάσουν πάντα κοντά μου... Γιατί δεν ξαναγαπώσαστε;...

Αυτή δαγκώνει τα χείλη της, προσπαθεί να συγκρατηθεί. Όλη της η χαρά πέταξε αέφανα μα-κριά, πολύ μακριά...

— Στην ηλικία σου τα παι-δάκια δεν πρέπει νάναι τόσο πε-ρίεργα, λέει στο Νάσο.

— Τι είπες, μαμά; ρωτάει αυτός.

— Είπα πως θάκανες καλλί-τερα να σκουπίσης τη μύτη σου! Για άκουσε, που έα σε πάνε το καλοκαίρι;

— Ο μπαμπάς μου είπε να μη στο πιά!

— Καλά, καλά, κράτησε το μυστικό σου, κύριε Νάσο!

— Ένα κουδούνισμα, γοργό, νε-μικό, επιτακτικό, τούς δέκοψε. "Η μαμά του Νάσου τρέχει ν' ανοίξη την πόρτα.

Μία ξεραγκιανή, ψυχρή γκου-βεράντα παρουσιάζεται. "Υπο-κλίνεται με ευγένεια και μου-ρουρίζει έδρα:

— Έρχομαι να πάρω τόν μι-κρό, κυρία. "Η ώρα πέρασε...

— "Η πληγωμένη μητέρα, η κατα-δικασμένη να βλέπει το παιδί της μία φορά στο δεκαπενθήμερο, δεν φέρνει την παραμικρή αντίρρηση. "Ετοιμάζει το Νάσο, γεμίζοντάς τον φιλιά...

— "Αντίο, παιδί μου, αντίο στο καλό!...

Κι' ενώ ο μικρός κατεβαίνει τις σκάλες, η μητέρα του πέφτει σ' ένα ντιβάνο, κρύβει το πρό-σωπό της στο μαξιλάρι για να μην άκούγεται και κλαίει σπαρα-κτικά, απελπισμένα!...

ΡΕΝΕ ΜΠΟΥΛΛΑΒ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

Ο έλεκτός τραγουδιστής Γιώργος Λου-κάς επέστρεψε στην Αθήνα, ύστερα από μία θριαμβευτική καλλιτεχνική περιοδεία στην Αυστραλία. Από τόν περασμένο Σε-πτέμβριο τραγουδούσε στις μεγαλύτερες πόλεις της Αυστραλίας άρχίζοντας από τόν Σίδνεϊ. Οι εκεί έγκρατοιμένοι "Ελ-ληνες, αλλά και τόν κοινό της Αυστρα-λίας, που γνώρισαν χάρις στη φωνή του, τις μεγαλύτερες επιτυχίες του ελληνικού τραγουδιού, τού επεφύλαξαν θερμή υπο-δοχή. "Η επίσκεψή αυτή του Γιώργου Λουκά στη μακρινή ήπειρο ήταν η δεύτερη. Και πέρσι είχε κάνει μία θριαμ-βευτική τουρνέ, η επιτυχία του δε εκείνη τού εξασφάλισε και τη φετινή πρόκληση.

ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΣΤΙΣ ΚΟΝΣΕΡΒΕΣ
Μία καινοτομία, που εφάρμοσε ένας "Α-μερικανός βιομήχανος κονσερβαρισμένων τροφών έχει αναστατώσει στις "Ηνωμέ-νες Πολιτείες τις βιομηχανίες μαγειρι-κών σκευών. Ο βιομήχανος αυτός είχε την επιτυχία έμπνευσιν να προσφέρει τα τρόφιμά του μέσα σε κουτιά, που έφο-διασμένα με γερούσια μεταβάλλονται α-τομιάτως σε κατασφάλας, άγρηστέοντα έ-τσι τα μαγειρικά σκεύη και δημιουργώ-ντας ένα θαύμα κίβδου για τούς κατασκευαστάς τόν σκευών αλτών. Στη φωτογραφία μας μία νοικοκυρά με μιά νέα κονσέρβα, το περιεχόμενό της ό-ποιας ζεσταίνει μέσα στο ίδιο κουτί-κα-τασφάλα.

ΤΑ ΦΩΤΑ ΣΤΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΧΡΟΝΙΑ
Η ταμιά από τις μεγαλύτερες θρησκευτικές γιορτές. Ο αυτοκρά-τορας πήγαινε με μεγάλη πομπή στο αγίασμα τών νερών. Φορούσε τόν βα-σλικό στέμμα και τόν ακολουθούσαν έφαιποι οι στρατηγοί, οι πατριόχοι, οι συγκλητικοί και οι άλλοι Βυζαν-τινοί άρχοντες.

Οι δρόμοι, απ' όπου θα περνούσε η βασιλική πομπή είχαν στρωθεί με δάφνες, με μυρίνες, με άνθη και δειντολίθιο. Και τα γύρω σπίτια ήσαν στολισμένα με κρεμασμένα χα-λιά, με μεταξωτά ύφασματα και με διάφορα χρυσά και άσημένα βάζα. Λιθανάτως έκαμνε παντού απ' όπου θα περνούσε η πομπή, ενώ ο λαός στα πεζοδρόμια έψαλλε θρησκευτι-κούς ύμνους και έπαιφνιμοσε τόν α-τοκράτορα...

Με τη γιορτή τών Φώτων τέλειω-ναν και τα γλέντια τών Χριστούγεν-νων και της Πρωτοχρονιάς, τόν Δωδε-καήμερον τών Βυζαντινών χρόνων, και οι άνθρωποι έξαναγύριζαν στις δουλειές τώνς εύχόμενοι την "αυτήν αυδής επιδείν "εορτή", δηλαδή, εί-ναι τόν χρόνο να είναι καλά και να ζα-ναγιορτάσουν.

Με τόν αγίασμα τών νερών στην "εορτή τών Φώτων εξαφανίζονταν και οι Καλλικάντζαροι, που κυριαρχού-σαν όλο τόν διάστημα τού δωδεκαμέ-ρου. Γι' αυτό και τόν χρονικό αυτόν διάστημα, από τα Χριστούγεννα ως τα Φώτα, έθεωρείτο από τόν λαό χρό-νος πολύ επικίνδυνος, από την πα-ρουσία στην Έλλάδα διαφόρων δαι-μονιών και ίδιως τών Καλλικαντζά-ρων.

Οι γυνακες αποφεύγουν σχεδόν κάθε εργασία, εκτός από τις άπα-ροίτητες καθημερινές.

Αδ μπαλάνουν, γράφει η παράδο-σις, για να μη μπαλάνουν τα σύν-σις. Δεν φέρνουν γάμο και δεν φέρουν εις τόν χειρόμυλο για να μη φέρουν βρόντες. "Αντιθέτως πρέπει κάθε μέ-ρα να κλάθουν από ένα αδράχτι και να τόν κρεμίσουν στη γωνιά, για να τόν βλέπουν οι καλλικαντζαροι και να μη τόν πειράξουν. Την στάτην της εστίας δεν σηκώνουν παρά αφού περάσουν τα δωδεκάμερα, και τότε την ρίχνουν εις τόν άμπελο, ως προ-φυλακτικό από κάθε ασθένεια...

Η παράδοση αυτή τών καλλικαν-τζάρων υπήρχε στα περισσότερα Ελ-ληνικά μέρη στο διάστημα της σκλα-βιάς και διατηρήθηκε σε πολλά τού έλευθερού και διατηρήθηκε στην Ελ-ληνική πατρίδα ως τόν παλαιότερο των περασμένων αιώνων και τόν σημάδι τών περασμένων αιώνων. Αν θέλαμε ν' αναζητή-σαμε τις ρίζες της θα τις βρίσκαμε στα Βυζαντινά χρόνια κι' ακόμη πα-λαιότερα. Εκτός από τη λέξη καλ-λικαντζαρος, χρησιμοποιούσαν κατά τούτους και άλλες για να προσδιορί-σουν τα ξωτικά αυτά δαιμόνια. Τους έλεγαν: παγανούς, παρωρίτες, κα-λοδελώνδες, καλοντζήδες, κακα-λοβρίσματα, κήδες και πολλά άλ-λα. Τους φαντάζονταν δινα έλευνης μορφής και έμφανίσεως, άδύνατους, κακομουστουνούς, αλλοτε πολύ κοι-νούς και άλλοτε πολύ άχρηστους, με μακριά βρωμέρα και ατμοεοκάνηδες και συνήθως κουτσούς.

«Καθένας από αυτούς, λέγει η παράδοση, έχει κι' από ένα κουτί-κα-ρί κι' όλα μαζί! "Αλλοι είναι κου-τοί, άλλοι μονοτάτοι, μονοδόδαροι, στραβοδόδαροι, έπαλτασμένοι και κοντολόγους όλα τα κουσούρια και τα σακαταλικά της βροσκίας επάνω τους».

Αλλού τούς φαντάζονται γυμνούς, άλλοι ντυμένους με κουρέλια, με μιά μπέρτα στην πλάτη κι' ένα σκουφί στο κεφάλι από γουρουνότριχες, με σιδερένια παπούτσια ή τσαρούχια.

Οι καλλικαντζαροι στη φαντασία τού λαού, τρώνε βρώμικα πράγμα-τα: φιδιά, σαύρες, βατράχους. Τους άσέβουν όμως και οι θνητοί. Γι' αυτό και οι νοικοκυρές, στα δω-δεκάμερα τών Χριστουγέννων έφαι-ναν για χατήρι τούς θνητοί, έφαι-ναν τόν καιρό ζούσε στα κατάσφα-λα τής γης και έμφανίζονταν μόνο στην επιρραία από τις γιορτές τών Χρι-στούγεννων στα Φώτα. Μέσα στις πόλεις δεν είναι βρωμίζοντι, αλλά μόνο ένοχλητικοί. Βρωμίζοντα τα φα-γητά κι' άνακατέουν τόν σπύτι. Αν-τίθετα στην ύπαιθρο είναι επικίνδυ-νο και για τόν ζώο και για τούς άν-θρώπους. "Αμα έμειναν άσπαστοι να τόν άναγκάζουν να χορεύει τέλειες έξαναλήψεις. Οι νοικοκυρά-δες για να τούς αποφεύγουν σταυ-ράδες μαγισσών. Χάραζαν σταυ-ρούς στις πόρτες και στα δαγεία, λι-βανίζαν, έκαμνουν τα παλτοσάφουρα

ΤΑ ΦΩΤΑ

στα παλιά χρόνια

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΥΣ

και πρό παντός άλειψαν τις πόρτες τους με κοκκινάγκασο που τη μυ-ρωδιά του την άπεχθάνονταν οι καλ-λικαντζαροι.

Πώς τώρα δημιουργήθηκαν στη φαντασία τού λαού μας οι καλλικαν-τζαροι; Με τόν θέμα αυτό έχουν ά-σχοληθή πολλοί και προσπάθησαν να δώσουν μιά εξήγησι. "Η πιθανότερη, που τήν δέχεται και ο Πολίτης, εί-ναι ότι οι καλλικαντζαροι άποτέλεον ύπόλειμμα τών πρωτοχρονιάτικων με-σκαρδάων τών Βυζαντινών. Διαφανές υπάρχουν και για την έτυμολογία της λέξεως καλλικαντζαρος και πολ-

νε, αλλά και σε άλλες μεγάλες γιορ-τές και σε εξαιρετικά γεγονότα. "Ε-πί πλέον υπήρχε εθώσπισμα παλαι-όν, σύμφωνο με τόν όποιον ο αυτο-κράτορας έζητούσε από τούς διοικη-τάς τών επαρχιών καταλόγους φω-τών, για να τούς στείλει χριστού-γεννατικά έορτήματα. Και άναφέ-ρονται αυτοκράτορες τού Βυζαντι-νού και άλλοι πηλοδοχοί τού κράτους που διαδέχον από την προσωπική τους παρουσία μεγάλα ποσά για τούς φωταχούς.

★
"Αν όμως τα Χριστούγεννα ήταν γιορτή καθαρά θρησκευτική και της

Οι μασκαράδες τού Βυζαντίου δεν άφηναν σε ήσυχία τούς διαβάτες...

λές γνώμες έχουν διατυπωθή. "Ο Κο-ρσής τήν παράγει από τόν καλό-κάνθαρος. "Ο Κοσκουλάς από τόν κα-λό και τσαγγίον. Τα ταγγία στα Βυζαντινά χρόνια ήσαν τα μεγάλα βασιλικά παπούτσια (μπότες). Τελί-κα ο Κοσκουλάς παραδέχθηκε τη γνώ-μη τού Κορσέ, με τήν όποια συμφω-νούν και άλλοι που άσολήθηκαν με τις παραδόσεις τού ελληνικού λαού. Τη δημιουργία τών καλλικαντζά-ρων πρέπει να τήν αναζητήσουμε στα Βυζαντινά χρόνια και στις γιορτές τού δωδεκαήμερου, που άρχισαν από τήν γέννηση τού Χριστού και τέλειω-ναν με τη βάπτισή του. Τα Χριστού-γεννα, που ήσαν για τούς Βυζαντι-νούς μιά από τις μεγαλύτερες θρη-σκευτικές γιορτές, είχαν άφιερωθή σε έργα φιλανθρωπίας, άλλης γύνης και φροντίδας για τούς φτωχούς. Κα-νένας άσπαρος δεν έπρεπε να μείνει χωρίς φαγητό. Και τόν έπίσημο γεύ-μα που έδιδε τήν ημέρα τών Χρι-στούγεννων τόν βασιλικό παλάτι γε-μάτις μαζί με τόν αυτοκράτορα και τρέις φτωχοί.

Εκτός όμως από τούς τρέις "ετα-στικούς συνδαιτημένους και πολλοί άλλοι φτωχοί έφταναν τήν ημέρα τών Χριστούγεννων τόν βασιλικό πα-λάτι, όπου παρσκακεύαν ειδικό σνα-πίσιο για τούς μεγάλους αριθμούς άπορών. "Ο "έν τού άνακτόρους ψωμισμένον πένιτων" ίσχυσε από τα πρώτα χρό-νια της Βυζαντινής αυτοκρατορίας και γινόταν όχι μόνο τα Χριστούγεν-

να, αλλά και τήν Πρωτοχρονιά, που έκτός από τόν θρησκευτικό της χαρακτή-ρα έπαιρνε και λαϊκό και προ παν-τός χαρακτήρα γλεντιού και εύδη-μιας. Προληπτικοί άνθρωποι οι Βυ-ζαντινοί, ήθελαν να δέχονται τόν καινούργιο χρόνο με γλέντια και χα-ρές, πιστεύοντας πως όπως θα πε-ρνούσε η πρώτη ημέρα τού χρόνου, θα περνούσαν και οι υπόλοιπες. "Α-ποδίδαν μεγάλη σημασία στον πρό-το άνθρωπο που θα έμπαινε στο σπίτι τούς τήν Πρωτοχρονιά. "Επρε-πε να είναι νέος και γούρλης. Γι' αυτό γύριζαν και τα παιδιά τα σπύ-τια από τόν πρώτο της ημέρας της Πρωτοχρονιάς και λέγαν τα καλά-να, παίρνοντας όπωσ και σήμερα φιλοδώρημα.

Οι μαθητά μαλίστα τών σχολεί-ων - που δέκοσαν τα μαθήματα, όπωσ και τώρα, στις γιορτές τών Χριστούγεννων - έλεγαν τα καλά-να εις όφελος... τόν δασκάλου τών. Και τόν πηγαίναν τα χρήματα που τούς είχαν δώσει, άλλα και αλγά, γλυκίσματα και δακλινές... κά-τε!

Στις διακεκοσμένες της Πρωτοχρο-νιάς τών Βυζαντινών περιχαράσσον-ταν και οι μασκαράδες. "Η αυτάρεια να μασκαρεύονται τήν Πρωτοχρονιά δεν έχει διατηρήσει στις ημέρες μας παρά μόνο σε λίγαστά χωριά τού Πόντου, της Μακεδονίας και της Θράκης. Τότε όμως ήταν καθιερω-

μένη. Μασκαρεύονταν για τόν καλό τού καινούργιου χρόνου, που τόν ύ-ποβόησαν με ξεφωνητά και τρα-γούδια. Οι πρωτοχρονιάτικοί μασκα-ράδες τού Βυζαντίου περιστάναν διάφορα ζώα - τράγους, γκαμήλες, έλάφια - άπομμιούντας τις φωνές τούς, πηδούσαν σαν κι' εκείνα και δεν άφηναν σε ήσυχία τούς διαβά-τες με πειράγματα και σπρωξίματα.

Οι παραπονοί αυτοί μασκαρέ-δες γύριζαν όλη τη νύχτα, χτυπού-σαν τις πόρτες τών σπιτιών και προκαλούσαν τέτοια άνησυχία, ώστε κάποιος Βυζαντινός χρονικογράφος να τούς παρομοιάζει με μιά «πομπή δαιμόνων», που έφερνε περισσότερη άναταραχή στην πόλι από όση θα έφερνε ένας εχθρός που θα τήν κα-τατούσε. "Από τόν φόβο που προ-ξενούσαν οι εξαιρετικά θορυβώδεις και ένοχλητικοί αυτοί μασκαράδες στα μικρά παιδιά, γεννήθηκε και η παράδοση τών καλλικαντζάρων στην ελληνική φαντασία, οι όποιοι όπωσ ρονταί έξαναφύονται με τόν αγίασμα της γιορτής τών Φώτων. "Ακριβώς, γιατί τήν ημέρα εκείνη τελειώνουν και οι πρωτοχρονιάτικες διασκεδάσεις στο Βυζάντιο, που έ-παιρταν στούς τραγοπόδαρους με-σκαράδες τις τρέλλες τούς.

Τό δωδεκάμερο τών Βυζαντινών

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Καθέτως και όριζοντίως

Είς Ζάππειον περιπατών πρό ήμερών ένδόξως έρωτικήν επίδρασιν υπόστην παραδόξως τούτέστιν με κατέλαβεν έξαφνικώς μεράκιον ίδων "Αθίθα στρουμβούλην εις έρημον παγκάκιον. Καί σπείσας οίον τάχιστα πρός τήν κομψήν τήν Δίδα κι' έχων βεβαίως σίγουρον έρωτικήν έλπίδα: — Πώς είσθε; τήν ήρώτησεν με ύφος γάρ μοιραϊόν, πλύν αυτή έποίησας τόν σφόδρον τόν κορέον. Τούτέστιν με ήγνώσαν καταφανώς η Δίς κι' ενώ εγώ τής έλεγον: "Ω Μούσα καταδέξου!...»

"Εκείνη δεν άπνηντησε πώς η άναίδης, άσχολλημένη έμβριθώς εις λύσιν σταυρολέων. "Εφ' ό τόν θέμα λογισθείς με τήν σφήν μου κρίσιν κι' έν σταυρολέω βλέποντας τήν γόνιμον τήν λύσιν έπλευρίσαν τήν νεοαν έπίσημο έπιπροσέτως: — Ερως έστιν, ό Μούσα μου, τόν τέσπ' να καθέτως!

"Ερως φεφλογεράτατος! τής έλεπον (τοιμωδώς, μβανίνας τρίπαξ δέ αυτήν σταυρολεξοειδώς εύθως έγονυπέτησαν κι' έκτεινας τήν χε- (ρουκλαν, άνέκραξον θωπεύοντας τής άτιθίδος τήν (μβούκλαν: —"Εκ σταυρολέω δράττομαι δοδεσίσης (άσφρηξης... Πλύν τήν βαρείαν τσάνδα της άνήγειρεν (ή Μίς

ι' όκτάκις τήν κατήνεγκε καθέτως (ή άναίτιως έφ' ό και οίκοι εύρίσκειται είσετίς (όριζοντίως!

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο Φιντέλ Κάστρο μιλάει στους οπαδούς του: Σε ποιόν ανήκει το μέλλον;

ΚΟΥΒΑ: Τò μέλλον του Κάστρο μετά τη

Ο ΤΕΡΜΑΤΙΣΜΟΣ της διεθνούς κρίσεως γύρω από την Κούβα, άνοιξε ένα νέο κεφάλαιο στην ιστορία του πολυτάραχου αυτού νησιού.

Η έντυπωσιακή αποχώρησι των Ρώσων δημιουργεί για τον Φιντέλ Κάστρο, αλλά και για όλη την Κεντρική και Νότιο Αμερική μια καινούργια κατάσταση.

Η διάλυσι των σοβιετικών βάσεων στην Κούβα και το μπαρκαρίσμα για επιστροφή στη Ρωσία των πυραύλων και των πολεμικών αεροπλάνων, σημαίνει αρκετά καθαρά το τέλος της παρουσίας των δυνάμεων του Κρούτσσεφ σε όλη την αμερικανική ήπειρο.

ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Για την ώρα, όλος ο πολιτικός μηχανισμός του Φιντέλ Κάστρο περνάει μια μεταβατική περίοδο, που μόλις άνοφωτίζεται από μερικές ελπιδοφόρες ακτίνες.

Για την ώρα η προοπτική είναι σκοτεινή και θα χρειαστεί μεγάλη προσπάθεια και πολύ αυτοκριτική, για να μπορέσει το καθεστώς του Κάστρο να βρή μια καινούργια ισορροπία.

Η Κούβα, το μικρό αυτό νησί των εξηκτομμυρίων κατοίκων, στα ανοιχτά της Καραϊβικής και 150 περίπου χιλιόμετρα από την ακτή των Ηνωμένων Πολιτειών, πέρασε βέβαια στην ιστορία του από πολλές φάσεις...

Τα τελευταία χρόνια του καθεστώτος του Μπατίστα, η έκλυσι και η ήθικη άσυναρτησία είχαν πάρει μια άπιστευτη έκτασι.

ΣΥΜΒΙΩΣΗ ΜΕ ΤΙΣ ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

Αλλ' αυτό ήτανε ή μια όψι του νομιματός... Η άλλη ζύεινε, με τρόπο, άλλωστε, πολύ λαμπερό, ότι η Κούβα ήτανε ένα είδος αμερικανικής επαρχίας. Ο-

Παρέλασι από στρατιωτικές του Κάστρο: Η νεολαία πιστεύει στο καθεστώς...

ταν λέμε «Κούβα», σωστότερο θα ήτανε να πούμε οι κουβανέζικες πόλεις, γιατί η ύπαιθρος βρισκότανε αιώνες πίσω.

Οι πόλεις της Κούδας, με επί κεφαλής την πρωτεύουσα Αβάνα, ζούσαν στο ίδιο μήκος κύματος, στον ίδιο ρυθμό με τις αμερικανικές πόλεις.

Ο τεχνικός πολιτισμός βασιλευε παντού.

Αυτόκινητα, τελευταίου τύπου, μέγαρο — τελευταία λέξι της αρχιτεκτονικής — και όλα τα μικρα θαύματα του τεχνικού πολιτισμού, αποτελούσαν την πεμπουσία της ζωής της Κούδας.

Στην πραγματικότητα, οι κάτοικοι των πόλεων, ουσιαστικά, είχανε δύο εθνικότητες, ήτανε Κουβανέζοι και Αμερικανοί.

Ο τουρισμός, άλλωστε, άναμεσα στις Ηνωμένες Πολιτείες και στην Κούβα, ήτανε τόσο ά-

γο, έμοιαζαν να έρχονται από έναν άλλο πλανήτη!...

Η επανάστασι του Κάστρο ήτανε μια αγροτική επανάστασι... Στην πρώτη περίοδο, η επιφάνεια της ζωής στις πόλεις δεν άλλαξε πολύ...

Αλλά, βαθύτερα, είχαν αρχίσει οι μεταβολές, που έφταναν σ' ένα πραγματικό ρήγμα, με τη διακοπή των σχέσεων Ηνωμένων Πολιτειών και Κούδας.

Οι πόλεις — με δτι αντιπροσωπεύουν — άρχισαν να αργοπεθαίνουν. Όλη η βιομηχανική τους βάση, όλος ο τεχνικός τους «πολιτισμός», με την έλλειψι νέων μηχανημάτων και ανταλλακτικών από την Αμερική, άρχισε να διαλύεται.

Καί, με τον αποκλεισμό των Αμερικανών, στην τελευταία διεθνή κρίσι, η διάλυσι πήρε τη μορφή αληθινής καταστροφής για τους κατοίκους των πόλεων.

Στην ίδια περίοδο, οι χωρικοί ουσιαστικά κατέλαβαν τις πόλεις. Όλος ο κρατικός μηχανισμός πέρασε σιγά-σιγά στα χέρια τους, γιατί μόνο σ' αυτούς είχε εμπιστοσύνη το καθεστώς. Αλλά δεν είναι εύκολο, από τη μία μέρα στην άλλη, να δημιουρ-

Χωρίς τους σοβιετικούς

νηπυγμένος, ώστε και πολλοί Αμερικανοί θεωρούσαν τον εαυτό τους σαν Κουβανέζο.

Η στενή αυτή συμβίωσι Ηνωμένων Πολιτειών και Κούδας πήρε απότομο τέλος με την άνοδο στην εξουσία του Φιντέλ Κάστρο.

Η Καστρική επανάστασι ξεπετάχτηκε μέσα από τον «άγνωστο» και παράξενο κόσμο της Κουβανέζικης αγροτιάς, μέσα από τη ρώχεια των αγροτών, που ζούσανε πίσω απ' τον κόσμο.

ΠΟΛΕΙΣ ΚΑΙ ΥΠΑΙΘΡΟ...

Η απόστασι ανάμεσα στη ζωή των πόλεων και στη ζωή της ύπαιθρου έπαιρνε τη μορφή «άλλου κόσμου».

Όταν μερικοί χωρικοί έφθαναν στην Αβάνα ή στο Σαντιά-

γο, η γη τους διοικητικά στέλεχη και παράγοντες της οικονομικής ζωής από άπλους χωρικούς.

ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΣΤΡΟ

Η στρατιωτική έγγυησι της Σοβιετικής Ενώσεως και η βοήθειά της, ακόμα η παρουσία χιλιάδων Ρώσων τεχνικών και στρατιωτικών, αντίσταθμιζε, ως ένα σημείο, τα κενά της επαναστάσεως...

Για τον Φιντέλ Κάστρο και τους άλλους ηγέτες της επαναστάσεως, αλλά και για ένα μεγάλο τμήμα των κατοίκων του νησιού, η παρουσία των πυραύλων και των στρατιωτικών αεροπλάνων της απειράδας του σοσιαλισμού, ήτανε κάτι το μεσαιανικό, που δημιουργούσε ένα αίσθημα παντοδυναμίας, ενθουσιασμού και τόλμης.

Καί ήτανε πραγματικά ένα μεθυστικό συναίσθημα, οι φτωχοί χωρικοί της Κούδας να μπορούν να άπειλουν, χωρίς στους συμμάχους τους Ρώσους, την παντοδύναμη και πλούσια Αμερική. Η άφιξι ενός σοβιετικού καραβιού στην Αβάνα, άποτελούσε αντικείμενο γιορτής.

Με λουλούδια και μουσικές, μέσα σε μια ατμόσφαιρα, εξαλλου, ενθουσιασμού, υποδέχονταν οι Κουβανέζοι τους Ρώσους τεχνικούς και στρατιωτικούς.

Η σοβιετική βοήθεια, χωρίς να είναι πλήρης και χωρίς να μπορεί να συναγωνιστή την αμερικανική ποιότητα, πάντως ήτανε το όξυγόνο, που κρατούσε στη ζωή το καθεστώς του Κάστρο.

Η νεολαία, που στην Κούβα του Κάστρο έχει όλα τα δικαιώματα, έδινε τον τύνο στην καταπληκτική αυτή εξαρσι.

Η ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ ΤΩΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΩΝ

Η δραματική αποχώρησι των Ρώσων από την Κούβα, η συμφωνία τους με τις Ηνωμένες Πο-

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

λίτες, η διάλυσι των βάσεων και το μπαρκαρίσμα των επιθετικών όπλων, άποτελέσαν πραγματικό σεισμό για το καθεστώς του Κάστρο. Κι' ακόμα σπουδαιότερο είναι το άναμφισβήτητο πολιτικό κενό, που δημιουργείται σιγά-σιγά στην Κούβα.

Η ΜΟΣΧΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΣΤΡΟ

Όσο η Κούβα είχε μια στρατηγική αξία, η Σοβιετική Ένωσι ήτανε προθυμότερη ενά πληρώνη το λογαριασμό.

Σήμερα, η Κούβα, όχι μόνο δεν έχει πια καμιά στρατηγική αξία για το Κρεμλίνο, αλλά, αφού άποτελέσε την αφορμή μίας ήττας, εξακολουθεί ν' άποτελεί έναν κίνδυνο...

Καί, μοιραία, άρχισε να περιορίζεται η σοβιετική βοήθεια...

Στους διεθνείς διπλωματικούς κύκλους διηγούνται, ότι, όταν ο περίφημος Τσέ Γκουεβέρας, ύπαιργός της Βιομηχανίας, σκληρός επαναστάτης και άνθρωπος της εμπιστοσύνης του Κάστρο, πήγε στη Μόσχα, ο Κρούτσσεφ του έπτε:

— Υπάρχουν δύο είδων κομμουνισμοί στον κόσμο: ο ρωσι-

διεθνή κρίσι

πυραύλους

κός κομμουνισμός και ο έστρεμιστικός. Η Κούβα διοικείται από τον έστρεμιστικό κομμουνισμό...

Γι' αυτό άλλωστε και η Σοβιετική Ένωσι, μη έχοντας εμπιστοσύνη στην πολιτική ώριμότητα του Καστρισμού, παρά τις επίμονες παρακλήσεις της Κούδας, δεν τη δέχτηκε στο Σύμφανο Βαρσοβίας.

Για τη Μόσχα, η Κούβα δεν άποτελούσε οργανικό τμήμα του κομμουνιστικού κόσμου, αλλά μια προκεχωρημένη βάση στρατηγικής και πολιτικής δράσεως, μια βάση, που, όπως όλες οι βάσεις, μπορεί μιά μέρα να εγκαταλειφθεί.

Είναι, βέβαια, πολύ δύσκολο να προβλεφθεί ακριβώς η εξέλιξι της επαναστάσεως του Κάστρο στην Κούβα.

Είναι, άλλωστε, εκ πρώτης όψεως, αρκετά περίεργο, αλλά κατ' βάθος απόλυτα φυσικό, ότι, από τη μία μεριά ο Κάστρο υιοθετούσε μιά έστρεμιστική πολιτική — όλες, άλλωστε, οι επαναστάσεις είναι έστρεμιστικές στα πρώτα τους βήματα — κι' από την άλλη, είχε άρχισι ν' άπομακρύνη από τα βασικά πόστα και τους σταλινικούς και τους «άνευ όρων» πιστούς στη Μόσχα.

Για τον Κάστρο το πρώτο και κύριο ήτανε και είναι η διατήρησι της εξουσίας, που δε θα ήτανε δυνατή σε περίπτωση πωτοδυναμίας των ανθρώπων του Κρούτσσεφ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

Σήμερα, ο Κάστρο πιέζεται από παντού ν' άρχισι ένα διάλογο με τις Ηνωμένες Πολιτείες. Προς αυτή την κατεύθυνσι τον ώ-

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

πηρεύεται ο Κάστρο, πνέζεται από παντού ν' άρχισι ένα διάλογο με τις Ηνωμένες Πολιτείες. Προς αυτή την κατεύθυνσι τον ώ-

Όταν οι Ρώσοι τεχνικοί και στρατιωτικοί έφταναν στην Κούβα: Χτες λουλούδια και υποδοχές, σήμερα...

Μιά χαρακτηριστική γελοιογραφία. Ο Μικογιάν επιστρέφοντας από την Κούβα, λέει στον Κρούτσσεφ: «Πόσο καλύτερα είναι να μην έχης πäre - δώσε με τον Κάστρο!...»

θεί και η Σοβιετική Ένωσι, προς αυτή την κατεύθυνσι εργάζονται και η Βραζιλία, που είναι η πιο φιλική διακείμενη προς τον Κάστρο χώρα της Νοτίου Αμερικής, και το Μεξικό, που είναι η λιγώτερο έχθρική.

Αλλά κυρίως η πολιτική και οικονομική αναγκαιότητα ώθούν τον Κάστρο στην αναθεώρησι της πολιτικής του προς τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ανμφίβολα, το άμεσο και πιο βαρυσήμαντο πολιτικό άποτελε-

σμα της άπομακρύνσεως των Ρώσων από την Κούβα, είναι η άναγκαία επανόληψι του διαλόγου του Κάστρο με τους Αμερικανούς.

Μιά πρώτη χειρονομία έγινε ήδη από τον ηγέτη της Κούδας: Η άπελευθέρωσι των Κουβανέζων αιχμαλώτων της άποδόσεως, άπελευθέρωσι, άλλωστε, που πληρώθηκε με πολύ υψηλά λύτρα. Οι αιχμάλωτοι άναχώρησαν, έλευθεροι, για τις Ηνωμένες Πολιτείες...

ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ

Αλλά ο ουσιαστικός διάλογος Κάστρο - Αμερικανών, θα είναι πολύ δύσκολος.

Ο Φιντέλ Κάστρο είχε πάει τόσο μακριά στην αντιαμερικανική προπαγάνδα και στις προκλήσεις προς την Ούάσιγκτον, ώστε θα χρειαστεί μιά πολύ μεγάλη δόσι αυτοκριτικής, για ν' αλλάξη κατεύθυνσι η Κούβα...

Ο Φιντέλ Κάστρο είναι ένας πιστός, πιστός με πάθος, του «άντιαμερικανισμού». Γι' αυτό, προσπάθησε και θα προσπαθήσει να κάνει τον Κρούτσσεφ να «επανεέλθι» στην Κούβα.

Οι συνουμίες του με τον Α-ναστάσε Μικογιάν ήτανε δραματικές... Καί ο εύλεικτος άπεσταλμένος του Κρούτσσεφ, που κάμπος φορές κόντεπε να χάσι την ύπομνη του με τον άρχηγό των «μπαρμπούτσ», του υποσχέθηκε τα πάντα, εκτός απ' αυτό...

Αλλά ο Κάστρο, βέβαια, δεν άπελπίζεται. Ίσως μιά γεννώτερη διεθνή κρίσι ξαναδώσει άξια στη στρατηγική θέση της Κούδας.

Αλλ' αυτό, για την ώρα, είναι άπίθανο, και η ύπομνη του Κάστρο προς αυτή την κατεύθυνσι σίγουρα θα προκαλούσε την πτώσι του.

ΠΡΙΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΓΑ...

Η άποχώρησι των Ρώσων έφερε στην επιφάνεια, με μεγάλη οξύτητα, και τους εσωτερικούς άνταγωνισμούς του πολιτικού μηχανισμού του Κάστρο, που άπειλώντας τον άμεσα και προσωπικά, θα προσπαθήσει σίγουρα να υπερίκησι με μιά έντυπωσιακή «έκκλησι προς το λαό».

Η δημιουργία πάντως μίας νέας μορφής σχέσεων με τις Ηνωμένες Πολιτείες είναι δύσκολη, αλλά όχι άδύνατη. Από τη στιγμή, που στρατηγικά η Κούβα δεν άπειλεί τις Ηνωμένες Πολιτείες, ο Κένεντυ φαίνεται διατεθειμένος να δει με ρεαλισμό το πρόβλημα του Κάστρο.

Το δραματικό λάθος του Φιντέλ Κάστρο ήτανε να συνδέσι τα συμπερόντα της επαναστάσεώς του εκατό τα εκατό με τα συμπερόντα της ρωσικής στρατηγικής...

Γι' αυτό σήμερα ο Κάστρο — και ο καστρισμός για τη Νότιο Αμερική — βρίσκεται μπροστά σ' ένα κενό... Η υιοθέτησι μίας καινούργιας, δημιουργικής πολιτικής από τον Κάστρο, άποτελεί επείγουσα ανάγκη γι' αυτόν, πριν να είναι πολύ άργα...

ΕΠ. ΜΕΤ.

Η αυτοκράτειρα Ίωσηφίνα ήταν η ταχτικώτερη πελάτισσα της περιφημής χαρτομάντισας του περασμένου αιώνα κ. Λενοράν.

ΧΑΡΤΟΠΑΙΧΤΕΣ ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΚΛΕΦΤΕΣ

Ο Έλληνας που έκλεβε στα χαρτιά το βασιλιά Λουδοβίκο 13ο.

ΣΤΑ άνακτορα των Βερσαλλιών κατά τον 17ο αιώνα, οι ευγενείς και οι κυρίες της άριστοκρατίας έπαιζαν παρτίδες, στις οποίες το χάσιμο ενός ποσού από 100.000 σκουδριά δεν ήταν σπάνιο. Ένας χρονογράφος της εποχής αναφέρει ότι κάποτε, την ημέρα της Πρωτοχρονιάς, στο παιχνίδι της κυρίας Μοντεσπάν, ένας παίχτης έχασε το στραγγυλό ποσόν των 150.000 «πιστολάων», που αντιστοιχούσε σε 15.000.000 περίπου σημερινά φράγκα... Ένας άλλος, την ίδια νύχτα, κέρδισε 50.000.000 φράγκα!

Το 1815, κατά την είσοδο των Συμμάχων στο Παρίσι, ο στρατηγός Μπλύκερ, στον οποίο κυρίως οφείλεται η νίκη των Άγγλων στο Βατερλό, έχασε στο Παλάι - Ρουαγιάλ ενάντια εκατομμύριο φράγκα της εποχής εκείνης.

Το πάθος της χαρτοπαίξις χρονολογείται από αιώνων. Σύμφωνα μ' έναν παλιό θρύλο, τα χαρτιά, έφευραν για να διασκεδάσει ο μισότρελλος βασιλιάς της Γαλλίας Κάρολος όδος. Αυτό όμως δεν είναι αλήθεια. Τα χαρτιά προέρχονται από την Ανατολή. Τον 15ον αιώνα έπινοήθηκαν οι φιγούρες των χαρτιών, που ο κόσμος τις βλέπει χωρίς να ξέρει τη σημασία τους. Οι ρηγάδες, λοιπόν, λέγονται Δαβίδ, Αλέξανδρος, Κάισαρ και Καρλομάγνος και συμβολίζουν τα τέσσερα μεγάλα έθνη: το Εβραϊκό, το ελληνικό, το ρωμαϊκό και το γαλλικό. Από τις ντάμες, η ντάμα σπαθί παριστάνει τη βασίλισσα, σίγγυο του Καρόλου 7ου, Μαρία Άνζού. Η ντάμα καρρά, που λέγεται και Ραχήλ, παριστάνει την περίφημη Άγνη Σορέλ. Η ντάμα κόμπας, που λέγεται Ιουδήθ, παριστάνει την μητέρα του Καρόλου, την πριγκίπισσα Ίζαμπή της Βαυαρίας. Κι η ντάμα μπαστούνι είναι η ήρωική Ιωάννα ντ' Άρκ, που έσωσε το θρόνο του Καρόλου και που φιγουράρει στα χαρτιά ως θεά του πολέμου. Οι τέσσερις βαλέδες παριστάνουν ξεχωρισμένους ιππότες και ευγενείς, που αναδείχθηκαν στους πολέμους.

Όσο για τις κατηγορίες των χαρτιών, σπαθιά, μπαστούνια, καρρέ και κόμπες, αυτές συμβολίζουν τη στρατιωτική ανδρεία, τα έπλα, τα πολεμικά αεροπλάνα και τις στολές των στρατιωτών. Διάφοροι όμως ζωγράφοι κι έργοστασιάρχες, άποπειράθηκαν να τροποποιήσουν μερικές φιγούρες απ' αυτές. Αυτές είναι σήμερα περιζήτητες από τους συλλέκτες. Έτσι ο μεγάλος ζωγράφος Δαβίδ τροποποίησε το ρήγα καρρά, κλώνοντας στη θέση

του Καίσαρος τον Ναπολέοντα στεφανωμένο με δάφνη. Με την παλινόρθωση των Βουρβόνων, κυκλοφόρησαν τραπουλόχαρτα με τις εικόνες του χαρτομάντιστου βασιλιά Λουδοβίκου 13ου και της Μαρίας Άντουανέτας. Έπίσης κατά την περίοδο της Β' Αυτοκρατορίας, βγήκαν στη Γαλλία τραπουλόχαρτα με τις εικόνες του Ναπολέοντος 3ου, της αυτοκράτειρας Εύγενίας, της βασιλίσσας της Άγγλίας Βικτωρίας κ.λ.π.

Το 1881, ο οίκος Λεκλαίρ στο Παρίσι, εξέδωσε τραπούλες, που οι ρηγάδες παριστάνονταν από το Βικτωρία Ουγκώ (κούπα), τον Θιέρσο (σπαθί), το στρατάρχη Μάκ - Μανν (καρρά) και τον Ζυλ Φερνύ (μπαστούνι). Έπίσης οι βαλέδες είναι: ο Μολιέρους (κούπα), ο Βολταίρος (καρρά), ο Ρακίνας (σπαθί) και ο Γαμβέτας (μπαστούνι).

Μα απ' όλες τις τραπούλες ή πιο περίεργη είναι εκείνη, που βγήκε το 1902 προς τιμήν Ίωσης και κατά διαταγή του Κάιζερ. Στην τραπούλα αυτή ρήγα καρρά είναι ο ίδιος ο Γουλιέλμος, οήγας μπαστούνι, ο τότε σύμμαχος του βασιλιάς Ουγκώ της Ιταλίας, οήγας κόμπας ο Λεοπόλδος Β' του Βελγίου και οήγας σπαθί ο Πάπας Λέων XIII. Κι οι ντάμες παριστάνουν τη βασίλισσα Βικτωρία, γιαγιά του Κάιζερ, τη βασίλισσα της Ιταλίας Μαργαρίτα, την αυτοκράτειρα Ελισάβετ της Ρωσίας και την Τσαρίνα της Ρωσίας. Οι τέσσερις βαλέδες ήσαν πρωθυπουργοί της εποχής εκείνης. Ένώ κάθε άσος παριστάνονταν από μία περίφημη ήρωίδα.

Πρέπει να υπενθυμίσουμε εδώ, ότι σε όλες τις εποχές οι άνθρωποι ζητούσαν να διαβάσουν στα χαρτιά το μέλλον τους. Η αυτοκράτειρα Ίωσηφίνα ήταν η ταχτικώτερη πελάτισσα της περίφημης χαρτομάντισας του περασμένου αιώνα κ. Λενοράν. Έπίσης, πολλοί δεν κάνουν ταξίδια ή επιχειρήσεις πριν πάνε σε χαρτομάντιστα να τους ρίξει τα χαρτιά.

Διηγούνται μάλιστα σχετικά την εξής ιστορία: Την ημέρα, που πέθανε ο μουσουργός Μπιζέ, το 1875, έπαιζαν στην όπερα το αγαπημένο του έργο, την «Κάρμεν». Σε μία από τις σκηνές του έργου, η πρωταγωνίστρια Γκάλλι Μαριέ, άπλωσε μπροστά της, όπως άπαι- τούσε η υπόθεση, μία τραπούλα για να διαβάσει το μέλλον της. Άξαφνα, οι άλλοι ήθοιοι, την είδαν να χλωμαίσει, και να σκεπάζει, το πρόσωπό της. Μόλις τελείωσε η πράξη, έτρεξαν να τη ρωτήσουν τι της είχε συμβεί. Μα

έκλεινε δε θύλασε ν' άπαντήση... Το ίδιο δράδυ μαδεύτηκε ή είπα, σι τότε το θανάτου του Μπιζέ. Και τότε ή καλλιτέχινιά τους είπα, ότι είχε διαβάσει αυτό το θάνατο στα χαρτιά που είχε άπλω- μένα μπροστά της...

Πριν λίγα χρόνια, ένας μεγάλος έμπορικος οίκος του Παρισιού, διαπίστωσε την εξαφάνιση ενός ανωτέρου υπαλλήλου, που τον τιμούσε με όλη του την εμπιστοσύνη. Συγχρόνως παρατή- τησε ότι έλειπε από το χρημα- τοκιβώτιο το ποσόν των 400.000 φράγκων.

Οι έρευνες κατόπιν της άστυναμίας δεν έφεραν κανένα αποτέ- λεσμα. Άξαφνα, οι δικαστικές άρχες έλαβαν ένα τηλεγράφημα, που τις πληροφορούσε ότι ή υπάλληλος αυτός είχε βρεθεί νεκρός στην παραλία της Νίκαιας, σ' άπομερο μέρος, με το μέτωπο τρυπημένο από μία σφαίρα. Εί- χε παρασυρθεί από επιτήδειους «κράχτες» των καζίνων και με την έλπίδα μεγάλου κέρδους πή- γε στο Μόντε Κάρλο, όπου έχασε στο μακαρά τις 400.000, που είχε κλέψει. Κατόπιν αυτο- κτόνησε.

Λιγότερο τραγικό, μα άρκετα περίεργο ήταν ένα παιχνίδι χαρ- τιών, που έγινε πριν λίγα χρό- νια στο Παρίσι, μέσα σ' ένα ά- στικό σπίτι, μεταξύ ενός ευ- λουργού κι ενός μικροκακιστού. Κι οι δύο τους έπαιζαν από το πρωί. Ο ευλογυρός είχε χάσει όσα χρήματα είχε μαζί του. Ό- ταν έχασε το ρολόι, και τα δα- χτυλίδια του και δεν είχε τί άλ- λο να παίξει, θυμήθηκε ότι μέσα στο πορτοφόλι του είχε ένα λα- χείο των Διακοσμητικών Τεχνών, που ή κληρώσι του θα γινόταν σε λίγο. Το έβαλε, λοιπόν, το έ- παιξε και το έχασε. Ο συμπαί- κτης του το πήρε και το έβαλε στο πορτοφόλι του. Την ημέρα λοιπόν, της κληρώσεως, ο λα- χινός αυτός κέρδισε 1.000.000 φράγκα!

Μα να ήταν μόνο ή κακοτυ- χία ο μόνος κίνδυνος, που δια- τρέχουν οι χαρτοπαίχτες! Έκ- τος από αυτή, είναι κι οι άπάτες, καθώς και οι κλοπές, που δημι- ουργούν άλλους και τα περισ- σότερα θύματα. Πριν από χρό- νια κάποιος Γάλλος είχε έκπα- τρισή σε μακρινές χώρες, για να κατορθώσει να κάνει περιουσία.

Πέτυχε, πραγματικά, να συγ- τελέσει 300.000 προπολεμικά κεντρώση και ξαναγύρισε στην πατρίδα του. Η ευτυχία του ήταν τόση, που δε μπορούσε να την κρύψει και διηγόταν σε όλους ότι ήταν πια πλούσιος! Τον άκουσαν όμως και μερικά πη- ντα υποκείμενα κι' άποφάσισαν να τον γύσουν, παρασυρόντάς τον σε κάποιο χαρτοποίγνιο. Ο νεόπλουτος ήταν χαρτοπαίχτης και με την έλπίδα ότι θα διπλα- σίαζε την περιουσία του, παρα- σύρθηκε στο χαρτοποίγνιο. Έκει οι άλλοι του είχαν στήσει πραγ- ματική ενέδρα, χρησιμοποιώντας μια τραπούλα με σηματομεν- να χαρτιά. Το παιχνίδι δεν άστα- σε πολύ. Μέσα σε μία βραδιά ο παίχτης αυτός, μεθυμένος από τη συγκίνηση του παιχνιδιού έ- χασε όλη του την περιουσία, που είχε άποκτήσει με εργασία ό- λοκληρων χρόνων. Και πέθανε σε λίγες μέρες από την άπελπισία.

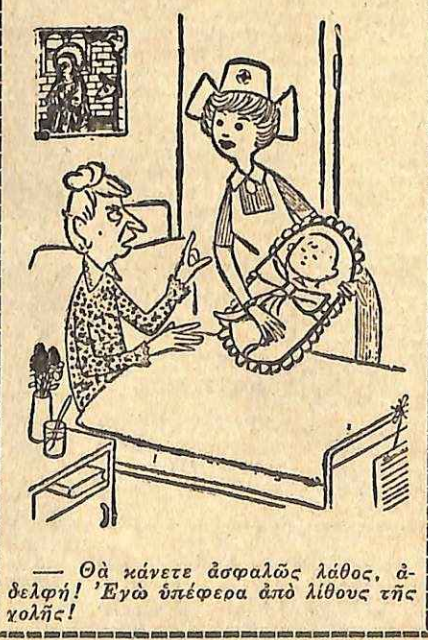
Οι χαρτοκλέφτες λέγονται ά- πό τους Γάλλους Γκρέκ δηλαδή, Γραικοί. Κι' αυτό οφείλεται στο ότι κάποιος συμπατριώτης μας, που είχε άπορρώσει να τρυπώ- σι στη Γαλλική Αύλη, παίζον- τας κάποτε χαρτιά μ' έναν κύ- κλο ευγύνων, μεταξύ των όποιων ήταν κι' ή βασίλισσα της Γαλλί- ας Λουδοβίκος 13ος έκλεβε ό- λους αναδιεσάτα. Στο τέλος, όμως, άπακαλύφθηκαν οι κλοπές του. Κι' έτσι, ο συμπατριώτης μας κατέληξε στη φυλακή. Από τότε όμως ή λέξη Γκρέκ για τους Γάλλους έχει διπλή σημασία: Έλ- ληνες και χαρτοκλέφτες.

Είπες πώς θέλεις διαζύγιο, γιατί ό άντρας σου πάει μ' άλλες γυναίκες; Έγώ, κυρία μου, θα στο πά- ρω, άποδεικνύοντας πώς είναι... τρελ- λός!

Οι τυράντες μας είναι άσυναγώ- γιστες σε έλαστικότητα!...

Θά κάνετε άσφαλώς λάθος, ά- δελφέ! Έγώ υπέφερα άπό λίθους της ρολής!

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ο Βαπτιστής, είναι ο πιο παράξενος και ο πιο α- νιωματικός προφήτης του Ισραήλ. Γιος του Ιερέα Ζαχαρία και της Ελισάβετ, που ήταν συγγενής της Θεοτόκου Μαρίας, ήρθε στο κόσμο έξη μήνες πριν από το Χριστό.

Κατά μία παράδοση, ο Ιωάννης γεννήθηκε στη λεβρών ή στη Γιού- τα. Και οι δύο πόλεις είναι κοντά στην έρημο της Ιουδαίας. Ίδιαίτε- ρα ή λεβρών την εποχή εκείνη, ήταν ένα σταυροδρόμι, ένα περασμα των σημιτικών φυλών.

Αν και έχουμε πολύ λίγες πλη- ροφορίες για τα παιδικά χρόνια του Ιωάννη, είναι πιθανό ότι τα πέ- ραζε στην Ιερουσαλήμ. Γιος του θάνατος, άφου οι γονείς του τον έφεραν στον κόσμο, σε ηλικία που οι άνθρωποι δεν κάνουν παιδιά, έ- χε προοριστή για τη διακονία του Θεού. Έτσι από πολύ μικρός ο Ιω- άννης, άφιερώθηκε στο Ναό και φοιτούσε στα σχολεία των Ιεροβά- σκάλων, σπουδάζοντας τις Γραφές και τον Ιερό νόμο του Ισραήλ.

Τι συνέβη όμως άργότερα και ή Ιωάννης έγκατέλειψε ξαφνικά το ναό δεν είναι άκριβώς γνωστό. Φαί- νεται πως το άνυπότακτο αυτό παι- δι, άμα ώριμωσε, το μυαλό του, έβριχε πολύ ριχή και πολύ τυποποιη- μένη διδασκαλία των Ιερών.

Νέος ζωηρός, έπαναστατικός, ζη- τούσε κάτι πιο ζωντανό, πιο άλη- θινό. Τους τα πέταξε, λοιπόν κι' έφυγε μακριά από την άμαρτωλή πόλιν, μακριά από τους άποκριτές, γραμματείς και φαρισαίους και γύ- ρισε στη μοναξιά της έρημου, που τον είχε τόσο γοητεύσει στα πρώτα του χρόνια.

Από μικρός ο Ιωάννης ήταν «να- ζίρ», δηλαδή άγιος. Δεν είχε ποτέ κουρέμα ή μαλλιά του, δεν είχε ποτέ πιή κρασί, δεν είχε ποτέ γυναι- κείς γυναίκας, ούτε άλλων έρωτα, ά- πό την άγάπη του Θεού. Έκει, στην έρημο της Ιουδαίας, ζούσε χρόνια χωρίς σπiti, χωρίς ρούχα, χωρίς μαγειρεμένο φαγητό. Δεν είχε τίποτα δικό του, έκτος από το δέρμα μιας καμήλας, που είχε ρίξει πάνω στο γυμνό κορμί του.

Ψηλός, ξερακιανός, με τριχωτό στήθος, με γουρά άγκαστά γένεια και μ' ήγρια μαλλιά, που κρεμό- ντουσαν σε φίδια στους ώμους του, ο Ιωάννης έμοιαζε πιο πολύ με άσκητο, παρά με άνθρωπο. Οι άσκητοι έρευναν μπροστά του τρο- μαγμένοι.

Τι έπιδρασι να είχε άραγε πά- νω στο νεαρό άσκητη το σταυρο- δρόμι αυτό της Ανατολής; Συνάν- τησε τάχα μερικούς από τους περι- πλανώμενους μοναχούς του βουδδ-ισμού, τους Ίνδους γιόγκις, που είχαν φτιάξει άς την έρημο της Ιουδαίας; Γ' αυτό δεν έχουμε καμιά άδεια, κι' μαρτυρία. Είναι πιθανό όμως, ό- τι συλλογιστόμενο, ότι το έδαφος, που κατέβρεχε ως σμήλο ο Ιωάν- νης, είναι χαλδαϊκής προέλευσεως. Όταν, λοιπόν, ο Ιωάννης ήρθε συνειδήσει το προορισμό του, γύρι- σε στον Ιορδάνη για να έρονο- φωνήσει το κηρυγμά του.

Οι πρώτοι όμως άκροατές φεύ- γον προηαγμένοι μπροστά στον ά- γριάνθρωπο, που θρυγέται σε λίον- τάρι. Θέλουν να τον δέσουν, μα ό- ταν άκούει τα λόγια του, τα όσα να πέφτουν από τα παράλυτα χέ- ρια τους. Ο λόγος του τρομίζει, αλλά και συναρπάσει συγχρόνως. Σε λίγο το άκροατήριο πυκνώνε- ται. Έρχονται οι άνθρωποι της όα- σεως και τα καρδάνια πάλι στα- ματούν για να τον άκούσουν. Ο πρώτος πυρήνας των μαθητών έχει κιόλας σχηματιστή.

Ο λαός πιστεύει πως είναι ο ά- ναστημένος Ήλιος. Άλλοι πάλι θε- ωρούν τον Ιωάννη σε Μεσσία. Το έδαφισμα για το νέο προφή- τη είναι συμβολικό. Είναι γι' αυτόν ένα ζήτημα, μία προπαγάνδα του λαού για να δεχτεί τις μεγάλες έ- παγγελίες του Χριστού: «Αναστή- τε!» έλεγε. «Ήγγικε γάρ ή βασιλεία του Θεού. Μετανοήτε, τους φώναζε, γιατί ο πελεκυς του Θεού άά πέση άπό ύψητα στο ρήμα του βέντρο. Το άσπιο δέντρο θα ριχτεί γρήγορα στη φωτιά».

Η μετάνοια, που συμβολίζεται με το βάπτισμα, ήταν ή άρχή. Ύστε- ρα έπρεπε ν' άποδοθείση ή έλεη- σούνη, ό ήθικός καθαρμός και τέ- λος ή πνευματική έπικοινωνία του

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Ο Πρόδρομος του Χριστού

«Ήλθεν δε (ό Ίησους) άπό Ναζαρέτ της Γαλιλαίας και έβαπτίσθη εις τον Ιορδάνη ύπό του Ιωάννου...».

άνθρώπου με το Θεό. Το κήρυγμά του ήταν καταπέλτης κατά των πλου- σίων Ιερών, των Φαρισαίων και των σοφών νομοδιδασκάλων. Θεωρούσε τυποτένια την καταγωγή των Ιου- δαίων από τον Άβραάμ: «Ο Θεός, έλεγε, μπορεί να κάνει γιούς του Άβραάμ κι' από τις πέτρες του βράχους».

Χτυπούσε άμειλιχτα την ιδέα της όργανωμένης θρησκείας. Δεν ήθελε ν' άκούση για θυσίες και για λε- ροτελεστίες. Κάθε πιστός έπρεπε μονάχος του να έπικοινωνή με το Θεό. Ο έπιστομος κληρός ήταν γι' αυτόν μία σπειρά εκμεταλλευτών του λαού. Οι έκφρασεις που μετοχειρί- ζόταν στην πολεμική του ήταν τρα- χείες και άβριστες. Δεν χαριζόταν ό- τε στην πολιτική έξουσία χτυπούσε τους Ρωμαίους καταχτητές με την ίδια δύναμη, που χτυπούσε και τους ταπεινούς ύποτακτικούς τους.

Ο τάπος, που διάλεξε για το κή- ρυγμά του ήταν το μέρος της έρη- μού, που γειτονεύει με τη Νεκρή Θάλασσα. Οι μαθητές του έπρεπε να κάνουν ό,τι έκανε κι' αυτός. Πε- νούσαν μία ζωή άσπρη. Νηστεύ- αν τις περισσότερες μέρες του χρό- νου και στα πρόσωπά τους ήταν ζω- γραφισμένη ή θλίψη και ή άγωνία. Δεν είχαν τίποτε δικό τους. Τέλεια κοινοκτημοσύνη σε όλα.

Ύστερα από λίγους μήνες, ο Ιω- άννης έγινε έακουστός σ' όλη την Παλαιστίνη. Οι Ιερείς και οι γραμ- ματείς ήταν οι πρώτοι, που άνηψυ- χισαν. Κάθε νέος προφήτης που προβάλλε άπό την έρημο, ήταν γι' αυτούς ένας έρίδατης. Ίδιαίτερα όμως ο Ιωάννης τους έβαλε σε με- γάλο πονοκέφαλο. Η ιδέα πως μπορούσε να είναι ό Ήλιος, που οι προφήτες προσάγγελλαν το γυρι- σμό του, τους έκανε να τρέμουν. Γ' αυτό έσπελιναν άντιπροσώπους να τον ρωτήσουν:

— Πού είσαι; — Είμαι ή φωνή, που θα έ μέσα στην έρημο, τους άπάντησε. Είμαι εκείνος που άνοίγω το δρόμο του Κυρίου, όπως είπε ο προφήτης Ή- σαίας!...

— Τότε γιατί βαπτίζεις, άφου δεν είσαι ούτε ό Χριστός, ούτε ό Ή- λιας;

— Έγώ βαπτίζω με νερό, τους άπαντάει μ' άγριο θυμό, αλλά θάρ- θή ένας πιο ίσχυρος από μένα, που θα σας βαπτίσει με τη φωτιά!

Οι Ιερείς και οι Φαρισαίοι φεύ- γουν άποσβολωμένοι. Μονάχα ή πο- λιτική έξουσία, σκέφτονται, μπορεί να δώσει χέρι στο φοβερό αυτό κρι- τη της έρημου...

Την εποχή εκείνη ή φήμη του Βα- πτιστή έφτασε και στην Ναζαρέτ. Πήγαν μερικοί Ναζωραίοι στον Ίω- άννη και γύρισαν για να διηγηθούν άξιοθαύμαστα πράγματα. Ο Ίησους, που είχε μαζέψει γύρω του μερικούς όπαδούς γοητευτεί από τις άφηγη- σεις των συγχωριανών του. Η δι- δασκαλία του Ιωάννη μοιάζει τό- σο πολύ με την δική του! Γ' αυτό παίρνει τους μαθητές του και πη- γαίνει να τον έπισκεφθί.

Όταν ο Ίησους έφτασε στον Ίω- άννη είδε καταπληκτος έκαστον τάδε προσκνηντές γύρω από τους γυμνούς και άποκριτικούς βράχους να άκούν τον προφήτη. Ο Ίησους έλεπει τον Ιωάννη έσου- νήσθι στο νερό, μ' ένα κουβά στο χέρι να βαπτίσει. Είναι ψηλός κι' ά- δύνατος, μα τα μέλητα του άστρά- ρουν. Μοιάζει πραγματικά με τον Ήλια.

Οι δύο νέοι διδάσκαλοι δεν άργη- σαν να γνωριστούν. Ο Ιωάννης ά- ναγνωρίζει με θαύμα συγκίνησι στο πρόσωπο του Ίησου. Έκείνον που περιμένει. Για πρώτη φορά ο Ίησους άκούει από τα χείλη ενός τόσο με- γάλου και ζωντανού προφήτη τη μαρτυρία για τη θεία άποστολή του.

Μένει μαζί του μερικές εβδομάδες και άκούει με θαύμαστον πόσην κα- τή. Είναι άπόλυτα σύμφωνος μαζί του. Ο Ιωάννης του έχει άνοίξει το δρόμο της έπιτυχίας του. Γ' αυτό ταπεινώνεται μπροστά του και έπιμέ- νει να τον βαπτίσει. Από τη μέρα αυτή άρχίζει να βαπτίζει κι' αυτός και οι μαθητές του.

Ο Ίησους φεύγει από την Ιορ- δάνη όλοταλα ικανοποιημένος. Άν και έγκρινε το κήρυγμα του Ιωάν- νη, όστόσο δεν άα τον άκολουθήσει κατά γράμμα. Δεν θα έγκαταστήσει στην έρημο, αλλά θα γυρίσει μαζί με

τους μαθητές του την Ίουδαία. Θα μιλήσει στο λαό, όχι με φοβέρες, άλ- λά με μία γλυκεία και μία άνθρω- πινή κατανόηση.

Ο Ιωάννης εξακολούθησε μετά την αναχώρησή του Ίησου το έαφτι- σμα και το κήρυγμά του. Ίωτάσο ή πολεμική του κατά του Ναζωραίου της πολιτικής εξουσίας έφτασε στο κατακάρυφο.

Οι Ιερείς και Φαρισαίοι διαμαρ- τυρήθηκαν στις ρωμαϊκές άρχες ζη-τώντας την καταδίωξη του. Ο Πούλ- τας που κυβερνούσε τότε την Ιου- δαία, προτίμησε να μην άνακατέψει. Στη Γαλιλαία και στην Περσία κυ- βερνούσε ο μισοεβραϊσμός. Ηρώδης Άντύπας. Και όταν ο Ιωάννης φώ- νιαζε μπροστά σ' όλο το κόσμο άκό- λαστο και παράνομο τον Άντύπα, γιατί συζούσε με την Ηρωδιάδα, τη γυναίκα του άδελφού του Φίλιπ- που, οι έχθροι του προφήτη έπεισαν τον Τετράρχη, πως ο Ιωάννης ήταν Ικανός να έσσηκώση το λαό, έναν- τιν του. Ο Ηρώδης πρόσταξε τότε να συλλάβουν τον προφήτη.

Ο Ιωάννης σύρθηκε άλυσοδεμέ- νος και κλείσθηκε στο Μαχερό, ένα τεράστιο φρούριο, που ήταν χτισμέ- νο σ' ένα ύψωμα άνατολικά της Νε- κρης Θάλασσας.

Ο Ηρώδης, όταν τον είδε από κοντά, όπως αναφέρει ο Ευαγγελί- στης Μάρκος, (Στ 19—20), άνα- γνώρισε πως ήταν δικαίος και άγιος άνθρωπος. Στις άρες των τυφλών του πήγαινε στη φυλακή κι' έόμοι- λούονταν τα κριματά του.

Για χάρι της Ηρωδιάδας είχε πνίξει τον άδελφό του. Ο Ιωάννης τον συμβούλευε να μετανοήσει και να διαζή από τη παλάτι την άσπιτη. Μά ο Τετράρχης κυριευμένος από το πάθος του, δεν τον άκούει. Άδύνα- τος, μαλλόν, παρά σκληρός, συμπα- θής με φυλακισμένο. Έτσι ο Ιω- άννης έμεινε πολύ καιρό στη φυλα- κή με κάποια έλευθερία να συνενώη- ται με τους μαθητές του και να έρ- σκεται σε έπικοινωνία με τον Ίη- σου.

Οι έπιεικείς αυτές διαθέσεις του Άντύπα, έκαναν την Ηρωδιάδα να λυσάσει από μένος κατά του προ- φήτη. Για να κρατήσει τη θέση της έπρεπε να τον έξοντώσει με κάθε τρόπο. Και τότε ή σατανική γυναι- κά, έξερώντας την άδυναμία που εί- χε ο βασιλιάς στη Σαλαμί, την κόρη που είχε άποκτήσει από τον πρώ- το της άντρα, την έβαλε να έρωτο- τροπήσει μαζί του. Ήταν κι' αυτή φιλόδοξη και άκάλωστη σαν τη μη- τέρα της.

Έτσι το 30 μ.Χ. όταν ο Άντύ- πας γιόρταζε τα γενέθλιά του στο θαυμαστό παλάτι που είχε στο Μα- χερό, έόθηκε ένα μεγάλο συμπόσιο. Ο βασιλιάς πάνω στο μεθύσι του παρακάλεσε τη Σαλαμί να χορεύη. Τότε εκείνη, που ήταν συννοσημένη με τη μητέρα της το έλιπε:

— Θά χορεύω για σένα, βασιλιά, άν μου δώρξεις πιά άα μου δώσης ό,τι σου ζητώ!

— Ναι, σου τ' όρκίζομαι, άπάν- τησε έκείνος άνύποπτος.

Τότε ή Σαλαμί σηκώθηκε και χά- ρεψε μπροστά στον μεθυμένο Τα- τράρχη τον έκτακτο χορό των άφρι- πελών.

Ο Ηρώδης έθουσιάζατο. Τη πήρε στην άγκαλιά του και τη φι- λησε.

Ζήτησέ μου τώρα ό,τι θέλεις, της έλεπε.

— Ζητάω το κεφάλι του Ιωάννη μέσα σ' ένα άσημένο πιάτο, το έλε- κε αυτή μ' ένα χαμόγελο.

Ο Ηρώδης ταράχτηκε. Πόσημε με κάθε τρόπο να την μεταπειλή, μα εκείνη στάθηκε άλύγιστη. Νηρα- πιαμένος ο βασιλιάς δεν άπόφασε να παραβεί τον όρκο του. Με χείλη που έτρεμαν πρόσταξε τον άποκα- πόμολμο του προφήτη.

Ο άγιος ύπέστη το μαρτύριο με πρωτοφανές θάρρος. Την όλη μέρα, ο Ηρώδης μετανοήοντας, παραδέχον- το κεφάλι και το σώμα του Ιωάννη στους μαθητές του.

Και καθώς λέγει ο Ευαγγελιστής Μάρκος, οι μαθητές του Ιωάννη ήσαν οι πτώμα αυτού και έθηκαν αυτό έμνημη.

Ο άποκεφαλισμός του Ιωάννη έ- νοιζε την έποχή των χαρτοπαίχ- των. Το μεγάλο έργο που είχε κορποφορήσει. Ο άκριβής άγος έρη- μίτης είχε προετοιμάσει το δρόμο του Άντρωτή.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ

Πίσω από τη βιτρίνα

Η ΠΡΩΤΗ μάρτυς κατηγορίας είναι η Άννα Στ., μία νεαρή παντρεμένη, είκοσιπέντε χρόνων, που όρκίζεται, ότι «θα πή την αλήθεια και μόνη την αλήθεια» και προχωρεί σε μία κατάθεση αρκετά επιβαρυντική για το σύγχρονο σύζυγο:

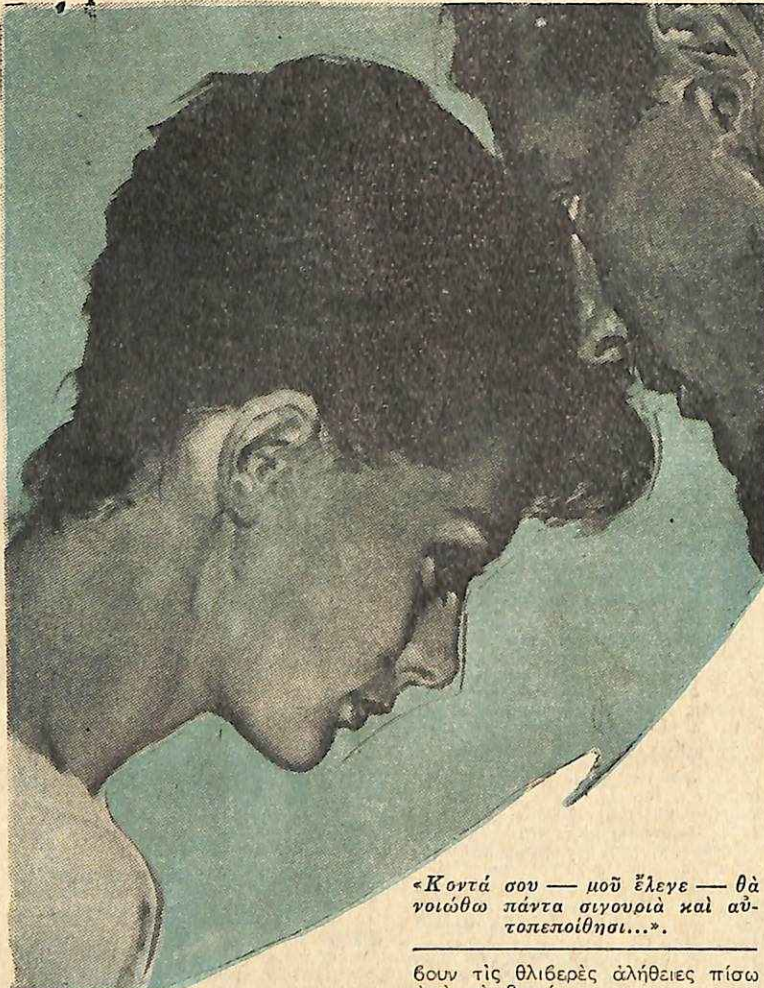
— Παντρεύτηκα δεκαοχτώ χρόνων, μόλις δηλαδή είχα τελειώσει το σχολείο — λέει η Άννα Στ. — και άκουσα να με έμπιστευαν και άφορσισα τον άντρα που είχα αγαπήσει, σίγουρα, ότι κοντά του θα ζούσα μία ζωή μορφή και ευτυχισμένη. Τώρα, όχτω χρόνια σχεδόν, ύστερα από τη μεγάλη μέρα, που φόρεσα το άσπρο νυφικό φόρεμα, νιώθω κουρασμένη και απογοητευμένη.

«Ίσως, βέβαια, αυτό να φαίνεται παράξενο σ' εκείνους, που με γνωρίζουν, στους συγγενείς, στους γνωστούς, στους φίλους. "Αν μ' άκουγαν, θα γούρλωναν τα μάτια τους από έκπληξη, θα έλεγαν, ότι είμαι παράλογη και άχαριστη. "Εχω ένα όμορφο σπίτι, δυο χαριτωμένα παιδιά, ένα σύζυγο γοητευτικό, μορφωμένο, με καλή θέσι και ικανοποιητικό εισόδημα. Μ' άλλα λόγια, μία «βιτρίνα» πραγματικά εντυπωσιακή. Γιατί, πίσω από τη βιτρίνα, τα πράγματα δεν είναι όπως φαίνονται απ' έξω...

«Ευγενικό, εγκάρδιο, χιουμοριστικό, πιστεύουν οι γνωστοί και οι φίλοι το σύζυγό μου. Και είναι τέτοιος πραγματικά απέναντί τους. Πάντα με το χαμόγελο στα χείλη, πάντα με «την καρδιά στο χέρι», όπως λέμε. "Εντελώς διαφορετικός είναι όμως μέσα στο σπίτι, απέναντί σε μένα και τα παιδιά. Μόλις θα κλείσει την πόρτα, πίσω από τον πιο τυχαίο επισκεπτή, αλλάζει αμέσως έκφραση, ύφος, συμπεριφορά. Από ομιλητικός και γελαστός, γίνεται άμιλητος και σκοτεινός. Μπορεί να περάσουν ώρες ολόκληρες, χωρίς να προφέρει μία λέξη, βυθισμένος στο διάβασμα της εφημερίδας του ή ενός βιβλίου. "Αλλοίμονο αν, σ' εκείνες τις ώρες, τα παιδιά τολμήσουν να τον ενοχλήσουν με γέλια, φωνές και παιχνίδια, ολόκληρα φυσικά για την ηλικία τους (το ένα είναι έξι και το άλλο πέντε χρόνων). Πολλές φορές τα χτυπάει σχεδόν χωρίς αιτία. "Εχουν φθάσει στο σημείο να τον φοβούνται τόσο, ώστε, όταν είναι στο σπίτι, να μαυεύονται μελαγχολικά σε μία γωνιά. Και μαζί μου είναι συχνά απότομος και αυταρχικός, έτοιμος να επικρίνει το κάθε τι.

Κι' όμως εγώ, στην προσπάθειά μου να βελτιώσω κάπως αυτή την αποπνιχτική ατμόσφαιρα, προσέχω να είμαι πάντα περιποιητική και γελαστή, το σπίτι να είναι πάντα καθαρό και τακτοποιημένο, το φαγητό έτοιμο, τα παιδιά όμορφοφωτισμένα. "Όλες όμως αυτές οι προσπάθειές μου είναι μάταιες. "Εκείνος εξακολουθεί να μένει πάντα ο ίδιος. Εύθυμος και εγκάρδιος με τους ξένους, σκυθρωπός και ιδιότροπος μαζί μου. Φτάνει να χτυπήσει το κουδούνι και να μπη στο σπίτι μας ένα κάποιο πρόσωπο, για να γίνει αμέσως άλλος άνθρωπος.

«Απάντησι. "Εκείνο που ξέρω όμως με σιγουριά είναι, ότι αυτή τη δραματική κατάσταση δεν την αντιμετωπίζω μόνο εγώ. Δυστυχώς, είναι πολλοί οι σύγχρονοι σύζυγοι, που ακολουθούν αυτή την τακτική. Με την πικρή προσωπική μου πείρα, είμαι σε θέση να καταλάβω, ότι πολλές από τις φίλες μου και τις γνωστές μου αναγκάζονται να υπομένουν τα ίδια, παρ' όλο, που κι' εκείνες, όπως κι' εγώ, προτιμούν να κρύ-

«Κοντά σου — μου έλεγε — θα νιώθω πάντα σιγουριά και αυτοπεποίθηση...».

βουν τις θλιβερές αλήθειες πίσω από τη βιτρίνα.

ΤΟ... ΣΥΛΟ ΕΙΝΕ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η δεύτερη «μάρτυς» είναι η Στέλλα Ν., 24 χρόνων, παντρεμένη από έδω και τρία χρόνια και αγανακτισμένη έναντι του συζύγου της και όλων των σημερινών συζύγων, από τον πρώτο κιόλας μήνα του γάμου της.

«Όταν γνώρισα τον άντρα, που θα γινόταν σύζυγός μου — λέει — ήμουν είκοσι χρόνων. Μία κοπέλλα με μοντέρνες ιδέες και με απόλυτη πεποίθησι στα δικαιώματά της ισότητας της γυναίκας με τον άντρα.

«Ακριβώς αυτό το «σύζυγο-σύντροφο» νόμισα, ότι συνάντησα στο πρόσωπό του νέου, που γνώρισα και αγάπησα. "Εργαζόμουν σε λογιστική στην ίδια εταιρεία και πριν να τον γνωρίσω αισθηματικά, τον είχα γνωρίσει φιλικά και πίστευα, ότι ήξερα το χα-

ρακτήρα του κατά βάθος. "Αλ- λωστε, η συμπεριφορά του σ' όλη τη διάρκεια του αισθηματικού δε- σμού μας και αργότερα του αρ- ραβώνα μας, συνετέλεσε να επι- δεκδωθή την πρώτη μου εντύπω- ση. Δεν έπαυε να επαναλαμβάνει, ότι εκείνο που τον τράβηξε κον- τά μου, ήταν περισσότερο από κάθε τι άλλο η προσωπικότητάς μου, ο σταθερός και αποφασιστι- κός χαρακτήρας μου, οι σύγχρο- νες ιδέες μου. «Κοντά σου — μου έλεγε τότε — θα νιώθω πάντα σιγουριά και αυτοπεποίθησι, για- τί θα είμαι βέβαιος, ότι, αν έλ- θουν δύσκολες στιγμές στη ζωή μας, εσύ θα ξέρεις να μου δώσεις κουράγιο, να με εμπνεύσεις».

«Ήταν πραγματικά άριστου- χος στη θεωρία του «σύζυγο-συντρόφου» και τα λόγια, που μου έλεγε ήταν ακριβώς εκείνα, που θα επιθυμούσα να ακούσω από τον άντρα, που θα δεχόμουν να συμβαδίσω στο πλευρό του για όλη μου τη ζωή. Τη μονα- χική ζωή της με τη πλούτη της σε να κάνω, ήταν να πάψω να εργαζόμαι μετά το γάμο μας.

«Έτσι, έφυγα από το γραφείο, παντρεύτηκα και άρχισαμε την κοινή ζωή. "Όμως, από τον πρώ- το κιόλας καιρό, αποδείχθηκε, ότι ο «άριστος» στη θεωρία δεν έπαιρνε ούτε μονάδα στην πράξη. Και αποδείχθηκε με το χειρότερο και ταπεινωτικότερο τρόπο, όταν την τέταρτη ακριβώς εβδομάδα μετά το γάμο μας, άρχισε να με χτυπά. Μάλιστα, να με χτυπά!...

«Φαντάζεστε την δδυνηρή έκ- πληξι μου, την απογοητεύσι μου, την απελπισία μου! "Όλα μου τα όνειρα για μία ιδεώδη συζυ- γική ζωή κουρελιάστηκαν και γκρεμίστηκαν σε έρείπια την ή- μέρα, που σε μία στιγμή έντε- λως αδικαιολόγητης ζήλειας, μου έδωσε το πρώτο χαστούκι. Είχα ακούσει, ότι πολλοί από τους σύγχρονους άντρες δέρονται τις γυναίκες τους για «ψύλλου πή- δημα», μα δε φανταζόμουν ποτέ, ότι κάτι τέτοιο θα μπορούσε να συμβη σε μένα! "Αποφάσισα να εγκαταλείψω την ίδια εκείνη στιγ- μή τον άντρα, που όχι μόνο δεν ήξερε να με εκτιμήσει «σά συν- τροφο», αλλά δε μπορούσε καν να με σεβαστή «σά γυναίκα».

«Εκείνος όμως δε με άφησε να φύγω. Με δάκρυα στα μάτια, μου ζήτησε να τον συγχωρήσω, μου είπε, ότι είχε κάνει εκείνη τη χει- ρονομία σε μία στιγμή τρέλλας. Τον συγχώρησα, γιατί ήμουν έ- ρωτευμένη μαζί του και γιατί ήλ- πιζα — πολύ κοντά — ότι δε θα το ξανάκανε ποτέ, όπως μου όρ- κιζόταν. Μακάρι να είχα φύγει τό- τε! "Όταν με ξαναχτύπησε για δεύτερη φορά, περιμένα το πρώ- το μας παιδί. Δε μπορούσα πια να γυρίσω πίσω. "Έτσι, και πάλι έμεινα κοντά του και εξακολουθώ να μένω και τώρα, ύστερα από τέσσερα χρόνια. Σ' αυτό το διά- στημα, δεν είναι σπάνιες οι περι- πτώσεις, που αναγκάζονται να δε- χωμαι παρόμοιες ταπεινώσεις, με εξακολουθώ να τον αγαπώ, παρ' όλο που η αγάπη μου έχει γε- μίσει πικρία. Βέβαια κι' εκείνος με αγαπά, αλλά με ένα τρόπο έντελως διαφορετικό από εκείνον που εγώ επιθυμούσα. Δε με βλέ- πει σά σύντροφο, αλλά σά «εκτί- μα». "Όσο για εκείνα που μου έλεγε πριν από το γάμο μας, ή- ταν παραμύθια, που χρησίμευαν για να με οδήγησουν στην πα- γίδα».

Αυτά είχαν να πούν η Άννα Στ. και η Στέλλα Ν. Στο επόμε- νο σημείωμά μας θα ακούσουμε ακόμη μερικές ενδιαφέρουσες «κα- τηγορίες».

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Τέλης Ραγκλής, ένας όμορφος, αλλά φτωχός νέος, που ήθελε να γίνει αρχιτέκτονας και που απέτυχε δυο φορές στις εισαγωγικές εξετά- σεις στο Πολυτεχνείο, βρίσκεται μία ήλιόλουστη ημέρα του Δεκεμβρίου σ' ένα μικρό κέντρο, στο Καλαμάκι, με τη Ρίτσα Χιώτη, μία όμορφη κοπέ- λα, που φιλοδοξούσε να γίνει τρα- γουδίστρια για ν' αλλάξει τη φτω- χική ζωή της με τη πλούτη της της δόξα. Οι δυο έρωτευμένοι, που γνω- ρίζονται από έδω κι' ένα χρόνο, αν- ταλάσσοντο το πρώτο τους τρυφε- ρό φιλή κι' ο Τέλης, που εργάζεται και προσωρινά ως νυχτοφύλακας και που φανει να βρή μία καλή δουλειά, υποσχεται στη Ρίτσα, πως θα την κάνει ευτυχισμένη. Ο νέος αυτός ζή με τη γιαγιά του, τη Λεοντία, μία εβδομηντάχρονη γριούλα, που δουλεύει ακόμη τότε στη σκάφη και τότε στο σίδερο και σ'α μανταρί- σματα για να τα φέρουν βόλτα... Η ίδια βοηθάει την αδελφή του, τη δεκαεπτάχρονη Μάνια, που με δυσ- κολία τελειώνει το Γυμνάσιο. Μία ημέρα, ο φίλος του Ντίμης Τέγκας, που εργάζεται ως κλητήρας σ' ένα γραφείο, του δείχνει θριαμβευτικά δεκατρία χιλιάδες, που τα κέρδιζε σ'α χαρτιά και τον συμβουλεύει να δοκιμάσει κι' αυτός την τύχη του. "Όσο για τη Ρίτσα, οι δυο αδελφές της δεν της κρύβουν πως τη θεωρούν τρελή, που πηγαίνει με τον Τέλη...

— Ξεχνάς πώς τον γνωρίζω; κάπου ένα χρόνο;

— Τον γνωρίζεις! Δηλαδή... αλλάξες μαζί του δυο κουβέντες κλεφτά, πεταχτά. Γνω- ριμά τη λες εσύ αυτή;

— Μαρία, εσύ νομίζεις πως όλοι οι γάμοι πρέπει να σάν το δικό σου. Να γνωρί- ται σάν το δικό σου. Να γνωρί- ται σ'α χρόνια ένα συναδέλφο και ν' αρχίσετε σιγά-σιγά, φρόνιμα-φρό- νιμα...

— Μάλιστα! Έκανε με πεποί- θησι η μεγάλη. Αυτό είναι το σωστό. "Εσύ τι κανείς; Πού πιά; Σε ρωτά και πάλι, τι περιμένεις από ένα νεαρό, που κερδίζει μό- λις με κόπο το ψωμί του, σ'α νυ- χτοφύλακας; Μπορείς να σκεφθής σοβαρά ένα τέτοιο γαμπρό...

— Ακόμα δεν προχώρησα τό- σο, να σκεφθώ για γάμο. Τώρα είμαι ευτυχισμένη! Τον αγαπώ, μ' αγαπάει και είμαι ευτυχισμέ- νη! Αυτό με φτάνει...

— "Ός πότε; — "Όσπου ν' άρχισω να τ'α σκέπτομαι, θάχει βρή δουλειά. Εί- ναι έξυπνος, εργατικός. Δε γίνε- ται, θα βρή δουλειά, και καλή δουλειά μάλιστα.

— Μακάρι, να δώση ο Θεός, είπε η Πόπη, η δεύτερη, χωρίς να σηκώση τα μάτια της από το ψάμιό της.

— Άστα, έκανε η Μαρία, με το κοφτό της ύφος. Δεν άφνεις πια το ράμφος, Πόπη; Τρελή είσαι να κάθεσαι να ράβης ακό- μα τέτοια όρα;

— Πρέπει να παραδώσω τό- ση δουλειά πριν από τα Χριστού- γεννα.

— "Ε, καλά, όσο μπορείς με λογική εργασία... Γιατί σκοτώνε- σαι; Δε μπορείς κανείς να πι- στήσει πως η Μαρία κι' η Πόπη

ΣΤΟ ΖΥΓΟ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ

ήταν αδελφές. Πολύ λεπτή, σχε- δόν κοκκαλιάρη, ψηλή και μελα- χροινή, η Μαρία, με μάτια ολό- μαυρα, γρήγορα, με χείλη λεπτά, εύκινητα, θεληματικά, με μαύρα μαλλιά ίσια και κοντά, ήταν ο τύπος της εργαζομένης μοντέρ- νας κοπέλλας. Δε θα μπορούσε κανείς να βρή μία στιγμή της ζωής της, όπου να μην ήξερε τι ήθελε αυτή η κοπέλλα, όπου ν' άφησε την τύχη να τη διεύθυνε. Φυσικά, στην έκλογη του Παύ- λου Βαργά, του άντρα που θα γί- νονταν σ'ε λίγο σύζυγός της, είχε παίξει κι' η τύχη το ρόλο της. Η τύχη το είχε φέρει έτσι, να ερ- γάζωνται στο ίδιο γραφείο, να εί- ναι αυτός πέντε χρόνια μεγαλύτε- ρός της (τριάντα χρόνων τώρα) και να ταιριάζουν στις αντιλήψεις. "Αλλά η λογική της την είχε σπρώ- χει να τον προσέξει, όχι η καρ- δια της. Πρώτα η λογική, πρώτα η ελεύθερη κρίσι κι' έπειτα η καρ- δια. Τώρα δεν ήταν εύκολο να ξεδιαιλύνει κανείς τί νικούσε μέσα της. Τώρα τον αγαπούσε. Χωρίς να είναι έρωτευμένη τρελά μα- ζί του, τον αγαπούσε, ωραία, θε- τικά, απολαυστικά. Η αγάπη τους είχε περάσει τη δοκιμασία του χρόνου κι' είχε νικήσει. Τώ-

ρα τραβούσαν ολόγισια και σίγου- ρα για το ήσυχο λιμάνι ενός γα- μού από συμπάθεια, από έκτιμη- σι συγχρόνων και αγάπη.

Η Μαρία ήταν πάντα ευτυχι- σμένη, επειδή δεν περίμενε από τη ζωή περισσότερα από κείνα, που της πρόσφερε η ζωή. Ο μι- σθός της στο ύπουργείο ήταν μι- κρός. Και του Παύλου ο μισθός δεν ήταν σπουδαίος ακόμα. "Ε- φθανε πάντως για να στήσουν ένα μικρό, κοκκίτιο σπίτι, εκεί πιο πέρα, προς το Κουκάκι. Το είχαν κιόλας καταρρώσει για το Πάσχα το σπίτι, τους. Δυο δωμάτια και κουζίνα. Καμμία πολυτέλεια, αλ- λά άνεσι. Η Μαρία έβλεπε κιόλας με τη σκέψη και με τη φαντασία όλα τα προδιόματα του χώρου. "Ήξερε τι ήθελε, ήξερε που βρά- ζει κι' ήταν ευτυχισμένη. Από τον καιρό, που είχε αρχίσει να εργάζεται, φύλαγε το μισθό της για το νοικοκυριό της. Κι' οι γο- νείς της το είχαν θελήσει αυτό, να μη συνεισφέρει στο σπίτι. Να φυλάει τα κέρδη της για το δικό της νοικοκυριό. Η Μαρία δε σκε- φθηκε ούτε να το συζητήσει καν. "Έτσι τρόβρισε κι' αυτή λογικά. Μήνα με το μήνα, όπως έπαιρνε το μισθό της από το ύπουργείο,

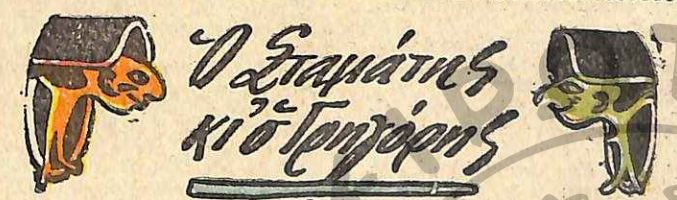
έτσι τον κατέθετε στο ταμειευτή- ριο. Κι' είχε σχηματίσει ένα κου- πόδεμα, που της εξασφάλιζε το στήσιμο του νοικοκυριού της.

«Άλλος άνθρωπος η Πόπη, άλ- λος κόσμος αυτή. Πρώτα-πρώτα στην εμφάνισι. Ήταν μάλλον κοι- νή, αρκετά παχεία, πολύ «γυναί- κα», όλο στρουγγυλότητες. Κορμί και πρόσωπο στρουγγυλά. Θάλγε- κανείς πως έτσι στρουγγυλή ήταν κι' η ψυχή της. Δεν ήξερε τί θα πη αντίστασι, δεν ήξερε τί θα πη σιχήμ. "Όταν παρουσιαζόταν κανένα ζήτημα, όπου έπρεπε κά- ποια από τις τρεις κοπέλλες να υποχωρήση, η Πόπη τρόβρισε το πιο φυσικό πράγμα, να κάνει αυ- τή τη θυσία. Είτε μικρή, είτε με- γαλή ήταν η θυσία.

«Όταν τελείωσε το Γυμνάσιο, πέταξε κάποτε δειλά-δειλά πως θαθελε να πάη στο Πανεπιστή- μιο, να γίνει φιλόλογος. Είχε έρ- ωτα με τη φιλολογία και γενικά με τα γράμματα. Η μητέρα της όμως έκανε μονάχα μία κίνηση, πούδευχε την δυσκολία της ζωής, την αδυναμία της να ικανοποιήση την επιθυμία της κόρης της. Δε σκέφθηκε δεύτερη φορά η Πόπη. "Αμέσως με το χαμόγελο σ'α χείλη, δήλωσε πως θα γινόταν μο- δίστρια, πως θαρχίζε αμέσως κιό- λα δουλειά. Καί, πραγματικά, έ- ζυπνη, κατάφερε αμέσως να μάθη την τέχνη και ν' αποκτήσει και κάποια μικρή πελατεία. Βέβαια, ο κύκλος των εργασιών της ήταν ταπεινός. Πήγαυε σ'α σπίτια κι' έρραβε ως επί το πλείστον ρουμ- πίτσες, παιδικάκι, ή πρόχειρα σουσαυτάκια. Σκοτώνονταν σ'α δουλειά από το πρωί ως αργά το βράδυ, σ'α ξένα σπίτια. Κι' εκείνο που την κούραζε ακόμα πε- ρισσότερο, ήταν ότι, όταν δεν τ'α προόβαινε, έπαιρνε και σπότη της δουλειά, πράγμα που σήμαινε ξε- νύτη. Βαστούσε, και το χαμόγε- λο δεν έφευγε απ' τα χείλη της.

«Όλα της τα κέρδη τ'άδινε σπύ- τι της. "Όσο και ν' αψάναζε ή μητέρα της, όσο και ν' αψάναζε το πατέρα της, πώς δε θέλει να θιξη τα λεφτά της, η Πόπη τ'άδινε όλα στο κοινό ταμείο. "Αδιόφορο, βέ- βαια, αν η μητέρα της, τίμια κι' ευσυνειδητή, της τ'α μάζεκε και τ'α κατέθετε στο όνομα της. Η ίδια η κοπέλλα δε τ'α θεωρούσε δι- κά της αυτά τα λεφτά. "Ίσα-Ίσα τρόβρισε το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου να εργάζεται για τους δικούς της.

«Όλα θα πήγαυαν καλά, αν δεν είχε πέσει η αρρώστεια του Δη- μήτρη Χιώτη, του πατέρα. Μία αρρώστεια, που τον έμπόδιζε να εργασθώ. "Από τον καιρό, που θι- μόνταν τον έαυτο του, ήταν έμπο- ροειπάλληλος. Μικρός είχε μπη σ'α δουλειά και τώρα, σ'α πενήντα του χρόνια, δε μπορούσε ναχή αρ- κέτες αποδοχές, αν δεν είχαν πα- σήσει τα πόδια του. "Ήταν μία πά- θησι κάπως μεταπληθής. Οι γιο- τρού τον είχαν βασανίσει αρκετά με εξετάσεις, με αναλύσεις, με πειράματα, για να καταλήξουν,

«Ο Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε στιγμές που τρυπιάζουν κ'ατικάρουν τα πάντα και τους πάντας σχολιάζουν...»

ΣΤΑΜΑΤΗΣ — Σάν τρελλοί, αυτές τις μέρες, πλείστοι όσοι "Αθηναίοι, που το χιόνι των ορέων και το φόντο τους εμπνέει και αφιόντας, με φούρια, τις ζεστές τους τις γωνίες, σ'α κατασάβραχα τραβάνε, για να παίξουνε... χιονιές!

Βασανίζουν ούκ ολίγοι το φτωχό τους το κορμί, των... χιονιών για να φανούνε έρασταί πολύ... θερμώ και για να υποστηρίξουν πως τρελλανόητοι για «σάκι», υποφέρουν, λαχανιάζουν και φουσκάουν σάν... «σάκι»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ — Κουτροβάλες παίρνουν άλλοι σ'ε παγιές ολιθηρές κατλήγουν να βροδούνε για καλά κρεβατιόνομοι... Δηλαδή το πούτισμά τους το άρπάζουν στα γέρα και πληρώνουν τις νιοάδες και την... «νύφη του Βορρά»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ — Κουτροβάλες παίρνουν άλλοι σ'ε παγιές ολιθηρές κατλήγουν να βροδούνε για καλά κρεβατιόνομοι... Δηλαδή το πούτισμά τους το άρπάζουν στα γέρα και πληρώνουν τις νιοάδες και την... «νύφη του Βορρά»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ — Κουτροβάλες παίρνουν άλλοι σ'ε παγιές ολιθηρές κατλήγουν να βροδούνε για καλά κρεβατιόνομοι... Δηλαδή το πούτισμά τους το άρπάζουν στα γέρα και πληρώνουν τις νιοάδες και την... «νύφη του Βορρά»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ — Κουτροβάλες παίρνουν άλλοι σ'ε παγιές ολιθηρές κατλήγουν να βροδούνε για καλά κρεβατιόνομοι... Δηλαδή το πούτισμά τους το άρπάζουν στα γέρα και πληρώνουν τις νιοάδες και την... «νύφη του Βορρά»!

στο τέλος, ότι δεν είχε τίποτα. Τό βέβαιον όμως ήταν, ότι, λίγο-λίγο, τα πόδια του απήργισαν. Μήνες τώρα δε μπορούσε πια να πάει στη δουλειά του, να σταθεί ώρες, να υπηρετήσει την πελατεία. Κι' έτσι η δυστυχία είχε αρχίσει να μπαίνει στο σπίτι. Τα κρίσιμα είχαν μεγαλώσει, είχαν τις αξιώσεις τους, κι' όσο κι' αν εξαφανίζε τον εαυτό της, η δύστυχη ή Ντίνα Χιώτη, ή μάνα, τέσσερες γυναίκες στο σπίτι, είχαν τα έξοδά τους. Και το επίδομα που-παίρνε ο Δημήτρης δεν έφτανε καλά-καλά ούτε για το ψωμί.

Εκείνη, που υπέφερε περισσότερο απ' όλες τις άλλες, κι' αυτή την κατάσταση, ήταν η Ρίτσα. Έπειτα αυτή είχε αρχίσει τη ζωή με τα περισσότερα ιδανικά, με τα περισσότερα χάδια.

Στεροπούλι, που το είχαν πα-ραχαϊδέψει όλοι. Έτσι, της φάνη-κε πιο όδυνηρη ή άνηση της μη-τέρας να την άφισα να σπουδά-ση φωνητική, όταν τελείωσε το Γυμνάσιο, εδώ και δυο χρόνια.

— Δεν έχω μετράει. Να κυττάξεις να κάνεις κι' εσύ κάτι το πρακτικό. 'Η τέχνη είναι α-βέβαιον πράγμα και θέλει κεφα-λαία. Να μη βαδίζουμε στα σύν-νεφα. Κύττα τη Μαρία μας πώς πρόκοψε με το να ξέρει τί θέλει. Κύττα την Πόπη μας πώς σκο-τώναται στη δουλειά. Να διαλέξεις κι' εσύ ένα επάγγελμα πρακτι-κό, θετικό, νόχης εξασφαλισμένα κέρδη, κι' άσε τις φιλοδοξίες για κείνες που έχουν την οικονομική δύ-ναμι να τα βγάλουν πέρα.

Η Ρίτσα δεν είχε το μαλακό χαρακτήρα της Πόπης, αλλά ούτε και το θεληματικό χαρακτήρα της Μαρίας. Έτσι, άφησε να κυ-λήσουν όλοιερα δυο χρόνια, α-βουλή, απογοήτευση, δοκιμάζον-τας πότε το ένα, πότε το άλλο. Έμαθε λίγη μηχανή, για να γί-νη δακτυλογράφος, αλλά δεν τε-λειοποιήθηκε. Έμαθε λίγη στενο-γραφία, λίγα λογιστικά. Πήγε κλεφτά-κλεφτά κι' έκανε και μα-θηματα τραγουδιού, με λίγα χρή-ματα, που της έδινε η Πόπη. Δο-κίμασε να βολεύσει και την Πόπη στη δουλειά της, αλλά δεν είχε ταλέντο γι' αυτό. 'Ο νους της κι' η ψυχή της ήταν το τραγού-δι, χωρίς νύχια όμως κομμικέ σπά-νια φωνή.

Έτσι, είχαν περάσει δυο χρό-νια. Δεν είχε φέρει δεκάρα στο σπίτι ακόμα ή μικρή. Κανένας ό-μως δεν παραπονιόταν. Έπειτα η Ρίτσα έφερε τη χαρά. Ήταν η ήλυσή της στο μικρό σπίτι, το

χαμόγελο, το δρώμα του γίαιε-μιου. Όταν καθόταν ο Δημήτρης Χιώτης στην πολυθρόνα του κι' η Ρίτσα έπερε να του φέρει την ε-φημερίδα του ή να του ετοιμάσει το καφεδάκι του, καμείς δε συλ-λογιζόταν, ότι η μικρή ήταν ή μόνη από τις τρεις κοπέλλες, που δεν είχε κερδίσει ακόμα χρήμα-τα. Μόνο πούθλευαν την ευτυχία στο πρόσωπο του πατέρα, έφθα-νε. 'Η Ρίτσα ήταν το λουλούδι, που ανθίζει στο βάθος και φέρνει χαρά.

Απόψε όμως δεν τη σκροπού-σε γύρω της μονάχα τη χαρά. Την ένοιωσε, πρωτόγνωρο τραγού-δι στην καρδιά της.

— Μη μου λές τίποτα, Μαρία. Είμαι ευτυχισμένη. Όλα θα πά-νε καλά. Να τον γνωρίσεις μόνο τον Τέλη και θα καταλάβεις. Γρά-φει και στίχους...

— Διάβασες στίχους του; — 'Η Ρίτσα σούφρωσε τα φρύδια της: — Όχι. Μου είπε πώς γράφει.

— Γιατί δε σου διάβασε; — Γιατί...

Ουμήθηκε ή κοπέλλα κι' ένοιω-σε κάποια στενοχώρια. Έπειτα, όταν κάθισαν, αντί να τον πα-ρακαλέσει να της πη κανένα στί-χο του, είχε αρχίσει τους ένθου-σιασμούς με τα μαριδάκια και με το κρασάκι. Όλη ή ώρα τους είχε περάσει με το φαγητό.

Σήκωσε τους ώμους της: — Δεν προσφάσαμε... να, δεν προσφάσαμε... Είχαμε τόσα να πούμε. Θα μου διαβάσει τα τρα-γουδια του κομμικέ άλλη μέρα.

— Και πάλι, είπε η Μαρία, κοφτά. 'Ας υποθέσουμε, ότι γρά-φει ώραιους στίχους Τί σημασία έχει αυτό για τη ζωή;

ΣΤΙΓΜΕΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

— Τί σημασία έχει αυτό για τη ζωή;

Τα ίδια τα λόγια, στα χείλη της Ρίτσας όμως! Καθώς ήταν γεμάνη στον ώμο του, τον κύττα-ζε στα μάτια και τα ρόδια χεί-λη της, ζεστά από τα φιλά του, φρικιούσαν.

Κάθονταν σ' ένα απόμικο πύγ-κο του Βασιλικού Κήπου κι' εί-χαν ξεχάσει τον κόσμο.

— Δε στενοχωριέσαι που εί-μαι τόσο φτωχός; την είχε ρω-τήσει κάποια στιγμή.

Κι' αυτή είχε απαντήσει με όλη τη φυσικότητα:

— Τί σημασία έχει αυτό για τη ζωή; Τί σημασία έχει για την ευτυχία μας;

Τα γαλανά ματάκια της του

γελοούσαν, τα χείλη της του γε-λοούσαν. Και τα βραυά γκρίζα συννεφα της μπόρας έτρεχαν βια-στικά στον ούρανο, κυνηγημένα, θαρρείς, από το χαμόγελο της.

— Δε μου διάβασες στίχους σου! του είπε έπειτα με γελαστό παράπονο. Μου είπες πώς γρά-φεις...

— Ναί, τα βράδια στη μο-ναξιά μου γράφω. Άλλοτε έγρα-φα φιλοσοφικά, θλιμμένα τραγού-δια. Τώρα όμως γράφω... γράφω για σένα, Ρίτσα. Μονάχα για σένα!

— Διάβασέ μου! τον παρακά-λεσε.

Κι' έγερσε στον ώμο του.

Σιγανά, σά να της έκανε την πιο ιερή έκυστήρευση, της διά-βασε μερικούς στίχους, που είχε γράψει γι' αυτήν. 'Η Ρίτσα τ' άκουσε τρεμάμενη, κρατώντας την αναπνοή της. Όταν τελείωσε ό-μως το διάβασμα ο νέος, ένοιω-σε κάποια σφίξιμο στην καρδιά της. Δεν ήταν χαρούμενα όπως τα περίμενε, αυτά τα τραγουδια. Πίσω από τις ευτυχισμένες λέ-ξεις, πίσω από τη χαρά, σά ν' άκουγόταν μια θλιμμένη υπόκρου-ση, κάτι που περνούσε σά γκρί-ζα γάζα πάνω σ' ένα φωτερό πί-νακα.

— Δεν είσαι πολύ χαρούμενος, του παραπονέθηκε. Δε ξεχειλίζει ή ψυχή σου από τη χαρά. Γιατί;

— Κι' εγώ δεν ξέρω... Να, μου φαίνεται, έπειτα δεν έχω τακτο-ποιήσει τη ζωή μου. Ναί, αγαπή-μου, αυτό είναι! Θα δής! Όταν θα βρω την καλή τη θέση, τη μό-νη, την καλοπληρωμένη, θα γί-νω άλλος άνθρωπος. Τώρα όμως, μου φαίνεται πώς πιπιλώ στο στο-μα μου μια πικρή καρμινέλα. Κι' ή πικρή αυτή γεύση μ' έμποδίζει να νιώσω απόλυτα την ευτυχία μου.

— 'Εγώ όμως τη νιώθω! του είπε θερμά. 'Εξ άλλου, δε θ' αρ-γήσεις να βρεις τη θέση που θέ-λεις. Και τότε θαμνασε σ' αλή-θεια ευτυχισμένοι...

Σταμάτησε ή κοπέλλα, δίστα-σε. Έπειτα τον κύτταξε στα μά-τια:

— Όταν θα βρεις τη μόνημη θέση, θα παντρευτούμε; 'Η ερώτησή της ήρθε γρήγορη, αναπάντητη. Τον σάστισε. Κατά-λαβε ή Ρίτσα την ταραχή του:

— Δε σου λέω άμείωως! γέλα-σε. Το καταλαβαίνω, πρέπει να στήσουμε την ευτυχία μας άπάνω σε στερεά βάσι. Άλλά να... θέ-λω να πω... τότε θα ξέρουμε πού βαδίζουμε, δεν είναι έτσι; Θα ξε-

ρούμε πότε μπορούμε να υπολο-γίσουμε. Σάν τη Μαρία με τον Παύλο. Από την πρώτη στιγμή ήξεραν πόσα χρόνια πρέπει να πε-ριμένουν. Κι' εμείς μπορούμε να περιμένουμε, φθάνει να ξέρουμε...

— Μόνο να μην άρνησης να βρεις θέση...

Τάχα να της είχε μεταδώσει τους φόβους του και τη μεγαλ-χολία του; Όσο μιλούσε ή κο-πέλλα, τόσο σά ν' άκουγόταν κά-ποια πικρή υπόκρουση στη φωνή της. Σάν κάποια άλυτομνησία, σάν κάποιο παράπονο...

— Θα κάνω το πάν... της υπο-σχέθηκε. Πάντα ήθελα να βρω δου-λειά καλύτερη. Τώρα όμως είναι για μένα ζητήμα ζωής και θανά-του, αγάπη μου. Θέλω να σε κά-νω ευτυχισμένη!

ΛΣΚΟΠΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

Η γριά Λεμονιά ήταν θλιμμέ-νη. Καθόταν μόνη εκείνο το σου-ρουπο και μετρούσε και ξαναμε-τρούσε τα λεφτά. Όσο και να τα μετρούσε όμως, δε μπορούσε να τα βγάλει περισσότερα. Τιποτέ! Ούτε μια δεκάρα παραπανιστή. Παραμονή σχεδόν. Πρωτοχρονιάς και της ήταν άδύνατον, με την καλύτερη θέληση, να διαθέσει έ-στω και μια δραχμή, για να κά-νει ένα δωράκι στα έγγονιά της. Ποτέ δεν είχε αυτά τα χάλια το ταμείο της.

Αναστένανε βαρυά. Ένοιωσε τα πόδια της να πονέει, τη μέ-ση της τσακισμένη. Μόλις είχε α-φίσει τη σκάφη. Οι άκρες των δακτύλων της είχαν πληγώσει.

Θεέ μου! Θεέ μου! Μη με συ-νερίζεσαι. Δε βαρυγκομάω. Άλ-λα κουράστηκα, κουράστηκα πιά. Δε μάς λυπάσαι; Γιατί να μη μποή να βρή κι' ο Τέλης μια κα-λή δουλειά; Πού θα πάη αυτή ή κατάσταση;

Όλο το Δεκέμβρη δεν είχε φέ-ρει δεκάρα στο σπίτι ο Τέλης. Όχι μόνο αυτό, αλλά κάθε τό-σο την παρακαλούσε, της έπεφε στα πόδια, κάτι να του δώσει από τη δική της τη δουλειά... Κι' ή γεροντίσσα δεν ήθελε να τον κα-κοκαρδίσει. Άπορούσε όμως για τη στάση του έγγονου της. Δεν ήθελε να τον ρωτήσει. Τον κύτ-ταζε στα μάτια και περίμενε. Ή-ταν σίγουρη πώς κάποτε θα μι-λούσε ο Τέλης, πώς κάποτε θα της άνοιγε την καρδιά του.

— Γιαγιά! Καλησπέρα! Δεν τον είχε άκουσει ή Λεμο-νιά και τρόμαξε:

— Καλώς το παιδί μου!

— Καλώς το παιδί μου!

— Σε πρόμαξα; γέλασε ο νέος. Μετράς την περιουσία μας, έ; Και, φυσικά, φοβάσαι μην έλθω κανένας ληστής αυτή την ώρα...

Κούνησε ή γεροντίσσα το κε-φάλι της θλιμμένη:

— Θα σωθ ή αν έρθη ληστής σε μάς τώρα, Τέλη μου!... Δε βλέπεις τα χάλια μας;...

Σταμάτησε, δίστασε... Έπειτα τον κύτταξε στα μάτια:

— Έφερες τίποτα σήμερα; ρώ-τησε σιγανά.

— Όχι, όχι, γιαγιά!...

Πνιγμένη άκούστηκε ή φωνή του παλληκαριού. Έπειτα, ξαφνι-κά, δυνατή κι' άπελπισμένη:

— Τό ξέρω πώς δε φτάνουν τα λεφτά... Τό ξέρω πώς δε βοήθη-σα αυτό τό μήνα. Πίστεψε όμως, πώς μου ήταν άδύνατον... Άδύ-νατον...

— Καλά, παιδί μου, δε σου είπα τίποτα.

— Και τώρα... τώρα χρειάζο-μαι πάλι λεφτά, γιαγιά!

Η Λεμονιά χλωμάισε:

— Δε γίνεται... Άδύνατον, Τέλη! Τί να σου δώσω; Μιά δραχμή να σου δώσω, θα τη στε-ρηθούμε από τό φαγητό μας. Χρο-νιάρες μέρες, δε μπορώ να ξεθα-ρευτώ, να ψωνίσω κάτι καλύτερο...

Χωρίς κρέας, θα περάσουμε την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, Τέ-λη, και χωρίς πίττα. Μόλις θέ-λουμε για τό ψωμί. Νά, κύττα και μόνος σου, αυτά είναι τα λε-φτά...

— Έριξε μια γρήγορη ματιά στο λίγα χαρτονομίσματα ο νέος κι' έσφριξε τις γροθιές του.

— Κι' όμως, θα χρειάζομαι λεφτά... Θα μου ήταν άπαραίτη-τα λεφτά...

Με μια κίνηση άπελπισμένη, έ-σπρωξε ή Λεμονιά όλα τα χρή-ματα προς τό μέρος του. 'Η φω-νή της άκούστηκε κουφία:

— Νά, πάρε! Πάρε τα όλα... Έγώ πιά δε βαστάω. Πάρε τα όλα και κανόνισε έσύ.

Τα μάγουλα του παλληκαριού κοκκίνισαν:

— Όχι, δε θα πάρω δεκάρα... Άσε, γιαγιά, άσε, κάτι θα γίνη...

Κάτι πρέπει να γίνη...

Μιά ερώτησι έκαιγε στα χείλη της γεροντίσσας. Μιά άπλη ερώ-τησι:

— Τί τα θέλεις έσύ τό λεφτά; Τί ιδιαίτερα μπορείς νάχης; Δεν άποφάσιζε όμως να προ-φέρη αυτά τα λόγια. Ήταν μια άπλη γυναίκα και ζούσε άποστρα-δήγμένη από τον κόσμο. Κι' ό-μως, ήξερε πολύ καλά, πώς μια τέτοια ερώτησι, θα έφερνε τον έγ-γονό της σε δύσκολη θέση, θα τον ανάγκαζε ίσως να της πη κανένα ψέμμα.

— Έκείνη τη στιγμή γύρισε κι' ή Μάνια σπίτι. Φορούσε τον αιώ-νια μαθητική ποδιά της, αν και δεν είχαν μαθήματα... ήταν δια-κοπές Χριστουγέννων.

Από τό κατ'όφλι κατ'άλαβε τη βαρεία ατμόσφαιρα του σπιτιού και προσπάθησε να δώσει λίγη χαρά:

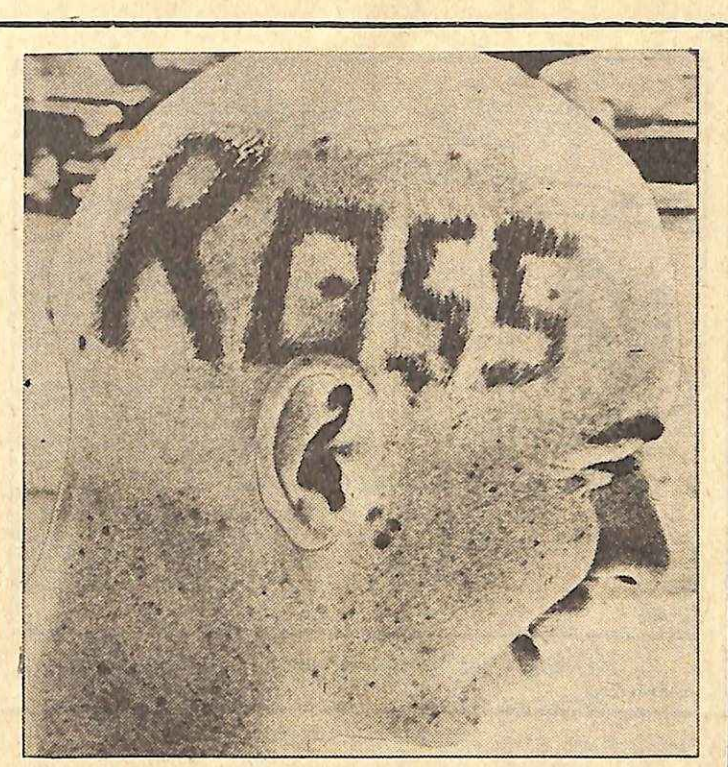
— 'Ε, τί καθόσαστε σά να βουλάζαν τα κοράβια σας; Μάεψε ή Λεμονιά τά χρή-ματα.

— Κάνουμε λογαριασμούς, Μά-νια...

Γέλασε ή κοπέλλα:

— Μηδέν σ'ν μηδέν, ίσον μη-δέν... Μηδέν επί μηδέν, ίσον μη-δέν... Άκόμα δεν έμαδες αυτά τά δέν...

Χαμογέλουσε, γύρω από τό χείλη της όμως σχηματίζονταν κι-όλας σά ρυτίδες άνεπαίσθητες, έ-πειτα ή τροφή κάθε άλλο παρά πειδή ή ήταν για τό δεκαεφτά της άρκετή. Καί, καθώς φρικιού-σαν τά χείλη της, στην προσπά-

ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΤΟ ΝΕΓΡΟ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Ο Σέθ Ουάλλιας, φοιτητής του πανεπιστημίου Τζάκσον, κούρεψε τα μαλλιά του με τον παρθένο αυτό τρόπο, για να δείξη πώς συμ-φανεί με τον κυβερνήτη του Μισισσιππί Ρος Μπάρνερ, ο οποίος διέ-ταξε την τοπική άστυνομία να έμποδίσουν την είσοδο στο πανεπιστήμιο του νέγρου φοιτητού Τζέιμς Μέρεντιθ. Όπως είναι γνωστό, ο Πρόεδρος Κένεντι έπευέθη ο ίδιος στην υπόθεση αυτή και διέταξε την άστυ-νομία, όχι μόνο να μη έμποδίσουν την είσοδο του νέγρου στο πανεπι-στήμιο, αλλά και της ανέθεσε ή φρουρά του μέσα και έξω από τό στήμα, αλλά και της ανέθεσε ή φρουρά να διασφαλή ο πληθυσμός οικημία. Τό περιστατικό αυτό έγινε άφορμή να σημειωθούν γεγονότα της άμερικανικής πόλεως. Όφρονε και να σημειωθούν γεγονότα με τον άκόλουθο δραματικό άπολογισμό: 2 νεκροί, 20 τραυματίες και 200 συλληφθέντες.

Θεία να φανή εύθυμη, έδειχναν κά-ποια πικρία.

— Ό Τέλης της έριξε μια μα-τιά, είδε το χλωμό της προσω-πάκι, τό νευρικό της γέλιο, και γύρισε άλλο τό πρόσωπό του.

— Έπειτα, ξαφνικά, κύτταξε τό ρο-λόι:

— Πρέπει να πηγαίνω...

— Γιατί; φώναξε ή Μάνια ζω-ρά. Έχεις καιρό ακόμα. Έχεις καιρό. Κάθισε να μιλήσουμε λι-γάκι...

— Όχι! Πρέπει να φύγω γρή-γορα... Πρέπει... να... πρέπει να συναντήσω τό Ντίμη, πριν πάω στη δουλειά μου...

— Γιατί; ρώτησε ή κοπελλι-τσα, περιέργη.

— 'Επειδή... για να... μου εί-πε για κάποια θέση... άποκρίθη-κε ο νέος, σαστισμένος.

— Θέσι; φώναξε ή Μάνια. Κι' ή γιαγιά ρώτησε, με φωνή τρεμάμενη:

— Θέσι;

— Δεν τό πολυπιστεύω, άπο-κρίθηκε ο Τέλης με άπελπισία. Άλλά θα πάω...

— Δε θα πάς;

— Όχι, γιαγιά... Φύλαξέ μου καμμία μπουκιά για αύριο τό πρωί. Τώρα πρέπει να πηγαίνω.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Τά άνοιχτόχρωμα μάτια του Ντίμη άστράψαν, όταν άκουσε τά λόγια του Τέλη:

— Τό ήξερα πώς όπωσδήποτε θα τ' άποφάσιζες καμμία μέρα. Κρίμα, που δεν τ' άποφάσιζες νωρίτερα. Θα είχες οικονομήσει κάτι για να κάνης τό πρωτοχρο-νιατικό δώρο στο κορίτσι σου.

— Πρέπει να της κάνω όπωσ-δήποτε ένα δώρο... φώναξε ο Τέ-λης με πάθος. Άν δεν έχω λε-φτά μεθαύριο, που είναι παρα-

ψι στο κέρδος, πετυχαίνω πάντα. Θάελε κανείς πώς ή θηλήσ μου τραβάει τό χαρτί.

— Είδες; Πόσα κέρδισης; 'Η φωνή του Τέλη έτρεμε από ευτυχία:

— Ένα πεντακοσάριο... Ένα πεντακοσάριο παρά λίγες δραχ-μές... Ντίμη, μούρχεται να ξεφω-νίσω από χαρά!

Ψιλόδρεχε έξω, κι' ή παγωνιά έύριζε. Ό Τέλης όμως ένοιωσε τό μάγουλό του να καίει. Κόντευε να δημερώσει. Είχε περάσει όλη τη νύχτα μπροστά στο πράσινο τραπέζι. Ούτε κι' ήξερε σχεδόν να παίξη χαρτιά. Λίγα τό είχε έξηγήσει ο Ντίμης. Άλλά μονά-χα ή τύχη του είχε φέρεi τό κέρ-δος, όχι ή τέχνη του ή ή έξυπνά-δα του...

— Έτσι τά οικονομώ εγώ! είπε ο Ντίμης, χώνοντας τά χέ-ρια του στις τσέπες του, έπειδή τουρτούριζε χωρίς έπαυφόρι μέ-σα στη δεκεμβριανή νύχτα.

— Κερδίζεις πάντα;

— Σχεδόν. Σπάνια έτυχε να χάσω...

— Ντίμη, θα πάμε να παίξου-με και την άλλη Δευτέρα;

— Γλυκάθηκες, βλέπω! γέλα-σε ο φίλος του.

— Θα πάμε;

— Έγώ πηγαίνω πολύ συχνά. Γιατί όχι;

— Μούρχεται να ξεφωνίσω από χαρά... Έ... και τί μάτια θα κά-νη ή Ρίτσα, όταν θα της δώσω αύριο τό δώρο. Γιατί σου... Πάω να κοιμηθώ λιγάκι, κι' έπειτα θα πρέξω στα μαγαζιά. Κάνω σάν κανένα κοριστόπουλο, έ; Σε βε-βαιά πώς δε βλέπω την ώρα να πάω στα μαγαζιά. Καληνύχτα, Ντίμη, και σ' εύχαριστώ για την υπόδειξή...

ΤΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ ΔΩΡΑ

Η Μάνια χτυπούσε τά χέρια της παιδικάτικα από τον ένδοξο σι-σμό της κι' ή γιαγιά άστράφατε όλόκληρη.

Τους είχε φέρεi από ένα δω-ράκι ο Τέλης. Ένα ζευγάρι παν-τόφλης της γεροντίσσας και της Μάνιας μά τσάντα. Ήταν πράγ-ματα πρώτης ανάγκης, που ή-θελαν από καιρό να τ' αγορά-σουν. Μαζί μ' αυτά, τους είχε φέρεi κι' ένα μικρό ποταροκάκι για βασιλοπότη. Ή χαρά τους τον μεθούσε, έκανε να σιγάσει μέσα του ή στενοχώρια, που τον είχε πιάσει μόλις χαρίστηκε από τό Ντίμη.

— Άμέσως είχαν αρχίσει οι τύ-ψεις:

— Δεν είναι δουλειά αυτή. Χα-ροταπώνη! Τί θα γινόταν αν έ-χονα;

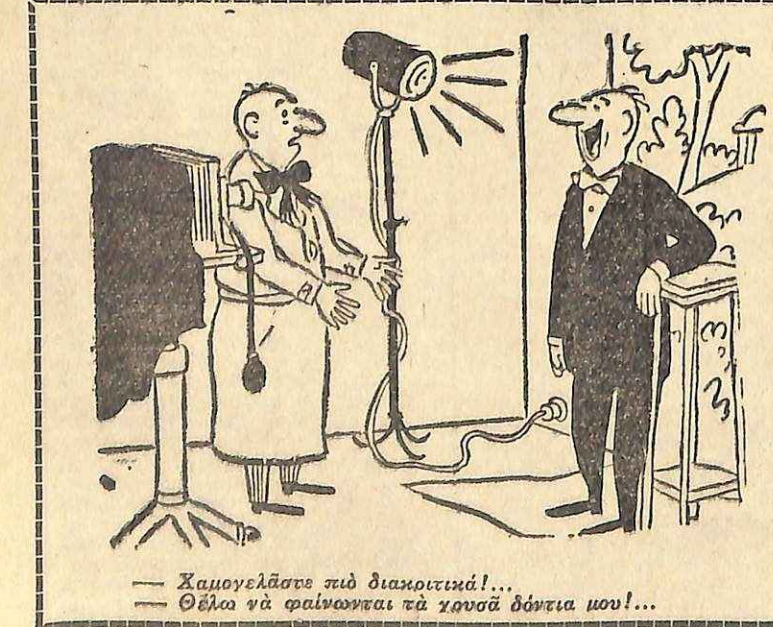
— Ή γιαγιά όμως κι' ή Μάνια δεν είχαν ιδέα για τον τρόπο, που είχε κερδίσει τά χρημάτα. Τους είχε πη, ότι τουδωσε ο Πανουσό-πουλος (ο έγγροδότης του) ένα πρωτοχρονιατικό δώρο. Τους είχε φανή πολύ φυσικό, κι' ή χαρά τους ήταν άδολη. Ή αλήθεια όμως ή-ταν πώς ο Πανουσόπουλος του είχε δώσει ένα έλαστικό χαρτί-ληκι, ίσα-ίσα για τοιγάρα.

Έκοφαν την ήττα στο φτω-χικό σπιτάκι νωρίς-νωρίς τό από-γεμα, έπειτα ο Τέλης έβγαζε βια-στικός. Μόλις και πρόφθανε να δή την άγαπημένη του, πριν πάη στη δουλειά του.

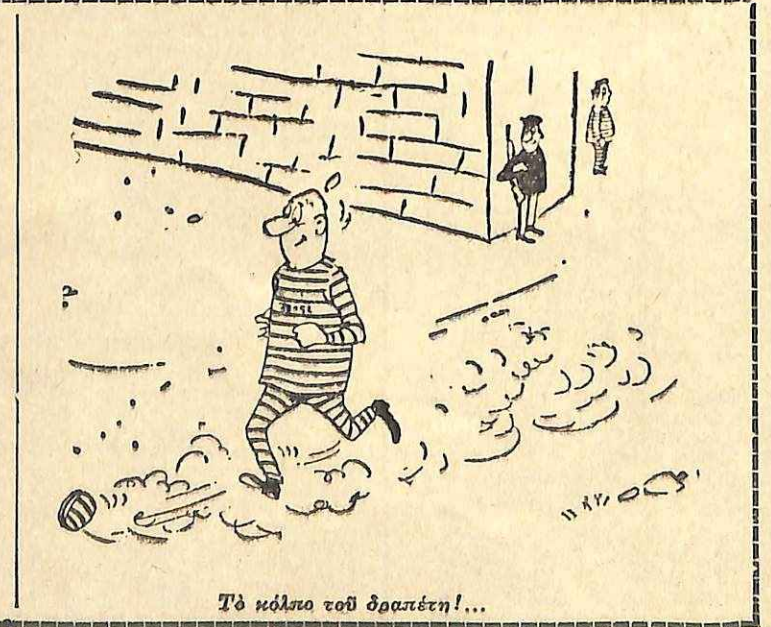
Τά μπριμπαλωτά ματάκια της Ρίτσας στρεφογύριζαν περιέργη, άλυτομνα.

Κρατούσε ο Τέλης τό κουτί ψηλά, την άνάγκαζε να σηκωθή στις μύτες για να τό φτάση. Κι' εκείνη τσίριζε σά μικρή παι-δούλα:

— Δώσε μου τό! Δώσε μου τό! Μη με βασανίζης!

— Χαμογέλασε πού διακοινητά!... — Έβλεπ να φαίνονται τα χοντρά δόντια μου!...

Τό κόλπο του δραπέτη!...

Όταν, επί τέλους, της άφισε το πακέτο στα χέρια της, τ' άνοιξε αυτή, σκίζοντας το χαρτί από την ανυπομονησία της. Την άλλη στιγμή ξεφώνισε:

— Τί θαύμα! Τέλη! Θα τρελ-λαθώ από τη χαρά μου!

Της είχε αγοράσει ένα μπλουζάκι. Ένα πλεκτό μπλουζάκι ρόδινο, κεντημένο. Είχε δώσει πολλά λεφτά, δυσανάλογα πολλά. Άλλα ή εύτυχια πούθλεπε στα μάτια της, πόν έκανε κιόλας να ξεχάσει τις τύψεις, που είχε δώσει όλα τα κερδισμένα λεφτά γι' αυτό το μπλουζάκι, παρότι να τα παραδώσει της γιγαγίας του για το σπίτι.

— Τέλη... σ' αγαπώ! Έσκυψε κλειστά, τούδωσε ένα γρήγορο άλλα καυτό φιλή.

Είχαν συναντηθεί, όπως πάντα, σ' ένα καφεενόστι πτω από την Ακρόπολη. Είχαν ανακαλύψει μία ήσυχη φωλίτσα από... πράγμα που είχε μεγάλη σημασία—φθηνή.

Εκεί θα μπορούσαν να περάσουν μερικές ώρες πολύ οικονομικά, αν δεν ήταν πάντα λιχούδα ή Ρίτσα, αν δε ζητούσε μ' όλη την άφελεια πάντα κάτι παραπάνο.

— Σ' άρεσει; τη ρώτησε με φωνή βραχνή από τη συγκίνηση.

— Είναι όνειρο! Όνειρο!... Τέλη... ξέρεις, δε θα το φορέσω πριν απ' το τέλος του μηνός.

— Γιατί;

Χαμογέλασε ντροπαλή:

— Στις είκοσιδυο 'Ιανουαρίου έχω γενέθλια. Λοιπόν... αντί να μου κάνης κανένα άλλο δώρο, να μου δώσεις λεφτά... Μην τρωμάζης, Τέλη... Πρέπει ναμιαστε πρακτικοί, δεν είναι έτσι; 'Εχω ανάγκη από επανωφόρι. Τους το είπα, λοιπόν, στο σπίτι. Θα μου δώση λεφτά κι' ή Μαρία... λίγα βέβαια... θα μου δώση κι' ή Πόπη... Λοιπόν, αν θέλεις να μου δώσης κι' εσύ... Καί θ' αγοράσω ένα παλτό, να κάνη φιγούρα. Ξέρεις πόσα χρόνια έχω ν' αγοράσω επανωφόρι; Τέσσερα!...

Εξ άλλου, το βλέπεις το επανωφόρι μου, έχει τα χάλια του...

Σταμάτησε και κοίτησε το κεφάλι της, αναστενάζοντας:

— Μην τὰ ρωτάς! Άλλα μου είναι χάλια. Καί παπλωτσια χρειάζομαι και φούστα, και πάντα, κι' απ' όλα... Τώρα που μου χάρισε την ώραία μπλούζα, καταλαβαίνα πόσα μου λεπτών άκόμα. Λοιπόν, δεν έχει, θα γίνω όμορφη. Θα γίνω όμορφη για σένα. Θα κυττάξω να τὰ οικονομήσω όλα.

Μιλούσε μ' έξαση, είχε κοκκινίσει από τη χαρά της. Το δώρο αυτό είχε ζυγιστεί μέσα της με μιάς την κοιμισμένη της φιλαρέσκεια.

Η καρδιά του Τέλη όμως βούλιαζε όσο άκουγε τα λόγια της. Στην άρχη, τον έπιασε πανικός.

Επειτα, όσο την έβλεπε έτσι εύτυχισμένη προκαταβολικά στη σκέψη πως θ' αγοράζε τόσα καινούργια πράγματα, σά να μέθυσε κι' αυτός κοντά της.

— Ρίτσα, αγαπούλα, της φώναξε κάποια στιγμή. Έγω θα σου αγοράσω το επανωφόρι για τὰ γενέθλιά σου. Έννοια σου, έγω θα στο αγοράσω.

Η άνασπνή της κόπηκε:

— Έσύ; Όλο το επανωφόρι έσύ;

Την έσφιξε πάνω του, τη φίλησε γρήγορα:

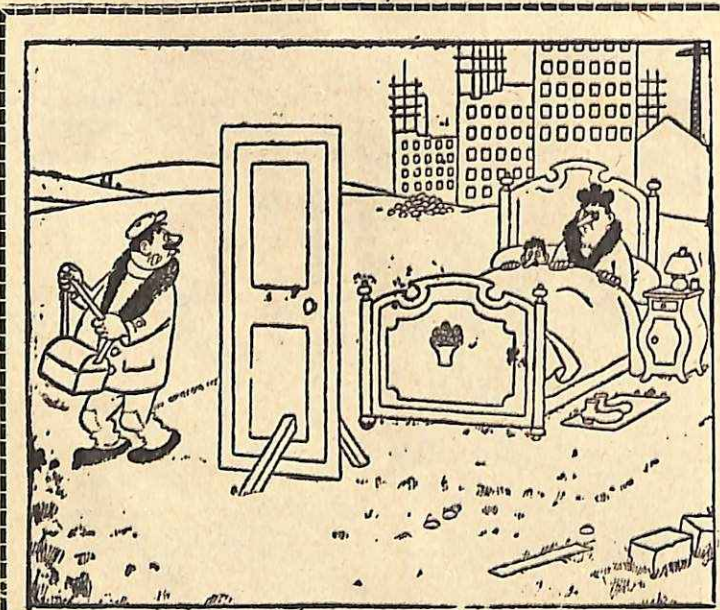
— Μ' αγαπάς;

— Είμαι τρελή για σένα!

— Επειδή σουκανα το δώρο;

— Μην είσαι κακός! Το ξέρεις πως πάντα σε λατρεύω. Μά πές μου, αλήθεια, θα μου χαρίσης ένα επανωφόρι; Ένα καινούργιο επανωφόρι;

— Έχει γούστο να σου χαρίσω κανένα μεταχειρισμένο. Πως

— Σας έβαλα και την πόρτα για να νοιώθετε πιο ασφαλισμένοι!...

το φαντάσθηκες αυτό;

— Άχ! αναστέναξε ή κοπέλα με καύμο. Πως το φαντάστηκε αυτό; Σάμπως φοράω ποτε και τίποτε καινούργιο εγώ; Όλα τ' αποφόρια από τις μεγάλες. Προπάντων από τη Μαρία, που είναι άρραβωνιασμένη.

— Τώρα, λοιπόν, θα φορέσης ένα επανωφοράκι, να γίνης κούκλα!

— Καί θα με πιάς να χορεύουμε; τον ρώτησε γρήγορα. 'Όταν θάχω το επανωφόρι από σένα... και τη μπλούζα... ή Γιόπη θα μου χαρίση τη φούστα, ή Μαρία τα παπούτσια...

Σταμάτησε, έκλεισε τα μάτια της, σά να ήθελε να δη με τη φαντασία της όλα αυτά τα θαυμάσια πράγματα.

— Μα φάνετα ψέμματα, Τέλη. Πές μου όμως, θα με πιάς να χορεύουμε; Τη Δευτέρα... Στάσου... την πρώτη Δευτέρα μετά τὰ γενέθλιά μου. Συμφωνεί;

— Ναί, αγαπούλα, της άποκρίθηκε σιγανά.

— Λόγο;

— Ναί... — Άχ, δε θα κοιμηθώ όλο το μήνα! Ξέρεις, Τέλη... πρέπει να με καταλάβεις. Η Μαρία βγαίνει με τον άρραβωνιαστικό της συχνά... Η Πόπη... είναι άλλος τύπος, δεν τη νοιάζει. Δουλειά δώσε της κι' είναι εύτυχισμένη. Έχω όμως μιά φίλη... Λούλα Κωστατζή τη λένε. Είναι φοιτήτρια Νομικής... Δεν είναι κανένα πλουσιόκοριτο... Άλλά να της γλέντι και να χάρης το νού σου. Τούλαχιστον δυο φορές την εβδομάδα πηγαίνει στον κινηματογράφο. Κάθε Σάββατο χορεύει. Μου έπτε κάμποσες φορές να πάω μαζί της, αν θέλω! Άλλά με τη φόρεμα; Με τις παλιατσασίες που είχα; Τώρα, λοιπόν, αν θέλεις, πάμε μαζί της. Έχει καλή συντροφιά. Καί μη νομίζης πως ξεδεύουν πολλά. Ξέρει αυτή... Τέλη... πές μου ναί, πές μου ναί...

— Ναί, αγαπούλα, της άποκρίθηκε σιγανά.

— Η φωνή του αντίλαλouse στα

— Λόγο;

— Ναί... — Άχ, δε θα κοιμηθώ όλο το μήνα! Ξέρεις, Τέλη... πρέπει να με καταλάβεις. Η Μαρία βγαίνει με τον άρραβωνιαστικό της συχνά... Η Πόπη... είναι άλλος τύπος, δεν τη νοιάζει. Δουλειά δώσε της κι' είναι εύτυχισμένη. Έχω όμως μιά φίλη... Λούλα Κωστατζή τη λένε. Είναι φοιτήτρια Νομικής... Δεν είναι κανένα πλουσιόκοριτο... Άλλά να της γλέντι και να χάρης το νού σου. Τούλαχιστον δυο φορές την εβδομάδα πηγαίνει στον κινηματογράφο. Κάθε Σάββατο χορεύει. Μου έπτε κάμποσες φορές να πάω μαζί της, αν θέλω! Άλλά με τη φόρεμα; Με τις παλιατσασίες που είχα; Τώρα, λοιπόν, αν θέλεις, πάμε μαζί της. Έχει καλή συντροφιά. Καί μη νομίζης πως ξεδεύουν πολλά. Ξέρει αυτή... Τέλη... πές μου ναί, πές μου ναί...

— Ναί, αγαπούλα, της άποκρίθηκε σιγανά.

— Η φωνή του αντίλαλouse στα

τίδια του τ' αυτή παράξενη. Δεν ήταν σίγουρος πως μιλούσε αυτός. Μάλλον είχε την εντύπωση πως κάποιος άλλος είχε πάρει το λόγο μέσα του, κάποιος άλλος είχε πάρει κι' όλες τις αποφάσεις. Κάποιος άλλος είχε δώσει τόσες υποσχέσεις στην κοπέλλα.

Όταν την άφισε λίγο πιο πέρα από την πόρτα του σπιτιού της, τον ρώτησε εφονικά:

— Δεν πιστεύω να στερηθής-κες όμως για να μου κάνης ένα ωραίο δώρο;

— Όχι, της άποκρίθηκε με άφελεια. Μουδωσε κι' έμένα ο προσιγαμένος μου δώρο...

— Όραία! Έκανε αυτή μ' ένθουσιασμό. Όραία, Τέλη μου... Δε βλέπω την ώρα ν' αναγγείλουμε άρραβώνες... Άλλά, στάσου... Τί θα πιά στους δικούς μου; Πως θα το παρουσιάσω αυτό το δώρο; Καί μεθαύριο το επανωφόρι;

— Ο τρόμος ζωγραφίστηκε στη φυσιογνωμία της εφονικά.

— Είδες και δεν το σκέφθηκες... Άπάνω στη χαρά μου, ήμουν έτοιμη να πάω με το κουτί...

— Που τους λές, ότι πηγαίνεις, όταν συναντάστε;

— Στις Λούλας... Στις Λούλας Κωστατζή της φίλης μου.

— Μήπως, αν τους έλεγες ότι σου χάρισε ή Λούλα τη μπλούζα; Του άπαξε το χέρι μ' ένθουσιασμό, του το τινάξε:

— Μπράβος, Τέλη! Περφόημα! Αυτό θα τους πώ. Κι' αύριο θα δώ τη Λούλα και θα την πειρακαλέσω να μη με βγάλη ψεύτρα...

Για το επανωφόρι όμως... Άσε, δε δούμε, ως τότε έχουμε καιρό... Κι' έπειτα, που ξέρεις; Ός τότε μπορεί ναχνης βρή κιόλας μιά καλή δουλειά... Δεν είναι έτσι; Καί ν' αναγγείλουμε τους άρραβώνες μας...

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

— Ό Θεός να δώση, πρόφερε ο Τέλης, με φωνή πρεμμένη.

κομαχώντας από την κούραση και την αγωνία, μάζεψε ο Τέλης δυο έκαστοσάρικα, τὰ κέρδη του. Έτρεμε σύγκορμος, όταν βγήκε έξω, στην παγωμένη Γενναρίτικη νύχτα.

— Μην κάνης έτσι! του είπε ο Ντίμης. Δεν είναι σωστό να δείχνης τόση αγωνία.

— Δε μπορούσα να κρυφτώ, βόγγησε ο Τέλης. Έσύ ξέρεις, στά είπα. Τί θα γινόμουν αν δεν κέρδιζα; Πως θα κρατούσα την υπόσχεση πούδωσα της Ρίτσας;

— Είσαι τρελλός, όμως, γέλασε ο Ντίμης. Γιατί να της υποσχεθής τόσα πολλά; Ξέρεις τί λεφτά θα σου φύγουν, να της αγοράσης επανωφόρι και να την πιάς και στο χορό; Ένα χιλιάρι-κο να λογαριάσης.

Δάγκωσε ο Τέλης τὰ χείλη του.

— Την άλλη φορά πρέπει να το κερδίσω. Είναι ή τελευταία Δευτέρα... Την άλλη φορά, δεν ξέρω πως θα κάνω, αλλά πρέπει να κερδίσω ένα χιλιάρικο. Το κακό είναι, που στο σπίτι περιμένουν κάτι λίγα λεφτά, όταν τους λέω, ότι κάνω υπερωρία.

— Θα τού δώσης απ' αυτά που κερδίσας άπόψε;

— Δεν ξέρω τί να κάνω! άναστενάξε ο νέος. Είναι αλήθεια πως τις λυπάμαι, και τη γερνότησα και την αδερφούλα μου. Άλλά όχι, δε δίνω δεκάρα, αν δεν εξασφαλίσω το δώρο της Ρίτσας. Δε μπορώ να ντροπιστώ. Καταλαβαίνεις τη θέσι μου; Δε θάχω μάτια να τη δώ, αν δεν κρατήσω το λόγο μου.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

— Την άλλη Δευτέρα, λοιπόν... Που ξέρεις; Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς και τους παλαδούς!... γέλασε ο Ντίμης.

Επίμαχοι διίχοι

ΓΙΑ ΤΟ «ΓΟΥΡΙ»

Με κατάπληξι μαθαίνει το κοινόν άνεξαιρέτως, ότι μπαίνοντας, αίσίως, στο καινούργιο μας τό ετος, επιβάλλεται σε όλους τους κατοχους τροχοφόρων νάναι προετοιμασμένοι, για να δώσουν νέον... φόρον!

Δηλαδή μόλις έμπηκε το λαμπρόν εξήντα τρία, έδοκίμασε ο κόσμος και την πρώτη του νικαία και μπορεί να πη, νομίζω και να ψάλλη δημοφώνως: «Ευτυχές το νέον ετος και άογή... καλός μας γρόνος»!

«ΕΝ... ΟΡΓΑΝΟΙΣ»

Η Μπαοντό, που κατακτηθείς συνεγεί αναητᾶ, πλην του πρώτου της συζυγιου και τον Φρεϋ παρατᾶ και βαδίζει κατ' ευθείαν, για δεσμών έρωτικών, μ' έναν νέον καθαρίστα ύπεργροητευτικόν!

«ΕΤΟΙ Ο ΦΡΕΥ, που παθαίνει άπροσδόκητη λαχτάρα του διαδόχου του, μοιραίως, θα κυττάξη την... καθαρά και θα λήη ο φουκαριόσης, με καυμό αληθινό: «Φέρ' τε μου ένα... μαντολίνο, για να δήτε πως πονώ»!

«ΓΥΡΙΖΕΙ Ο ΤΡΟΧΟΣ»

Το κοινόν της ευκλειούς μας ποικιλομορφίας ειδικώς έξεπλάγη, αυτές τις μέρες, από την πληροφορία, ότι άπρηγορήτη, πλέον, στους έπατες γενικώς μέσ' στα «τρολλέυ» να μπαίνουν και μέσ' στα λεωφορεία!

Και δικαίως, έννοείται, έξεπλάγη ο κόσμος όλος και το μέτρο αυτό το βρίσκει περιττόν άναμφιβόλως, γιατί άλλαξαν τα πάντα στην τροχλή μας έποχη και οι πιο πολλοί έπατες έχουν... κούρσες Γιώτα - Χί!

ΠΑΡΑΝΟΗΣΙΣ

Ποτοπώλης απ' τον Βόλο κι' άσυνείδητος έν μέρει, που τον νού του είχε μόνο να γεμίξη το κεμείο, νοθευμένα τα ποτά του ήθε' έν καταναλώσει και κατέληξε, που λέτε, τρεις πελάτες να τυφλώση!

ΕΝ ΔΙΚΑΙΩ, έπομένως, έχουν όλοι άγανακτήσει, γιατί ως άποστολή του το ποτό έχει, άσφαλώς, τον πελάτη να τον κάνει νάναι τυφλω στο κεμείο, αλλά όχι και τον κόσμο να... τυφλώνη έντελώς!

ΜΕΛΛΟΝ ΑΡΙΣΤΕΥΩ

Διανύουμε, όρισμένως, παραπάνων έποχη, ίποχη που ζή ο κόσμος σε μιά γκρόνια συνεγή και άκούμε, τελευταίως, μεταξή όλων των άλλων και παράπονα εκ μέρους... «απομάχων διδασκάλων»!

Το μικρό παράπονο τους κι' οι διδάσκαλοι εκφράζουν, ιατι άνέχειες μεγάλες και στερείσεις τους ταραχών και μπορούν να πουν εύλόγως, οι άπομάχοι έκείνοι, 'τι και ο στόμαχός των τείνει... «απόμαχος» να γίνη!

ΕΠΟΜΕΝΟΝ...

Συνελήφθη κάποιος κλέπτης, νεαρός κι' όνειροπόλος, του έπίστευε άπολύτως πως θα δράση άσυντόλως μ' ότι έπρόκειτο να κάνει τη «δουλίτσα» του, ώραία, το Χαλάνδοι, στο Μαρούσι και στην Νέα Έουθοαία...

Μά προτού να κάνει, άκούη, το «μεγάλο του το βήμα», ηκατός και άρον-άρον ώδηγήθηκε στο τιμήμα κι' ήταν πρόδηλον, βεβαίως, ότι θα «ταουβαλιζόταν», ιατι ο φέρελπις ο κλέπτης... Κόπανος όνομαζόταν!

ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΩΜΕΣ

Άπεργίας νέον κύμα έχει άρρίσει κι' άπειλείται και παντού, αυτές τις μέρες, συζητείται και θουλείται, πως κι' ή τάξι των μαγειρών την «μερίδα» της γυρεύει και, χωρίς πολυλογία, άπεργίαν... μαγειρεύει!

Άπεργίαν έτοιμάζουν και οι άγέριοι έν νένει, ιατι ενώ επί τα γέλιο ή κατάστασι πηγαίνει, στα αίτήματά τους παίρνουν άπατηθείς πάντα φάλτσες και βαρεθήκαν ν' άκούνη ύποσχέσεις κι' άλλες... σάλτσες!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

και κρᾶτουσε με το γερό της χέρι, το πονεμένο. Τὰ χείλη της, άσπρα, έτρεμαν.

— Γιαγιά... τί έπαθες;... ρώτησε με φωνή κομμένη ο Τέλης.

— Άχ, παιδί μου... παιδάκι μου... Δε βαστάω, δε βαστάω... Πεθαίνω από τον πόνο.

Έσκυψε ο Τέλης, τη φίλησε κι' έννοιωσε μιά άπεράντη συμπό-νια για αυτή τη γριούλα, που δε συλλογιζόταν τίποτ' άλλο, παρὰ να κάνει θυσίες.

— Έλα γρήγορα, γιαγιά, να πάμε στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών... Έλα...

Τη βοήθησαν να σηκωθή, της έρριξαν πάνω της ένα επανωφόρι. Βογγώντας, κατάφερε ή Λεμονιά και πήγε ως το παρακάτω στενό, όπου ήταν σταθμός από ταξί. Πονούσε τόσο, που ούτε καν διανοήθηκε, αυτή που πέθαινε για την οικονομία, να πηλὴ πάμε με τὰ πόδια. Κι' ο Τέλης ούτε στιγμή δε σκέφθηκε το έξοδο. Πλήρωσε το ταξί, σά να ήταν το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου.

Στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών τους έκαναν τη διάνοξη: Ράγι-σμα! Όπωσδήποτε όμως χρειάζοταν να μπη το χέρι στο γύφο, τιέσας κιόλας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Χιούμορ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ

Νευρικός, δύσθυμος, σκυθρωπός είναι τελευταία ο κ. Παπαδόπουλος.

— Τί σου συμβαίνει; ρωτάει ο φίλος του.

— Φταίει ο γάμος.

— Εξηγήσου.

— Νά... Όταν ήμουν νέος είχα την κουταμάρα να πιστέψω στ' αγαθά του. Καί παντρεύτηκα...

Επειτα από δυο χρόνια όμως ή γυναίκα μου, έμπλεξε με τον πιο καλό μου φίλο και με παράτησε.

— Τί λές; Φαντάζομαι τί στενο-χία σου...

— Ναί, με πείραξε πολύ, και για να συνέλθω έναποαντρεύτηκα. Άλλά και πάλι τώσκασε ή γυναίκα μου κι' ακολουθώντας τον ταχυδρομικό δια-νοίμα... Παντρεύτηκα, λοιπόν, και τρίτη φορά...

— Μη μου πής ότι σοφύγες και ή τρίτη;

— Έδώ είναι το δράμα... Τρία χρόνια είμαστε μαζί κι' άκόμα να φύγη!...

Ό νεαρός σύζυγος ρωτάει την άκομη πιο νέα γυναίκα του:

— Πριν με γνωρίσης, με πόσους άντρες είχες σύνδεμο;

Η γυναίκα δεν άποκρίνεται. Η ώρα περνάει κι' ο σύζυγος αρχίζει να φοβάται ότι ή έρώσή του πρόσβαλε τη νεαρή συμβία του.

— Γιατί δε μίλας; τη ρωτάει.

Κι' έκείνη:

— Μετρώ!...

Ρωτούν μια μοντέρνα νέα:

— Τί προτιμάς, το γάμο ή την ελευθερία;

Και ή απάντησή της:

— Και τὰ δυο.

— Θα μπορούσες να μου έπιστρέψης την όμπρελα, που σου δάνει-σα; ρωτάει ένας Σκατσέσης κάποιος φίλο του.

— Δυσκοίμαι πολύ, άπαντάει ο άλλος. Άλλά τη δάνεισα σε κάποιον φίλο μου. Σου χρειάζοταν άπαραί-τητως;

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΟΚΚΑΚΙΟΣ

Και το περίφημο «Δεκαήμερό» του

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΟΚΚΑΚΙΟΣ, ο διάσημος Φλωρεντίνος ποιητής του 14ου αιώνα, είναι ο πιο παρεξηγημένος συγγραφέας του κόσμου. Το όνομά του διασύρεται συνήθως ως συνώνυμο διαφθοράς και το «Δεκαήμερό» του ως πορνόγραμμα. Τίποτα πιο άδικο απ' αυτό. Ο Βοκκάκιος είναι θύμα μιας κακής φήμης, που δημιουργήθηκε αργότερα από την κερδοσκοπία μερικών εκδοτών, που ήθελαν να παρουσιάσουν το «Δεκαήμερο» ως άσεμνο γιά να γαργαλίσουν την περιέργεια του κοινού.

Ο Βοκκάκιος γεννήθηκε στο Παρίσι το 1313. Ήταν νόθος γιου του Κελίνου Βοκκάκιου, ενός πλούσιου Φλωρεντίνου τραπεζίτη και μιας φτωχής Παριζιάνας. Ο τραπεζίτης, άγνωστο γιά ποιό λόγο, αφού έζησε μαζί της ένα διάστημα, της πήρε το παιδί και την άφησε στο έλεος του Θεού. Έτσι ο μικρός Ιωάννης μεγάλωσε στη Φλωρεντία, χωρίς μητρική στοργή. Ωστόσο, η κλίση του γιά τα γράμματα φανερώθηκε από πολύ νωρίς. Έφτά χρόνων, ο Βοκκάκιος, έγραψε τους πρώτους του στίχους κι' είχε δάσκαλο, γιά μερικά χρόνια, το γραμματικό Τζανόμπι ντά Στράντα, που ήταν ο καλλίτερος της Φλωρεντίας.

Όταν ο Βοκκάκιος συμπλήρωσε τη στοιχειώδη του εκπαίδευση, ο πατέρας του τον έστειλε σ' ένα φίλο του στο Παρίσι, γιά να επιδοθεί στο εμπόριο. Μά, ο νεαρός Φλωρεντίνος, μόλις έμεινε εξη δόκλιχρα χρόνια στο Παρίσι, δεν πρόκυψε στο εμπόριο. Τότε ο πατέρας του αναγκάστηκε να τον στείλει στη Νεάπολη, γιά να σπουδάσει Νομικά.

Στη γοητευτική αυτή πόλη, όπου τα πάντα ανάδιναν ομορφιά και πνεύμα, ο νεαρός Βοκκάκιος δε μπόρεσε ν' αντισταθεί στη φυσική του κλίση γιά τα γράμματα. Άφισε, λοιπόν, τη βλοσυρή Θέμιδα και καταπιάστηκε με την ποίηση, κάνοντας μία ώραία, αλλά άωφελή ζωή.

Το 1341 ο Βοκκάκιος έμεινε θαμπωμένος μπροστά στο θρίαμβο του Πετράρχη, που απαγγέλιε στίχους στο Καπιτώλιο και στεφανώθηκε νικητής από το φιλόμουσο Βασιλιά της Νεάπολης Ροβέρτο. Το πρότατο του Πετράρχη αναψή τις ποιητικές του φιλοδοξίες. Άρχισε, λοιπόν, να διαβάζει με πυρετώδη ζήλο τους κλασσικούς συγγραφείς και ιδιαίτερα το Δάντη.

Τον ίδιο χρόνο, πηγαίνοντας στην εκκλησία του Αγίου Στεφάνου, είδε γιά πρώτη φορά την πεντάμορφη Μαρία ντ' Ακουίνου, τη νόθο κόρη του Βασιλιά Ροβέρτου και την έρωτεύτηκε τρελλά. Η γυναικα αυτή έπαιξε τεράστιο ρόλο στη ζωή του. Είναι η περίφημη ηρώιδα πολλών έργων του, η Μοΐσα και η Ήγερία του, η μεγαλύτερη και μοναδική του άγάπη, που τη χιλιότραυνησε με το γλυκό όνομα «Φιαμέττα». Η νέα αυτή ήταν γιά το Βοκκάκιο ό,τι η Βεατρίκη γιά το Δάντη και η Λάουρα γιά τον Πετράρχη κι' ακόμα κάτι περισσότερο, γιάτι δεν ήταν μονάχα η Μοΐσα του, αλλά και πραγματική τρυφερή φίλη του.

Στην «Αμωρόα Φιαμέττα» περιγράφεται ο φλογερός έρωτας της Φιαμέττας και του Παμ-φίλου, που δεν είναι άλλοι από τη Μαρία ντ' Ακουίνου και το Βοκκάκιο. Είναι η περιπαθής ραψωδία δύο έρωτευμένων, που δοκιμάζουν όλη την κλίμακα των αισθηματικών συγκινήσεων και ιδιαίτερα τον πόνο του αποχωρισμού. Ο Βοκκάκιος έγραψε δόκλιχρη σειρά από ποιήματα και μυθιστορήματα, έμπνευσμένα από τη Μαρία ντ' Ακουίνου. Σ' όλα αυτά τα έργα εσαίρεται ο άγνός, ο ιδανικός έρωτας. Μά, σιγά - σιγά, ο φλογερός και όρμητικός αυτός νέος, έπηρεασμένος από τη μελέτη των έπικουρων, γίνεται πιο αισθηματικός, πιο υλιστής.

Το 1342, συγκινημένος από τους θρήνους του πατέρα του, που πνέουσε το θάνατο όλων των παιδιών, που άποκτησε από τον πρώτο γάμο του, ο Βοκκάκιος εγκατέλειψε τη Νεάπολη, παρ' όλες τις θερμές ικεσίες και την αδόταχτη θλίψη της Μαρίας. Στη Φλωρεντία ο Βοκκάκιος έμεινε δυο περίπου χρόνια, παρηγορώντας τον πατέρα του και γράφοντας διάφορα έργα. Το 1344, όταν ο πατέρας του βρήκε ανακούφιση στο δεύτερο γάμο του, ο ποιητής έαναγκάστηκε σ' αυτή τη Νεάπολη.

Στο μεταξύ, είχε πεθάνει ο Βασιλιάς Ροβέρτος και στο θρόνο του ανέβηκε η όμορφη έγγονή του Ιωάννα, που μετέβαλε την αλή της σε κέντρο διασκεδάσεων και έρώτων. Ο Βοκκάκιος πέρασε τότε τις πιο εύτυχισμένες μέρες της ζωής του. Αυτός ήταν ο πραγματικός Βασιλιάς, που κυβερνούσε την εύθυμη αλή με την αήγη του πνεύματος του και με τη γοητεία, που ένεπνε στην έρωτευμένη Βασιλίσσα.

Μά το 1350, ο Βοκκάκιος αναγκάστηκε πάλι να ξαναπάει στη Φλωρεντία, γιάτι πέθανε ο πατέρας του κι' είχε να τακτοποιήσει ένα σωρό υποθέσεις. Τα χρήματα, που κληρονόμησε, τα διέ-

Ο Ιωάννης Βοκκάκιος σε μία γωπογραφία του Άνδρέα ντελ Καστάνιο.

θεσε σχεδόν όλα, γιά ν' αγοράσει λατινικά και ελληνικά βιβλία.

Το 1353, ώριμος από πνευματικά, ο Βοκκάκιος, τελειώνει ένα άθνατο ύμνο γιά τη χαρά της ζωής και γιά τον έρωτα. Είναι το περίφημο «Δεκαήμερό», ένα ρωμυαίο και ποιητικό έργο, που περιλαμβάνει έκαστο διηγήματα γραμμένα με κλασική λιτότητα. Η υπόθεση του έργου αυτού είναι φανταστική. Ο ποιητής περιγράφει με ζωνηρά χρώματα τη φοβερή πανούκλα, που θέρισε τους Φλωρεντίνους το 1348. Έφτά νέες και τρεις νέοι, φεύγοντας γιά να γλυτώσουν από το θανατικό, πηγαίνουν σε μία μακρινή έπαυλη και άπομονώνονται από τον κόσμο. Μά εκεί, αντί να κλαίνε τη μοίρα τους, το ρίχνουν έξω και διηγούνται κάθε μέρα ο καθένας με τη σειρά του, μία εύθυμη ιστορία. Αυτό κρατάει δέκα δόκλιχρες μέρες. Το βράδυ, μόλις τελειώσαν οι ιστορίες, όλοι μαζί τραγουδούν και χορεύουν μία έρωτική μπαλάντα, κατά τον τύπο της αρχαίας ελληνικής κομωδίας. Κορυφαίος του χορού είναι ένας Βασιλιάς ή μία Βασιλίσσα, που αλλάζει κάθε ημέρα.

Οι τερπνές αυτές ιστορίες ώστόσο δεν ανήκουν στην έμπνευση του Βοκκάκιου. Τις δανείστηκε από ανατολίτικα ανέκδοτα και από παλιούς θρύλους, που κυκλοφορούσαν από στόμα σε στόμα. Μά τους έδωσε τέτοια ζωή, τέτοιο χρώμα, με το λογοτεχνικό ύφος του, που έγιναν άριστοτεχνήματα. Ο Βοκκάκιος ήταν ένας από τους μεγαλύτερους γλωσσολόγους της άσηματιστής άκόμη Ιταλικής γλώσσας.

Το «Δεκαήμερο» είναι πιστός καθρέφτης της ζωής του 14ου αιώνα. Οι τύποι, οι χαρακτήρες και τα έθιμα είναι παρμένα από την πραγματικότητα και έχουν σκισσοριστή με καταπληκτική άκριβεια. Πολλοί παραβάλλουν το «Δεκαήμερο» του Βοκκάκιου με τη «Θεία Κομωδία» του Δάντη. Και άληθινά, το άθνατο αυτό έργο, μπορεί ίσάσια να τιτλοφορηθεί: «Ανθρώπινη Κομωδία».

Ο Δάντης καυτηριάζει τους άμαρτωλούς άρχοντες της εποχής του με την καυστική σάτυρά του και ο Βοκκάκιος τους στηλιτεύει με τη χαριτωμένη του ειρωνεία. Έτσι γελαιοποιεί τις θρησκευτικές προλήψεις του μεσαιώνα και έσκαπάζει τη μασκαρεμένη άνθρωπότητα των καλογύμων. Το άσύγκριτο αυτό έργο είναι ο εύθυμος επικήδειος ενός κόσμου, που φεύγει και το χαρούμενο έμβατήριο ενός άλλου που έρχεται με τα μηνύματα της Άναγεννήσεως.

Το «Δεκαήμερο» είχε τεράστια έπιτυχία στην εποχή του. Κανείς από τους σύγχρονους Ιταλούς, δεν τόλμησε να κατηγορήσει το συγγραφέα γιά άνθρωπότητα.

Στο χρόνο του θρίαμβου του, ο Βοκκάκιος είχε την εύτυχία να φιλοξενήσει στο άρχοντικό του, τον Πετράρχη, που ήταν περαστικός από τη Φλωρεντία. Οι δυο άλληλοθαυμαζόμενοι ποιητές έγιναν από τότε στενοί φίλοι.

Έτσι, κατά το τέλος του 1359, ο Βοκκάκιος πήγε στο Μιλάνο, καλεσμένος από τον Πετράρχη, που τον υποδέχτηκε με πολλές τιμές. Μία μέρα, συζητώντας γιά πηγές έμπνευσεων, ο ποιητής της Λάουρας είπε στο Φλωρεντινό φίλο του:

— Πρέπει να διαβάσουμε άρχαίους Έλληνες συγγραφείς. Αυτό είναι η άθνατη πηγή του άραίου και του καλού. Έχω εδώ ένα σωρό χειρόγραφα του Όμηρου και του Πλάτωνα, μα δε μπορώ δυστυχώς να τα διαβάσω, γιάτι δεν ξέρω τη γλώσσα.

— Και δεν υπάρχει κανένας μεταφραστής; — Υπάρχει ένας, ο Καλαβρέζος λόγιος Λέοντιος Πιλάτος, μα είναι έλεινός άνθρωπος.

Ο Βοκκάκιος, που ήταν Έλληνολάτρης, δεν έχασε καίρο. Πλήρωσε ήγεμονικά τον Πιλάτο, τον πήρε μαζί του στη Φλωρεντία, ανέχτηκε τις ιδιοτροπίες του τρία δόκλιχρα χρόνια, αλλά κατόρθωσε να μάθει περίφημα τα άρχαία ελληνικά. Ύστερα από λίγο καίρο, ο Πετράρχης έμεινε κατάπληκτος, όταν πήρε από το Βοκκάκιο την «Ιλιάδα» και την «Οδύσσεια» μεταφρασμένες λατινικά από τον ίδιο.

Ο Βοκκάκιος έγραψε στο μεταξύ πολλά έργα, πεζά και έμμετρα. Άλλα είναι γραμμένα λατινικά κι' άλλα Ιταλικά. Μέσα σ' αυτά ξεχωρίζουν οι «Έρωτικοί Στίχοι» και ο «Φιλόστρατος», όπου ο ποιητής άφηγείται τους έρωτες του Τρωίλου και της Χρυσίδας.

Το 1361, ο ένθουσιώδης ύμνητής της γυναικας, έγινε ξαφνικά μισογύνης, γράφοντας ένα περίεργο σατυρικό λιθέλο, όπου κατακεραυνώνει μία άμαρτωλή χήρα. Οι κακές γλώσσες της εποχής του λένε, πως ο όψιμος μισογυνισμός του Βοκκάκιου, όφειλεται σε δυο αίτιες: Στην άρνηση της όμορφης χήρας να γίνη φίλη του και στην καταδολιπτική επίδραση του έσομολογητή καλόγερου, που τον έπεισε να έγκαταλείψη τα έγκόσμια, να άφοσιωθεί στα θεία. Θέλησε μάλιστα να πουλήσει η νύχτη και τα βιβλία του! Οι σοφές συμβουλές του Πετράρχη, ώστόσο, έρήνεψαν την ταραγμένη ψυχή του. Με τη βοήθεια ενός καλού φίλου και συμπολίτη του, του λογίου Νικολάου Άτσιαγιόλη, ο ποιητής ανάλαβε διάφορες διπλωματικές άποστολές, που έεπληρώσε μ' άπόλυτη έπιτυχία. Ύστερ από πολλά ταξίδια και οικονομικές στενοχωρίες, ο Βοκκάκιος διορίστηκε από τη Φλωρεντινή Κυβέρνηση έρμηνευτής της «Θείας Κομωδίας» του Δάντη! Από την πανεπιστημιακή έδρα του, ο Βοκκάκιος, δίδασκε και σχολίασε ως το 17ο άσμα τη «Θεία Κομωδία» κι' έγραψε μία από τις καλλίτερες βιογραφίες του Φλωρεντινού ποιητή.

Μετά ένα χρόνο, άρρώστησε σοβαρά από το στομάχι του, και αναγκάστηκε να έγκαταλείψη την έδρα του και να άποσυρθεί στο πατρικό του σπίτι. Έκεί, μία χειμωνιάτικη μέρα του 1374 πήγε και τον βρήκε κάποιος άγνωστος και του είπε, πως είδε στον ύπνο του, ότι αυτός κι' ο φίλος του Πετράρχης, θα πεθάνουν πολύ σύντομα. Η θλίβερη αυτή προφητεία άνησυχήσε τον Βοκκάκιο, που ήταν κι' όλος άρρωστος. Κι' από τη μέρα εκείνη άρχισε να περνά τη ζωή του με προσευχές και μετάνοιες. Καί να που η μακρία εκείνη προφητεία βγήκε άληθινή. Μετά έξη μήνες ο Πετράρχης πέθανε ξαφνικά, πρὸς μεγάλη λύπη του φίλου του, που δεν είχε πια καμία άμφιβολία πως θα τον άκολουθούσε σύντομα.

Πραγματικά, ο μεγάλος συγγραφέας του «Δεκαήμερου» πέθανε στις 21 Δεκεμβρίου του 1375, αφήνοντας την τεράστια βιβλιοθήκη του στη μοιραία του Άγίου Πνεύματος. Δυστυχώς, ο πολυτιμή του Άγιος Πνεύματος, άδυστυχώς, άπο μος αυτός θησαυρός καταστράφηκε ύστερ από λίγα χρόνια από πυρκαϊά. Το μικρό σπίτιάκι στο Τερετάντο, όπου ο ποιητής έζησε ειρηνικά τα τελευταία χρόνια της ζωής του, είναι τώρα τοπος προσκυνήματος.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

"Φώτα... και φωτισμοί"

Γιορτή και μέρα, φίλοι μου, των Φώτων ξημερώνει. μα το ενδιαφέρον μας δεν πολυσυγκεντρώνει. γιάτι καθώς γνωρίζετε κι' έσεις άνυπερβέτως, τα φώτα μας... «σκοτίζουν» δόκλιχρο το έτος! Γιά φώτα πολυποικίλα μιλάμε συναφώς, με φωτεινά θεάματα συχνά καταπιάνομαστε και με το γρήμα, ιδιαίτερα, που λέγεται και... «φώς». μονίμως άσυχολούμεθα και πάντα... «θαμπωνόμαστε»!

Ολοχρονής προσέχουμε ξενυγάρια τρυφερά, συνεσταλμένα κάποτε και πότε ζωηρά, που μακρύνά απ' τα βλέμματα του μογθηρού του κόσμου, το ρίχνουν στ' άτελείωτα «λατρεία μου» και «φώς μου»! Άλλ' οι δεσμοί τους έχονται συχνότατα... «εις φώς» κι' ανάβει από φιλότιμο, με μιάς, ο «άδερφός» όποτε όρμαί άκάθεκτος στις έρωτοφωλιές και, κάθε τόσο, βλέπουμε «υ' άστράφτον» πιστολιές!

Οι «τροβαδούροι» οι σύγχρονοι κι' οι νέοι Παλαμάδες, που γιά μπουζούκια κόδονται, ή και γιά μπαγλα-

(μάδες μιλάει στα τραγούδια τους γιά «κόκκινα φανάρια», γι' άστέρια «βαθυγάλας», γιά «πράσινα... τρεγγάρια»! Άποσπερίτες υπλέκουν με ήλιους φωτεινούς, τις Πούλιες χαρμυνιάζουν με τους Αύγερινούς, γιά Γαλαξίες, άλλοι τους, φανάζουν κι' αλλάζουν και με τα ήλεκτροφωνα τά... φώτα μας αλλάζουν!

Ζαλίζουν το κεφάλι μας, τους δώδεκα τους μήνες, πολλές ύπάρξεις εύτονας, σκερτσόζες και τσαγκί-

(νες, που βάδουν πλώρη πάντοτε γιά επιδείξεις γάμπας και προσπαθούν, έπιμονα, να δούν το «φώς της... (ράμπας».

Γιά την «δθόνη», άλλες τους, μιλούν όλες τις μέρες και τρέχουν κι' αγωνίζονται να γίνουν «άστέρες», αλλά κι' αν φτάνουν μερικές μένοι σωστής θυσίας των, εις την δθόνη... λάμπουν «διά της... άπουσίας των»!

Ολοχρονής προσέχουμε κοπέλλες και κυρίες που καταβασανίζονται με τις πεζοπορίες και μ' επιπολαιότητα την «κούρα» τους έντινουν, γιάτι σε λίγο διάστημα ζητούν «φώς μαίγκο» να γίνουν! Η σιλονέτα, πάντοτε, τις σκέψι τους παιδεύει, «στεγός κορσές» τους γίνεται, παντού τις συνοδεύει κι' άφωτ περουνν τις ώρες τους γωός να τρώνε τίποτε, κοντεύουν απ' τη δίαιτα να «φέξουν» όπωσδήποτε!

Προσέχουμε και βλέπουμε σχεδόν τις μέρες όλες γερόντια, που έχουν γεμάτες πορτοφόλες, να ρίχνονται σε γόησσες υπερπροκλητικές, μοστράροντας τις λίδες τους τις... «εκτυφλωτικές»! Μ' αυτό το κίλλο, βέβαια, γεράνιες τυλίγουν και, μ' όλα τα γεράνια, σε γάμο καταλήγουν, άλλ' η μικρή τους γόησσα και μ' άλλον τάχει υπέξει κι' οι γέροι βλέπουν σάβνον «στη γάση και στη φέση»!

Υπάρχουν στον αιώνα μας και νέοι πλειστοί όσοι, που έχει κι' από τάλληρο ή τσέπη τους «στεγνώσει» και πρὸς την προίκα στρέφουν τη βλέψη τους, μοιραία, γιά να σου πούν άργότερα: «Μά... έφεξε ώραία»! Μά, δυστυχώς, οι γόητες, πὸς γάρν της προίκο, σε γράτα καμουτσάσουν ξεπέφτουν τελικώς κι' αντί οι φτωχοί να χαιρώνται του βίου των τη φίλη, δαγκώνουν έπ' άόριστον, της «λάμπας τό... φωτίλι»!

Εν τέλει βλέπουμε όλοι μας άμέτρητες βιτρίνες, γεμάτες με κοσμήματα, διαμάντια και πλατίνες, που μπρὸς τους μένουν... έκθαμβες κυρίες και κοπέλλες και στο σημείον φθάνουν να κάνουν γίλες τρέλλες... Μπορούσά σε τέτοιο θέαμα σαν θαυματούχος μένει κι' ο άντρας που έχει σύζυγο και φαντασμένη, διότι γιά κοσμήματα γουστά κι' άστραφτερά, σάν... άστραπές του πέφτουνε κυρά και πεθερά κι' ενώ έζη δόκλιχρο ο ήλιος άνατείλει, «άστράκια» βλέπει ο άμοιρος και «οδρανό...σποντύλι»!

Επισημαίνω
Ανα Τάττα ο Σοφοκλής Τ.

Η παγίδα των σαράντα χρόνων

τάρβαναν να το διατηρούν με μικρές μεταβολές μέχρι τα σαράντα χρόνια τους. Σ' αυτή την ηλικία, ο μεγαλύτερος αριθμός των γυναικών ανεβαίνει απότομα στο βάρος των 62 με 68 κιλών.

ΟΙ ΔΙΑΚΥΜΑΝΣΕΙΣ ΤΟΥ ΒΑΡΟΥΣ

Αυτό δε σημαίνει, φυσικά, ότι το βάρος μιας γυναίκας δεν έχει πάντα τις διακυμάνσεις του. Ένας παραθερισμός δυο εβδομάδων σε ένα ξενοδοχείο, όπου τα τρία γεύματα την ημέρα έχουν πληρωθεί προκαταβολικά, δημιουργώντας έτσι στη γυναίκα την ψυχολογική τάση να «έκμεταλλευθεί» την άξια των χρημάτων, μπορεί να την οδηγήσει στη συνήθεια να τρώει διάφορα φαγητά, χωρίς να πεινά, με αποτέλεσμα να παχύνει δυο με τρία κιλά.

Μια απρόσπεκτη υπερπροσφορά κατά τις γιορτές των Χριστουγέννων, μπορεί να προκαλέσει μια αύξηση βάρους, από εκατό μέχρι διακόσια γραμμ. την ημέρα.

Αυτές όμως οι αυξήσεις του βάρους αντισταθμίζονται συνήθως από άλλο τόσο ξαφνικά αδυνατίσματα, που η γυναίκα μπορεί να τα πετύχει με μια δίαιτα, ή που είναι δυνατόν να έρθουν χωρίς προσπάθεια, σαν αποτέλεσμα μιας ελαφράς άρρώστιας, (π. χ. μιάς γρίπης).

Είναι, λοιπόν, ακριβώς στα σαράντα χρόνια — σε μια ηλικία δηλαδή, που είναι ακόμη συνδεμένη με δυνατότητες φυσικές και ψυχικές — που οι περισσότερες γυναίκες πρέπει να γίνουν και πάλι εξαιρετικά προσεκτικές, για να αποφύγουν μια απότομη αύξηση του βάρους τους.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ

Ο Δόκτωρ Κρίσεϊ λέει: «Όπως έχει γραφή πολλές φορές, είναι πολύ έντονες οι ψυχολογικές αντιδράσεις της γυναίκας, που αρχίζει να καταλαβαίνει, ότι γρήγορα θα της αφαιρεθεί η δυνατότητα να γίνεται μητέρα. Η κυ-

Η 'Αμερικανίδα δημοσιογράφος Έλεντ Χάρρις, που έχει περάσει τα σαράντα, υποβλήθηκε για δεκαπέντε ημέρες σε κούρα αδυνατίσματος σε μια από τις μεγαλύτερες κλινικές των 'Ην. Πολιτειών. Στη φωτογραφία μας η Χάρρις, ενώ βρίσκεται στην πισίνα και κάνει μερικές ασκήσεις, που προκαλούν την γρήγορη πτώση του βάρους.

ΟΙ ΠΕΝΤΕ

ριώτερη αγωνία της γυναίκας αυτής προέρχεται από το γεγονός, ότι αναρωτιέται συνεχώς, αν ο κόσμος γενικά και ο σύζυγός της, ιδιαίτερα, θα εξακολουθήσουν να τη βρίσκουν το ίδιο έλκυστική.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία, ότι η γυναίκα, που μπορεί, στην εποχή της παύσεως της περιόδου, να κυττάζεται ακόμη στον καθρέφτη και να βρίσκει τον εαυτό της έλκυστικό, έχει κατορθώσει να διατηρήσει μια καλή ψυχική και διανοητική υγεία. Είναι, λοιπόν, λογικό να σκεφθεί, ότι και αν ακόμη ως τώρα δεν είχε λόγους να ανησυχήσει για τη γραμμή της, στην εποχή αυτή, θα πρέπει να επιβάλει στον εαυτό της μια ωρισμένη δίαιτα, που θα την προφυλάξει από μια απότομη αύξηση του βάρους της.

Δυστυχώς, το υποσυνείδητο άγνοεί ποια είναι τα μοντέλα της κομψότητας, για τα οποία μιλούσαν τα περιοδικά της μόδας. Το υποσυνείδητο καθοδηγείται από δυο νέες πρωτόγονες, παιδικές, που ανταποκρίνονται σε εσωτερικές απαιτήσεις και όχι σε εξωτερικούς κανόνες. Όπως ένα παιδί, το υποσυνείδητο έχει ανάγκη από άμεση ικανοποίηση και ενθάρρυνση και, ακριβώς όπως ένα παιδί, καταφεύγει στις λιχουδιές και στα νόστιμα φαγητά, που το «παρηγορούν», ικανοποιώντας τη γεύση.

ΓΙΑ ΟΣΕΣ ΕΧΟΥΝ ΠΕΡΑΣΕΙ ΤΑ 40

Για τις γυναίκες, που έχουν περάσει τα σαράντα χρόνια, η Ιατρική επιστήμη είναι κατηγορηματική: Σ' αυτή την ηλικία, μια αύξηση του βάρους δεν είναι μόνον ζήτημα γραμμής, αλλά και υγείας.

Η γυναίκα αρχίζει να νοιώθει μερικές ενοχλήσεις, που έχουν σχέση με την αύξηση του βάρους της: Πόνους στα πόδια, στίς γάμπες,

έρεθισμένες φλέβες, δύσκολη αναπνοή και γενική κόπωση.

Η αύξηση του βάρους, στην περίοδο της παύσεως της περιόδου, είναι συνήθως μικρής διαρκείας, αλλά μπορεί να φτάσει από δύο-μιας ως πέντε κιλά.

Οι οργανικές βλάβες μπορούν, βέβαια, να θεραπευθούν, αλλά η γραμμή θα είναι δύσκολο να διορθωθεί, αν η γυναίκα δεν προδλέψει εγκαίρως.

Πολλοί υγιεινολόγοι διατείνουν, ότι κάθε γυναίκα, που φτάνει στην εποχή της παύσεως της περιόδου και αντιμετωπίζει τον κίνδυνο του πάχους, θα πρέπει να καταργήσει σχεδόν απόλυτα τα ζαχαρώδη και να περιορίσει πολύ το ψωμί, τα λίπη και τα ζυμαρικά.

Σ' αυτή την περίοδο, η γυναίκα δεν έχει πια ανάγκη να τρώει ποσότητες φαγητών, που αναπτύσσουν στον οργανισμό της άχρηστες θερμίδες.

Πρώτα, η κατανάλωση αυτών των προϊόντων μπορούσε να δικαιολογηθεί από την ενεργητικότητα, που ανέπτυξε κάθε μέρα η γυναίκα για την περιποίηση των παιδιών και του σπιτιού.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΙΣ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ

Πολλές γυναίκες, που έχουν περάσει τα σαράντα, παίρνουν με δική τους πρωτοβουλία βιταμίνες, λέγοντας, ότι οι φυσικές δυνάμεις τους έχουν μειωθεί.

Θα πρέπει όμως να είναι πολύ προσεκτικές στη χρησιμοποίηση κάτι τέτοιων φαρμάκων. Αν ο γιατρός τους συστήσει βιταμίνες, τότε βέβαια πρέπει να τις παίρνουν, αλλά δεν πρέπει να το επιχειρούν ποτέ με δική τους πρωτοβουλία, γιατί οι βιταμίνες διευρύνουν την όρεξη.

Η επίδραση, που εξασκούν στις γυναίκες οι ορμονικές ανωμαλίες κατά την εποχή της παύσεως της περιόδου, αποτελεί ένα θέμα συ-

ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

ζήτησων στους Ιατρικούς κύκλους.

Ο δόκτωρ Χένρι Σέμπρελ, διευθυντής του 'Ινστιτούτου των 'Επιστημών της Θρέψης, δηλώνει σχετικά: «Η αύξηση του βάρους για τις γυναίκες, που φτάνουν στον καιρό που ακολουθεί την παύση της περιόδου, αποδεικνύει, ότι σ' αυτή την εποχή, ο οργανισμός έχει ανάγκη από λιγότερη τροφή. Ο οργανισμός δίνει το σύνθημα γι' αυτή τη μείωση, με την αύξηση του βάρους. Η αλλαγή των αδονικών έκκρισεων, που πραγματοποιείται σ' αυτή την περίοδο, μπορεί να έχει κάποια επίδραση στο μεταβολισμό, στο ρυθμό δηλαδή που μ' αυτόν το σώμα καταναλώνει την ενέργεια. Η επίδραση, όμως, αυτή του μεταβολισμού δεν είναι αποφασιστική.

Ύστερα από την παύση της περιόδου, οι περισσότερες γυναίκες παχύνουν κατά μέσον όρο γύρω στα δέκα κιλά, συγκριτικά με το βάρος, που είχαν στα 18 τους χρόνια.

Δε μπορούμε, βέβαια, να ονομάσουμε παχείες αυτές τις γυναίκες. Είναι αυτές που «νοιώθουν» ότι είναι παχείες και αυτό είναι αρκετό να γίνει αίτια για μια ψυχική αναταραχή.

Από τη στιγμή αυτή και ύστερα, για ένα διάστημα οχτώ-δέκα ετών, το βάρος τους δε θα αυξηθεί συνήθως περισσότερο από δύο-δυόμισι κιλά και αυτό, ως τη στιγμή, που θα αντιμετωπίσουν την πέμπτη και τελευταία κρίση της ζωής τους.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑΤΟΣ;

Το πάχος δημιουργεί μια κατάσταση παθολογική και νοσηρή στην υγεία και στην αισθητική. Το ιδεώδες θα ήταν, λοιπόν, να διατηρήσετε πάντα ένα σταθερό

βάρος. Πολλές γυναίκες φτάνουν σ' αυτή τη σταθερότητα φυσολογικά. Άλλες, αντίθετα, δε μπορούν να το επιτύχουν, εκτός αν καταφύγουν σε μια δίαιτα, που θα πρέπει να τους συστήσει ο γιατρός τους.

Οι δίαιτες αυτές, όμως, απαιτούν συνήθως μια σιδερένια πειθαρχία. Πρόκειται για ένα συνεχή αγώνα, όπου η γυναίκα πρέπει να νικά σε κάθε στιγμή τις επιθυμίες της ή τις κακές της συνήθειες. Και στον αγώνα αυτό, η θέληση παίζει το αποφασιστικό ρόλο. Η θέληση, λοιπόν, είναι το καλύτερο, το πιο αποτελεσματικό φάρμακο αδυνατίσματος, γιατί η προσπάθεια, που χρειάζεται για να φτάσει η γυναίκα στην επιτυχία, είναι αξιόλογη, τόσο σε ένταση, όσο και σε διάρκεια. Όταν, λοιπόν, θα θέλησετε να αδυνατίσετε, θα πρέπει, πριν απ' όλα, να διαλέξετε, με τη βοήθεια του γιατρού σας, την κατάλληλη κούρα, που θα πρέπει να ακολουθήσετε για να αποφύγετε τους κινδύνους μιάς αποτυχίας.

ΘΕΤΙΚΑ ΚΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μια καλή μέθοδος είναι πρώτα αδυνατίσματα και ύστερα αντιπαχυντική προφύλαξη, με έλεγχο της διατροφής και, ιδίως, με πολύ γυμναστική. Δεν είναι ίσως η πιο έλκυστική, αλλά είναι κατάλληλη για όλες τις γυναίκες και εξασφαλίζει θετικά αποτελέσματα αλλά και μαθηματικά. Μαθηματικά, γιατί προσφέρει τη δυνατότητα να προβλεφθεί ο ρυθμός των κιλών, που θα χάσουν και θετικά, γιατί θα υπάρχουν ελάχιστες πιθανότητες να ξαναγυρίσει το πάχος όταν θα έχει ανεκφυλθεί η αίτια που το προκαλεί.

Η θεραπεία της παχυσαρκίας θεωρείται επιστημονικά κάτι πο-

λύ απλό και εύκολο. Δυστυχώς, όμως, η θεραπεία αυτή είναι πολύ δύσκολο να εφραμισθεί. Γιατί ο γιατρός που δίνει σε μια γυναίκα, που υποφέρει από παχυσαρκία, ένα φάρμακο εναντίον του πάχους, δε μπορεί να είναι καθόλου βέβαιος για τα ικανοποιητικά αποτελέσματα, όχι επειδή το φάρμακο δεν είναι αποτελεσματικό, αλλά επειδή δε μπορεί να ξέρει αν η πελάτισσά του θα το χρησιμοποιήσει όπως πρέπει και όπως αυτός θα της έχει συστήσει. Γιατί η γυναίκα που, ύστερα από τις πρώτες — και φυσικά ανεπαρκείς — δοκιμές, δε νομίζει, ότι το φάρμακο δεν έχει αποτελεσματικότητα, θα το εγκαταλείψει μαζί με το γιατρό, που της το έχει συστήσει.

Αν, αντίθετα, το βρή εύεργετικό, υπάρχει πιθανότητα να αύξησει τη δόση του, χωρίς να ανησυχί για τους κινδύνους, στους οποίους ίσως εκτίθεται έτσι.

ΠΑΧΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΟΠΟΙΑ ΛΕΝ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΑΔΥΝΑΤΙΣΗ

Γι' αυτό, οι γιατροί είναι ευχαριστημένοι, όταν βλέπουν μια γυναίκα να ακολουθεί τις υποδείξεις τους. Για να συγχαρούν όμως τον εαυτό τους, περιμένουν να δουν το αποτέλεσμα. Γιατί, ανάμεσα στις γυναίκες, που αποφασίζουν να κάνουν κούρα αδυνατίσματος, υπάρχουν αρκετές, που απογοητεύονται γρήγορα και εγκαταλείπουν στη μέση τον αγώνα.

«Δε θα κουραστώ ποτέ να επαναλαμβάνω, λέει ο δόκτωρ Ρόμπινς, ότι παχεία είναι μόνο εκείνη, που δε θέλει να αδυνατίσει, είτε από αδυναμία, είτε από φόβο. Φοβούνται, δηλαδή, ότι, ύστερα από τις προσπάθειες, που θα καταβάλουν και τις δίαιτες, στις οποίες θα υποβληθούν για να αδυνατίσουν, θα έχασουν πάλι να ξαναπαίρουν βάρος.

Μά, εγώ τις βεβαιώνω, ότι δεν

πρέπει να δυσπιστούν. Υπάρχουν πολλές γυναίκες, που αδυνατίζουν — πολύ περισσότερες απ' όσες μπορεί να φαντασθεί κάποιος — και που διατηρούν ύστερα το κανονικό βάρος τους με ελάχιστη προσπάθεια.

Μη δυσπιστήτε, λοιπόν, κομμοφλαρώντας ίσως, πίσω από αυτή τη δυσπιστία, την άγνοια ή την ακηρία.

Αν υποφέρετε από παχυσαρκία, μη διστάσετε να την αντιμετωπίσετε με θάρρος και με την απόφαση να θεραπευθείτε και να απαλλαγείτε οριστικά απ' αυτήν.

ΣΕ ΩΡΙΣΜΕΝΕΣ ΗΛΙΚΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΜΟΙΡΑΙΟ ΝΑ ΠΑΧΑΙΝΗ ΚΑΝΕΙΣ

«Έχει αποδειχθεί το αντίθετο. Ότι δηλαδή, υιοθετώντας εγκράτεια και λιτοτητα στη διατροφή και ακολουθώντας μια υγιεινή ζωή, μπορεί κανείς να προλάβει την αύξηση του πάχους, ακόμη και σ' εκείνες τις περιόδους της ζωής, που υπάρχουν μια φυσική τάση για παχυνση.

Όπως, π. χ., στην κρίσιμη ηλικία, ανάμεσα στα 40 και τα 50 που η γυναίκα τείνει να προσωμοσφύσει σε μια ζωή ήρεμη και αρχίζει να εκτιμά περισσότερο το καλό φαγητό και την ήσυχια. Είναι, λοιπόν, ανακριβές να πιστεύετε, ότι στην εποχή της ωριμότητας το πάχος προκαλείται από οργανικούς κυρίως παράγοντες. Η αλήθεια είναι, ότι τέτοιον παράγοντα υπάρχουν (η παύση της περιόδου) δεν είναι όμως τόσο αποφασιστικοί όσο οι ψυχολογικές αιτίες και η διατροφή.

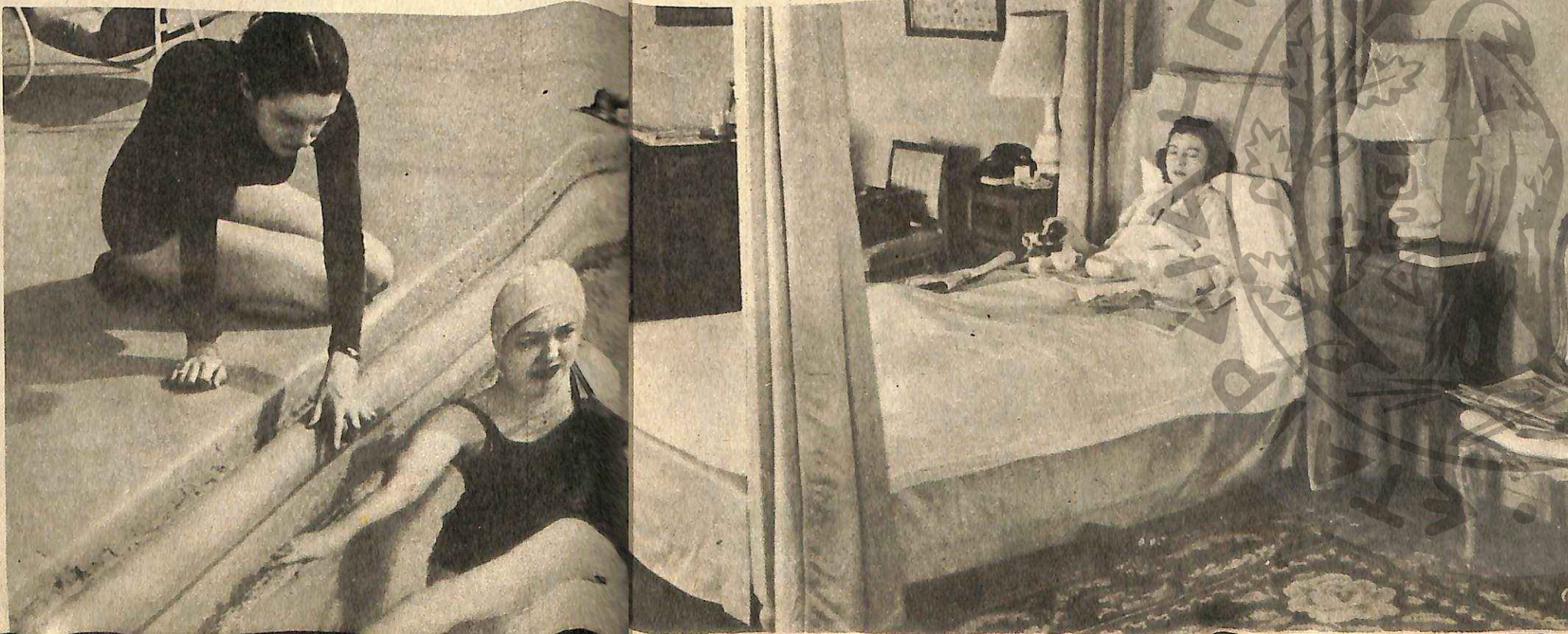
Έχει αποδειχθεί επίσης, ότι περισσότερο από οποιαδήποτε οργανική αιτία, εκείνο που προκαλεί περισσότερα αδυνατίσματα, που περιγράφονται των ανθρώπων, που περνούν από τη φτώχεια στην ευπορία. Ένώ, πριν, όταν ήταν φτωχοί, ήταν αδύνατοι, μόλις θα περάσουν στην πλούσια ζωή, αρχίζουν να κερδίζουν βάρος και οι περισσότεροι απ' αυτούς παχύνουν υπερβολικά!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η πέμπτη κρίση.

ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ ΟΠΩΣ ΚΑΙ Η ΚΑΛΛΑΣ

Η γνωστή 'Ιταλίδα αιδώς Ρενάτα Τεμπάνι, που θεωρείται εφάμιλλος της Κάλλας, άκρως το συμβολαίο της με την 'Οπερα του Σικάγου, όπου επρόκειτο να τραγουδήσει «Τόσκα», για το λόγο, ότι η φωνή της παρουσίαζε κατά τον τελευταίο καιρό σημαντική εξασθένηση, που οφείλεται με μια δραστηρία άπισχνονατική δίαιτα, στην οποία υποβόλνεται. Πιστεύεται, ότι αυτή η εξασθένηση θα είναι προσωρινή κι ότι θα ξαναβρεί πολύ σύντομα τη φωνή της.

Η 'Ελεντ Χάρρις, ενώ παίρνει το πρωινό της στο πολυτελές δωμάτιο της κλινικής. Στο τέλος της θεραπείας η 'Αμερικανίδα δημοσιογράφος είχε χάσει τρία κιλά.

πριν προλάβει να το τραβήξει απ' τη θήκη του, έπενεθε ο Μάνι. —Περιμένε, Σίβ, είπε. Αυτός ο άνθρωπος ήρθε από έναν άλλο κόσμο και δεν ξέρει ακόμα τις συνήθειές μας.

—Τότε του χρειάζεται ένα μάθημα, μούγγρασε ο διάδοχος. —Ναι, αλλά όχι στην εφομαχία, παρατήρησε ο Μάνι. Μας τ' απειθείς πριν από λίγο, νικώντας τον καλύτερο εφομάχο του Κάλισθο.

—Μα τον μεγάλο Ντέα, μήπως ένοιξε πως φοβάμαι; αντιμέτωπος αυτό το χωριό; ούλιασε ξάλλος ο Σίβ. Μην επιταλύνει τη φιλοξενία μας, Μάνι, γιατί μπορεί να μην γυρίσει ποτέ στο Νάντ.

—Κι' εσύ, ή νομίζεις πως θ' άνεχτώ όποιονδήποτε προσβολή, επειδή ήρθα να ζητήσω το χέρι τής 'Τηφλότητάς της; ής άδελφής σου, απάντησε θνησκόμενος ο Ξανθός Πρίγκιπας. Στίς φλέβες μου τρέχει βασιλικό αίμα, όπως και στις δικές σου, και μπορώ ν' αντιμετώπισω με τό σπαθί μου κάθε άπειλή.

—Αυτό θά το δούμε, μούγγρασε ο Σίβ.

Σηκώθηκε, τοίλιζοντας απ' το μεθύσι, και γύνωσε την κοριτσάκι-λεπίδα του. Ο Μάνι τον μιμήθηκε, αλλά, για μεγάλη έκπληξη του Τέερου, ο Αλβ Βάκ μπήκε άναμεσα στους δυο πρίγκιπες.

—Ποιν άορίστες αυτή τη μονομαχία, 'Τηφλότητας, είπε ο άσπρομάλλης Άριανός, σάς ίκετεύω να σκεφτήτε τις συνέπειες. Πολύ-λές φορές, πάνω στο θυμό μας, κάνουμε πράγματα που τ'α μετνοιώνουμε, όταν ήρεμήσουμε. Άν μονομαχησέτε, μπορεί ν' σκοτωθώ ένας απ' τους δυο σας. Ξέρω πως είσαστε κι' οι δυο γενναίοι κι' άφοβοι και πως δε λογαριάζετε το θάνατο. Άλλά όποιος από σας κι' άν σκοτωθώ, το αποτέλεσμα θά είναι νά ξεσπάσει άμείσως πόλεμος ανάμεσα στο Κάλισθο και το Νάντ. Ένας πόλεμος, που θά στοιχίσει εκατομμύρια ζωές και θά έξαντλήσει και τις δυο χώρες.

—Όλοι οι εύγενείς ήσαν μέγρος του Αλβ Βάκ και ίκετεύαν τους δυο πρίγκιπες νά ξαναβάλουν τα σπαθιά τους στη θήκη. Ο Τέερος που προστάθηκε νά ηρεμήσει το Μάνι, πρόσεξε πως μόνον ένας απ' όσους ήσαν τότε στον στόματιό στεκόταν παράμοια, χωρίς νά κάνει τίποτα για ν' αμειλιώσει τους άντιπάλους: ο Θούο, ο μισγάδας Μόβιλ. Μα ήταν τ'α

σπαθιά ξαναμπήκαν στις θήκες τους κι' ήταν πια πανερό πως δε θά γινόταν κανένας, ένωση κι' έ- κείνος τη φωνή του με τις παρακλήσεις των άλλων.

Οι δυο πρίγκιπες δέχτηκαν ν' ανταλλάξουν ένα χαιρετισμό, άν και τ'α μάτια τους πετούσαν άκόμα φωτιές. —Τότερα, ο Μάνι χα- ληνύχτισε τον σκουρόχρομο οίκο- δεσπότη, τον εύχαρίστησε για τη φιλοξενία του και έφυγε. Ο Αλβ Βάκ και ο Τέερος τον μιμήθη- καν. Τον πρόλαβαν στην πλατφόρμα, έξω απ' τό διαμέρισμα, νά περιμένη ένα όχημα.

—Πρέπει νά εύχαριστήσω πά- λι την 'Τηφλότητά σας, γιατί με υπερασπίστηκε, τού είπε ο Τέερος. Θά μάς κάνετε την τιμή νά περάσετε μαζί μας την ύπολοιπη βραδυά;

—Διπλάι, αλλά πηγαίνο στον Βίλ Νούμιν, νά του υποβάλω τ'α σέβη μου και νά τον πληροφορήσω πως φεύγω απ' τη χώρα του, ά- πάγτης ο διάδοχος του Νάντ. 'Η Ζούνια είναι ή φωαιότερη παρ- θένα τού "Αση κι' άξίζει νά πα- λύνει κανείς και νά πεθάνει για χάρι της. Άλλά δε μπορώ νά ά- νεχτώ άλλο τις προσβολές τού έ- λαφρόμυαλου άδελφού της. Κι' ό- σο για την ύποχρέωσή, φίλε μου, σου επαναλαμβάνω πως δεν έχω- να παρά τό καθήκον μου, σαν άν- τρας. Δεν είναι ή πρώτη φορά που με προσβάλλει ο Ζόβιλ. Σίβ κι' είμαι βέβαιος πως ο έξάδελφός του, ο Θούο, τον έχει προδιαθέσει εναντίον μου. Δυστυχώς, δε μπορέσα νά βρω καμιά δικαιολο- γία για νά μονομαχήσω με τό Θούο. Είναι πονηρός και ύπερβολ- και δε χτυπάει ποτέ φανερά.

Έκείνη τη στιγμή, ένα όχημα σταμάτησε μπροστά στην πλατ- φόρμα. Μπήκαν όλοι μέσα. —Ο Μάνι άδοχα αράχτηκε τον Τέερος και τό Αλβ Βάκ, καθώς κατέβαιναν πρώτοι στην πλατφόρμα τους. Τους κάλεσε νά τον έπι- σεπαστούν όποτε ήθελαν στό παλά- τι του και ήλκυσε πως ύάφηνε άμέσως μόλις θά υπέβαλλε τ'α σέ- βη του στό Βίλ Νούμιν.

—Όταν έφτασαν στο διαμέρι- σμά τους, με τους δυο φρουρούς που τους άκολουθούσαν, ο Αλβ Βάκ συμβούλευσε τό νέο νά έπι- πλώσει άμέσως για νά συνέλθει, μετά από τό τόσο αίμα που είχε χάσει. —Όσο για κείνον, θά πη- γαινε νά έπισκεφθώ κάποιο φίλο του, σ' έναν άλλο όροφο του πα- λατιού, κι' ίσως νά γυρίσε άργά.

Μόλις έφυγε ο Άριανός, ο Τέερος έδωσε τό τουρμπάνι του κι' ήταν έτοιμος νά βγάλει και τ'α άλλα του ρούχα, όταν ο φρουρός τρά- βηξε την κουστίνα της πόρτας κι' άνάγγειλε: —'Ήθε ένας άγγελιοφόρος τής 'Τηφλότητάς της, της Νόβιλ Νίσα.

—Ο Τέερος ξαναφόρεσε τό τουρ- μπάνι του και διάταξε νά τον φε- ρουν μέσα.

—Ένας μισγάδας ύπνρέτης μπήκε στό δωμάτιο, χαϊρέθηκε και είπε: —'Η Αύτης 'Τηφλότητά, ή Νόβιλ Νίσα, διατάζει νά παρου- σιαστή μπροστά της ο Τέερος Μόργγκαν.

—Νά διαβιβάσεις στην 'Τηφλότητά της πως της έπαι συγγνώ- μη, αλλά πληγωθήκα κι' είμαι έξαντλημένος... άρχισε ο νέος. —Πρόκειται για διαταγή, Γέερος Μόργγκαν, επανέλαβε αυστηρά ο άγγελιοφόρος.

—Ο νέος δίστασε για μ'α στιγμή. Εύχρηστες νά βοισκόταν εκεί ο Αλβ Βάκ, για νά τον συμβου- λεύσει τί έπρεπε νά κάνει. 'Η Νί- σα ήταν ή άδελφή τού Θούο και ίσως νά τού είχε έτοιμάσει καμιά παγίδα. Μα ήταν πανερό πως δε μπορούσε νά μήν ύπακούσει. —Είμαι έτοιμος, είπε στον άγγε- λιοφόρο. —Οδήγησε με στην 'Τηφλότητά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Τό εφύμωρο διαμέρισμα της Νόβιλ Νίσα ήταν επιπλωμένο με σχεδόν βαρβαρική πολυτέλεια και τό πιο στολισμένο πράγμα εκεί μέσα ήταν ή ίδια ή Νίσα. Ξαπλω- μένη σ' ένα κρεμαστό ντιβάνι με πορτοκαλιά και μπλε βελούδινα μαξιλάρια, χαμογέλασε προκλητι- κά στό νέο, που στεκόταν μπρο- στά της, μισοκλείνοντας τα στενό- μακρα μάτια της με τ'α πικρά, γυ- ριστά τσίνοιντρα.

—Έκανε νόημα στόν ύπνρέτη νά φύγει κι' ύστερα μίλησε με βα- ρεία, μελωδική φωνή: —'Ήθε, κορίτσο, Τέερος Μόργγκαν. Άλλά γιατί έφρασε μαζί και τους σοματοφύλακές σου; Μήπως φοβάσαι πως μπορεί νά σου κάνω κακό; —Όπως βλέ- πεις, δεν είμαι άπλησιμένη.

—'Η 'Τηφλότητά σας ξεχνάει πως είμαι αλχημίστας, απάντησε ο νέος, και πως ήρα αναβολή κά- τω απ' τό σπαθί τού όπμιού. Οι φρουροί... —Ναι, βέβαια, τό είχα ξεχά-

σει, παραδέχτηκε ή Νίσα.

Και γυρίζοντας προς τους φρου- ρούς είπε προσταχτικά: —Οι σκλάβοι μου θά σάς κε- ράσουν πολύ στο διπλανό δωμά- τιο. Νά περιμένετε εκεί, ώσπου νά σάς καλέσω. Άναλαμβάνω ύπ' εύ- θυνή μου τόν αλχημίστα.

Οι φρουροί χαϊρέτησαν με σεβα- σμό κι' άκολούθησαν μ'α μισγάδα σκλάβοι. 'Η Νίσα κούνησε τό χέρι της και οι ύπόλοιποι σκλάβοι που στεκότουσαν πίσω της, βγήκαν απ' τό δωμάτιο. Μόλις έμειναν μόν- νοι, ή πριγκίπισσα σηκώθηκε νο- χελικά και στάθηκε μπροστά στον Τέερον, χαμογελώντας.

Δεν ήταν ψηλότερη απ' τη Ζού- νια και της έμοιαζε άρκετά, αλλά ύπήρχε κάτι υπερβολικά προκλητι- κό επάνω της, κάτι που δεν ται- ριαζε ούτε στη θέση της ούτε στη νεαρή ήλικία της. —'Ελα, είπε στό Τέερον πά- νωντάς τον απ' τό χέρι και τρα- βώντας τον στό ντιβάνι. Πρέπει νά είσαι κουρασμένος μετά απ' τη μονομαχία σου με τόν Άρσαντ. Μπορείς νά ξεκουρασθείς, ενώ θά κουβεντιάσουμε.

—Έχασα λίγο αίμα, απάντησε ο νέος. Γι' αυτό θά ήθελα νά πα- ροκαλέσω την 'Τηφλότητά σας νά δείξει έπιείκεια... —Δε χρειάζεται, έφ' όσον βλέ- πεις πως δεν κρατώ τους τύπους, γέλασε ή Νίσα αναγχαζώντας τον νά ξεπαλωθεί στό ντιβάνι. Μπορείς νά ξεκουρασθείς έδω, όπως θά ξε- κουρασόσουνά στό δικό σου διαμέ- ρισμα. Αυτό που έχω νά σου πώ, δε μπορεί νά περιμένη, γιατί έχεις έχθρους που συνομοτούν εναντίον σου και ή ζωή σου κινδυνεύει. Εί- μαι άπολασμένη νά σε σώσω, άφ' όσον θά είσαι πολύ άργά.

—'Η 'Τηφλότητά σας είναι πολ- λή γενναίοψυχη, που ένδιαφέρεθη- κε για μένα, παρατήρησε ο Τέερος. —'Η πριγκίπισσα κάθησε κοντά του. —'Αντίθετα, είμαι πολύ έγωί- στρια, δήλωσε. —Απ' την πρώτη στιγμή που σε είδα, νά σε σέβονταν δειμένο μπροστά στό θρόνο τού Βίλ Νούμιν, σ' έρωτεύτηκα. Ά- κουσα πως κάποιοι σκλάβοι είχε αυτοκτονήσει στό διαμέρισμά σου, αλλά δεν κατάλαβα άμέσως την αλήθεια. Μόνο σήμερα, όταν έμα- θα για τη μονομαχία σου με τόν Άρσαντ, κατάλαβα πως έχεις κά- νει κάτι που δυσάρεστησε τόν ά- δελφό μου και πως αυτό που δεν πέτυχε ο Άρσαντ, θά τό πετύχει κάποτε κάποιο άλλο όργανο τού

Θούο. Μίλησα, λοιπόν, με τόν ά- δελφό μου.

—Δεν ξέρω τί τού έκανα, είπε ο νέος, έντός από τό ότι τού άν- ταπόδωσα άποψη μ'α σαρκαστική του παρατήρηση.

—Αυτό ήταν άρκετό, αλλά δεν είναι ο πραγματικός λόγος τού θυ- μού τού εναντίον σου, απάντησε ή Νίσα. Άρχισε νά σε μισώ, όταν ή ξάδελφή μας, ή Ζούνια, παρα- κάλεσε τόν πατέρα της νά σου χα- ρίσω ή ζωή, ενώ είχες σκοτώσει τόν άγαπημένο της ντιβλ. Πρέπει νά προσθέσω πως αυτοί που τούς ξηλεύει ο Θούο, δε ζουν πολύ.

—Τότε, φαίνεται πως είμαι τυ- χερός, παρατήρησε ο νέος. —Απόψε σ' έδωσε ή ικανότητά σου στην εφομαχία, απάντησε ή πριγκίπισσα, αλλά ύπάρχουν κι' άλλες άλλα σχέδια για τό θάνατό σου. Ο Θούο έχει παντού κατα- σκοπούς κι' όταν άκουσε για τό βλέμμα που σ'α έοριζε σήμερα ή Ζούνια, στό διαμέρισμά της, άπο- φάισε πως πρέπει νά πεθάνεις.

—Και τί μπορείτε νά κάνετε για μένα; άπόρησε ο Τέερος. —Τό πτώ. Έκανα κι' άλλες μ'α συμφωνία με τόν άδελφό μου. Θά σου χαρίσω τη ζωή, ύπό τόν όρο πως δε θά ξανασημώσης ποτέ τό μάτι σου πάνω στην όμορφη ξά- δελφή μας.

—Όστε τά συμφωνήσατε όλα μεταξύ σας; είπε πικρά ο νέος. Μεγάλη καλωσύνη της 'Τηφλότη- τας σας. Άλλά δε σκεφτήκατε πως μπορεί νά έχω κάποια αντίρρηση; —Αντί για άλλη απάντηση, ή Νί- σα έσκυψε πάνω του, τυλίξε τ'α μπράτσα της γύρω απ' τό λαιμό του και κόλλησε τ'α καυτά χείλια της στό δικό του.

Αν ο Τέερος δεν είχε δη ποτέ τη Ζούνια, τό πιθανότερο είναι πως θά τόν παρέσσης ή φλογερή ροπή της προκλητικής μισγάδας. Μα ή εικόνα της γλυκύας πριγκί- πισσας είχε χαράχτη για πάντα στην καρδιά του. —Όσο μπορούσε πιο μαλακά, έλυσε απ' τό λαιμό του τά μπράτσα της Νίσα και ση- κώθηκε.

—Έκείνη έπεσε πίσω στό ντιβάνι, ανασαιώντας βαρεια, κι' ύστερα τινάχτηκε σαν άεροπλάνα κι' όρη- σε πάνω στον Τέερον, προσφέρον- τας μανιασμένες καμάρες. Τά μυ- τερά της νύχια κόλλησαν στό γυ- μνό στήθος του, ώσπου τό αίμα ξε- πήδησε απ' τις βαθιές γρατσουνιές. Και σ' όλο αυτό τό διάστημα έκείνος στεκόταν άκίνητος, με τ'α χέρια σφιγμένα στά πλευρά του, δαγκώνοντας τά χείλια του.

—'Η κρίσι τού θυμού της πέρασε τόσο άπότομα, όσο άπότομα είχε ξεσπάσει, αφήνοντας την έξαντλη- μένη.

—Μεγάλε Ντέα, τί έκανα; ψιθύρισε με τρόμο. —'Η 'Τηφλότητάς σου μού έπιτρέ- πει νά φύγω τώρα; ρώτησε με με- λετημένη ήρεμία ο Τέερος. —'Όχι, περιμένε! Δε μπορείς νά φύγεις έτσι. —Έτρεξε στό διπλανό δωμάτιο και γύνισε σχεδόν άμέσως, φέρον- τας μ'α χουσί λευκήν γεμάτη νε- ρο, μ'α ζούφα άπαλα βούα και μ'α μιστόλια έμπάλ. Ο Τέερος στάθηκε σαν άγαλμα, όση ώρα τού στάθηκε τ'α αίματα και σκέπαζε με τό θεοραπευτικό όγρο τις πληγές που τού είχε κάνει ή ίδια.

—Όταν τέλειωσε, τόν κούταξε με τά μεγάλα, μαύρα μάτια της γεμάτα δάκρυα.

—Συγχώρεσέ με, άγαπημένο μου άφέντη, τόν παρακάλεσε με- τανοιωμένη. Χτύπησέ με! Τσάκ- σε με με τ'α δυνατό χέρι σου! Άλλά μη μ' άφήνεις με την καρ- δια σου γεμάτη θυμό. Πές μου μόν- νο πως με συγχώρεσες και ο Ντέ- α θά μου δώσει τη δύναμη νά πε-

ριμένω, ξέροντας πως κάποια μέ- ρα μπορεί νά κερίσω την άγάτη σου.

—Έγώ πρέπει νά ζητήσω συγ- γνώμη, απάντησε ο Τέερος, άφου μου πληγώσατε μόνο τό κορμί μου, ενώ φαίνεται πως έγώ, χωρίς νά τό θέλω, πληγώσα την καρδιά σας.

—Πόσο καλός είσαι, άφέντη μου, φώναξε χαρούμενη ή Νίσα. Και ορίζοντας τ'α μπράτσα της γύρω απ' τό λαιμό του, τόν φίλη- σε με πάθος στό στόμα.

—Τώρα φύγε. Μα νά θυμάσαι πως ή Νίσα σ' αγαπάει και θά σε περιμένη, έλεγε.

Χωρίς λέξει, ο Τέερος γύνισε και βγήκε απ' τό δωμάτιο. Τό δηγμα τόν είχε μεταφέρει στον άκριβώς από κάτω όροφο, που ήταν τό δια- μέρισμά του. όταν πρόσεξε πως οι δυο φρουροί δεν τόν άκολουθού- σαν. Άλλά σκέφτηκε πως ήξεραν τό δρόμο και θάόχόντουσαν άργό- τερα.

Μπήκε στό διαμέρισμα σκοπεύον- τας νά κοιμηθώ, ανακάμψει, όμως, πως δεν ένοιωσε π'α καμιά ζού- ρα. —Αποφάσισε πως ο καθρός άέρας θά τού έκανε καλό και βγή- κς στό μπαλκόνι.

—'Η νύχτα ήταν άσυνήθιστα ζοή. Έγειρε πίσω τό κεφάλι του κι' ά-

νάσας βαθεία τό γλυκό, παγωμέ- νο αέρα, αλλά ή άσπνοή του κό- πηκε άπότομα, καθώς διέκρινε τό όμορφο πρόσωπο της Ζούνια, που τόν κούταζε απ' τό μπαλκόνι της, δυο όρόφους ψηλότερα.

Καθώς στεκόταν εκεί, τυλιγμέ- νη σε μ'α έλαφρεία γούνα, ο νέος σκέφτηκε πως ήταν τό όμορφότε- ρο πλάσμα που είχε άντικρύσει πο- τέ του κι' εύχήθηκε νά μπορούσε νά γεφυρώσει την άπόσταση ανά- μεσά τους.

—'Η Ζούνια τού χαμογέλασε. Της άνταπόδωσε τό χαμόγελο. —Τότερα ή μικρή πριγκίπισσα γύνισε και κάθηκε στό σκοτάδι. Μα ένα σχέ- διο είχε φυτώσει κι' άλλς στό μυαλό τού Τέερος! Μπορούσε νά γεφυρώσει την άπόσταση, χρησιμο- ποιώντας τους γήινους μύς του. Πρόσεξε πως τά χοντρά, στριφο- γυστά κλαδιά απ' τις περικοιλί- αδες τού μπαλκονιού της Νίσα έ- φταναν μόλις ένα μέτρο ψηλότερα απ' τό δικό του μπαλκόνι. Και οι περικοιλιάδες τού μπαλκονιού της Ζούνια κατέβαιναν άκόμη χαμηλο- τερα.

Χωρίς νά σκεφτή περισσότερο, άπάχτηκε απ' τ'α γερά κλαδιά και σκαρφάλωσε μ' εύκολία μέχρι τό μπαλκόνι της Νίσα. Άπό κεί, έ-

φτασε με τόν ίδιο τρόπο στό μπαλ- κόνι της πριγκίπισσας. Ήταν τρι- γυρισμένο, όπως και τ'α άλλα, με γλαστρες γεμάτες φυτά και στην άρχή ο νέος δεν πρόσεξε τη ση- λουέττα που στεκόταν σε μ'α ά- κρη, ανάμεσα στό έξωτικό λουλού- δια, γυρίζοντας τόν την πλάτη.

Μα όπως περνούσε πάνω απ' τά κάγκελλα τού μπαλκονιού, ή ση- λουέττα έκανε μ'α μικρή κίνηση, που τραβήξε την προσοχή του. 'Η καρδιά τού σφίχτηκε. Μήπως ήταν κανένας φρουρός; Πώς θά μπο- ρούσε ποτέ νά δικαιολογήσει την παρουσία του εκεί; Προχωρώντας έντελώς άθρομβά, ο νέος κατάφε- ρε νά φτάσει άπαράτητος πίσω απ' τη σελουέττα και με μ'α άπό- τομη κίνηση ορίχτηκε μπροστά, άρ- πάζοντας τόν άγνωστο, έτσι ώστε νά τού άκνηθήσει τ'α μπράτσα, έ- νω τού έκλεινε τό στόμα με τη χού- φτα του.

Γιά μεγάλη του έκπληξη, όμως, ανακάμψε πως έσφιγγε στην άγ- καλιά του μ'α γυναικία. Μ'α πινυ- μένη κραγή βγήκε απ' τά χείλια της άχμάλωτης του, καθώς την τραβούσε έξω απ' τη σκά, κάτω απ' τό φως τού φεγγαριού.

—Ζούνια! φώναξε έλευθερώνον- τας την ντροπισμένη. Νόμισα πως ήσουν φρουρός.

—Τί δουλειά έχεις στό μπαλκόνι μου; τόν ρώτησε. Και γιατί θά έπρεπε νά έπιτεθείς σ' ένα φρουρό μου;

—Έπρεπε νά σε δώ, Δεν ύπήρ- γε άλλος τρόπος νά σε δώ μόνη. Ω, Ζούνια, φαίνεται πως είμαι καταδικασμένος νά κάνω λάθη κά- θε φορά που σε πλησιάζω, πως ή μοίρα έχει συνμοτηθεί εναντίον μου για νά σε κάνει νά με μισήσεις.

—Δε... δε νομίζω πως θά μπο- ρούσα νά σε μισώ ποτέ, Τέερος Μόργγκαν, απάντησε μαλακά ή πριγκίπισσα. Άλλά είσαι τόσο ά- δέλιος! Δεν ξέρει κανείς πως νά σε συγχωρήσει.

—Όπως στεκόταν εκεί κάτω απ' τ' άσπνιο φεγγαρόφωτο, κούτα- ζώντας τον, ο Τέερος σκέφτηκε πως μονάχα με τ'α μάτια της μπο- ρούσε νά τόν άναστατώσει, όσο δε θά τό κατάφεανε ποτέ ή Νίσα με τ'α χείλια της και τά μπράτσα της, μ' όλόκληρο τό κορμί της.

—Ελπες πως έτρεξε νά με δής, συνέχισε ή Ζούνια. Γιατί; —Γιατί σ' αγαπώ, της απάντη- σε άσθρομπα.

—Ήταν άναίδεια νά με πλη- σιάσει έτσι κι' άκόμη μεγαλύτερη άναίδεια νά μιλάς μ' αυτό τόν τρόπο, παρατήρησε ή πριγκίπισσα. Άλλά ο τόνος της δεν έδειχνε καθόλου θυμό.

—Έχει δικίο ή 'Τηφλότητάς σας, παραδέχτηκε βασιικά ο νέος. Με την άδεια σας, θά φύγω και δε θά σας ξαναενοχλήσω ποτέ.

Μα καθώς γύνισε έτοιμος νά ά- πομακρυνθώ, έκείνη άκούμπησε τό χέρι της στό μπράτσο του.

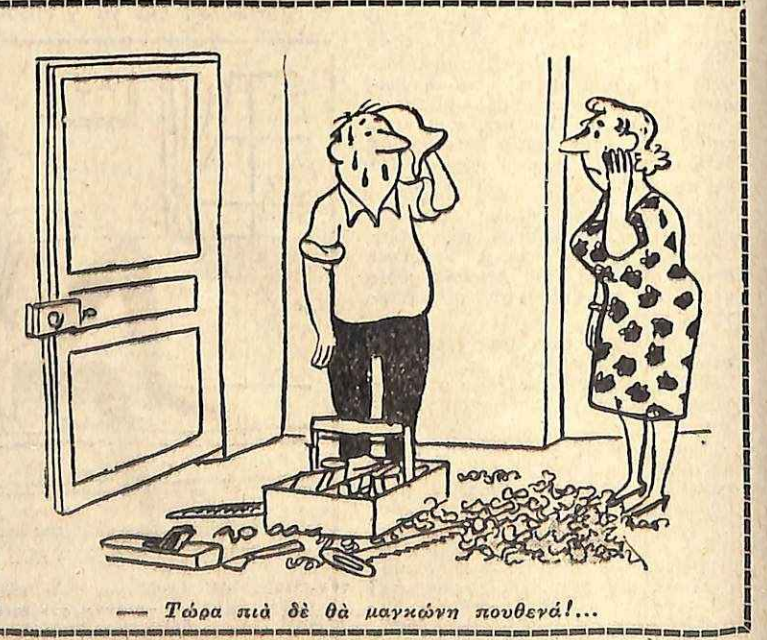
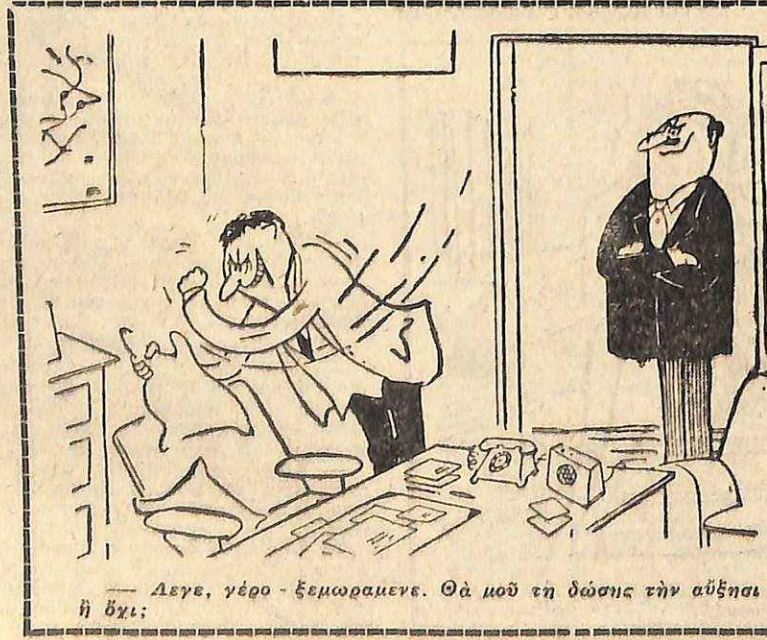
—Περιμένε, Τέερος Μόργγκαν, είπε. Κι' άν σου έλεγα πως σ' α- γαπώ, κι' έγώ;

—Ζούνια! Δε μπορεί νά πής τέτοιο πράγμα!

—Μα τό λέω, Τέερος Μόργγκαν. Μαλακά, προσεχτικά, χωρίς νά μισώ ή πιστεύω σε τούτη ευτι- χία ο νέος άγκάλιασε τό λεπτό, άμυνοκό κορμί της και, βλέποντας πως δεν έφρασε καμιά αντίστα- ση, την έσφιξε πάνω του. Σήκωσε τό πρόσωπό της προς τό μέρος του, ο Τέερος έσκυψε και τ'α χεί- λια τους ένώθηκαν.

Κανείς απ' τους δυο δεν κατά- λαβε άν τό φίλ τους κρατήσει ένα δευτερόλεπτο ή έναν αιώνα. Τ- σότερα, ή Ζούνια τραβήχτηκε απ' την άγκαλιά τού Τέερος.

—Τώρα πρέπει νά φύγεις, έί- πε. Μπορεί νά μάς ανακαλύψουν.

Τίποτα στη φωνή της κάτω σαν πινυμένος λυγμός, καθώς πρόσθετε: "Ας σε προστατεύει ο Ντέζα κι' ας σε ξαναφέρει γρήγορα κοντά μου!"

Και γνωρίζοντας μπήκε στο διαμέρισμά της.

Για μία στιγμή, ο Τέερν την ακολουθούσε με το βλέμμα κι' ύστερα πέρασε πάλι τα κάγκελλα, άρχισε να κινείται προς τα πίσω, αλλά σταμάτησε και κατέβηκε στο μπαλκόνι του.

Βόηξε το διαμέρισμά του άδαιο, ακριβώς όπως το είχε αφήσει. Πήγε μέχρι την πόρτα και τράβηξε τις κουρτίνες για να δει αν είχαν γυρίσει οι δυο φρουροί του. Ελευθερία άνοιξε και ο νέος ήταν έτοιμος να ξαναμπή μέσα, όταν ξαφνικά είδε έναν άντρα, ντυμένο με το μπλε βασιλικό ντύσιμα, να ξεπροβάλλει στο διάδρομο και να τρέχει προς το μέρος του. "Εκπληκτικός, αναγνώρισε τον Μάνιθ."

Ο ποίγνης του Νάντ κρατούσε στο χέρι του ένα ματωμένο σπαθί κι' ήταν πασαλειμένος με αίματα από μία πληγή στο στήθος. Ο Τέερν τον έπιασε απ' το μπράτσο και τον τράβηξε βιαστικά μέσα στο διαμέρισμά του.

Τι συνέβη, Τηφλότατε; ρώτησε ανήσυχος. Σας έπετεθήσαν;

Ναι, απάντησε με λαχανιασμένη φωνή ο νέος. Σκότωσα εκείνο το μεθυσμένο τρολλό, το Ζόβιλ Σίβ. Για το όνομα του Ντέζα, βοήθησε με να καθαρίσω τα αίματα, διαφορετικά είμαι χαμένος και θα γίνω ο πιο μεγάλος και ο πιο καταστρεφτικός πόλεμος που ξέσπασε ποτέ στον Άρη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9ο.

Ο Τέερν έβλεπε την πληγή του Μάνιθ με καθαρό νερό και μία χούφτα βούτυρο. "Τότερα τη σκέπασα με ζεμάτα. Εδώγος δεν ήταν μεγάλη και ο ποίγνης του Νάντ μπόρεσε να την κρύψει κάτω απ' το βαρύ μενταγιόν, που κορεμόταν στο στήθος του."

Αφού καθαίρισε το σπαθί του φίλου του και του το επέστρεψε, ο Τέερν σκούπισε τις σταγόνες στο αίμα που είχαν πέσει στο πάτωμα και, βγαίνοντας στο μπαλκόνι, πέταξε τα λερωμένα βούτυρα όσο πιο μακριά μπορούσε, έτσι ώστε να μην καταλάβει κανείς από ποιο μπαλκόνι είχαν πέσει. Τότερα γύρισε κοντά στο Μάνιθ, που καθόταν στο ντιβάνι κατάχαλμος και ταραγμένος, και του έδωσε ένα κύπελλο γεμάτο πόλτο.

Πιάστε και μία προσπάθηστε να ηρεμήσετε, Τηφλότατε, του είπε. Δεν υπάει πια λόγος να ανησυχείτε. "Βασίλει και τα άλλα σας δεν έχουν πια ίχνος αίματος και η πληγή σας δεν φαίνεται." Ήταν ωστόσο άρετα επικίνδυνη. "Αν το χτύπημα σας εφύλαξε λίγο άριστε-ρώτετα, τώρα θα ήσαστε νεκρός. Ο Μάνιθ άδειασε το κύπελλο."

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΑΓΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος **ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ.**

Η υπερήχωση διασπείρει τα κύτταρα. ΑΝΔΡΑΝΑ - ΓΥΝΑΙΚΑΝΑ. Είμαστε άσυμφορικοί, μοναδικοί στα Βαλκάνια. ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

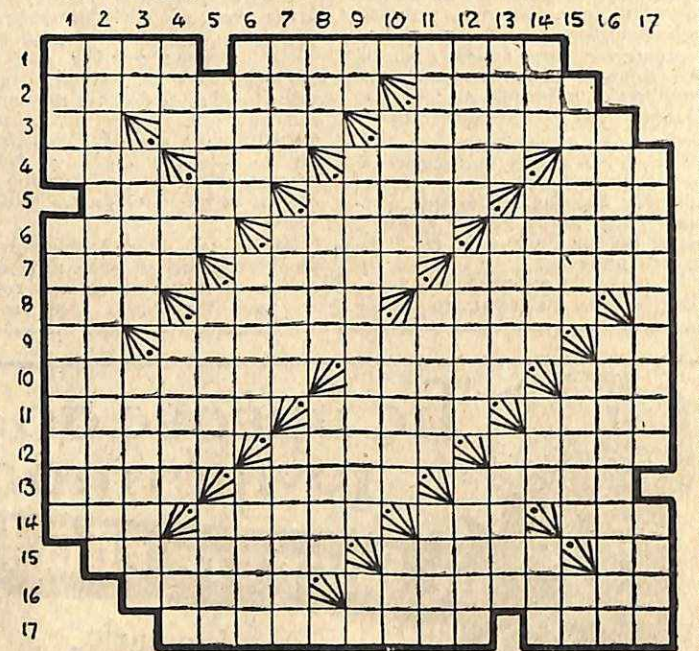
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΤΕΣ ΠΟΡΥΣ-ΠΑΛΑΔΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΟΛΩΣΗ. ΠΑΝΑΔΕΣ-ΔΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 - ΚΟΛΟΝΑΚΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΝΤΕΣ ΔΕ ΔΕΡΜΑ ΤΗΛ. 612010

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 935

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ**
- 1) Άπεριττο. — Στρατήγος των αρχαίων Θητών, που νίκησε τους Σπαρτιάτες.
 - 2) Πρόσωπο της Οδύσσειας. — Οργανον αισθησέως (πληθ.).
 - 3) Μισό... κιλό. — Άγαθος. — Τρεις μικρές ακατοίχτες νησίδες προς Α. της Νάξου.
 - 4) Ναυτικό παράγγελμα. — Μία των Κυκλάδων. — Απαρά-
- ΚΑΘΕΤΩΣ:**
- 1) Ίερους βούς των αρχαίων Αιγυπτίων. — Οίκημα για ζώα (πληθ.).
 - 2) Κράτος (πληθ.). — Μας ψυχαιωγούν και μας ενθουσιάζουν.
 - 3) Όμοια σύμφωνα. — Μουσικό όργανο. — Νομισματική μονάδα των αρχαίων. (πληθ.).
 - 4) Άρνητικό μόριο. — Άγγλος

- της σε μία αίσχουσα διδασκαλίας. — Γαλλική ποδοσφαιρική ομάδα, που έπαιε προ χρόνων στην Αθήνα.
- 5) Προϊόν γάλακτος. — Η έμφανισή τους σκοπιά το γέλιο στους θεατές ενός τσίρκου. — Χαϊδευτικό γυναικείου ονόματος.
 - 6) Όπλο των αρχαίων. — Κορνήλιος... Ρωμαίος ιστορικός. — Μάρκα αυτοκινήτων.
 - 7) Αναφορική αντωνυμία. — Με αλλαγή του τόνου γίνεται από καθολικός ορθόδοξος. — Ανηκόν στο παρελθόν.
 - 8) Μία από τις κόρες του Ατλαντός, που μεταμορφώθηκαν σε αστείες. — Πολεμικό δαμά. — Συνδυάζει συχνά μία διασκέδαση.
 - 9) Νότα. — Σύγχρονος Έλληνας μουσικοσυνθέτης. — Σε ποιο μέρος (άρχ.).
 - 10) Πρωτεύουσα ομανύμου χώρας της Αφρικής. — Χορτασμός. — Τσάνε, παλαιά δόξα του κινηματογράφου.
 - 11) Λέγεται και καραμπίν. — Σκεπάζεται συχνά από πάγους. — Ο συγγραφέας του μυθιστορήματος «Χωρίς οικογένεια» (έπων.).
 - 12) Αναταραχή. — Χρονικό επίρημα. — Νεκρός, πτώμα (άρχ.).
 - 13) Φιλολογικό ψευδώνυμο του Έλντολφ Άντρεϊν. — Σύγχρονος Έλληνας συγγραφέας. — Ησάκι της Αλβανίας.
 - 14) Νομός και ποταμός της Γαλλίας. — Βασιλιάς στον τομέα του. — Έδωκε το όνομά του με μία διαστροφή. — Αντιλομυθισμός.
 - 15) Παρακροτάφ. — Ξύλο με κανονικό σχήμα. — 44.
 - 16) Ανηκόν στην Ύδρουρατική δημοκρατία. — Χώρα της Βρετανικής Κοινοπολιτείας.
 - 17) Ωδικά πτηνά. — Δεν έπαθαν τίποτα. (θελ.).

— "Έχεις δικιο, φίλε μου, είπε. Μά πρέπει να μάθεις τι ακριβώς συνέβη. Συνάντησα το μεθυσμένο διάδοχο στο διάδρομο. Κρατούσε γυμνό το σπαθί του κι' ερχόταν προς το διαμέρισμά σου. Μόλις τον πλησίασα, μου ούρλησε, χωρίς καμιά προειδοποίηση, και με πληγωσε στο στήθος, προτού προλάβω να άμυνθώ. Όπως βλέπεις, όμως, δεν κατάφερα να με σκοτώσει. Τότε τράβηξα το σπαθί μου και του τρύπησα το λαιμό."

— Κι' είσατε σίγουρος πως πέθανε;

Ναι. — Μά δε μπορεί να σας κατηγορήσει κανείς. Τον σκοτώσατε σε μία τιμία μονομαχία, αφού μάλιστα σας έπετεθ' πρώτος χωρίς να τον προκαλέσετε.

— Δεν υπήρχαν μάρτυρες, απάντησε σκυθρωπά ο Μάνιθ. Μία μονομαχία με μάρτυρες είναι νόμιμη χωρίς μάρτυρες, είναι φόνος.

— Συναντήσατε κανέναν άλλο στο διάδρομο;

— Κανέναν.

— Τότε δεν κινδυνεύετε. Μόνο εσείς κι' εγώ ξέρουμε τι συνέβη και σας δίνω το λόγο της τιμής μου πως δε θα το πω ποτέ.

— Σε πιστεύω, δήλωσε ο ποίγνης, γιατί, αν και φοβάς το μαύρο χρώμα των κοιτών ανθρώπων, έχεις ευγενική ψυχή.

— Και τώρα, συνέχισε ο Τέερν, το καλύτερο που έχετε να κάνετε, είναι να φερθήτε σά να μη συνείδη τίποτα. Απομακρυνθήστε τον Βιλ και ετοιμαζόμαστε να φύγετε για τη χώρα σας. Αυτό πρέπει να κάνετε, αλλά χωρίς να δείξετε βιασύνη. Έτσι, δε θα προκαλέσετε καμιά υποψία...

Σώπασε απότομα, ακούγοντας θόρυβο βηματών στο διάδρομο. Πετάνηκε όρθιος, γέμισε δύο κύπελλα πόλτο, έδωσε το ένα στον Μάνιθ και κράτησε το άλλο. "Αχουσε τα δάχτυλά να μπαίνουν στο δαμάτιο, αλλά δε γύρισε να κοιτάξει. Σήκωσε την κοιλία του και είπε ευθύμα: "Καλό κι' εύχαριστο ταξίδι, Τηφλότατε!"

Ένα σπαθί άστραψε πίσω του, πετώντας του την κοιλία απ' το χέρι και τινάζοντας το περιεχόμενό της στο πόδια του Ζόβιλ Μάνιθ. Γυρίζοντας, τάχα ξαφνιασμένος, ο νέος αντίκρισε τα αστραφτερά μάτια του Θούου. Πίσω απ' το μυαλό ποίγνης στεγάζονταν δώδεκα πολεμιστές, με τα σπαθιά στο χέρι.

Ο Τέερν ανάγκασε τον εαυτό του να χαμογελάσει.

— Με πολύ περίεργο τρόπο αναγγέλλετε την παρουσία σας, Τηφλότατε, παρατήρησε σημαίνοντα από κάτω το κύπελλο. Πας' όλα αυτά, χαλωσορίζετε. Ο Ζόβιλ Μάνιθ κι' εγώ πίνουμε ένα τελευταίο πόλτο, προτού φύγουμε για την πατρίδα του. Θέλετε να μάς κάνετε παρέα;

— Όλες σου οι προάξεις, απ' τη στιγμή που πάτησες το πόδι

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δεχεται καθ' έγκληση 9-3. Τα άπογεύματα μόνον επί συνεντεύξει. Χαριλάου τρικούλη 113. Τηλέφ. 613.610. — Οικία 710.752.

MENTIΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Ερευνών Τηλεπαθείας μερικές άποστασεις). Δέχεται καθ' έγκληση 9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. άδω. Μετόδου 25 Α' άδω. (στασίς Μουσείου) Τηλέφωνο 810.975.

σου στο Κάλισσο, δειχνουν πως μπορείς να είσαι τόσο θρασύς σε μία τέτοια στιγμή, μούγκρισε ο Θούου.

— Άπλως, προσπάθη να μνησθώ την Τηφλότητά σας, απάντησε ο νέος, χαμογελώντας πάντα. — Όπως θα έχετε, ο οικοδεσπότης πρέπει να φέρεται ευγενικά στους επισκέπτες.

— Έγώ, όμως, δεν πιάω, όπως θα καταλάβεις αργότερα, έσπασε μανιαμένος ο Θούου. Που είναι οι φρουροί σου;

— Πως να έρω; παρατήρησε ο Τέερν. Το καθήκον τους ήταν να με φρουρούν, όχι να τους φρουρώ εγώ.

— Τι έκανες, πούν από λίγο, στο διάδρομο;

— Τίποτα. Βρίσκαμνα από αρετή ώρα στο διαμέρισμά μου. Κουβεντιάζαμε με τον Ζόβιλ Μάνιθ. Φεύγει για το Νάντ, όπως θα έχετε, και πέρασε να με άπομακρυνθώ.

Ο Θούου γύρισε στον ποίγνη: — Προσέλατε τίποτα άσυνήθιστο στο διάδρομο καθώς ερχόσαστε;

— Τίποτα, δήλωσε ο Μάνιθ. Γιατί;

— Γιατί, μόλις πούν από λίγο, δολοφονήθηκε εκεί ο διάδοχος Σίβ!

— Πως; Μά αυτό είναι φοβερό! φώναξε ο Μάνιθ, παίζοντας τέλεια το ρόλο του. Πρέπει να πάω να συλλληθώ τον Βιλ Νούμιν και τη Σόβιλ Ζονία. Ποιος νομίζετε πως τόν σκοτώσε;

— Ο κατόχοπος που μένει σ' αυτό το διαμέρισμα, απάντησε με μίσος ο Θούου.

— Είναι άδύνατον, διαμαρτυρήθηκε ο διάδοχος του Νάντ. Δε μπορούσε ποτέ να διαπορή ένα φόνο, την ώρα που καθόταν και μιλούσε μαζί μου! Και πιστεύω πως τόν άδικείτε που τόν ονομάζετε κατάσκοπο.

— Πως δολοφονήθηκε ο ποίγνης; ρώτησε ο Τέερν.

— Του έσπασαν το λαιμό, όπως έχετε καλά, απάντησε ο Θούου.

— Ίσως να μην προσέλατε πως είμαι άποπλος, είπε ο νέος.

— Ναι, αλλά μπορεί να έχω κρύψει κάπου στο διαμέρισμα ένα σπαθί.

— Σας έπιτρέπω να κάνετε έρευνα.

— Θα την κάνω και χωρίς την άδειά σου, μούγκρισε ο Θούου. Βρείτε το άλλο—προσέλατε γυρίζοντας στους άνδρες του.

Οι στρατιώτες άναστήσαν το διαμέρισμα, σκίζοντας τις ταπεταρίες των επίπων και ψάχνοντας παντού, αλλά η έρευνα ήταν άσκοπη.

— Για λόγους τάξεως, μπόω να κυττάω τη λεπίδα του σπαθιού και του έγχειριδίου σας; ρώτησε ο Θούου το Μάνιθ. Δεν σας ύποπτευω, φυσικά, αλλά πρέπει να εκτελέσω το καθήκον μου.

— Καταλαβίνω πολύ καλά, απάντησε ο διάδοχος του Νάντ. Και βγάζοντας τα δάλα του από τη θήκη τους, του τα έδωσαν. Ο Μόβιλ Θούου έξετασε προσεκτικά τη λεπίδα του σπαθιού, έβριζε μία ματιά στο έγχειριδί και του τα επέστρεψε.

— Είναι καθαρά και κανείς δεν πρόκειται να ενοχλήσει την Τηφλότητά σας, δήλωσε. Μά ο φίλος σας, από άδω, είναι ύποπτος. Τώρα φεύγω για να συνενώσω τις έρευνές μου, αλλά θα άρριστα τέσσερις φρουρούς έδω. Θέλετε να γυρίσω μαζί;

— Και βέβαια, απάντησε ο Μάνιθ. Πρέπει να εκφράσω ά μέσως τα συλλλητήριά μου στο Βιλ, πούν να φύγω. Άντίο, φίλε μου—είπε στο Τέερν. Είμαι βέβαιος για την άδωότητά σου.

Ο Μόβιλ Θούου δε θα άογήσει να δει τόν πραγματικό ένοχο.

Και έφυγε με το Θούου. Ο Τέερν άκουσε το μυαλό ποίγνης να τοποθετεί φρουρούς έξω απ' την πόρτα του. Είχε μπλέξει πολύ άσχημα! Κάθισε στο κουρελιασμένο ντιβάνι να σχεψι.

— Άν δεν εύρισκε κάποιον τόσο να δρατεύσει απ' το Κάλισσο, ήταν χαμένος. Τίποτα δε θα μπορούσε να τόν σώσει, εκτός άν δούζαν τη συμφωνία που είχε κάνει για λογαριασμό του η Νίσσα με τόν εξαδέλφου της. Μά δε μπορούσε ποτέ να τη δεχτεί.

Τίποτες όμως κάποιος σ' αυτή τη χώρα, που τόν είχε άπολύτη εμπιστοσύνη, κι' αυτή την εμπιστοσύνη δεν ήθελε ο Τέερν να τη χυθεί. "Έρεσε πως, άόγνα ή γρήγορα, ο Θούου θα πηγαίναε τόν κατηγορήσει στη Ζονία πως είχε σκοτώσει τόν αδελφό της. "Έπρεπε να τόν προλάβω και να την πείσω πως ήταν άθωος."

Βγήκε πάλι στο μπαλκόνι. Νύχτωνε και το κοίτο είχε δυναμώσει. Αυτή τη φορά, η διαδρομή ήταν πιο επικίνδυνη, γιατί είχε άνατελλει και το δεύτερο πειγάρι, του Άρη, μεγαλώνοντας την δρατότητα.

Χωρίς να διστάσει, ο νέος πήδησε, άποπάτησε απ' τις περιουκάδες και άρχισε να σκαρφαλώνει. Μόλις, όμως, πάτησε το πόδι του στο μπαλκόνι της Νίσσα, ένα βαρύ βραχίο τόν τυλίξε το κεφάλι, τυφλώνοντας τον. Δυνατά, χείρα τόν άποπασε απ' τα μπράτσα κι' ένοιωσε πως τόν έσπασαν. Πάλεψε, προσπαθώντας να έλευθερωθώ, αλλά οι άγνοι-στοι αντίπαλοί του τόν έδεσαν χειροπόδαρα και σηκώνοντας τον, τόν μετέφεραν μέσα στο διαμέρισμα και τόν άφισαν πάνω σ' ένα ντιβάνι. "Τότερα, κάτι κοφτερό πίες το πλευρό του και μια σκληρή φωνή τόν προειδοποίησε:

— Άν θέλεις το καλό σου, να κάτσης ήσυχος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10ον

Ο Τέερν κατάλαβε πως δε μπορούσε παρά να ύποταχτεί κι' έπαψε να παλεύει. Την ίδια στιγμή, έφτασε σ' αυτή τόν μια βαθεία φωνή κονταρόλο, που τόν ήταν πολύ γνωστή! η φωνή της Νίσσας.

— Εξεκίπησέ του το κεφάλι, Τέβ, είπε, και κόψε τα σκονιά. Οι άνθρωποι τού αδελφού μου έφυγαν.

Η φωνή της σφαιρά, που κρεμόταν πάνω απ' το ντιβάνι, θάηπσε τα μάτια του Τέερν. Κιτάξε γύρω του, σαστισμένος. Βρίσκατο σ' ένα δωμάτιο, άσφαλάς το μπουντουά της αδελφής του Θούου. Ένας ύπολοχος μινγάδας πολεμιστής, στεκόταν πλάι του κι' ένας άλλος φύλαγε στην πόρτα. Η ίδια η Νίσσα έσκυβε πάνω του.

— Ελπίσω να μη σε πληγώσαν οι άντρες μου, του είπε. Σου φέθηκαν έτσι, κατά διαταγή μου, μόνο και μόνο για να σου σώσουν τη ζωή. Βολάκωσα άδωμα σε μεγάλο κίνδυνο. Μά, άν δεχτείς να κάνεις ό,τι σου πώ, πιστεύω πως θα μπόρεσω να σε σώσω.

— Είσατε πολύ καλή, απάντησε με τυπική ευγένεια ο νέος. Τι Πρέπει να κάνω;

— Οι άνθρωποι τού Θούου ψάχνουν το παλάτι κι' δόλοληρη την πόλη για να σε βρουν. Μάντεψα πως θα προσπαθούσε να δρατεύσει από το μπαλκόνι και τοποθέτησα εκεί δύο πιστούς μου άντρες, για να σε πιάσουν και να σε φέρουν κοντά μου άποφύγας, αλλά και άνέκα να φύγεις.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

Η AMAZONA ΜΕ ΤΗ ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ ΜΑΣΚΑ

11ον — "Έξω από άδω, πατι-στή! τού φώναξε. Πάρε γρήγορα τα πόδια σου, άν δε θέλεις να σε βγάλω με τις κλωτσιές."

— Άλλ' ο Λά Νού παρενέβη. "Άν αυτός ο εύπατρίδης θέλει να πεθάνει σάν καθολικός, κανείς δεν πρόκειται να τόν έμποδίσω."

— Εύχαριστώ, είπε με άδύνατη φωνή ο έτοιμοθάνατος. — Είσατε άδω, μάρτυρες, θέλει να έξομολογήθω! φώναξε ο μοναχός.

— Ο διάβολος να σε πάρη, ήταν η απάντηση τού Ζώρ.

— Ξαναγύριζε στην πίστη τών προγόνων του, είπε θριαμβευτικά ο πάστορ.

— Χίλιοι διάβολοι, φύγετε κι' οι δυο από άδω! είπε ο έτοιμοθάνατος. Πέθανε, λοιπόν, για να διαφιλονεικήτε σάν τα κοράκια τόν κουφάρι μου; Δε θέλω ούτε ψαλμωδίες, ούτε κηρύγματα!

— Βλασφημεί! φώναξαν οι δυο κληρικοί, που βρέθηκαν για πρώτη φορά σύμφωνοι.

— Άφιστε με να πεθάνω σάν τόν σκυλί, αλλά γλυτώσατε με από την παρουσία σας, είπε ο έτοιμοθάνατος.

— Πέθανε, λοιπόν, σάν τόν σκυλί! μούγκρισε ο πάστορ.

— Κι' έκαμε να φύγ. Άλλ' ο Λά Νού κι' ο Μπερνάρ τόν σταμάτησαν.

— Κάμετε μια τελευταία προσπάθεια, τόν παρακάλεσαν.

— Ο Λά Νού πλησίασε ταυτόχρονα στο κραδί τού έτοιμοθάνατου.

— Κύριε, του είπε, μην παρασύρεσθε από τη ματαιοδοξία σας... Πρέπει να σώσετε τη ψυχή σας. Σας έσορκίζω...

Δε σκέφτηκε σήμερα για πρώτη φορά τόν θάνατο, απάντησε ο Ζώρ. Και δεν έχω άνάγκη από τις άνοησίες αυτών τών δυο ρασοφόρων για να κάνω τόν μεγάλο βήμα. "Άς πύνε κι' οι δυο τους, λοιπόν, στο διάβολο!"

Και, λέγοντας αυτά, ξανάφερε τόν παγούρι στα χείλια του.

— Ο λοχαγός Ντίετριχ έφερε, ξαφνικά, το χέρι στο μέτωπό του.

— Να ποί έπαυθησε η προφητεία της Μίλα! μουρμούρισε.

Ο Μπεβίλ στριφογύρισε πάνω στο στρώμα του.

— Ζώρ, φίλε μου, πές μου κάτι, τόν παρακάλεσε. Πρόκειται να πεθάνω κι' είναι τρομερή η στιγμή και για τους δυο μας... Έχεις άσκη τις ίδιες ιδέες όπως και τότε που με μίσησε στον άδελφό;

— Και βέβαια, απάντησε ο Ζώρ. Θάνατος! "Επείτα από λίγο, δε θα ύποφέρω πια."

— Άλλ' αυτός ο μοναχός μου μιλάει για τόν πυρ της κόλασης, για διαβόλους και για ένα σωρό άλλα πράγματα.

— Άνοησίες! είπε ο Ζώρ.

— Άν, όμως, ήσαν αληθινά:

— Ο Ζώρ γύρισε στο Ντίετριχ.

— Λοχαγέ, σας χαρίζω τόν θάνατο και τόν έφορο μου, του είπε. Θα ήθελα να είχα κάτι καλύτερο για να σας εύχαριστήσω για τόν κρασί που μου δώσατε.

— Ζώρ, φίλε μου, ξαναείπε ο Μπεβίλ, θα ήταν τρομερό άν αυτός ο μοναχός έλεγε την αλήθεια... Μου μίλασε για τήν αιώνιότητα.

— Δειλέ!

— Ναι, είναι εύκολο να μ' άποκαλέσει δειλό. Για σκέψου, όμως, άν έπρεπε να βασανίζόμαστε στους αιώνες τών αιώνων, κάνατε σ' αυτούς τούς αιώνες τών αιώνων.

— Άφού είναι έτσι, έξομολογήσου, απάντησε ο Ζώρ.

— Πές μου, είσαι βέβαιος πως δεν ύπάρχει κόλαση; Ξαναρώτησε ο Μπεβίλ. Ορκίσου μου πως δεν ύπάρχει κόλαση, ούτε διάβολος.

— Άν ύπάρχει διάβολος, θα δούμε άν είναι μύθος, όπως μας τόν περιέγραψαν.

— Δεν είσαι, λοιπόν, βέβαιος; — Έξομολογήσου, άφού σου άρέσει.

— Άλλά θα με περιγελάσεις. — Ο λοχαγός δε μπόρεσε να μη χαμογελάσει.

— Στη θέσι σου δε θα δυσκολευόμουν να έξομολογήθω, είπε. Θα πάρις άφει άμαρτιών και θα έχης ήσυχη τη συνείδησή σου.

— Έξομολογήσου έσύ πρώτα.

— Έγώ δεν αισθάνομαι τήν άνάγκη.

— Έ, λοιπόν, θα πεθάνω σάν καθολικός, είπε ο Μπεβίλ. Πάτερ μου, πέστε μου μία προσευχή, γιατί τις ένω έχασαι όλες...

— Ο Ζώρ ξανάφερε τόν παγούρι στα χείλη του και ήπιε δυο — τρεις γουλίες. "Ερριζε ύστερα τόν κεράλι του προς τα πίσω κι' έκλεισε τα μάτια."

Πέρασε έτσι ως ένα τέταρτο της ώρας. Άλλά, ξαφνικά, ο έτοιμοθάνατος έβγαλε ένα ύποκωφο μουγκρητό και τόν στήθος του άνατάρχηκε.

Ο Μπερνάρ έτρεξε άμέσως κοντά στον άδελφό του.

— Ήταν ίδια στιγμή τα μάτια.

— Μπερνάρ, πρέμισε, του είπε.

— Ζώρ, Ζώρ, πεθαίνεις από τόν χέρι μου! ξεφώνισε ο Ιππότης.

— Δεν είμαι ο πρώτος Γάλλος που σκοτώθηκε από τόν άδελφό του και φοβάμαι πως δε θα είμαι ο τελευταίος, απάντησε ο λοχαγός.

— Άλλ' έγω μόνο φταίω. "Όταν μ' έβγαλαν από τη φυλακή, άρκίστηκε ότι δε θα ξαναπαίρινα μέρος στους θρησκευτικούς πολέμους. Άλλ' όταν έμαθα πως ο Μπεβίλ βρίσκόταν σε δύσκολη θέσι, έτρεξα για να δώ πως μπορούσα να τόν βοηθήσω... Δεν έφταιξε σε τίποτα, άγαπητέ μου Μπερνάρ..."

— Εκείνος τα μάτια του και τα δανείοντε ύστερα από μερικές στιγμές."

— Ξέχασα να σου πώ ότι η κόμισσα ντε Τουρρί μ' επιφορτίσε να σου πώ ότι σε λατρεύει κι' ότι με τήν πρώτη εύκαιρία θα τρέξει κοντά σου..."

Αυτά ήταν τα τελευταία του λόγια. Βυθίστηκε σε λίγο σε λήθαργο και πέθανε ύστερα από ένα τέταρτο της ώρας.

Μία ώρα αργότερα πέθανε κι' ο Μπεβίλ. Ο καθολικός μοναχός βεβαίωσε ότι είχε άπολεί καθαρά τις χαρούμενες φωνές τών άγγέλων, που ύποδέχτηκαν την ψυχή αυτού τού μετανοημένου άμαρτανού, ένώ, κάτω από τή γή, οι διάβολοι άπάντησαν μ' ένα θριαμβευτικό ουρλιασμα, γιατί είχαν πάρει στην κατοχή τους τή ψυχή τού λοχαγού Ζώρ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Οι προστάδες τών καθολικών, που είχαν ένοσηρή και από τούς Ισπανούς, για να έκπορήςαν τή Ρωσία έμειναν χωρίς άποτέλεσμα.

Στό τέλος, οι βασιλικοί στρατοί άναγκάστηκαν να άποσυρθούν.

Λίγο καιρό αργότερα, συννομολογήθηκε και πάλιν ειρήνη, που παραχώρησε στους σύνομένους τόν δικαίωμα να έξομολογήσουν έλευθερά τή λατρεία τους.

Άλλά, προτού συννομολογήσει η ειρήνη, η Άρμενία ντε Τουρρί κατάφερε να φτάσει στη Ρωσία. Είχε πείσει εκεί πλημμυρισμένη από έγάπη για τόν Μπερνάρ και δεν τού έαμαίλισε πια για τή ζητήματα της θρησκείας.

Αυτή ήταν η τελευταία της έρωτική περιπέτεια. Άλλ' η περιπέτεια αυτή κράτησε όλη τήν υπόλοιπη ζωή της.

ΤΕΛΟΣ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΜΑΡΤΗΣ είχε περάσει κι' ο Άπολις είχε φέρει μια γλυκιά κι' απλή ζεστασιά. Η αίσθηση ανύστανε μ' όλη της τη δύναμη.

Ήταν μια μέρα, από κείνες που η ανθρώπινη ψυχή γεμίζει πόθο και λαχτάρα. Τέτοια ήταν η μέρα, που η μοίρα την έφερε στο δρόμο μου... Πελαστή, ανάλαφρη, περιπατούσε πάνω στο χορτάρι, ύψος απ' την πρωινή δροσούλα, κι' έκοβε αγγιολούλουδα, πετώντας εδώ κι' εκεί στάν πεταλούδα. Ήταν οδοκαθαριστή, σαν το τριαντάφυλλο που ανθίζει ένα πρωινό του Μάρ.

Μια λυγρή ανεμώνη, κατακίανη — ού χείλη ματωμένα απ' τὰ φίλια — που άνοιξε σε μια κατηφορία, χτύπησε στο μάτι της. Και θέλησε να την κηλί, να τη δαλί μαζί με τ' άλλα λουλούδια που νωστούσαν στην άγκαλιά της...

Μά δε μπορούσε. Ο κατήφορος τη φρόνιζε. Γεμάτος χαρά τότε, έτρεξε, έκοψε την ανεμώνη και της την πρόσφερε, με χέρι που έτρεψε.

Μ' ευχαρίστησε με δυο ψιθυριστά λόγια, που χάιδεσαν σαν μουσική αυρά την ψυχή μου. Και, καθώς συναντήθηκαν οι ματιές μας, άστράφταν με λάμψη θεϊκή, κάνοντας την καρδιά μου να πλημμυρίσει μεμιάς από ένα αίσθημα άγιο και δυνατό...

Έτσι, την αγάπησα... Μέσα σ' ένα μήνα, ιδιώθηκε πολλές φορές. Κι' ένοιωθα κάθε μέρα την αγάπη μου να μεγαλώνει, να θειοποιεί...

Πέρασε κι' ο δεύτερος μήνας. Έπρεπε τώρα να φύγω για να πάω στη σχολή, να προπαρασκευαστώ για τις εξετάσεις, να πάρω το δίπλωμα του μηχανοδηγού.

Την τελευταία μέρα που ξανασημειώθηκαν, πήγαμε, χειροπιασμένοι, στο μέρος που ποφτοείχαμε ιδιώσει. Λόγια όνειρεμένης αγάπης, έφρεναν απ' το στόμα μας, χίλιοι όρκοι αιώνας πίστωσης κι' άφοσίωσης. Τότε, έβλεπα, έβλεπα, έβλεπα... Ένα φίλι που μ' έκανε να μεθύσω απ' το ζεστό μύθο του χορομού της κι' απ' τὰ ολόδροσα νεάτα της!

Την ίδια μέρα, έβγα, πιστεύοντας πως ήταν δική μου, όλη δική μου, περισσότερο από κάθε άλλο δικό μου πράγμα...

Της έγραφα και μουγραφε ταχτικά, σχεδόν κάθε μέρα... Πέρασαν έτσι τέσσερες μήνες. Έδωσα εξετάσεις και πέτυχα με έπαυση. Έβλεπα τ' όνειρό μου να παύειν σάρα κι' ήμουν σαν τοελλός.

Την ίδια μέρα, πήρα ένα γράμμα της. Είχε βάλει μέσα την άνεμώνη που της έδωσα την πρώτη μέρα. Και μουγραφε, άναμιασε σ' άλλα:

«Πόσο θάθελα, αγάπη μου, να μαι κοντά σου και να σε κάνω να ξεχάσεις, με τὰ τουφεκά μου χείλια, την κοίρα της μελέτης!... Αλλοίμονο όμως, βρίσκομαι μακριά σου... μά ο νους μου τριγυρίζει σε σένα παντοτεινά κι' άκουσάστα.

«Θυμάσαι την ανεμώνη μας; Δες την πως έγινε. Σου τη στέλλω, ζεστή απ' τὰ φίλια μου κι' απ' τους άχνους τών στενοχωιών μου, για να τη φιλήσεις και σέ, να την κηνης να ξαναανθίσει!

«Αχ, έλα, αγάπη μου! Έλα, ή γυναικούλα σου σε προσμένει!

«Από τότε, δεν ξαναπήρα κατ' γράμμα της!

«Τότερα από 10 μέρες, έδωσα και προσωπικές εξετάσεις, στο

ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ Η ΑΓΑΠΗ

Η 'Αγάπη στεκόταν στην πρώτη θέσι, ντυμένη νύφη:...

χειρισμό της μηχανής. Μια βδομάδα ακόμα και γύγαναν τ' αποτελέσματα: Είχα έθρει πρώτος!

Μά δε μούκανε καμιά έντοπιση αυτή ή επιτυχία μου, γιατί μούλειπε ή ζωή — που ήταν για μένα έ και έ ν η, τὰ γράμματά της!... Ένα άδικοστο «γιατί» άογισε να τοιβελλή το μυαλό μου. Του κάκον προσπαθούσα να ξεγελάσω τόν έαυτό μου, να δικαιολογήσω ή σιγή της. Απαίσια προαίσθημα άογισαν να φυτρώνουν μέσα μου...

Το τελευταίο της γράμμα, που το ξαναδιάβαζα τώρα κάθε στιγμή, μού φαινόταν σαν προμήνυμα καταιγίδας...

Πέρασε ακόμα ένας μήνας... Τίποτα, κανένα γράμμα!... Με κιάι ένόγεινε, αλλά και με την άξια μου, διορίστηκα οδηγός άμαξοστοιχίας. Κι' όγι μόνο αυτό, αλλά με δάλανε στη γροακή που ήθελα.

Έτσι, τ' άλλο ποω, οδηγούσα το τραίνο, ένδ ή σχέφι μου έσσερε έοπίσω κι' ένα δεύτερο, φανταστικό, φορτωμένο με τὰ τοιαντάφυλλα του όνειρου μου.

«Ω, τί επιτυχία για την αγάπημένη μου, να με δη ύστερ' από έξη μήνες! σκεπτόμουνα. Πόσο θά χαρή, όταν θά πάω να τη έπησω απ' τούς δίκους της!...»

«Όστόσο, ένιωθα να πλακώνει την ψυχή μου κιάι βαρύ, σαν δυνάδι

Φτάσαμε, ύστερα από 5 ώρων ταξίδι. Μόλις σταμάτησε το τραίνο, πήδησα κάτω κι' έτρεξα στο σπίτι της λατομής μου.

Οι πόρτες και τὰ παράφωρα ήταν όρθονοχτα κι' από μέσα άκούγονταν φωνές, τραγούδια, όθυνα.

Σταμάτησα, σαστισμένος, και λαχναρισμένος, και ρώτησα κιάι παιδιά τί συνέβαινε.

— Παντρεύεται ή 'Αγάπη, μού είλε κάποιος.

Νόμισα πως δεν άκουσα, πως δεν κατάλαβα καλά. Ξαναρώτησα. Μά πήρα την ίδια απάντηση. «Αρπαξέ το παιδί εκείνο από τ' αυτιά και το σηκώσα ψηλά, με τέτοια όρημ, που ξεφώνισε απ' τόν πόνο. Μοιρόχτανε να τ' ανίξω, να τ' σκοτώσω!...

Δέ μπορώ να περιγράψω τί ένιωθα εκείνη ή στιγμή... Έβγα, τριμυγμένος, σαν τουφεκοσπινέρι πουλί, σαν να με κινιγούσαν χίλιοι διαβόλοι με πόνους τολάνες... Δίχως να τ' καταλάβω, έφτασα στο μέρος που την πρωτογνώρισα. Και κήθησα εκεί...

Δέ θυμάμαι άν έλαφα τότε ή άν γέλασα, γιατί θυβίστηκα σε λίγο σε νόοη, σε λήθαργο... «Όταν συνήλθα, ήταν 2 μετά τ'ο μεσημέρι. Το τραίνο θάφενε σε μισή ώρα.

Στηνώρα, με συντριμμένη την καρδιά και παράλυτο τ'ο κορμί,

κι' έβγα, έφτασα στο σταθμό την τελευταία στιγμή. Πήδησα πάνω στη μηχανή, άρπαξα τόν κοίρα της σφυρίχτρας... και τ'ο τραίνο ξεκίνησε, κι' ένα σφύριγμα, που αντίχρησε σ' τ' αυτιά μου άταίρια, λιητερά, σαν ξεσπινέρι σαρκαστικό γέλιο!

Έπειτα από δυό ώρων ταξίδι, φτάσαμε σ' ένα σταθμό.

Κατέβηκα λίγο για να ξεμουδιάσω. Ξαφνικά, ένα άταίρια όραμα μού τάραξε τὰ λογικά: «Η 'Αγάπη στεκόταν στην πρώτη θέσι, ντυμένη νύφη...» Θέλησα μια στιγμή να της φωνάξω νύφη σε μένα. Θέλησα να τ'οξέω, να την άρπάξω, να πνίξω τόν κλειστή της ένυχιας μου! Μά δεν τ'οκάνα...

Έτρεξα πάλι στη μηχανή και ξεκίνησα, προτού καλά — καλά δόση τ'ο σήμα ό σταθμούχνης.

Σουρούπωνε. Ο ούρανός άντιπρόγινε πένθιμα.

Ο νους μου στρογγυλίζει πάντα σ' εκείνο τ'ο γεγονός της πρώτης θέσεως. Με είλε πάλι τ'ορετός! Τρέχαμε τώρα όλοταχώς. Έβλεπα όλοένα στο θεωμαστή να οίξη κρόθονα στο σιδερένιο θηοίο, που τὰ κατάνιπε μονομιάς με τ'ο φλογισμένο σήμα του...

Ξαφνικά, άντηκήσανε τρεις κροτίδες: «Ήταν τ'ο σήμα τ'ο κινδύνου!

— Θάναι χαλασμένη ή γροακή! φωνάξε ό θαυμαστής.

Μά δεν τόν άκουσα. Δεν άκουγα καθόλου. Τ'ο μυαλό μου σάλευε... Ήμουν τοελλός!

Οι κροτίδες ξαναπήσαν για τρίτη φορά. Ο κίνδυνος ήταν πολύ κοντά!

— Βλέπεις εκείνο τ'ο κόκκινο φανάρι; μού είλε ό θαυμαστής. Πρέπει να σταματήσουμε. Θάναι χαλασμένη ή μεγάλη γέφυρα!

Και πάλι δεν άκουσα! «Αρπαξα μόνος μου τ'ο φανάρι και τ'αίρσα» άφθανα τή μηχανή. Οι φλόγες χοροπηδούσαν, μέσα στο φούρο, μοιάζανε με άπειρες γλωσσίδες που χοροιδούσαν.

Τὰ μάτια μου πετούσαν κοκκινογάλας λάμψεις και τὰ μελίγνια μου χτυπούσαν, λες και τὰ σφυροκοπούσαν δέκα ξυλοκόποι με κοφτερά τοεκούρια!

«Εκείνη μαζί με τόν άλλον!...» Σταμάτα, μηχανική, μού ξαναείλε ό θαυμαστής.

Μά ένδ «τίςος» άλλη μία φορά τή μηχανή, που έτρεξε σαν δαιμονισμένη πάνω στα δυό σιδερα της γροακής...

Τ'ο φανάρι πλανάζε διαρκώς, και μαζί σ' αυτό ό θάνατος! — Μηχανική, τί κάνεις!... Σταμάτα! Τοελλόχνης; μού φωνάξε ό θαυμαστής.

«Τότερα κι' άγγάλιασε με άπ'το γνοσι και μ' έπρωξε, για να με πετάξει κάτω απ' τή μηχανή. Μά άρπάχτηκα πάνω του, τόν παρέσυρα και πέσαμε έξω κι' οι δυό...

Βοήθηκα άργότερα στο νοσοκομείο... Δεν έξω πως! Ένωθα ότι τ'ο τραίνο είχε έκτροχιαστή, σε μια μικρή στροφή. Κανένας δέ σκοτώθηκε.

Τ'ο δικαστήριο μ' άθώωσε, κι' από τότε όιος, με κλείσανε έδώ μέσα, με τούς τοελλούς!... Είμαι λοιπόν τοελλός!

Α. ΒΟΛΠΙ

ΤΑ ΠΟΔΗΛΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ

Ο μεγάλος φιλένθρωπος δόκτωρ Στάμπεκ, διηγείται ότι όταν τα ποδήλατα πρωτοεμφανίστηκαν στη Μαυροη 'Ηπειρο, μόνο οι λευκοί τα χρησιμοποιούσαν. Αυτό, φυσικά, προκάλεσε τή ζήλια των ίθαγενών, που έλεγαν για τούς λευκούς:

— Είναι τόσο τεμπέληδες, που κάθονται ακόμη κι' όταν περπατούν!...

Μπριζιτ Μπαρντ και Σάμυ Φραύ: «Τόν αγάπησα, γιατί...»

Τ'ο μυστικό μιάς αγάπης

Έκείνη: 'Ορμητική, πολύ σέξυ, άσταής, βιαή, ζή για τόν έρωτα...

Έκείνος: Μελαγχολικός, συνεσταλμένος, ντροπαλός, χωρίς έκρηξης, πολύ εύαισθητος.

Έκείνη και 'Εκείνος, μ' αυτά άκριδώς τὰ χαρακτηριστικά τους, έφτασαν σε κάτι, που κανένας δεν πίστευε, βλέποντας τις αντιθέσεις τους: 'Αγαπήθηκαν βαθύ.

Η Μπριζιτ Μπαρντ και ό Σάμυ Φραύ έφρεσαν τ'ο στεφάνι του έρωτα και κυττάζον γύρω τους με γαλήνη, τις επιθέσεις, τ'ο φθόνο και τὰ κοιουστομολία.

Μά πώς μπόρεσε να τόν έρωτευθ; ψιθυρίζει ό ένας.

— Έχουν τόσο αντίθετους χαρακτήρες, διαπιστώνει ό άλλος.

— Είναι ένα μελαγχολικό και άσχημο παιδί, τονίζει ό τρίτος.

— Είναι άδύνατο να τού μείνι πιστή... ψιθυρίζει τ'ο χείλακι μιάς άλλης.

Και τ'ο έρωτηματικό πορνομένει άκέραιο: Γιατί τόν αγάπησε ή άσυνήκητη Μπριζιτ, ποιά είναι τ'ο μυστικό τής προφερής τους φίλιας;

— Μά, άπλούστατα, έξομολογήθηκε έλαφρά νευρισμένη, ή διάσημη Μπε-Μπε, σ' ένα γνωστό της, που την είχε ζορίσει με τις έρωτησεις του. Άπλούστατα, γιατί ό Σάμυ είναι όπως είναι, όπως λέτε πως είναι: μελαγχολικός και εύαισθητος...

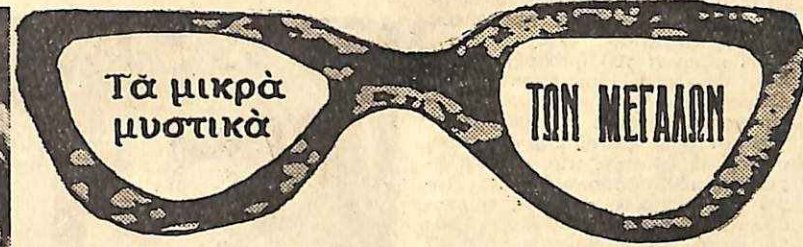
Πρωτογνωριστήκαμε όταν γυρίζαμε μαζί την «Αλήθεια» τού Κλουζό. Πόσο διαφορετικός ήταν ό Σάμυ, από άλλους πρωταγωνιστές!...

Τί εύγενικός, τί λεπτός, τί τρυφερός... Πόσο αυτό με «άλλαζε» από κάτι άλλους! Κάθε φορά, θά μού έφερνε στο καρμίνι μου λίμνη λουλούδια, ένα μπιμπέλο, για να δείξη πως με θυμάται. Και, όταν τόν γνώρισα καλύτερα, είδα, ότι, κάτω από τή μελαγχολία του και την εύαισθησία του, κουβότανε μεγάλο βάθος. Γι' αυτό μās ένωσε μια τρυφερή φίλια...

Ός πότε;

Μια φωτογραφία που δεν σημαίνει τίποτα

Ο πρώην βασιλεύς τού Βελγίου Λεοπόλδος, μόλις γύρισε από ένα ταξίδι του στη Βραζιλία, και στο αεροδρόμιο τών Βρυξελλών τόν περίμενε ή σύζυγός του, ή περίφημη Λιλιάν ντε Ρετύ. Φιλιά, φωτογραφίες και όλη ή

(Τ'ο Διεθνές κούς-κούς)

γνωστή σκηνοθεσία τών δημοσίων συναντήσεων.

— Κάθε φορά, που διαδίδεται πως θά χαρίσουν ό Λεοπόλδος και ή Λιλιάν ντε Ρετύ, βγάζουν μια φωτογραφία μαζί, για ν' άποδείξουν, ότι όλα πάνε μέλι γάλα, ψιθύρισε ένας αλτικός.

Και είλε άπόλυτα δίκιο. Ένας μεγάλος έρωτας, που κλόνισε τὰ θεμέλια τού θρόνου τού Βελγίου, ό έρωτας τού βασιλέως Λεοπόλδου με τή δασκάλα τών παιδιών του, την ωραιότατη Λιλιάν, τερματίστηκε άδοξα.

Για εκείνη ό βασιλεύς Λεοπόλ-

τ'ο σκληρή και λίγο ψυχρή φωνή του, άμυνεται μπροστά σε λίγους φίλους του, που θέλουν να τού άποσπάσουν τ'ο μυστικό τού καινούργιου έργου του:

— Τί θά λέγατε, άν αρχίζαμε πρώτ' από τὰ δικά μας μυστικά; λέει χαμογελώντας ό Βισκόντι.

Κι' ή μόνη απάντησι, που παίρνει, είναι ή σιωπή τών φίλων του, που ξέρουν, ότι δεν πρέπει να τόν διακόπτουν, αλλά να τόν αφήνουν να ζεσταθι μόνος του στην κουβέντα του.

Έκείνος διατάζει για λίγο και συνεχίζει:

— Μέσα από πολλά βιβλία, που είχαν μείνει ζωντανά στην ψυχή μου και στη μνήμη μου, ξεχώρισε, αυτόνομο και όρμητικό, τ'ο έργο τού 'Αλμπερ Καμύς «Ο ένοχος», που, έπειτα από πολλές έσωτερικές αμφιβολίες, αποφάσισα να τ'ο γυρίσω...

Ξέρω καλά τούς κινδύνους τού γυρίσματος ενός τέτοιου έργου... Όλη ή πικρή μοίρα της μοναξιάς τού σύγχρονου ανθρώπου, θά καθρεφτίζεται, θά πρέπει τούλάχιστον να καθρεφτίζεται και να δίνεται κινηματογραφικά, στο έργο μου. Δεν ξέρω, βέβαια, άν θά τ'ο κατορθώσω, γιατί τ'ο βιβλίο τού Καμύ είναι διαποτισμένο από μια βαθειά, έσωτερική αγωνία,

που είναι πολύ δύσκολο να δεθθ. Τ'ο γύρισμα θ' αρχίσει τ'ο Φεβρουάριο στο 'Αλγέρι, όπου εκτυλίσσεται και τ'ο μυθιστόρημα.

Ο Βισκόντι σιωπά, σά να βρί-

Λιλιάν ντε Ρετύ και Λεοπόλδος. 'Από τόν έρωτα στο διαζύγιο.

δος, μπροστά στις βίαιες αντιδράσεις τού λαού, άναγκάστηκε να παραιτηθ, χάριν τού γιουί του Μπαντουάν. Για εκείνη χωρίς στήκε άργότερα κι' από τὰ παρτιά του. Για εκείνη ό θρόνος δέχτηκε — δίκαια ή άδικα — τρεις επιθέσεις. 'Αλλά, όπως λένε οι καλά πληροφορημένοι, εμφανίστηκε ή 'Γαλλίδα.

Και ή καρδιά τού Λεοπόλδου έκανε όπερά...

Η μυστηριώδης 'Γαλλίδα είναι μια κυρία της παρισινής άριστοκρατίας και ό πρώην βασιλεύς συνδέθηκε μαζί της με τρυφερή φίλια, ξεχνώντας τελείως τή Λιλιάν. Και τ'ο μόνο, που τούς μένει είναι να φωτογραφίζονται μαζί, γιά να κλείνουν τὰ στόματα τού κόσμου.

Τί μελαγχολικό τέλος μιάς αγάπης, όταν μάλιστα συνδέθηκε με τ'ορες θυσίες και τ'οσους κλονισμούς...

Και ή καρδιά τού Λεοπόλδου έκανε όπερά...

Η μυστηριώδης 'Γαλλίδα είναι μια κυρία της παρισινής άριστοκρατίας και ό πρώην βασιλεύς συνδέθηκε μαζί της με τρυφερή φίλια, ξεχνώντας τελείως τή Λιλιάν. Και τ'ο μόνο, που τούς μένει είναι να φωτογραφίζονται μαζί, γιά να κλείνουν τὰ στόματα τού κόσμου.

Τί μελαγχολικό τέλος μιάς αγάπης, όταν μάλιστα συνδέθηκε με τ'ορες θυσίες και τ'οσους κλονισμούς...

Με φιοσιγνωμία κοντοτιέρου και πειρατή, ό Βισκόντι, ό σκηνοθέτης τού «Ρόκκο και τ' άδερφια του», έτοιμάζει με άπόλυτη μυστικότητα τ'ο κανονόργιο του έργου.

Στή Βίλλα του, στη Ρώμη, ό μεγάλος 'Ιταλός σκηνοθέτης, με

Τζών Στάμπεκ: «Είμαι ένας μοναχικός κασάλλάρης».

παγκόσμιας λογοτεχνίας, πήρε από τὰ χέρια τού βασιλέως της Σουηδίας τ'ο βραβείο Νόμπελ.

Μεταφρασμένος σε 33 γλώσσες, διαδίδεται ή παίζεται — τὰ θεατρικά του έργα — στο Παρίσι και στη Νέα Υόρκη, στην Καλκούττα και στο Βερολίνο, στην 'Αθήνα και στο Τόκιο.

Ένας ήλικιωμένος άνθρωπος, με πρόσωπο σκληρό και εύαισθητό, με βλέμμα βαθύ και με χέρια με μακριά νευρικά δαχτυλά, προχώρησε προς τ'ο βασιλέα της Σουηδίας... Κι' ή συγκίνησί του, μόλις προδόθηκε από ένα έλαφο παίξιμο τών χειλιών.

Η μόνη μου προσπάθεια στο έργο μου, έξομολογήθηκε στους φίλους του τ'ο καινούργιο Νόμπελ, ήταν να καταλάβω και ν' άποδώσω την «τύχη», τ'ο σκοπό πάνω στη γή, τού άπλου ανθρώπου, τού φτωχού, που δεν έχει τίποτα και κυρίως κομμάτι φιλοδοξία. Πόσες φορές έχω σε τελείως τ'ο δρόμο μου σ' αυτή την προσπάθεια, χωρίς βέβαια και να ξερω καλά άν ποτέ τόν βρήκα. Τώρα, μέσα στις τελετές και στη δόξα τού Νόμπελ, λίγοι θα θυμούνται και έλαχιστοι θά ξέρουν, ότι, από φοιτητής, βρέθηκε χτίστης στη Νέα Υόρκη και, άργότερα, έργατης σ' ένα χτήμα στην Καλιφόρνια...

Ο Τζών Στάμπεκ σταματάει να μιλά, γιατί όχι μόνο δε θέλει να μιλάει γι' αυτόν, αλλά με δυσκολία και ό ίδιος μιλάει για τόν έαυτό του. Η μικρή γενειάδα, που άφησε προς τιμήν τού Χερμυκουαίη, λαμπή γκριζόξανθη και τὰ μάτια του ανακαίτου, με κάποια ικανοτή, τὰ μάτια τού συνομιλήτη του.

— Ένα είναι τ'ο μυστικό τού έργου μου, κι' αυτό νομίζω, θέλησε να τιμήσ ή Σουηδική 'Ακαδημία: 'Ο πόνος κι' ό ιδρώτας τών άπλων ανθρώπων, έκείνων, που άλλοι όνομάζουν προλετάριους, ή φτωχική μοίρα τών άγορών φρισημένων περιοχών της 'Αμερικής και τὰ προβλήματα τών φτωχών τού Ειρηνικού. Αυτό είναι τ'ο μυστικό τού έργου μου...

Και ή Σουηδική 'Ακαδημία τόνισε, ότι τ'ο Νόμπελ τού άπνευμήθηκε για «την κοινωνική σημασία τού έργου τού...».

Κι' αυτό, σίγουρα, ήταν ή μεγαλύτερη άνομοποίησι για τόν Τζών Στάμπεκ, άπλό άνθρωπο, που έδωσε στο έργο του τή μοίρα τών άπλων ανθρώπων.

Ο 'Εψίλον Μι

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οί αιμορραγίες του πεπτικού συστήματος

Όφειλονται πάντοτε σε κάποια σοβαρή πάθηση

Οι πεπτικές αιμορραγίες είναι πολύ συχνές. Καλούμε με το όνομα αυτό τις αιμορραγίες, που προέρχονται από κάποιο τμήμα του πεπτικού συστήματος.

Οι αιμορραγίες αυτές εκδηλώνονται με δύο τρόπους:

Είτε με αίματηρο έμετό, όποτε μιλούμε για αιμετέμεσι (που είναι τελείως άσχετη με την αιμόπτυσι, που, ως γνωστόν, αποτελεί χαρακτηριστικό σύμπτωμα της φυματιώσεως).

Είτε με αίματηρά περιττώματα, όποτε μιλούμε για μέλαινα.

Και στη μία και στην άλλη περίπτωση, η ποσότης του χυνομένου αίματος δεν είναι ποτέ σχεδόν τόσο μεγάλη, ώστε να θέσει σε άμεσο κίνδυνο τη ζωή του ασθενούς. Υπάρχουν βέβαια και εξαιρέσεις, άλλ' είναι σπανιότατες. Οι αιμορραγίες αυτές, όμως, μάς αποκαλύπτουν πάντοτε την ύπαρξη μιάς σοβαράς ασθένειας του πεπτικού συστήματος, που αγνοούσαμε και, από την άποψη αυτή, μπορεί να είπωθή, ότι μάς προσφέρουν μιά θλιβερή υπηρεσία. Για το λόγο αυτό δεν πρέπει ποτέ να τις παραμελούμε.

Η αιμετέμεσι και η μέλαινα μπορεί να εμφανισθούν χωριστά ή μία από την άλλη, ή και ταυτόχρονα, όποτε η ενδειξη καίσισταται σοβαρότερη.

Προκειμένου για τα περιττώματα, το αίμα μπορεί να είναι μύδρο ή κόκκινο. Στην πρώτη περίπτωση, πρόκειται για χωνευμένο αίμα, δηλαδή για αίμα, που προέρχεται από το στομάχι. Στις εντερικές αιμορραγίες, αντίθετα, το αίμα είναι κόκκινο.

Οι πεπτικές αιμορραγίες εμφανίζονται συνήθως με δραματική μορφή και η πρώτη φροντίς του γιατρού είναι να προσπαθήσει να τις σταματήσει. Το κυριώτερο, όμως, είναι ν' αναζητηθεί η αιτία που τις προκαλεί.

Οι αιμορραγίες αυτές οφείλονται σε τρεις μεγάλες αιτίες, το γαστρικό έλκος, την κίρρωση του ήπατος και τον καρκίνο του πεπτικού συστήματος.

Το έλκος του στομάχου ή του δωδεκαδακτύλου συνίσταται σε μία βαθμιαία διάβρωση, που μπορούμε να τη σταματήσουμε και να τη θεραπεύσουμε, με την κατάλληλη θεραπευτική αγωγή. Όταν το παραμελήσουμε, όμως, μπορεί να προκαλέσει περριαντίδια ή να καταλήξει σε αιμορραγία, λόγω διατρήσεως μιάς αρτηρίας. Στην περίπτωση αυτή, ο μόνος τρόπος θεραπείας είναι η έγχείρησις, που θα γίνει είτε άμεσα, είτε έπει-

τα από ώρισμένο χρονικό διάστημα, αν η αιμορραγία προκαλέσει μεγάλη αναιμία.

Η κίρρωσι του ήπατος, εξ άλλου, οφείλεται κυριώτατα στον αλκοολισμό. Με την ονομασία αυτή χαρακτηρίζουμε τη σκλήρυνσι των κυττάρων αυτού του οργάνου, που είναι άνικαμα πιά να εκπληρώσουν τον προορισμό τους. Λόγω της σκλήρυνσεως αυτής, συμπτίζονται οι φλέβες, που διασχίζουν το ήπαρ. Είναι δυνατόν τότε να διαρραγούν, όποτε επέρχεται άφθονη αιμορραγία.

Το συκώτι, ως γνωστόν, παίζει σημαντικότατο ρόλο στην πήξι του αίματος. Σε περίπτωση κίρρωσεως, λοιπόν, η ηκτικότητα του αίματος ελαττώνεται και γι' αυτό η παραμικρή αιμορραγία, που δε σταματάει εύκολα.

Η τρίτη αιτία, όπως είπαμε, είναι ο καρκίνος του πεπτικού συστήματος, που μπορεί να εντοπισθεί στο στόχο, στο λεπτό ή το παχύ έντερο, ακόμη και στο όρθο. Μόνο ο καρκίνος του στομάχου προκαλεί αιματέμεσι. Οι άλλοι προκαλούν αιμορραγίες, που τις αντιλαμβάνομεθα από τον ιδιαίτερο χρωματισμό, που παίρνουν τα περιττώματα. Οι αιμορραγίες αυτές σπανιότατα είναι σοβαρές.

Όλλ' επειδή επαναλαμβάνονται κάθε μέρα, προκαλούν αναιμίες, που μπορούν να θέσουν σε κίνδυνο τη ζωή του ασθενούς. Οι αναιμίες αυτές συνοδεύονται και από διάφορα άλλα συμπτώματα: διάχυτους πόνους, δυσκοιλιότητα ή διάρροια, απίσχνανσι, ανορεξία, μενίστη κόπωση.

Ο μόνος τρόπος θεραπείας των καρκίνων του πεπτικού συστήματος είναι η χειρουργική εξαίρεσίς των. Η έγχείρησις, στις περιπτώσεις αυτές, πρέπει να γίνει όσο το δυνατόν ενωρίτερα, προτού ο καρκινώδης όγκος πάρη μεγάλες διαστάσεις και δημιουργή τη μεταστάσεις.

Εκτός από αυτές τις τρεις βασικές αιτίες, υπάρχουν και πολλές άλλες, που μπορεί να δημιουργήσουν πεπτικές αιμορραγίες. Οι κυριώτερες απ' αυτές είναι οι ακόλουθες:

α) Στην περιοχή του στομάχου. Οι γαστρίτιδες, λόγω του συνεχούς έρεθισμού των τοιχωμάτων του στομάχου, μπορούν να προκαλέσουν αιμορραγία. Στις περιπτώσεις αυτές πρέπει να θεραπευθεί η βασική αιτία, στην οποία

ΡΩΣΟΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ Θ' ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΗ ΤΗΝ ΚΑΡΙΑ ΤΗΣ

Η μικρούλα Άνιτα Γένσεν, μιά Δανέζα παιδούλα τριών χρόνων, δε θα υποβλήθη προς το παρόν στην έγχείρησι αντικαταστάσεως της καρδιάς της, έγχείρησι που δεν ξανόγινε μέχρι σήμερα πάνω σε άνθρωπο πλάσμα. Η μικρούλα υποφέρει από μιά πάθησι, που έμμοιζε την καρδιά ν' αναπτυχθεί κανονικά και την καταδικάζει σε άργη αλλά βέβαιη θάνατο. Οι γονείς της κατέφυγον στο Ρώσο καθηγητή Βλαδμήρο Ντεμι-κωφ (δεξιά), ο οποίος έχει κάνει μέχρι σήμερα, με επιτυχία, πολλές μεταμοσχεύσεις καρδιάς σε σκύλους. Το διαστήμα χειρουργούς τους άπαν τους πώς δεν είναι ακόμη έτοιμος για μιά παρόμοια επέμβασι σε άνθρωπο. Μελετά όμως όλες τις δυνατότητες και ελπίζει να είναι σύντομα σε θέση να κάνει την τελική έγχείρησι.

ουρήσουν πεπτικές αιμορραγίες. Οι κυριώτερες απ' αυτές είναι οι ακόλουθες:

α) Στην περιοχή του στομάχου.

Οι γαστρίτιδες, λόγω του συνεχούς έρεθισμού των τοιχωμάτων του στομάχου, μπορούν να προκαλέσουν αιμορραγία. Στις περιπτώσεις αυτές πρέπει να θεραπευθεί η βασική αιτία, στην οποία

οφείλονται αυτές οι αιμορραγίες. Αιμορραγία μπορεί να προκαλέσει επίσης και η διαφραγματική κήλη. Η θεραπεία είναι μόνο χειρουργική.

β) Στην περιοχή των χοληφόρων αγωγών.

Οι αιμορραγίες αυτές οφείλονται κυρίως στην παρουσία λίθων. Οι λίθοι αυτοί πρέπει να αφαιρεθούν χειρουργικά, για να σταματήσει η αιμορραγία.

γ) Στην περιοχή του παχέος εντέρου.

Πρόκειται κυρίως για καλοήθεις όγκους (πολύποδες κλπ.) που η εξαίρεσίς των πρέπει να γίνει χειρουργικά.

Η φυματίωσις των εντέρων μπορεί επίσης να προκαλέσει αιμορραγία.

δ) Στην περιοχή του άηλυθι-σμένου.

Οι αιμορραγίες, στην περίπτωση αυτή, προκαλούνται συνήθως από τις αιμορροΐδες. Το αίμα των αιμορροΐδων είναι συνήθως κόκκινο και ξεχωρίζει καθαρά πάνω στα περιττώματα. Υπάρχουν πλείστοι τρόποι για τη θεραπεία των αιμορροΐδων. Η έγχείρησι αποτελεί τη ριζική θεραπεία, αλλά μόνο σε πολύ έλασιστες περιπτώσεις, όταν, δηλαδή, οι αιμορροΐδες έχουν αποκτήσει πολύ μεγάλο όγκο, καθίσταται απαραίτητη.

Εντερική αιμορραγία μπορεί να προκαλέσουν και οι δυσεντερίες, που οφείλονται σε βακίλλους ή σε αμοιβάδες. Όλλ' οι αιμορραγίες αυτές είναι, στις ημέρας μας, λόγω των εφαρμοζομένων μέσων θεραπείας, πολύ σπάνιες.

Εντερική αιμορραγία μπορεί να προκαλέσει ακόμη και ο τύφος. Μιά τελευταία αιτία εντερικών αιμορραγιών είναι οι ασθένειες του αίματος.

Σ' οποιαδήποτε περίπτωση, είτε για αιματέμεσι ή για μέλαινα, το σύμπτωμα αυτό είναι πολύ σοβαρό και πρέπει να είναι πάντα η προσοχή μας, κινή πάντοτε την προσοχή μας.

Ο διαβήτης και η έγκυμοσύνη

Ο διαβήτης δεν απειλείει τη έγκυμοσύνη. Όλλ' κατά τη διάρκεια της έγκυμοσύνης, η έγκυος πρέπει να γίνεται χρήση μόνον ινσουλίνης. Η χρήση υπογλυκαιμικών σουλφοναμίδων, υποστηρίζουν οι Γάλλοι ειδικοί, απαγορεύεται απόλυτα.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ

Το καθήκον των γονέων απέναντι των παιδιών τους

ΌΛΟΙ οι γιατροί είναι σύμφωνοι στο ότι, κάθε παχύσαρκο παιδί, πρέπει να θεωρηθεί σαν άρρωστο. Δυστυχώς, οι γονείς δεν το αντιλαμβάνονται πάντοτε. Νομίζουν, τουνοντίον, ότι το πάχος του παιδιού τους αποτελεί ένδειξη υγείας.

Όλλ' η παιδική παχυσαρκία πρέπει να καταπολεμηθεί εγκαίρως και με δραστήρια μέσα. Διαφορετικά, το παιδί θα είναι ένας άρρωστος σ' όλη του τη ζωή. Και η καταπολέμησή της δεν είναι έργο του γιατρού, που δε μπορεί να κάνει τίποτ' άλλο από το να δώσει τις απαιτούμενες συμβουλές, όσο των γονέων, που πρέπει να τις εφαρμόσουν κατά γράμμα.

Το κανονικό βάρος για ένα παιδί ηλικίας 6—14 ετών, είναι το ακόλουθο:

Ηλικία	ΑΓΟΡΙΑ		ΚΟΡΙΤΣΙΑ	
	Ανάστημα εις εκατόστ	Βάρος εις κιλά	Ανάστημα εις εκατόστ	Βάρος εις κιλά
6	114,4	19,9	113	19
7	120	21,8	119	21,4
8	124,7	24	124,3	23,6
9	129,7	26,4	129,3	26
10	135	29,4	134,6	28,8
11	140	32,6	140,5	32,8
12	144,9	35,7	146,5	36,6
13	149,7	39	151,5	40,8
14	154,1	41,8	155	46

Κάθε φορά, που έχουμε μιά υπέρβαση του βάρους κατά 15%, πρόκειται για παχυσαρκία.

Αυτή η υπέρβολη σπανιότατα οφείλεται σε ανεπάρκεια των ενδοκρινών αδένων, όπως συνήθως πιστεύεται. Στις περισσότερες περιπτώσεις, η παιδική παχυσαρκία οφείλεται στη διατροφή, που είναι η υπέρβολική ή κακώς ρυθμισμένη. Αυτές οι δύο αιτίες, άλλωστε, συμβαδίζουν συχνά. Η δεύτερη, δηλαδή, εκείνη που οφείλεται στη διατροφή, μπορεί, λοιπόν, να θεραπευθεί αν εφαρμοσώμε την απαιτούμενη διαίτα. Είτε πρόκειται για την καλούμενη κληρονομική παχυσαρκία (κατά την οποία οι πρόγονοι του παιδιού ήταν επίσης παχύσαρκοι), είτε για την καλούμενη παχυσαρκία του περιβάλλοντος (το παιδί ζή χωρίς κομμάτι παιθοργία, μέσα σ' ένα περιβάλλον, όπου βρίσκεται κάθε τι που του δίνει ψυχική παχυσαρκία (είναι η περίπτωση του παραμελημένου παιδιού, στο οποίο η έλλειψη στοργής αντισταθμίζεται με μιά άχαλινωτη βουλιμία) έχουμε πάντοτε μιά μόνιμη κατάσταση υπερίστισις).

Κι' όμως αυτό τον υπερίστισις δεν τον καταλαβαίνουν οι γονείς και ιδιαίτερα οι μητέρες, που νομίζουν, μάλιστα, ότι τα παιδιά τους δεν τρώνε όσο πρέπει. Και ίσως δεν έχουν άδικο, φανερώνουν το παράδειγμα ενός άλλου παιδιού, που τρώει το ίδιο με το δικό τους και ίσως περισσότερο, χωρίς να είναι παχύσαρκο. Το γεγονός αυτό, όμως, αποδεικνύει εκείνο που είπαμε και παραπάνω, ότι, δηλαδή, το πρώτο παιδί είναι άρρωστο, για το λόγο, ότι δε μπορεί ν' ανεχθεί την παραμικρή υπέρβολη σε ώρισμένες τροφές, πράγμα που δε συμβαίνει στο δεύτερο.

Οι νεότερες βιοχημικές έρευνες έδειξαν, ότι η κυριώτερη αιτία της διαταραχής στο παχύσαρκο παιδί είναι, ότι δε μπορεί να χρησιμοποιήσει τις σάκχαρούχους ουσίες. Ο οργανισμός του, αντί να τις μετατρέψει σε μυϊκή ενέργεια, όπως συμβαίνει συνήθως, τις μετα-

τασχηματίζει σε λίπος. Νά γιατί ένα παιδί μπορεί να παχύνει, χωρίς να τρώει υπερβολικά. Για να γίνει αυτό, είναι αρκετό να μη μπορεί ο οργανισμός του να χρησιμοποιήσει όπως πρέπει το σάκχαρο. Έτσι, κάθε πλεόνασμα μεταβάλλεται άμεσα σε λίπος, δηλαδή σε πάχος.

Κάτω από το φώς αυτόν των παρατηρήσεων, το πρόβλημα της παιδικής παχυσαρκίας εμφανίζεται πολύ απλό. Για να τη σταματήσουμε δε χρειάζεται να περιορίσουμε το σύνολο της τροφής, αλλά μόνο τις σάκχαρούχους ουσίες. Στην αρχή, βέβαια, θα χρειασθεί ένας γενικός περιορισμός της τροφής, για ν' ανακόψωμε την πρόοδο της παχυσαρκίας. Όλλ' αφού φθάσωμε στο επιθυμητό αποτέλεσμα, δεν υπάρχει κανείς λόγος να συνεχίσωμε την αυστηρή διαίτα. Περιορίζοντας τη χρήση των σάκχαρούχων ουσιών, θα μπορούσαμε να διατηρήσωμε αυτό το αποτέλεσμα.

Οι γενικοί κανόνες, που θα μάς καθοδηγήσουν στην προκειμένη περίπτωση, είναι οι ακόλουθοι:

1) Θα καταργήσωμε απόλυτα τα γλυκίσματα, τις καραμέλλες, τα συμπυκνωμένα γάλα, τα παγωτά, τις κομπόστες, τα κολούρια, το ψωμί.

2) Θα περιορίσωμε στο ελάχιστο το ρύζι, τα ζυμαρικά, τα ξηρά φασόλια, τις σάλτσες, που γίνονται με αλεύρι, κλπ. Τις τροφές αυτές μπορούμε να τις δίνωμε στο παιδί κατ' άραια χρονικά διαστήματα και σε πολύ μικρές ποσότητες.

3) Η καθημερινή δόσις λιπαρών ουσιών δεν πρέπει να ξεπερνάει τα 30-40 γραμμάρια. Έλάχιστο βούτυρο. Προτιμήστε το ελαιόλαδο ή το σπορέλαιο.

4) Το παιδί, όμως, χρειάζεται μιά ρηθιμερή δόσι από λευκοματώχους υσίες (πρωτεΐνες): κρέας, ψάσι, σούγ, κρέας φασολικά, γάλα (300 γραμμάρια, κατά προτίμησι, το βράδυ), υρί.

5) Το παιδί πρέπει να τρώει ένα ρούτο το μεσημέρι και το βράδυ (μήλα, αχλάδια, πορτοκάλια, κερύσια, σταύλια, βερύκακα κλπ.). Το ότι περιέχουν σάκχαρο, δεν είναι λόγος για να τα απορρίψωμε. Το σάκχαρο αυτό είναι εξαιρετικά αφομοιωσιμο από τον οργανισμό. 'Επί πλέον, τα φρούτα περιέχουν βιταμίνες, που είναι πολύτιμες και αναντικατάστατες για τον οργανισμό του παιδιού.

6) Δεν υπάρχει λόγος να καταργήσωμε το αλάτι. Πάντως, όμως, η χρήση του πρέπει να είναι περιορισμένη.

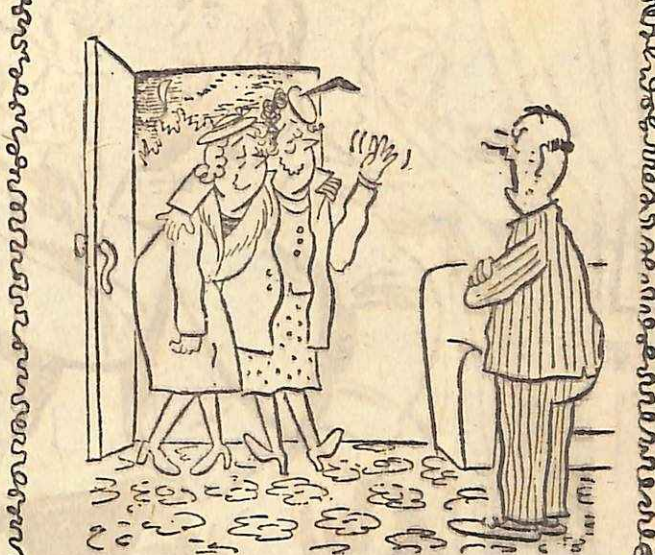
7) Θα συνηθίσετε, έξ άλλου, το παιδί να πίνει νερό στο τέλος του γεύματος ή στα μεταξύ των γευμάτων διαστήματα. Ποτέ κατά την ώρα του φαγητού.

8) Το πρόγευμα και το δείπνο είναι απαραίτητα. Έτσι, το παιδί δε θα πέσι με τα μούτρα στο μεσημερινό και το βραδινό φαγητό.

Η ΕΞΑΝΤΑΞΗ ΤΟΥ ΝΕΥΡΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Ένα νέο φάρμακο εναντίον της εξαντλήσεως του νευρικού συστήματος είναι το PC 603. Ένδεικνύεται σ' όλες τις περιπτώσεις κατά τις οποίες το νευρικό σύστημα πορροσιάζει χαλάρωσι, με άμεσο αντίκτυπο στη γενική κατάσταση του οργανισμού. Το PC 603 μπορεί να χρησιμοποιηθεί και σε διάφορες ασθένειες, που προκαλούν κατάρτι των δυνάμεων, όπως είναι οι ρευματισμοί, ο καρκίνος, οι άρτηριδες κλπ. Λόγω της μεγάλης δραστητικότητος του, όμως, δεν πρέπει να χρησιμοποιηθεί παρά μόνο με την έγκρισι του γιατρού και σύμφωνα με τις οδηγίες του.

Παράδειγμα Γελοιοθεραπείας

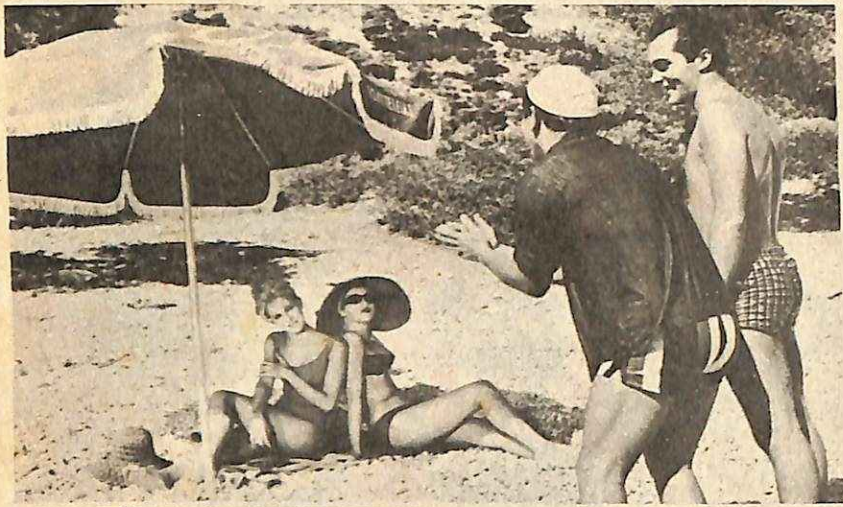
— Σαν «ρεβάν», δεν είναι και τόσο έξυπνη Έλεωνόρα!

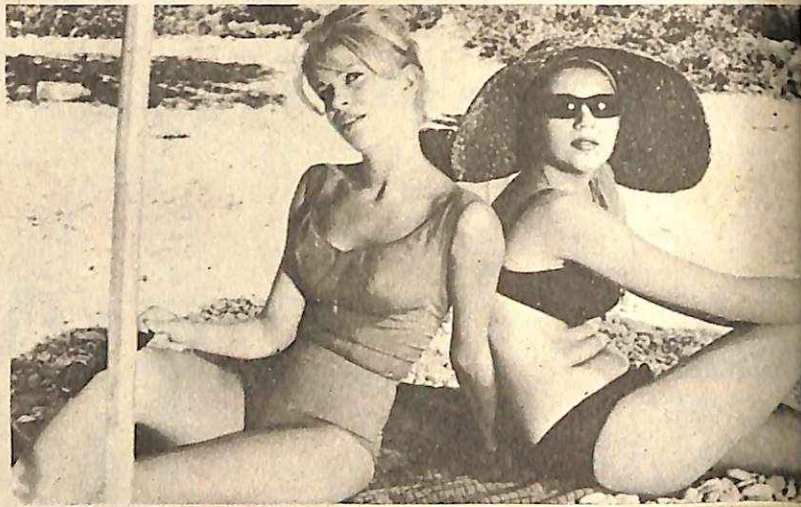
— Πέτρο!...

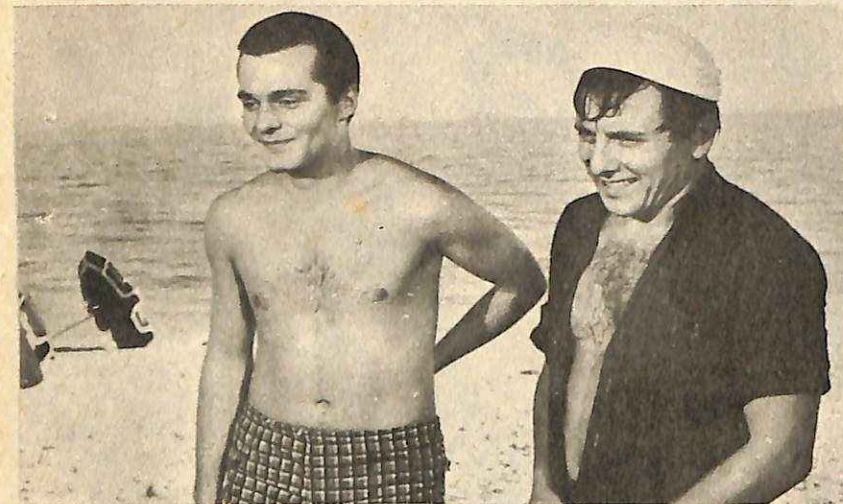
ΣΤΟ ΡΕΣΤΟΡΑΝ
— Α, μα δεν υποφέρεστε πιά... Μιά φορά την περιμένω τη γαλοπούλα μου!...

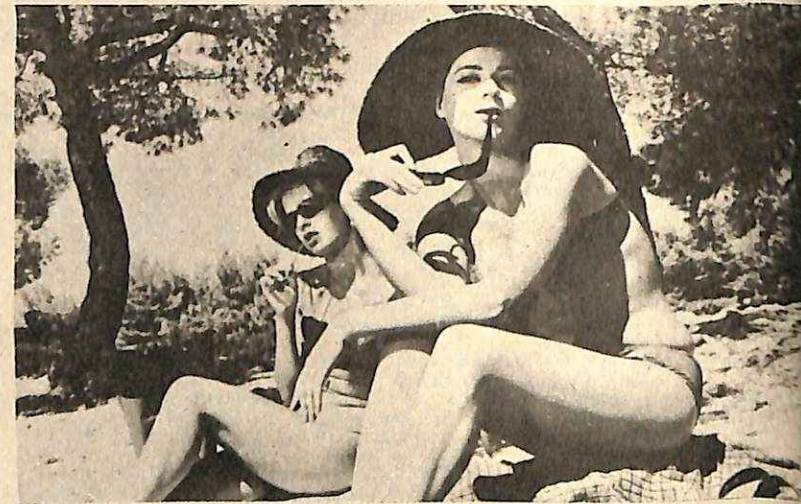
— Έρχονται...
— Κάνε πώς δεν τους βλέπεις, της λέει η Εύα.
Οι δυο νέοι πλησιάζουν με μικρά βήματα και προσπαθούν να τραβήξουν την προσοχή των δυο κριτιστών. Βλέποντας όμως πώς δεν τους προσέχουν, ο Κλεώπας γυρίζει, κυττάζει το Γιώργο και εκείνος του κάνει νόημα να μιλήσει πρώτος.
— Δεν ήρθαμε να μας ευχαριστήσετε, λέει ο Κλεώπας, παίρνοντας ύφος. Έμεις κάναμε το καθήκον μας. Θέλαμε να σας αποδείξουμε...

... πώς υπάρχουν και καθώς πρέπει νέοι στη σημερινή κοινωνία, που ζή μέσα στο βούρκο της αμαρτίας και στη λαίλαπα των παθών, όπως λένε και στον κινηματογράφο, όταν δείχνουν σκηνές από το έργο της Δευτέρας...
Ο Γιώργος τον σκουντά, για να σταματήσει.
— Αυτά είχατε να μας πείτε; ρωτάει με νάζι η Μαίρη...
— Θάλεγα κι' άλλα, αλλά ο φίλος μου δε μ' αφήνει...
— Γιατί;... Τά λέτε τόσο ωραία... Συνεχίστε...

ΚΛΕΩΠΑΣ (ύστερ' από σκέψη): Με δουλεύετε;
— Μπορεί εσάς να σας άρεσουν, αυτά που λέει ο φίλος μου, παρατηρεί ο Γιώργος επεμβαίνοντας... Πιθανόν όμως να ενοχλούν τη δεσποινίδα.
ΕΥΑ (χαμογελώντας): "Αν μ' ενοχλούσαν θα σηκωνόμουν και θάφευγα."
ΓΙΩΡΓΟΣ: Τότε συνέχισε, Κλεώπα...
ΚΛΕΩΠΑΣ: "Ετσι... όρθιος;"

ΕΥΑ: Θα σας λέγαμε να καθήσετε, αλλά κυκλοφορεί εδώ και ο άδελφός μας... Καταλαβαίνετε, λοιπόν...
— Ποιος, εκείνος ο γυαλιάς; ρωτάει ο Κλεώπας.
— Ναί, εκείνος ο κύριος με τα γυαλιά, τον διορθώνει η Εύα, κάπως πειραγμένη... Λοιπόν, σας ακούμε...
— Έχω μια ιδέα, λέει ο Γιώργος... "Αν θέλετε, αν συμφωνήτε, να πηγαίναμε πιο κάτω... Εκεί δεν υπάρχει φόβος να μας δει ο άδελφός σας..."

— Βιάζεστε, βλέπω, παρατηρεί η Εύα παίρνοντας ύφος σοβαρό.
— Ναί, μαρε Γιώργο, βιάζεσαι, λέει ο Κλεώπας... Έχει δικιο η δεσποινίς.
— Τέλος πάντων, υποχωρεί η Εύα, προχωρήστε κι' έρχομαστε...
— Θάρρητε κι' εσείς, δεσποινίς; ρωτάει τη Μαίρη ο Κλεώπας.
— Ναί, θάρρω, για να προσέχω την αδελφή μου...
"Υστερα από λίγο τα δυο ζευγάρια, ξαπλωμένα στην άμμο, συζητούν, σαν παλιοί, καλοί φίλοι..."

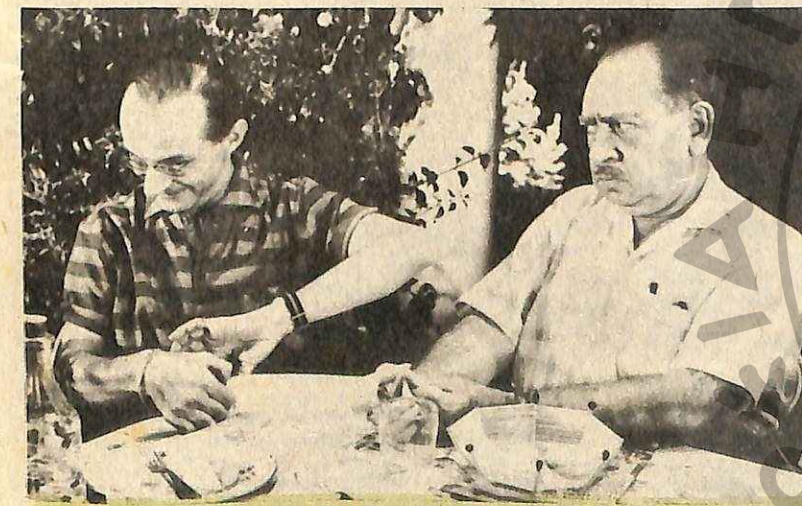
Ο φακός μας μεταφέρει στο σπίτι της οικογενείας 'Αγγέλου, όπου το ίδιο βράδυ, μετά από το δείπνο, η μητέρα και η Ρένα σηκώνουν τα πιάντα. Ο Λάκης χαμουριέται συνέχεια:
— Πά! πά! πά! νύστα, που την έχω απόψε!...
— Με κόλλησε, του λέει η Ρένα, που χαμουριέται κι' αυτή...
— Ο Λάκης κάνει να σηκωθεί, μα ο πατέρας τον συγκρατεί:
— Μιά και φάγαμε νωρίς απόψε, δεν παίρνεις τις αδελφές σου να τις πιάς καμμία βόλτα;... Να τις κέρασης κανένα γλυκό;

— Έγώ δε ξαναπαίνω στο σαράβαλο, δηλώνει η Εύα και σηκώνεται.
ΛΑΚΗΣ: Σεβασμός. Εύα... Με ρωτάς πρώτα αν σε βάζω εγώ;...
ΠΑΤΕΡΑΣ: Σταματήστε τη γκρίνια... Κάνε αυτό, που σου λέω, Λάκη.
ΡΕΝΑ: Μα τί λές, πατέρα... Που να πάμε, έτσι όπως είμαστε;
ΠΑΤΕΡΑΣ: Γιατί; Τί έχετε;
— Εγώ πάντως δε βγαίνω, δηλώνει η Ρένα.
— Ούτε κι' εγώ, λέει η Εύα και απομακρύνεται.
— Χωρίς την Εύα δεν πάω πουθενά, λέει η Μαίρη και την ακολουθεί.

... Συνέδη ξέρεις κάτι, που μ' έκανε να σκεφθώ την ευθύνη, που έχω κι' εγώ, σαν πατέρας, στο ζήτημα του γάμου σου...
ΡΕΝΑ: Τί;... Βρέθηκε γαμπρός;
ΛΑΚΗΣ (όλος χαρά): Βρέθηκε;... Βρέθηκε, μπαμπά;
ΠΑΤΕΡΑΣ: Γαμπρός δε βρέθηκε, αλλά πρέπει να βρεθί...
ΡΕΝΑ: Πώς, δηλαδή;... Να το βάλουμε στις μικρές αγγελίες;
ΠΑΤΕΡΑΣ: Έτσι που το πιάς, δε θα σε δούμε ποτέ νυφη.
ΡΕΝΑ: Πώς πρέπει να σό πάω, δηλαδή;... Να βγω έξω...

— Δε μου λές εσύ, πολύ το συζητάς τελευταία... Δε φαντάζομαι να δημιουργήσεις τίποτα...
ΛΑΚΗΣ: Χά!... Πώς σου ήρθε αυτή η ιδέα;...
ΠΑΤΕΡΑΣ: Ξέρω κι' εγώ; Αφίστε, λοιπόν, τις σαχλαμάρες και σκεφθείτε καλά, όσα σας είπα...
ΛΑΚΗΣ: Όρα, θα τα σκεφτούμε... Πάμε τώρα για ύπνο... (Ξαναχαμουριέται ψεύτικα): Καληνύχτα.
— Καληνύχτα, λέει και η Ρένα και τρέχει βιαστικά στην κουζίνα.

— Μη βγίτε ποτέ σας, φωνάζει θυμωμένος ο πατέρας... Ρένα, παιδί μου, τώρα, που είμαστε μόνοι, θέλω να τα πούμε μια στιγμή οι δυο μας...
ΡΕΝΑ: "Άσε πρώτα να σηκώσω το τραπέζι, πατέρα."
ΛΑΚΗΣ (κάνει να σηκωθεί): Να φύγω εγώ;
ΠΑΤΕΡΑΣ: Όχι, σ' ενδιαφέρουν και σένα αυτά που έχω να της πω...
ΛΑΚΗΣ (χαμουριέται): Μα νυστάζω, μπαμπά και θα σηκώω πρωί.
ΠΑΤΕΡΑΣ: Είναι νωρίς ακόμα... Κάθισε, λοιπόν, Ρένα...

... και να φωνάζω: «Έδω νύφη για παντρεία»;... Ζαρζαβατικό είμαι;
ΠΑΤΕΡΑΣ: Να βγής, μάλιστα... Να βγής σεμνά και ωραία, με τον άδελφό σου. Να σε δει ο κόσμος, να δεις κι' εσύ τον κόσμο... Έτσι γίνονται τα πράγματα, γιατί έτσι, που το πιάς εσύ, σπίτι — φιλόπρωτο ταμείο και φιλόπρωτο ταμείο — σπίτι, δε γίνεται τίποτα. Κι' έχεις υποχρέωση, γιατί από κοντά περιμένουν και τ' αδελφία σου...
ΛΑΚΗΣ: Δόξα τω Θεώ, μίλησε και μία φορά σωστά, μπαμπά...
ΡΕΝΑ: Έγω, πατέρα, το είπα και το ξαναλέω... Οποίος βιάζεται, ας παντρευτεί. Εγώ θα περιμένω κι' αν έρθη, ήρθε. Αν δεν έρθη, γάτες μπόλικες υπάρχουν... Όπως όλες οι γεροντοκορές, θα πάρω κι' εγώ πέντε — έξη και θα περάσω μαζί τους τον υπόλοιπο βίο μου... Αμήν.
Η Ρένα σηκώνεται και κάνει να φύγει, μα ο πατέρας της τη συγκρατεί και λέει θυμωμένος:
— Όσο ζω εγώ δε θα παντρευτή κανέναν, αν δεν παντρευτής πρώτα εσύ... Λοιπόν κανόνισε.
Τα λόγια αυτά δεν άρεσαν στο Λάκη, ο οποίος διαμαρτύρεται:
— Ήθελα να ξέρω τί σε νοιάζει εμένα;... Εσύ θα ζήσης με τις γάτες; Αυτή θα ζήσει και για να το λή, μπορεί να της άρεση... Ας παντρευτούμε, λοιπόν, εμείς και δε θα την αφήσουμε έτσι τη Ρένα... Όλο και θα ψάχνουμε... Μπορεί μάλιστα ν' αλλάξει και το γούρι.
ΠΑΤΕΡΑΣ: Λάκη, πάψε.
— Μα όχι, καλά λέω... Πώς δηλαδή; "Αν μας βρή το τυχερό, γιατί να την κλωτσήσουμε την τύχη μας; Τύχη είναι αυτή... Δε σου χτυπάει κάθε μέρα την πόρτα... "Όχι, θέλω να μου πής, δε μιλάω λογικά;"

Η Εύα και η Μαίρη στο δωμάτιό τους παρακολουθούν πίσω από τη μισάνοιχτη πόρτα όλες τις κινήσεις...
ΕΥΑ: Έν τάξει, ο μπαμπάς πηγαίνει να κοιμηθεί... Πάει και ο Λάκης... Να περιμένουμε λίγο να ξαπλώσουν...
ΜΑΙΡΗ: Έν τώ μεταξύ, ας ντυνόμαστε...
ΕΥΑ: Ναί, αλλά να σβύσης τα φώτα...
ΜΑΙΡΗ: Και πώς θα ντυθούμε; Στα σκοτεινά;
ΕΥΑ: Στα σκοτεινά, αλλιώς δε γίνεται...

Δύο κομψά μαργκεν της Μόσχας.

ΟΙ Ρωσίδες, γενικά, ντύνονται ακόμη άσχημα, όμως, τώρα το ενδιαφέρον τους για τα προβλήματα της μόδας γίνεται όλο και μεγαλύτερο. Αντιγράφουν τα ταγίερ της Σανέλ. Ένα καλό φόρεμα στοιχίζει ακριβά και ένα ζευγάρι παπούτσια ακόμη ακριβότερα. Δεν υπάρχει μια όμορφη τσάντα. Στα καταστήματα «Γκούμ» της Μόσχας έφτασαν έφετος τα πρώτα αντίγραφα σακάκια με ανοίγματα στο πλάι.

Ένα πρωί, ο φωτογράφος Γκρεμινιάνι κι' εγώ αποφασίσαμε να παρακολουθήσουμε μια επίδειξη μόδας. Ξέραμε ότι από μερικά χρόνια, από τότε δηλαδή που το έλπιδο της ρωσικής ζωής άρχισε να ανεβαίνει, οι Ρώσοι κυβερνητικοί έδειξαν ενδιαφέρον και για τα προβλήματα της μόδας και ένα από τα πρώτα βήματα, που έκαναν πάνω σ' αυτόν τον τομέα ήταν να οργανώσουν επίδειξεις στα μεγάλα καταστήματα, τα «Γκούμ».

Πήγαμε, λοιπόν, στα «Γκούμ» για να πληροφορηθούμε την ημέρα και την ώρα των επιδείξεων και πήραμε μια απάντηση καταπληκτική. Μας είπαν, δηλαδή, ότι εκείνη την ημέρα δε θα γινόταν μια επίδειξη των «Γκούμ» αλλά ότι αν θέλαμε, μπορούσαμε να πάμε να παρακολουθήσουμε επιδείξεις ρωσικής μόδας σε τέσσερα άλλα σημεία της Μόσχας: στην έκθεση των «κορασίων», στο «Ντόμ Μοντέλο» και σε δύο καταστήματα. Οι επιδείξεις που γίνονται καθημερινά στη Μόσχα είναι περισσότερες από εκείνες που γίνονται στη Ρώμη ή στο Μιλάνο.

ΠΑΡΑΣΕΝΑ ΜΑΝΝΕΚΕΝ ΣΤΗ ΓΕΦΥΡΑ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΙΞΕΩΣ

Άρχισαμε το γύρο μα- από ένα κατάστημα. Ή παρέλασι γινόταν πάνω σε μια γέφυρα μάλλον κοντή, γύρω από την οποία είχαν συγκεντρωθεί πολλές Μοσχοβίτι-

σες, κρατώντας στο χέρι τις τσάντες τους για τα ψώνια.

Μια ξανθεία κοπέλλα, ντυμένη με μια μαύρη φούστα και με μια ζακέτα από ψεύτικη λεοπαρδαλί, παρουσίαζε τα πιο παρόξενα μαργκεν, που είδα στη ζωή μου. Εύσωμες ή και πραγματικά παχείες, προχωρούσαν άρχετα αδέξια πάνω στα τέσσερα-πέντε μέτρα της γέφυρας και όταν έφταναν στο τέλος της, γύριζαν πίσω βιαστικά, για να εξαφανιστούν πίσω από το παρατέτασμα απ' όπου είχαν βγεί.

Η αδεξιότητά τους δεν ώφελοόσε, βέβαια, τα μοντέλα, που φορούσαν. Έκεινα τα απογευματινά φορέματα, τα παλτά, τα αδιάβροχα, τα ταγίερ, έμοιαζαν επάνω τους πιο άχαρα από όσο ήταν στην πραγματικότητα. Όταν τα είδαμε στον επάνω όροφο, φορεμένα σε κοπέλες ή κορασισμένα σε κορασίστρες, τα βοήχαμε πολύ πιο κομψά και η γενική εντύπωση δεν ήταν πολύ διαφορετική από εκείνη, που δίνει ένα κατάστημα τρίτης τάξεως σε μια γαλλική ή ιταλική επαρχία. Τα ύφασματα βέβαια, ήταν πολύ κακής ποιότητας (έκεινες τις ημέρες ακριβώς γινόνταν μια επίμονη πολεμική από τις έφημερίδες για την κακή ποιότητα

των ύφασμάτων), μα το γούστο και η φαντασία των μοντέλων—ιδίως αν σκεφθί κανείς τις φωτογραφίες των ρωσικών φορεμάτων πριν από μερικά χρόνια—μάλλον άξιοσμειώτες. Ίδιως τα ταγίερ ήταν πετυχημένα (υπήρχε ένα άνοιχτόχρωμο μαρόν εμπνευσμένο άναμφισβήτητα από τα μοντέλα της Σανέλ).

ΠΩΣ ΖΗ Η

Ή μόδα και τὰ

Τπήρχε μια σειρά από φούστες ύφασμένες με το χέρι και διακοσμημένες με λαϊκά μοτίβα, που μπορούσαν να σημειώσουν εξαίρετική έπιτυχία στη Ρώμη ή στο Παρίσι.

ΟΙ ΤΙΜΕΣ ΤΩΝ ΜΟΝΤΕΛΩΝ

Οι τιμές ήταν μάλλον ύψηλές. Ένα ταγίερ έτοιμίζε από 50 μέχρι 70 ρούβλια, δηλαδή 2.500 ως 3.500 χιλιάδες δραχμές, ένα φόρεμα πολύ απλό από σταμπαρισμένο μεταξωτό 1.600, ένα βαρύ παλτό από 3.250 μέχρι 3.750 ρούβ.

Ένα φόρεμα από δαντέλλα μάλλον κομψό 2.000 δραχμές.

Τα πιο χαριτωμένα μοντέλα, όμως, τα είδαμε αργότερα στο «Ντόμ Μοντέλο». Οι «Ντόμ Μοντέλο» (υπάρχουν καμιά δεκαριά και είναι διασκορπισμένα στις μεγαλύτερες ρωσικές πόλεις) είναι ένα είδος μικρών ύπουργείων της μόδας. Πρόκειται δηλαδή για επίσημους οργανισμούς, που αντί να σχεδιάζουν νέα μηχανήματα, σχεδιάζουν τα ταγίερ και τα παλτά, που θα φορέσουν οι Ρωσίδες στις προσεχείς σαζόν.

Το «Ντόμ Μοντέλο» της Μόσχας βρίσκεται σε ένα μεγάλο κεντρικό κτίριο. Στο ισόγειο, σε μια σειρά από μεγάλα σαλόνια, γίνεται η έκθεση των μοντέλων, που ετοιμάζονται από τους σχεδιαστές.

Και στο «Ντόμ Μοντέλο» γίνονται επιδείξεις μόδας δύο φορές την εβδομάδα. Έδώ όμως τα μαργκεν θυμίζουν πολύ τα δικά μας. Είναι άδυνατα, χαριτωμένα, με αρμονικές κινήσεις.

Η συλλογή για την άνοιξη και το καλοκαίρι του 1963 ήταν κιόλας έτοιμη. Καμιά έκαστη μοντέλα, όλα ανώτερα σε γούστο και σε γραμμή από εκείνα, που είδαμε μέχρι τώρα στη Μόσχα ήταν εκθειμένα στο ισόγειο πάνω σε κοπέλες χωρίς κεφάλι. Ένα πλήθος από γυναίκες κάθε ηλικίας (άκομη και μερικά κοριτσάκια του δημοτικού) τριγύριζαν τα μοντέλα, κρατώντας στο γέρι σημειωματάριο και στυλό. Στη Ρωσία, επιτρέπεται η αντιγραφή των μοντέλων, που βρίσκονται εκθειμένα στο «Ντόμ Μοντέλο».

Μερικές κοπέλες αντιγράφουν μοντέλα στο «Ντόμ Μοντέλο». Η «Ντόμ Μοντέλο» είναι ένα είδος μικρού ύπουργείου μόδας.

ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΡΩΣΙΑ

καταστήματά της στη Ρωσία

τους μπορεί να φθάση ως τις 1750 δραχμές.

Όσο για τις τσάντες, μου φάνηκαν τόσο μέτριες, ώστε να με κάνουν να σκεφθώ ότι θα έχουν μείνει οι ίδιες από έδώ και πέντε-έξι χρόνια. Κατώτερες σε ποιότητα, άσχημες σε σχέδια, δεν στοιχίζει λιγότερο από 400 ρούβ.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΟΔΑΣ

Η κατάσταση όμως αλλάζει, προχωρεί σταθερά προς τη βελτίωση. Το φανεώνουν αυτό πολλές ένδειξεις. Το βλέπει κανείς φυλλομετρώντας το «Μόντ», το μεγαλύτερο ρωσικό περιοδικό μόδας, που για πρώτη φορά, αυτό το χρόνο, έχει άρχισει να δημοσιεύει μερικές πληροφορίες γύρω από τις επιδείξεις της Γαλλίας και της Ιταλίας. Το βλέπει κανείς από το κυβερνητικό ένδιαφέρον, που περιβάλεται τον περασμένο Σεπτέμβριο τις επιδείξεις των Ιταλικών οίκων μόδας, που έγιναν στη Μόσχα και από τον άσυνθηστο χρόνο, που ο τύπος άφιέωσε σ' αυτές τις εκδηλώσεις.

Σ' εκείνες τις δεκαπέντε μέρες, οι Μοσχοβίτισσες στάθηκαν για ατέλειωτες ώρες στην ουρά, για να μπορέσουν να παρακολουθήσουν μια επίδειξη. Και ήταν παρόξενο να τις βλέπη κανείς να βγαίνουν από την αίθουσα των επιδείξεων, γεμίζοντας τις τσέπες και τις τσάντες τους με πρόχειρα σκίτσα, που έφτιαχναν κυττάζοντας τα μοντέλα, που περνούσαν. Γιατί, παρ' όλο που έπισημα αγνοούνται, και στην Σοβιετική Ένωση υπάρχουν μοδιστρουβλες. Και γι' αυτές, ακριβώς, οι Μοσχοβίτισσες προωρίζαν τα πρόχειρα εκείνα σκίτσα. Έκεινες θα κάτορθοναν, με μια άμοιβη από 10 ρούβλια (350 ρούβ.), να δημιουργήσουν με μερικά μέτρα ύφασματος και με τη βοήθεια των φιγουρινιών «Ιταλικά μοντέλα» για τις πελάτισσές τους.

ΠΙΟ ΦΤΗΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Και σ' αυτό ακόμη, λοιπόν, στο να προσπαθούν δηλαδή να αποκτήσουν φορέματα πιο φτηνά και πιο όμορφα, οι Ρωσίδες δε θα άργήσουν να επιτύχουν το σκοπό τους. Ήταν κι' αυτός ένας δρόμος μακρύς και κοπιαστικός (τουλάχιστον όσο κι' εκείνος ο άλλος που τις άδηγησε σε μια γαμήλια τελετή λιγότερο γκριζά και μηχανική από πρώτα) που χρειάστηκε μεγάλη ύπομονη. Τώρα, η κυβερνητική στάση έχει αλλάξει και κανένας δεν αντίδρα σε μια εξέλιξη και σ' ένα ραφινάρισμα της γυναικείας μόδας. Αντίθετα μάλιστα υπάρχουν πολλοί ισχυροί, που ύποστηρίζουν αυτή την τάση.

Μένουν ακόμη άορισμένα γενικά προβλήματα παραγωγής που όμως τον τελευταίο καιρό φαίνονται να έχουν ο- το σωστό δρόμο, που θα άδηγήσει πολύ γρήγορα στη λύση τους. Τα δυο θέματα είναι στενά συνδεδεμένα μεταξύ τους. Γιατί, δε θα μπορούσε να μηλση κανείς για ρωσική μόδα ως την στιγμή που ένα ζευγάρι γάντια, ένα ζευγάρι παπούτσια, μια τσάντα, θα άρχισουν να στοιχίζουν όσο «πρέπει» πραγματικά να στοιχίζουν.

Σ. Β.

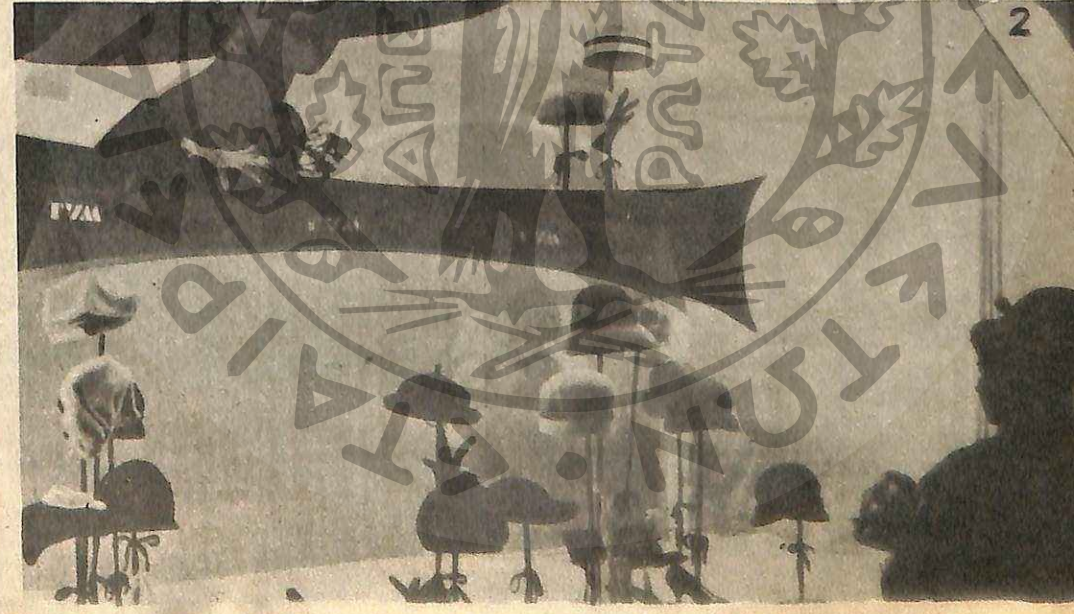
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

© ©

ΘΑ ΤΑΣΙΔΕΥΩΜΕ ΜΕ 10.000 ΧΙΛΜ. ΤΗΝ ΩΡΑ!

Κατά τον Γερμανό καθηγητή Έρμπερτ Σπράμ, τα αεροπορικά ταξίδια θα γίνονται στο μέλλον με ταχύτητα 10.000 χιλιομέτρων την ώρα, πράγμα που σημαίνει ότι οι απόστάσεις θα εξαφανισθούν. Δεν υπάρχει κανείς λόγος για να μην άνθξη ο άνθρωπος οργανισμός σε παρόμοιες ταχύτητες, παρατηρεί ο δόκτωρ Σπράμ. Ο μόνος κίνδυνος είναι τα απότομα σταματήματα και οι αλλαγές κατευθύνσεως.

1. Βιτρίνα με τσάντες. Τα μοντέλα και η κατασκευή τους είναι ακόμη καλύτερη, ενώ στα άλλα γυναικεία είδη η ρωσική παραγωγή έχει βελτιωθεί άξιοσμειώτα. 2. Μια άλλη βιτρίνα των «Γκούμ» με γυναικεία καπέλλα. Σε μερικά μοντέλα είναι φανερό η παριζιάνικη επίδραση. 3. Κομψά φορέματα στις βιτρίνες των καταστημάτων «Γκούμ». Αυτά τα καταστήματα βρίσκονται στην Έρυθρά Πλατεία. 4. Μια έκθεση έσωρρούγων στα «Γκούμ».

ΤΑ ΔΕΡΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΣΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Ας πάρουμε για παράδειγμα τα δέρματα, τα παπούτσια, τις τσάντες. Ή γραμμή και η κατασκευή των γυναικείων παπουτσιών έχει βελτιωθεί πολύ και αν δεν υπήρχε μια ένοχλητική τάση για τα πολύ άνοιχτά χρώματα, θα μπορούσε να πη κανείς ότι μια βιτρίνα παπουτσιών του κέντρου της Μόσχας βρίσκεται σχεδόν στο ίδιο επίπεδο με την βιτρίνα ενός συνοικιακού καταστήματος της Ρώμης ή του Μιλάνου.

Αλλά, αν στην Ίταλία, ένα ζεύγος παπουτσιών μετριάς ποιότητας στοιχίζει 400 ρούβ., στην Ρωσία δεν στοιχίζει λιγότερο από 1200 δραχμές και όταν πρόκειται για παπούτσια πιο κομψά ή τιμή

Η «ΚΟΚΚΙΝΗ ΑΚΤΙΝΑ»

ΕΝΑ ΠΛΗΘΟΣ ΑΠΟ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΙΚΕΣ

3) Η «κόκκινη ακτίνα» θα μπορεί να μεταφέρει εύκολα μέχρι 25.000 έκπομπες τηλεόρασης συγχρόνως.

4) Θα καυτηριάζει πληγές, θα επιτρέπει τη συγκοινωνία μεταξύ υποβρυχίων σε κατάδυσι, θα μεταφέρει ενέργεια χωρίς σύρματα, θα διορθώνει την τροχιά των τεχνητών δορυφόρων.

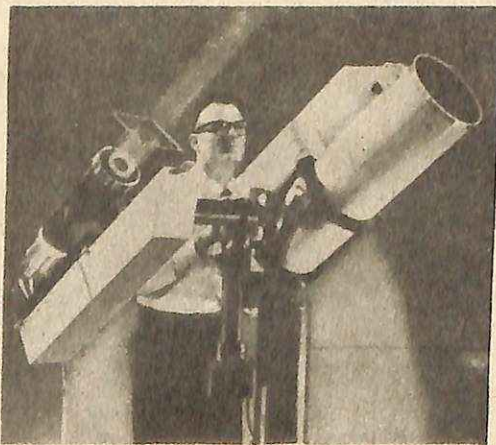
★

Το «λάσερ» είναι εκπληκτικά απλό, στην κατασκευή του. Αποτελείται κυρίως από ένα τεχνητό (συνθετικό) ρουμπίνι, μήκους 5 πόντων και χοντρό όσο ένα κοινό μολύβι. Γύρω απ' αυτό, βρίσκεται μια ισχυρή φωτεινή πηγή, παρόμοια με τα «φλάς» των φωτογράφων. Το φως της πηγής αυτής διεγείρει τα άτομα του ρουμπινιού και τα κάνει να εκπέμπουν ένα διαφορετικό είδος φωτός, κόκκινο και πολύ θερμό. Αυτή η «κόκκινη ακτίνα» αποτελείται από κύματα μιας μόο συχνότητας, ενώ στο κοινό φως βρίσκονται ανακατεμένα όλα μαζί τα χρώματα, δηλαδή όλες οι συχνότητες, δημιουργώντας ένα αληθινό χάος.

Επειδή η «κόκκινη ακτίνα» έχει πολύ μεγάλη συχνότητα, μπορεί να μεταφέρει περισσότερα μηνύματα από κάθε δέσμη κυμάτων του ραδιοφώνου ή της τηλεόρασης. Ένας τεχνητός δορυφόρος, εφοδιασμένος με «λάσερ», θα μπορεί να δεχτεί και να αναμεταδώσει εκατοντάδες φορές περισσότερα τηλεγραφήματα απ' όλα μαζί τα υποδύχια τηλεγραφικά καλώδια — και συγχρόνως μερικές χιλιάδες προγράμματα τηλεόρασης!

Εξ άλλου, επειδή η κόκκινη φωτεινή δέσμη μένει πολύ συγκεντρωμένη, ένα διαστημόπλοιο θα μπορεί να στέλνει μ' αυτήν τα μηνύματά του σε ωρσμένο μόνο σημείο της Γης, ώστε να μη τα συλλαμβάνει, ούτε και να μπορεί να τα εμποδίσουν, όπως δε βρίσκεται ακριβώς πάνω στην ευθεία γραμμή αυτής της δέσμης.

Άλλο σπουδαίο πλεονέκτημα του «λάσερ» είναι οι μικρές διαστάσεις και το έλαχ στο βάρος του. Μία τέτοια συσκευή ραντάρ, που κατασκευάστηκε ήδη, ζυγίζει μόλις 12 κιλά και μοιάζει

Μία συσκευή ραντάρ με «λάσερ», ύψος στην όψη με τηλεόραση. μπορεί να διακρίνει μεταξύ τους μικρά αντικείμενα από απόσταση 10 χιλιομέτρων.

σάν τηλεσκόπιο μήκους 90 πόντων. Ωστόσο μπορεί να διακρίνει μεταξύ τους δύο αυτοκίνητα, παρκαρισμένα δίπλα - δίπλα, σε απόσταση 8 χιλιομέτρων. Ένα κοινό ραντάρ με την ίδια απόδοση θα πρέπει να μεταφέρεται από ολόκληρο καμιόνι.

Με τη χρησιμοποίηση καταλλήλων φακών, η κόκκινη δέσμη μπορεί να συγκεντρωθεί και να γίνει λεπτή σαν τη μύτη καρφίτσας. Ψυχικά, η θερμότητά της γίνεται τότε ακόμα μεγαλύτερη. Είναι λοιπόν καταλληλότερη για λεπτεπίλετες χειρουργικές επεμβάσεις σ.ό. εσωτερικό του ματιού.

Επίσης, χωρίζει σε «φέτες» το διαμάντι, το ασάλι κι' άλλα σκληρά υλικά.

Οι στρατιωτικοί μελετούν, τώρα τις δυνατότες πολεμικές εφαρμογές της τ.σ. ισχυρής και συγκεντρωμένης θερμότητας. Φαίνεται σε ότι έχουν ήδη σημειώσει εκπληκτικές επιτυχίες. Ένα άλλο στρατιωτικό είδος θα αποτελούσε επαναστάσει γι' α τη διεθνή πολιτική — όσο άλλοι οι α.ο.μ.κ. ή βομβες. Η κόκκινη δέσμη θα συναντάει τους πυραύλους, κατά την πτήση τους, και θα καίει ένα ευαίσθητο σημείο του μηχανισμού τους, ώστε να καταστρέφονται κατόπιν μόνοι τους.

Είναι πιθανό εξ άλλου να χρησιμοποιηθεί το «λάσερ» για την άμυνα εναντίον των τάνκς, αλλά και του πεζικού ακόμα. Διαφορές αμερικανικές εταιρείες έχουν αναλάβει τη μελέτη των εφαρμογών αυτού του νέου τύπου «ακτίνας» του «ανάτου».

★

Άλλη εφαρμογή, ειρηνική όμως, είναι ένα είδος «ταχυμέτρου» για τα διαστημόπλοια. Δε θα επέκτασε τον δρόμο στην περιγραφή του. Θα αναφέρουμε μόνο, ότι έχει εκπληκτική ευαισθησία, θα επιτρέπει δε σε δύο διαστημόπλοια, που κατευθύνονται το ένα προς το άλλο, να ελαττωθούν εγκαίρως την ταχύτητά τους, με τέτοια ακρίβεια, ώστε να συναντώνται και ν' ακολουθώμε με ταχύτητα, χωρίς να συγκρουσθούν με όρμη.

Επίσης, το «λάσερ» προσδίδεται να χρησιμοποιηθεί για την επικοινωνία των υποβρυχίων — με τη διαφορά μόνον ότι το φως του, στην περίπτωση αυτή, θα πρέπει να είναι πράσινο, γιατί το χρώμα αυτό απορροφάται λιγώτερο απ' το νερό.

Με το «λάσερ», θα μεταδίδεται η ενέργεια σε μεγάλες αποστάσεις, χωρίς σύρματα. Ένας ειδικός επιστήμων υπολογίζει ότι έχει ήδη κατορθώσει να αποστέλλεται μ' αυτό τον τρόπο ενέργεια 10.000 βαττ σε μία επιφάνεια διαμέτρου 15 πόντων, σε απόσταση 1.600 χιλιομέτρων. Είναι λοιπόν υπερκερτή αυτή η ενέργεια, για να κυβερνηθεί από τη γη ένα διαστημόπλοιο, να αλλάξει κατεύθυνση, να αυξήσει την ταχύτητά του, κλπ. Μόνο που θα πρέπει να γίνεται η έκπομπή από την κορυφή ενός ψηλού βουνού, ώστε να περιρριστεί η απορρόφησης ενέργειας από την ατμόσφαιρα.

Κατά τον ίδιο τρόπο, θα μπορεί να διατηρηθεί συνεχώς στην τροχιά του ένας τεχνητός δορυφόρος.

Τέλος, με το «λάσερ» θα μπορούσαμε να στείλουμε μηνύματα στους μακρινούς άστερες και πλανήτες, προσπαθώντας να επικοινωνήσουμε με τους κατοίκους τους — αν υπάρχουν. Μάλιστα, ένας ειδικός συνιστά να εξερευνηθεί προσεκτικά ο οφθαλμός, γιατί μπορεί ν' ανακαλυφθούν τέτοιες φωτεινές δέσμες, σταλμένες στη Γη από άλλους κόσμους.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΠΙΕΡ ΜΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Πωλιν είναι μία φτωχική κοπέλλα, που την ερωτεύτηκε ο γιός του κομης ντε Ρεβέλ και την παντρεύτηκε, παρά τη θέληση του αλαζονικού και αυταρχικού πατέρα του. Ο κόμης αποκήρυξε από τότε το γιο του Ζακ και δε μιλάωκε ούτε κι' όταν γεννήθηκαν δυο εγγόνια του, η Ισαβέλλα κι' ο Κριστιάν. Ωστόσο, το αντράγγιο ζούσε ευτυχισμένα, ώπου πέθανε ξαφνικά ο Ζακ. Η Πωλιν έμεινε μόνη στον κόσμο, με μοναδική παρηγοριά της τα παιδιά της. Άλλ' ο πεθερός της θέλει να της τὰ πάρη, με τη δικαιολογία πως είναι ανάξια μητέρα. Η Πωλιν είχε ένα αδελφό, τον Άνρι, που εργαζόταν ως ταμίας σε μία Τράπεζα. Μία μέρα, εξαφανίστηκε ένα μεγάλο ποσό απ' το ταμείο του, κατηγορήθηκε αυτός για την κλοπή και καταδικάστηκε έρηνμη — γιατί είχε δραπετεύσει στο μεταξύ, με το σκοπό να ψάξη και ν' ανακαλύψει τον αληθινό ένοχο. Τώρα η Πωλιν παίρνει ξαφνικά ένα γραμμάτιο, που την ειδοποιεί πως βρίσκεται με το ψευδώνυμο Άντρι Σαρα σ' ένα ξενοδοχείο, βαρειά αρρωστος. Τρέχει άμέσως κοντά του, τη νύχτα, και του ορκίζεται πως, αν του συμβεί κάτι κακό, θ' αναλάβει αυτή το μικρό γιο του Ραυμόν, που απόκτησε από μία πιστή φιλενάδα του που έχει πεθάνει. Ο Άνρι της εμπίστεύεται ακόμα πως θεωρεί ένοχο για την κλοπή ένα υπάλληλο φίλο του, το βαρώνο Ταδερνύ, ύποπτο μάλλον τύπο. Αυτός ο ίδιος Ταδερνύ πολιτορκεί από καιρό με τον ερωτά του την Πωλιν κι' έχει βάλει να την παρακολουθεί ένας ανθρωπάκος του, ο Πατυρέ. Αυτός λοιπόν την είδε που μπήκε στο ξενοδοχείο του αδελφού της και ειδοποιεί μ' ένα σημείωμα τον Ταδερνύ. Ο κόμης ντε Ρεβέλ ανακαλύπτει πως η Πωλιν έλειψε τη νύχτα απ' το σπίτι της και πιστεύει πως πήγε σε κάποιο φίλο της.

Ο Ταδερνύ περιμένει στο σπίτι του τον Πατυρέ, για να του δώσει περισσότερες πληροφορίες, αλλά ένοστος έχει συλληφθεί στα μεταξύ, γιατί έκανε διάφορες διαρρήξεις. Ο βαρώνος με μία πρόφαση, η. άει απ' τον ανακριτή ντε Μαρτύ γη, άδεια να τον επισκεφθεί στη φυλακή, αλλά αυτός του την αρνείται έφοσον διαρκούν οι ανακρίσεις. Ύστερα συνεχίζει την κόρησά και, για να εκδικηθεί τη Πωλιν, που άποκρούει τον ερωτά του, του επιβεβαιώνει πως η νέα γυναίκα επισκέφθηκε τη νύχτα κάποιο φίλο της.

Μπορώ να σας βοηθήσω εγώ σ' αυτό που θέλετε. — Έσεϊς!... Ο κόμης σταματάει απότομο ίλο συγκίνηση, και κύτταξε τ έο με έκπληξη. — Ναι, εγώ! άπάντησε ο Το βερνύ. — Μα πως; — Με τον απλούστερο τρόπο έρω καλά πως η κ. Πωλιν ντ Ρεβέλ έχει φίλο. — Ο κόμης χλωμάσε. — Είσαστε βέβαιος; ρώτησε. — Βεβαίωτατος... Άκούστε!

Προχτές τη νύχτα, κάποιος φίλος μου, την είδε να μπαίνει σ' ένα ξενοδοχείο του βουλευτή του Σαιν-Μισέλ... Ο ντε Ρεβέλ άφησε το μπρά-

ρες. Βιάζομαι... Έχω ένα κατάλληλο πρόσωπο: ένα γέρο υπρέτη, ίκανό κι' αφοσιωμένο. Του έχω αναθέσει κι' άλλες λεπτές αποστολές.

Τώρα ο κόμης έλαμπε από χαρά, στη σκέψη πως είχε στη διάθεσί του την ανάξια νύφη του. Δε θα μπορούσε πια να τον εμποδίσουν να της πάρη τα παιδιά. Άν του αντιτεκόταν ακόμα, ήξερε αυτός πως θα νικούσε την αντίστασή της.

Είχαν φτάσει, στο μεταξύ, κοντά στο μέγαρό του. Έδωσε το χέρι του στο νέο και του είπε: — Αγαπητέ βαρώνε, σας ευγνωμονώ για την ύπηρεσία που μου προσφέρατε!

Ο Ταδερνύ έκαμε μία χειρονομία διαμαρτυρίας. Ο κόμης τον χαίρετοσε κι' απομακρινήθηκε, λέγοντας με το του του: — Ο βαρώνος βρέθηκε σ' αμηνχανία. Δέν είχε ποδβλέψει αυτή την τόσο άπλη και λογική έρώτησι... Πώς ν' άπαντήση; Δε μπορούσε, βέβαια, να όμολογήσει τις σχέσεις του μ' ένα διαρρηκτική. Έπρεπε να βρή κάποια άλλη εξήγησι...

— Όχι, άπάντησε. — Πρέπει να τον ρωτήσετε, να μάθετε. Δε θάνα δύσκολο.

Δυστυχώς, είναι δυσκολώτατο. Κατά συμπτώσει, ο μοναδικός αυτός μάρτυς έφυγε χτες για ένα μακρινό ταξίδι. Ο ντε Ρεβέλ σκυθρωπάσε. Ο βαρώνος πρόσθεσε γρήγορα: — Μα ίσως είν' εύκολο να το εξακριβώσετε μόνος σας. Δέν είναι τόσο πολλά τα ξενοδοχεία του βουλευτή του Σαιν-Μισέλ, ώστε να μη μπορείτε να ανακαλύψετε για ποιο πρόκειται. Μία τέτοια πελάτισσα δε θα πέρσασε ά παρατήρητη...

— Πραγματικά... έχετε δίκιο. — Άν άποταθήτε σ' ένα ιδιωτικό άστυνομικό, σε μερικές μέρες, θα τὰ έζερετε όλα... ακόμα και τ' όνομα του ανθρωπού, που συνάντησε εκεί η κ. ντε Ρεβέλ. — Δε μπορώ να περιμένω με-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Η Πωλιν είχε περάσει μία βραδιά φοιχτή. Όσο κι' άν προσπαθούσε να μην τὰ σκέπτεται, τὰ λόγια του Ταδερνύ εξαυγύριζαν στη μνήμη της και την πάγωναν από τρόμο. Ο άνθρωπος εκείνος δε θα σταματούσε μπροστά σε τίποτα! Είχε δηλώσει πως θα φανέρωνε στον κόμητα ντε Ρεβέλ το μυστικό, που είχε μάθει, βάζοντας να την παρακολουθώσουν. Κι' η Πωλιν δέν άμφέβαλλε πως θα

— Δέν έξέρω τί να παίξω!

πραγματοποιούσε την άπειλή του.

Διάταξε λοιπόν την Άννι να της φέρη τὰ παιδιά στο σαλονάκι. Τ' άρπαξε, τίσωσε στο στήθος της, ενώ απ' τὰ μάτια της κυλούσαν δάκρυα πύρινα.

— Όχι, δέν ήταν δυνατό να έπιτρέψη ο Θεός να της τὰ πάρουνε!

Αυτά τὰ δυά πλασματάκια άποτέλούσαν το μοναδικό σκοπό της ζωής της, τη μόνη της χαρά κι' έλπίδα, το θησαυρό, που της είχε άφισει ο άστυρας της, για να της τον θυμίζει πάντα. Αυτά τὰ παιδιά της δύνανε το θάρρος ν' άντικρύξη άτρομα το μέλλον.

Ξαφνικά όμως, μία εικόνα όρθώθηκε μπροστά στα μάτια της: Ο Άνρι, εξαπλωμένος στο φτωχικό κρεβάτι του λαϊκού ξενοδοχείου, άκίνητος, με τὰ χέρια σταυμένα πάνω στο στήθος...

Εμπήξε μία ύποκυφλη κραυγή. Ξετρελλασμένη απ' τις άπειλές του ντε Ρεβέλ πρώτα κι' ύστερα του Ταδερνύ, είχε ξεχάσει τον άρρωστο άδελφό της και την ύπόσχεσι, που του είχε δώσει να ξαναγυρίσει κοντά του...

Κύτταξε το ρολόϊ... Ήταν 9½. Έπειτα απ' την άπουσία της της τελευταίας νύχτας, δε θάταν σεθωράκιση άπαιρσκεία να βγή πάλι, τέτοια ώρα; Δε δόδινε ακόμα ένα όπλο στον άμείλικτο φόρο, που είχε όρκιστή να έπω-φελθή απ' το κάθε τι για να την καταστρέψη;

— Έτσι, παρ' όλη τη φλογερή έπιθυμία της να τρέξη κοντά στο δυστυχισμένο, που την περίμενε με λαχάρτα, άποφάσισε να τ' άναβάλει για τ' άλλο πρωϊ, νωρίς. Κοιμήθηκε ελαφρώς, τη νύχτα εκείνη. Στις 8, είχε ήδη σηκωθεί και νύθη.

Η άγωνία της έξοκισε την καρδιά... Μήπως ήταν πια πολύ άργά; Μήπως δε θα πρόφτανε ζωντανό τον Άνρι; Θυμόταν τον όρκο, που της είχε έφησει, να πάρει κοντά της το μικρό Ραυμόν και να γίνει δεύτερη μητέρα του. Άν ζούσε ακόμα, τί θα σκεπτότανε γι' αυτήν, βλέποντας πως τους είχε εγκαταλείψει και τους δυο...

Δε μπορούσε πια ν' άνδξή σε τέτοια φοιχτή άβεβαιότητα. Έπρεπε να τρέξη άμέσως στο «Ξενοδοχείο της Σικελίας»!

Πήλασε τὰ παιδιά της, που παίζανε σε μία γωνία της κάμαρας, τα φίλησε τρυφερά και τους είπε:

— Να καθώστε φρόνιμα, μελά μου. Πάω σε μία δουλειά. Θα γυρίσω το μεσημέρι. Ο Κριστιάν προσέθηκε ν' άποσκηθεί στις μύτες των ποδιών, να νη την άγκαλιάσει με τὰ χεράκια του.

— Μανούλα, δε με πάρες μαζί σου; την ίκέτασε.

— Όχι, αγοράκι μου, άπάντησε εκείνη μαλακά. Νάσαι λογικός... Θα μείνεις με την Ισαβέλλα και την Άννι. Στο γυρισμό, θα σου έχω μία έκπληξη!

Έπειτα, από λίγο, έμπαινε στο «Ξενοδοχείο της Σικελίας». Στο γραφείο, η ιδιοκτήτρια κουδένταζε με τον καμαριέρο, χειρο-

νομιμάζοντες ζωνόρα. Φαινόταν δυσ-
μεσημένη.
— Λές, λοιπόν, να τα τινάξεις;
τόν ρώτησε.

— Σίγουρα, από στιγμή σε
στιγμή, απάντησε εκείνος.
— Ούφ, σε τί φασαρία θα μας
βάλει! Χωρίς πα λεφτά, που θα
χάσουμε...

Τη στιγμή εκείνη, έμπαινε η
Πωλίν.

— Α, νά ή προχθεσινή κυρία!
φώναξε η ξενόδοχα.

Κι έτρεξε να της πη:

— Πάνω στην ώρα ήρθατε!...

— Η νέα γυναίκα έγινε ξαφνικά
κατάχαλα.

— Τί θέλετε να πείτε;... τραύ-
λισε.

— Ο καϊμένος ο κύριος...

— Μιλήστε λοιπόν! Μή με βα-
σανίζετε άλλο...

— Η Πωλίν είχε άκουμπήσει στον
τοίχο, για να μην πέσει, γιατί λύ-
γισαν τα πόδια της.

— Νά... δεν έχει πολλή ζωή
έκδομη.

— Ω, Θεέ μου!... Βόγγησε
η Πωλίν.

Δεν εύρισκε τί άλλο να πη,
στην απελπισία της. Κάτι είχε
σπάσει μέσα της... Κατάρθηκε
ώστόσο να ρωτήσει:

— Φωνάζατε γιατρό;

— Ο χτεσινός είπε πως ήταν
περιττό να ξαναέρθω! Κι έπειδή
δεν ξέραμε ποιος θα πλήρωνε...

— Η Πωλίν στράφηκε στον κα-
μαριέρι:

— Τρέχτε γρήγορα, φέρτε άλ-
λον, του είπε. Θα πληρώσω εγώ.
Για τ'όσο, μην αργήτε!...

Είχε ξαναβρή την ενεργητικώ-
τητά της. Δεν ήθελε να πεθάνη
ο Άνρι... Όχι, όχι, ήταν εδώ,
κοντά του... θα τον έσωζε, θα τον
γλύτωνε απ' τα νύχια του Χάρου!

— Έτρεξε, ανέθηκε τη σκάλα,
σπαιμάπησε μπροστά στην πόρτα
της κάμρας.

Την είδε μισανοιχτή. Την έ-
σπρωξε...

— Ο Άνρι κειτόταν στο κρεβάτι,
έκίνητος, με τ'όσμο μισανοιχτό,
με τ'ό πρόσωπό του βρεγμένο από
κρύο ιδρώτα. Τα χέρια του ήταν
άσπρα, σαν τ'ό σεντόνια, όπου ά-
κουμπούσανε.

Γονατισμένος στα πόδια του
κρεβατιού, ο Ραϋμόν έκλαιγε με
λυγμούς και βογγούσε:

— Μπαμπά... μπαμπά μου, ά-
πάντησέ μου!... Γιατί δε μου μι-
λάς πιά;...

— Η Πωλίν όρμησε σαν τρελή.

— Ο στεγνωμένος λαιμός της δεν
έφηνε να περάσουν οι λυγμοί, που
την πνίγανε. Έπιασε τ'ό κρύο χέ-
ρι του αδελφού της, τσούφιζε ά-
πελπισμένα:

— Άνρι!... Άνρι μου! τραύ-
λισε. Είμ' εγώ, η αδελφή σου...

ή μικρή σου Πωλίν... Κτύπαξέ με!
Πές μου πως δεν είμ' αλήθεια,
πως δε θα πεθάνω!...

Μιά έλπιδα έλαμψε στα μάτια
της. Είχε νοιώσει τ'ό χέρι, που
κρατούσε, ν' ανατριχιάζει ελαφρά
μέσα στο δικό της.

— Α, μ' ακούς;... πρόσθεσε.
Λοιπόν... άν, παρ' όλες τις προ-
σευχές μου και τ'ό δάκρυά μου, ο
Θεός θέλησε να σε πάω κοντά
του, σου όρκίζομαι πως θα προ-
στατώμαι τ'ό παιδί σου, θα τ'ό ά-
ναδρέψω με στοργή, θα τ'ό κάνω
τίμιον άνθρωπο!

— Σ' όρκίζομαι ακόμα πως θα
κάνω ό,τι μπορώ, για ν' αποδεί-
ξω την αθωότητά σου και ν' ά-
ποκαταστήσω τη μνήμη σου...

Τώρα ένοιωσε τ'ό χέρι τ'ό έτοι-
μοθάνατου να τρέμει πιο δυνατά.
Τά δάχτυλά του σφίγγανε τ'ά δι-
κά της, σ'ά νά της λέγανε: «Ευ-
χαριστώ!».

— Ελευθέρωσε μαλακά τ'ό χέρι
της, έσκυψε, σήκωσε τ'ό Ραϋμόν
και τ'ό είπε:

— Φίλησε τ'όν πατέρα σου, μι-
κρούλη μου... Φίλησέ τον και πές
του πως δε θα τ'όν ξεχάσεις ποτέ...

Τ'ό αγοράκι άκούμπησε τ'ά χει-
λή του στο ιδρωμένο μέτωπο του
Άνρι.

— Ο έτοιμοθάνατος κοντανάσινε
ακόμα, λαχανιασμένα. Σιγά-σιγά
όμως, έδωσε η αναπνοή του. Ένα
δάκρυ κύλησε απ' τ'ά μάτια του
στο μάγουλό του. Κι άφησε την
τελευταία του πνοή.

— Ο καμαριέριος ξαναγύριζε, τη
στιγμή εκείνη, μαζί μ' ένα για-
τρό. Ο τελευταίος κατάλαβε, με
την πρώτη ματιά, πως ήταν πιά
ανάκλητη η επίσκεψή του.

— Πολύ άργά... μουρμούρισε.
— Η Πωλίν έμεινε μιά ώρα γο-
νατισμένη δίπλα στο κρεβάτι...

— Ένα χέρι, που άκούμπησε στον
όμο της, την έκανε να συνέλθει.
— Άνασήκωσε τ'ό κεφάλι της κι εί-
δε την ξενόδοχα.

— Δεν ώφειλ'ε σε τίποτα να
κλαίτε, της είπε εκείνη με τη
βραχινή φωνή της. Πρέπει να φα-
νίτε δυνατή!... Δέ γίνεται πιά
τίποτα... Τί άποφασίσατε;

— Η Πωλίν την κύτταζε, άμίλη-
τη, σ'ά να μην καταλάβαινε.

— Δεν άπαντάτε; πρόσθεσε η
ξενόδοχα ανυπόμονα. Πρέπει, ό-
στόσο να πάρετε μιά άπόφαση...

— Ο καμαριέριος χρωστούσε δυό
μέρες...

— Ένοιωσάς, θα πληρωθίτε,
την καθησύχασε η Πωλίν.

— Έν τάξει τότε.

Κι η ξενόδοχα πρόσθεσε, σ'ά
να ζητούσε να δικαιολογηθί:

— Βλέπετε, εδ'ό έχωμε να κά-
νουμε με λογιόν-λογιόν ανθρώ-
πους... Και δεν καλυπτάμε στα
λεφτά... Έχει στεγνώσει λοιπόν
κάπως η καρδιά μας...

— Η Πωλίν δεν άπάντησε. Κι η
άλλη πρόσθεσε:

— Αφ'όυ όμως άναλαμβάνετε
να πληρώσετε, δε θάχετε να νοια-
στήτε για τίποτα... Ο καμαριέ-
ριος μας θα πάει στο Ληξιαρχείο,
με δυό μάρτυρες, να κάνει τη δη-
λώση. Θα μας πητε μονάχα τ'ό ό-
νομα και τ'ό έπιθετο τ'ό μακα-
ριτή!... Εμείς θα τ'ά κανονίσουμε
όλα...

— Ευχαριστώ, κυρία, άπάντη-
σε η Πωλίν. Φροντίστε να γίνη
μιά άπλη κηδεία, γιατί ό...

— Λίγο έλειψε να πη «ό αδελφός
μου», αλλά κρατήθηκε.

— Ο ξάδελφός μου δεν ήταν
πλούσιος, συμπλήρωσε. Ούτε κι
εγώ είμαι!

— Α, ήταν ξάδελφός σας; ρώ-
τησε με περιέργεια η ξενόδοχα.

— Ναι... Είχε φύγει για τ'ό έ-
ξωτερικό, για να β'όη την τύχη
του. Άλλά δεν πέτυχε.

— Κακίγινε λίγο γι' αυτό τ'ό ψέ-
μα της.

— Μά, άν όμολογούσε την αλή-
θεια, άν φανέρωνε την άληθινή τα-
υτότητα τ'ό Άνρι, θα προκαλούσε
ένα καινούργιο σκάνδαλο γύρω
απ' τ'ό όνομά του, θα τάραιζε τ'όν
αίώνιο όπνο του με τη ντροπή,
που θα πιστίλιζε τ'όν τάφο του.

— Της φαινότανε πως ό νεκρός
την ίκέτανε να σωπάσει...

— Η ξενόδοχα πήρε πάνω απ' τ'ό
τραπέζι χαρτί και πένα.

— Μου λέτε, τ'ό όνομά του, τ'όν
τόπο που γεννήθηκε και την ήλι-
κιά του;

— Η Πωλίν δίστασε λίγο κι ύ-
στερα άπάντησε:

— Άντρέ Σερά. Γεννήθηκε στο
Παρίσι, στις 23 Άπριλιου 1920.

Δεν ήξερε πως αυτό τ'ό έκα-
νε, ήταν πλαστοπορωπεία και
πως ό νόμος τ'ό πληρώριζε αυ-
στηρά.

— Η ξενόδοχα σημείωσε τ'ά στοι-
χεία αυτά κι έδωσε τ'ό χαρτί στ'όν
καμαριέριο, για να κάνει τη δη-
λώση. Έγστερα β'όηκαν κι' οι δυό
απ' τ'ό δωμάτιο.

— Η Πωλίν κι' ο Ραϋμόν μείνα-
νε πάλι μόνοι.

— Η νέα γυναίκα κύτταζε τ'ό πα-
δί, που είχε χωρή στην άγκαλιά
της, άκούμπώντας τ'ό κεφάλι του
στο στήθος της. Κι η καρδιά της
σφίγηκε πονεμένα.

— Τ'ό καϊμένο τ'ό μικρό! Δεν ή-
ξερε ακόμα τι είχε χάσει...

— Τ'ό φίλησε στο μέτωπο. Ναι,
αυτή θα τ'ό άγαπούσε, σαν τη μη-
τέρα και τ'όν πατέρα του μαζί.
Τ'όν όκο που είχε δώσει, θα τ'όν
κρατούσε...

— Σηκώθηκε. Δέ μπορούσε ν' ά-
φισή άλλο τ'ό παιδί εκεί μέσα,
κοντά στο νεκρό...

— Μά που νά τ'ό πάει; Στο σπι-
τι της; Ήταν αδύνατο. Θα δι-
μουργούσε χίλια-δυό κουτσόμπε-
λαινω...

— Η Πωλίν διηγήθηκε σιγά-σιγά,
με ραγισμένη φωνή, ό,τι είχε
συμβ'ί στη ζωή της εδ'ό και μερι-
κές μέρες — τ'ά προμερά εκείνα

λιά και κακολογίες εις βάρος της.
Τί θ' άπαντούσε. Άλλωστε, άν τη
ρωτούσανε;

— Έπρεπε να περιμένη λίγο, να
κάνη ύπομονη, όσπου να φύγη
απ' τ'ό διαμέρισμα, που κρατού-
σε τώρα — και που τ'ό νοίκι του
ήταν πολύ βαρύ για την τσέπη
της.

— Άπαιρνε τότε τ'ό παιδί μαζί
της, για να μην τ' άφήση ποτέ
πιά.

— Θα ήταν, για την 'Ισαβέλλα
και τ'όν Κριστιάν, ένα νέο άδερ-
φάκι, που τ'ους έστελνε ό Θεός.
Θά τ' άνάρτερε και τ'ά τρία χω-
ρίς καμιά διαφορά, μοιράζοντας
τους δίκαια την άγάπη της.

— Στο μεταξύ, είχε πάρει μιά ά-
πόφαση.

— Είχε κάποια παιδική φίλη, που
ήξερε και τ'ά παραμικρότερα πε-
ριστοτικά της ζωής της. Είχε ά-
πόλυτη πίστι στην άφοσίωσή της.

— Ήταν χήρα κι' εκείνη και έμνε
στην όδο Μαζεντά, όπου είχε ένα
κατάστημα νεωτερισμών, με τί-
τλο «Η μικρή νοικοκυρά». Λεγό-
τανε Τερέζα Μπλανταίν.

— Θα την παρακαλούσε, λοιπόν,
να κρατήση μερικές μέρες τ'ό Ραϋ-
μόν, που εξακολουθούσε να κλαίει.

— Η κ. Μπλανταίν την ύποδέχτη-
κε με μιά κραυγή χαράς:

— Έσύ, καλή μου Πωλίν!...

— Ήταν μιά γυναίκα ως 32 χρο-
νών, παχουλή, μαυροφρεμένη, με
μιά έκφραση καλωσύνης και με-
λαγχολίας στο πρόσωπό της.

— Τ'ό μαγαζί της δεν είχε πελα-
τεία, αυτή την ώρα. Έτσι, μπο-
ρούσε ν' άφοσιωθεί όλότελα στη
φίλη της. Την έσφιξε στην άγκα-
λιά της. Η Πωλίν έκλαιγε με
λυγμούς. Ξέσπαζε ξαφνικά ό συγ-
κρατημένος πόνος της. Ξεχείλιζε
η πληγωμένη καρδιά της.

— Άν ήξερες τί καινούργιες
δυστυχίες με β'όηκα!... Βόγγη-
σε. Δεν άντεχω πιά...

— Καινούργιες δυστυχίες...
— Ναι!

— Η Τερέζα την πήγε σ'ε μιά δι-
πλανή καμαρούλα, την έβασε να
α'όηση και της είπε, φιλώντας
τ'ό αγοράκι:

— Μην κάνης να στενοχωριέ-
ται και τ'ό παιδάκι σου... Τί ό-
μορφο που είναι! Άν είχα κι'εγώ
ένα, πόσο θά τ' άγαπούσα!...

— Η Πωλίν χαμογέλασε θλιμ-
μένα.

— Κάνεις λάθος, άπάντησε.
Δεν είναι γιούς μου αυτό τ' ά-
γοράκι.

— Έξηγησού... Δεν καταλα-
βαίνω...

— Η Πωλίν διηγήθηκε σιγά-σιγά,
με ραγισμένη φωνή, ό,τι είχε
συμβ'ί στη ζωή της εδ'ό και μερι-
κές μέρες — τ'ά προμερά εκείνα

πράγματα, που την είχαν άναστα-
τώσει: Τ'ό μίσος τ'ό κόμητος, την
καταδίωξη τ'ό Ταβερνύ. Τέλος,
την προμερή ιστορία τ'ό Άνρι,
την άγανία του, τ'ό θάνατό ου
στο λαϊκό εκείνο ξενοδοχείο, την
ιερή παρακαταθήκη, που της είχε
έμπιστευθή ξεψυχώντας.

— Έξηγησε επίσης την έξυπνέ-
τησι, που ζητούσε απ' τη φίλη
της, την έλπιδα της πως θα δε-
χότανε ν' αναλάβη για μερικές
μέρες τ'ό Ραϋμόν, ώστε να δ'όθ'η
καιρός σ' αυτήν να ταχτοποιήση
τη θέσι του...

— Η Τερέζα δεν την άφησε να
τελειώση.

— Ό, δε φαντάζεσαι τί εύ-
χαρίστησι μου κάνεις! είπε. Σκέ-
ψου... Άχ'ω να περιποιείμ'ενα
παιδάκι, να τ'ό χαϊδεύω... μιά πα-
ρηγοριά σ'τη μοναξιά μου... Μά
είναι ένα όνειρο! Έγώ πρέπει να
σ' εύχαριστήσω, μ' όλη μου την
καρδιά!

— Έσκυψε πάνω απ' τ'ό αγοράκι,
που κρατούσε πάνω σ'ά γονάτα
της.

— Θα δ'ής, μικρούλη μου, πό-
σο θά σ' άγαπάω... του είπε. Θα
σου αγοράζω παιχνίδια, καραμέλ-
λες... Θέλεις να μείνης μαζί μου;

— Όχι. Θέλω να πάω στο
μπαμπά.

— Θα π'ας άργότερα. Είν' ά-
ρρωστος τώρα ό μπαμπάς σου...
Πρέπει νάσαι φρόνιμος... να μην
κλαίς πιά.

— Μά τ'ό παιδί έλεγε και ξανά-
λεγε επίμονα:

— Μπαμπά!... Μπαμπά!...

— Άγγελοΰδι μου! μουρμού-
ρισε η γοδίστρα.

— Και γύρισε άλλού τ'ό κεφάλι,
της, για να μη φανή ένα δάκρυ,
που κυλούσε στο μάγουλό της.

— Η Πωλίν σηκώθηκε. Είχαν πε-
ράσει πολλές ώρες από τότε, που
έφυγε απ' τ'ό σπίτι της.

— Τί κάνανε ό Κριστιάν κι' η 'Ι-
σαβέλλα;... Ποτέ δεν τάχε άφί-
σει τόση ώρα μόνα τους. Η καρ-
διά της σφιγγόταν από άνυπομό-
νησι.

— Άγκλαιγε τώρα ό γιούς της και
θα τη ζητούσε, Κι η 'Ισαβέλλα
θα είχε πεισμώνσει...

— Άνυπομονούσε, να τ'ά ξαναδ'ή,
να τ'ά σφίξη στην άγκαλιά της,
για να ξεχάση λιγάκι τ'ες προμε-
ρές δοκιμασίες, που περιούσε.

— Άγκάλιασε τη φίλη της διαχυ-
τικά, της ύποσχεθηκε να ξαναγυ-
ρίση τ'ό γρηγορώτερο και πήρε
ένα ταξί.

— Τραδημένη τώρα σ'ε μιά γω-
νιά τ'ό αυτοκινήτου, σκεπτότανε...

— Άύριο, θα περνούσε πρώτα απ'
της Τερέζας, για να δ'ή τ'ό μικρό
Ραϋμόν, που τ'όν άγαπούσε κιό-
λας σαν παιδί της. Έγστερα, θα
πήγαινε στο Ξενοδοχείο της Σι-
κελίας, για ν' άκολουθήση —
αυτή μοναχή — την κηδεία τ'ό
άμοιρου αδελφού της. Έπειτα θα
γύριζε σπίτι της, για ν' άφο-
σιώθ'η πιά όλότελα σ'ά μικρά
της.

— Οί φόβοι της για τ'όν κόμητα
ντέ Ρεβέλ είχαν διαλυθί.

— Κι' άν ακόμα ό Ταβερνύ έκα-
νε την άτιμία να πραγματοποιή-
ση την άπειλή του, δεν είχε πιά
λόγους να τ'όν φοβάται. Τώρα
που είχε λείψει ό Άνρι, άν την
αναγκαζανε, θα άποδεικνυε εύκο-
λα στ'όν κόμητα πως ό άντρας,
που είχε έπισκεφθ'ή κρυφά, ήταν
ό αδελφός της.

— Καλύτερα αυτό, χίλιες φορές
καλύτερα, παρ'ά να της πόρουν
την 'Ισαβέλλα και τ'όν Κριστιάν!

— Σιγά-σιγά, η νέα γυναίκα ήρέ-
μισε.

— Με την 'Ισαβέλλα, με τ'όν Κρι-
στιάν και με τ'ό Ραϋμόν κοντά
της, θα ήταν εύτυχημένη. Θα κ'όνι-
ζε τη ζωή της, θα νοίκιαζε
ένα μικρό και φτηνό διαμέρισμα.

ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ... 999 ΕΙΔΩΝ

— Η νέα αυτή συσκευή, που ό Γερμανός κατασκευαστής της θάφτισε
«Νεοματίκα», άποτελεί άναμφισβήτητη την τελευταία λέξη στ'όν τομέα
των αυτόματων συσκευών διαφόρων ειδών. Η «Νεοματίκα»
μπορεί να μοιράσει αυτόματα, όχι ένα, δυό ή τρία διαφορετικά είδη,
άλλά 999, τ'ά όποια αναφέρονται σ' ένα ειδικό κατάλογο πλάι σ'την
αντίστοιχη τιμή, που κυμαίνεται από τ'ό 1 μέχρι τ'ό 999. Άπαραίτητως
ηθλαστή τ'ά 999 είδη έχουν ισάριθμες διαφορετικές τιμές. Ο άγορα-
στής λοιπόν, καταβάλλει τ'ό ποσό που αντίστοιχεί σ'ό είδος, που
του χρειάζεται. Πιέζει τ'ό κουμπί και η αυτόματη συσκευή τ'ό... σερ-
βίρει άμέσως τ'ό άντικείμενο, που άγόρασε. Βέβαια η εγκατάστασις
στοιχίζει άκριβά, 200.000 δραχμές περίπου, ίσοιναμει όμως με ένα
ολόκληρο κατάστημα και δεν χρειάζεται παρ'ά ένα μηχανικό, για να
επιβλέπη την κανονική λειτουργία της.

— Η Τερέζα θα τη βοηθούσε να
β'όη δουλειά...

— Τ'ό ταξί είχε σταματήσει. Η
Πωλίν πλήρωσε τ'ό σωφέρ και
μπήκε στο σπίτι.

— Είχε άρχισει να βραδυάζη κι'
η σκάλα ήταν μισοσκοτεινή. Η
νέα γυναίκα σταμάτησε στο τέ-
ταρτο πάτωμα κι' άφουγκράστη-
κε για λίγο.

— Συνήθως, άκούγε απ' τ'ό κεφα-
λόσκαλο τ'ες φωνές τ'ό Κριστιάν
και της 'Ισαβέλλας, που παίζα-
νε. Τί φρόνιμα που καθόνταν σ'ε-
μερο!

— Μιά έξ'ηγησι πέρασε απ' τ'ό
μυαλό της: Τ'ά παιδιά θα παί-
ζανε στο σαλόνι κι' ό θορύβος
δεν άκουγότανε γιατί ήταν άνοι-
χτό τ'ό παράθυρο.

— Έβγαλε τ'ό κλειδί στην κλειδα-
ριά κι' άνοισε την πόρτα. Τ'ό δια-
μέρισμα ήταν σκοτεινό.

— Επ'ως δεν άναψε ακόμα φ'ας η
«Άννι», σκέφθηκε η Πωλίν.

— Μιά παραξενή άγανία της έ-
σφιγγε την καρδιά.

— Άνοιξε την πόρτα της τραπε-
ζαρίας. Τ'ό δωμάτιο ήταν άδειο-
νό. Παντού επικρατούσε η ίδια
νεκρική άωπη.

— 'Ισαβέλλα!... Κριστιάν!...
φώναξε η νέα γυναίκα.

— Κ'εμ'ια άπάντησι... Πέρασε
στην κάμαρα τ'όν παιδιών, σ'τη
δική της, στο σαλόνι. Δέ β'όηκε
κανένα.

— Ένας τρελλός τρόμος την κυ-
ρίεψε. Θέλησε να ξαναφανεί τ'ά
παιδιά της, μά δε β'όηκε κανείς
ήχος απ' τ'ό λαϊμό της.

— Κατ'όζοντας γύρω της, είδε,
πάνω σ'ε ένα τραπέζι, ένα φύλλο
από σημειωματάριο. Άπλωσε τ'ό
χέρι της, τ'ό πήρε. Μόλις όμως
αναγνώρισε τ'ό γραφικό χαρακτή-
ρα, γούρλωσε τ'ά μάτια της, πή-
ρε μιά έκφρασι τρέλλας...

— Τ'ό σημείωμα εκείνο ήταν σύν-
τομο, λυγόλογο:

— «Είσαστε άνάξια μητέρα, όπως

τ'ό υπέθετα. Σ'ας παίρνω τ'ά παι-
διά. Είναι πιά νεκρά για σ'ας.
Σ'ας άπαγορεύω σ'ό εξής να ζη-
τήσετε να τ'ά ξαναδ'ήτε.

— «Κόμης ντέ Ρεβέλ».

— Άφησε να πέση απ' τ'ά χέρια
της τ'ό χαρτί. Φαινότανε σ'ά να
μην είχε καταλάβει ακόμα αυτό
τ'ό διαβάσμα...

— Ξαφνικά όμως, έμπηξε μιά φω-
νή σ'απαρηκτική. Τ'ά χέρια της χτύ-
πησαν τ'όν αέρα και σωριστήκε
χαμό, σαν άνυχος όγκος...

— Αφ'ό χωρίς απ' τ'όν Ταβερ-
νύ, ό κόμης ντέ Ρεβέλ είχε σκε-
φθ'ή άρματα.

— Είχε γυρίσει στο σπίτι του,
είχε ζητήσει να δ'ή τη γυναίκα του
κι' είχε κουδενιώσει πολλή ώρα
μαζί της. Έγστερα είχε διατάξει
να έτοιμάσουν τ'ό αυτοκίνητό του.

— Ήταν άνθρωπος ενεργητικός,
δεν άνεβαίλε ποτέ ό,τι άποφάσι-
ζε. Και τώρα, λοιπόν, είχε κατα-
στράψει ένα σχέδιο.

— Οί άπρόσπετες άποκαλύψεις τ'ό
Ταβερνύ τ'ό προσέφεραν τ'ό όπλο,
που αναζήτούσε για να χτυπήση
την Πωλίν.

— Γιατί να μη χρησιμοποιήση εύ-
θ'ος άμέσως τ'ό όπλο αυτό;

— Βέβαια, δεν ήταν συμπληρωμέ-
νες όι πληροφορίες τ'ό βαρώνου,
πάντας όμως ήταν συντριπτικές
έναντιον της άνάξιας μητέρας, που
έκατέλειπε τ'ά παιδιά της και τ'ό
σπίτι της, για να τρέξη σ'ε ένο-
χους έρωτες.

— Είχε αναδ'ήσει, άλλωστε, στο
Μπατίστα, τ'ό διακριτικό και πι-
στοτό καμαριέριου, να μαζέψη πε-
ρισσότερα στοιχεία. Σ'ε λίγο, θα
ήξερε τ'ό όνομα τ'ό ξενοδοχείου...

— Ίσως δε και τ'ό άνθρωπο, που
είχε συναντήσει εκεί η χήρα.

— Για την ώρα, δεν τ'ό χρειά-
ζονταν αυτές όι λεπτομέρειες, που
θα ήταν σπουδαίες μόνο για τ'ό
δικαστήριο. Τ'ό έπειγον ήταν να
μην άφισή πιά τ'ά έγγ'ονά του
μέσα σ'ε μιά τέτοια βρώμικη ά-
τμόσφαιρα!

— Όταν έφτασε με τ'ό αυτοκίνη-
τό του στο σπίτι της όδο Ρενε-
κέν, η θυρωρ'ες βρισκόταν στην
πόρτα. Κτύπαξε με περιέργεια τ'ό
γέρο κύριο κι' άπάντησε με σε-
βασμό σ'τες έρωτήσεις του.

— Η κ. ντέ Ρεβέλ έχει β'όη,
εδ'ό και δυό ώρες, του είπε.

— Μ'ε τ'ά παιδιά;

— Όχι, κύριε. Μόνη της. Τ'ά
παιδιά έχουνε πάει στο πάρκο
Μονσώ, με την ύπηρετριά, όπως
κάθε πρωί.

17ον

— 'Από μέσα! διέκοψε η Νορί, πλησιάζοντας στο κρεβάτι. Σας παρακαλώ, αφήστε με εδώ, μαζί του. Μου έσωσε τη ζωή. Ίσως μπορέσω κι' εγώ να σώσω τη δική του.

— Καλά, κυρία, μείνετε. Δε θα φύγω κι' εγώ.

— 'Ο Φάουστο κι' η Κλαούντια θέλησαν κάτι να πουνε στη Νορί. Μά' εκείνη τους έριξε μια πέτοια ικετευτική ματιά, ώστε σωπάσανε, την άφισσε μόνι με το γιστρο κι' αποπροβλήθηκαν με τους άλλους στο διπλανό δωμάτιο.

— 'Η Νορί έσκυψε και κύτταξε πόν πληγωμένο. Όταν είδε τη βασανισμένη εκείνη μορφή, που φανέρωνε την αληθινή μεταμέλειά του, γέμισαν δάκρυα τα μάτια της και στάσανε πάνω στο μέτωπο του καλόγερου. Σά να τον είχαν ζωογονήσει τα δάκρυα αυτά, ο Ρομπέρτο άνοιξε τα μισοσυστοιμένα μάτια του.

— Πατέρα μου... μουρμούρισε άσπανά η Νορί.

— 'Ο γιστρος δεν παραξευήθηκε μ' αυτή τη λέξη, γιατί πίστεψε πως ήταν μια εκδήλωση σεβασμού προς τον καλόγερο.

Σάστισε όμως, βλέποντας τα μάτια του πληγωμένου να λάμπουν ξαφνικά, ενώ τα χείλη του φελλίζανε τ' όνομα της Νορί. Τού φώτισε σά θαύμα.

— Σας αναγνωρίζει, είπε στη νέα γυναίκα.

— Ναί... και πιστεύω πως θα μπορέσει τώρα να μάς πη πια τον χτύπησε. Θέλετε να φωνάξετε τον άνακριτή;

Μόλις απομακρύνθηκε ο γιστρος, η Νορί άκούμπησε τα χείλη της στο μέτωπο του Ρομπέρτο. Τον φίλησε προφάρα και του ψιθύρισε στ' αυτή:

— Σε συγχωρώ, πατέρα μου, και θα παρακαλέσω το Θεό να σ' άφισε κοντά μου. Είμαι βέβαιη πως η μητέρα μου θα μου χαμογελά άπ' τον ουρανό.

Σε κάθε λέξη της, το πρόσωπο του καλόγερου μεταμορφωνότανε, παίρνοντας μια υπερκόσμια έκφραση. Ένωσε τα χέρια του και μουρμούρισε:

— Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου! Πεθαίνω εύτυχισμένος... 'Ο Θεός είναι μεγάλος, κήρη μου... Ρίτα, συγχωρέσε με.

— 'Ο γιστρος ξαναγύρισε, με τον άνακριτή και το Μάνλιο. Είδανε με κατάπληξη τον άνθρωπο εκείνο, που φαινότανε κιόλας νεκρός, ν' άνασχηκνέται πάνω στα μαξιλάρια. Και τον άκουσαν να λέη, με καθαρή φωνή:

— Δε θέλω να τιμωρηθώ αυτή που με χτύπησε. Δεν ήξερε τί έκανε, ή δυστυχισμένη. Τη συγχωρώ μ' όλη μου την καρδιά, όπως έλπιζω να με συγχωρέσει και μένα ο Θεός... για τ' άμαρτήματά μου...

— Έγειρε πίσω, ένωσε τα χέρια του στο στήθος του και, με το χαμόγελο στα χείλη, κυτάχοντας τρυφερά τη Νορί, άφησε την τελευταία του πνοή!

*

— 'Η Μιλανέζα κλείστηκε στο φρενοκομείο. Και δεν έμαθε κανείς ποτέ τη θλιβερή ιστορία, που είχε τελειώσει με το έγκλημά της εκείνο.

— 'Ο Μάνλιο κι' ο Φάουστο καταβέβανε πως ή φόνισσα ήταν κάποια Πασκουίνα Καντάρα, που τους την είχε συστήσει για ύπηρετρια, ο πάτερ-Λουδοβίκος. Πρόθεσαν πως δεν είχαν κανένα πα-

ράπινο έναντιόν της και πως, μία μέρα, είχε χαθεί ξαφνικά άπ' το σπίτι τους. Δε μπορούσαν να εξηγήσουν — είπαν — που είχε πάει και γιατί είχε χάσει τ' λογικά της.

— Έπειτα από μερικές κρίσεις μονίας, ή 'Ορτένσια ήρέμισε. Άλλά δεν ξαναβρήκε ποτέ τ' λογικά της. Ήταν καταδικασμένη να περάσει όλη την υπόλοιπη ζωή της στο φρενοκομείο.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Πέρασαν τέσσερα χρόνια άπ' το θάνατο του πάτερ-Λουδοβίκου.

Κάποιο φθινοπωρινό άπόγεμα, ένας νέος περνούσε με τ' αυτοκίνητό του άπό ένα άπόκεντρο δρόμο του Τουρίνου, όταν πρόσσε κάποιον διαβάτη: έναν άντρα ως 40 χρονών, που συνδεδε με νέα γυναίκα, συμπληθητική, ντυμένη άπλά και κομψά.

«ΧΩΡΙΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ»

Γράφτηκε στον καθημερινό τύπο ότι ύστερα άπό διακοπή ξανάρχισε το γύρισμα του φιλμ «Χωρίς ταυτότητα», που ο Γιάβης Δαλιανίδης σκηνοθετεί άσας ενός σεναρίου του Γιάννη Μαρή. Το φιλμ αυτό είναι καθ' όλα έτοιμο άπό καιρό. Ξαναγυρίστηκε μόνο μία σκηνή, που δεν ικανοποιούσε απόλυτως τον κ. Φιλ. Φίνο, που είναι ο πιο άσπληρος κριτής των φιλμ, που παράγει ή φίρμα του. Στη φωτογραφία μας οι δύο βασικοί πρωταγωνιστές του έργου, Άλέκος Αλεξανδράκης και Ζωή Λάσκαρη. 'Η Μαίρη Χρονοπούλου υποδύεται το τρίτο βασικό πρόσωπο του φιλμ.

Σταμάτησε άμέσως, κατέβηκε άπό τ' αυτοκίνητο, τον πλησίασε και του είπε με έκπληξη:

— Έσείς, κύριε Βάσι!...

— 'Ο Εγγένιος — γιατί αυτός ήταν — κατακοκκίνισε πρώτα κι' ύστερα χλωμίισε.

— Κύριε Φάουστο, μουρμούρισε.

— Τον γνωρίζεις τον κύριο; τον ρώτησε ή ντάμα του.

— Ναί, Άμαλία. Με εύεργέτησε όλοτε.

— 'Ω, μὴν τὸ λέτε αυτό! διαμαρτυρήθηκε ο Φάουστο.

— Μά είναι ή αλήθεια. Σε σάς και στην κυρία σας τὸ όφείλω, άν ξανάγινε τίμιος άνθρωπος!

— Επιτρέψετε μου, κύριε Άλμπανο, να σάς συστήσω τη γυναίκα μου. Παντρεθήκαμε πέρυσι. Είναι μοναχοκόρη ενός εργοστασιάρχη. 'Ο πατέρας της με είχε πάρει για λογιστή, όταν γύρισα άπ' τη Νεάπολι στο Τουρίνο, και κέρδισα την έμπιστοσύνη του...

— ...και την καρδιά της κόρης του, συμπλήρωσε ο Φάουστο. Είμαι εύτυχισμένος για την καλή σας τύχη, άγαπητέ μου κύριε Εγγένιε. Άν είσατε ελεύθεροι τώρα, ή κυρία και σεις, θα σάς πάρω μαζί μου, στο σπίτι μου.

— Έγκρασταθήκατε πάλι στο Τουρίνο; ρώτησε ο Εγγένιος.

— Όχι. 'Ηθαμε εδώ για λίγο, για να κανονίσω την κληρονομιά κάποιας θείας μου. Μένω με στην έξοχική βίλλα της...Θάβηθε λοιπόν; Μή μου πείτε όχι!

— Άνέδικαν κι' οι τρείς στ' αυτοκίνητο.

— Στη διαδρομή, ο Φάουστο ρώτησε τον Εγγένιο:

— 'Ησαστε άκόμα στη Νεάπολι, όταν δολοφονήθηκε ο πάτερ-Λουδοβίκος;

— Όχι, άπάντησε εκείνος θλιμμένα. Τὸ διάβασα στις έφημερίδες κι' έμαθα ποιά τὸν σκότωσε. Μά δεν έρω τί άπόγινε ή φόνισσα.

— Βρίσκεται στο φρενοκομείο, άπ' όπου δεν πρόκειται να βνη ποτέ.

— 'Η Άμαλία κύτταξε τον άντρα της.

— Την ήξερες, αυτή τη γυναίκα; τον ρώτησε.

— Ναί, για κακή μου τύχη. Θέλησε μάλιστα κάποτε να με σκοτώσει και μένα...

— Έσένα; Μά για ποιά λόγο; ο Φάουστο αντάλλαξε μία γρήγορη ματιά με τον Εγγένιο κι' άπάντησε, αντί γι' αυτόν:

— Γιατί ήταν τρελή! Έπιχειρούσε να σκοτώσει όποιον δεν της άρεσε.

— Πού την είχες γνωρίσει; ρώτησε πάλι ή Άμαλία τον άντρα της, μ' άνησυχία.

— Στο σπίτι μου, είπε ο Φάουστο. Την είχαμε στην ύπηρεσία μας. Τη νομίζαμε τίμια, άλλ' ο άντρας σας κι' ο πάτερ-Λουδοβίκος μάς προειδοποίησαν να μη την έμπιστευώμαστε. Τη δώξαμε τότε, κι' αυτή άρκίστηκε να εκδικηθί εκείνους, που την είχαν άποκαλύψει. Μία μέρα, πρελλάθηκε τελείως και μαχαίρωσε τὸ δυστυχισμένο πάτερ-Λουδοβίκο.

— Θα με σκότωσε δε και μένα, αν δεν έφευγα άπ' τη Νεάπολι, συμπλήρωσε ο Εγγένιος.

— Είναι νέα, όμορφη;

— Ά, μὴν άνησυχήτε, κυρία! άπάντησε γελάοντας ο Εγγένιος. Είναι φοβερά άσχημη, βλογιοκομένη και όχι πια νέα...

Τὸ πρόσωπο της Άμαλίας ήρέμισε.

— 'Ο Φάουστο διηγήθηκε ύστερα στον Εγγένιο, ότι ή Νορί τὸν είχε χαρίσει ένα όμορφο κοριτσάκι, που τὸ λάτρευαν όλοι, και προπάντων ο Γκουέλφο κι' ή Τσετσίνια.

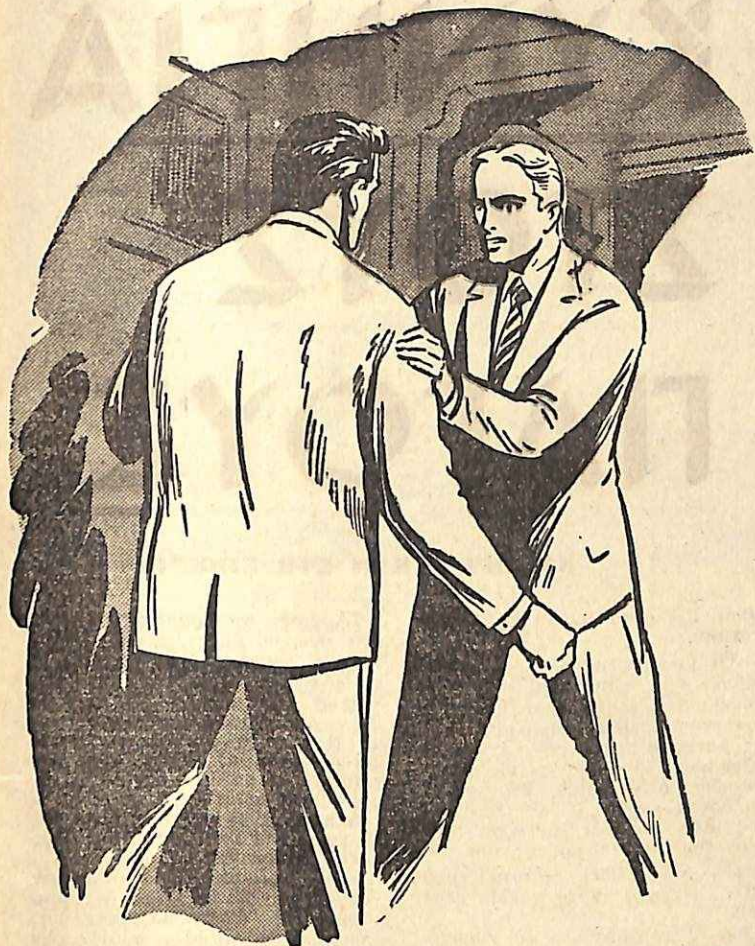
— 'Ο Εγγένιος δεν ένοιωσε πια την παραμικρή ζήλεια. Χαιρότανε μάλιστα για την εύτυχία, που έλαμπε στα μάτια του Φάουστο. Τα περασμένα δεν ύπήρχαν πια...

Τ' αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στην καγκελόπορτα της βίλλας. Ένας κπιπουρός έτρεξε ν' άνοίξει.

Στη μεγάλη αλλεία του κήπου φάνηκε, σαν όπτασία, ή Νορί. Κρατούσε στην άγκαλιά της την κορούλα της.

— 'Ο Εγγένιος την κύτταξε, έκστατικός, άλλά χωρίς καμμία ενοχή σκέψη. Τὸ φαινόταν τριγυρισμένη άπό ένα φωτιστέφανο, σαν άγία. Θάθελε να γονατίσει μπροστά της και να της ζητήσει τη συγγνώμη και την ευλογία της.

ΤΕΛΟΣ

— Τι θέλετε εδώ πέρα; τον ρώτησε.

ΜΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΗ συγκέντρωση

ΤΗΝ εποχή που διαδραματίστηκε ή παρακάτω Ιστορία, ο Δόν Μιγκουέλ 'Ερλάνδο, ό σμερινός διευθυντής της Αστυνομίας του Μπουένος Άϊρες, δεν ήταν παρά ένας άπλός υπαξιωματικός.

— 'Ο δόν Μιγκουέλ, είχε ύπηρετήσει ως έδελοντής στον τελευταίο πόλεμο και είχε τραυματίστ ή δύο φορές στις μάχες της Γαλλίας. Όταν γύρισε στην πατρίδα του, άφου ξεκουράστηκε ένα δλόκληρο χρόνο στο μεγάλο και πλούσιο αγρόκτημα του πατέρα του, σκέφτηκε να κάνει κι' αυτός καμμία δουλειά.

— Έλα, όμως, που στις άρες άναπαύσεως του διάβασε πολλά άστυνομικά μυθιστορήματα. Αυτά, λοιπόν, τὸν έρέθισαν τη φαντασία και μία μέρα φώναξε τὸ διαχειριστή του χτήματος και τὸν είπε πως φεύγει για μία καινούργια περιπέτεια κι' ότι αυτός θ' αναλάμβανε και πάλι τη γενική διαχείριση.

— Έφυγε, λοιπόν, ο δόν Μιγκουέλ 'Ερλάνδο και πήγε στο Μπουένος Άϊρες, μ' ένα πορτοφόλι, παραφουσκωμένο, καθάλλα σ' ένα ύπεροχο άλογο, τὸ καλλίτερο άπό τα τριάντα, που διατηρούσε στους σταύλους του. Τ' άρες πολύ ή ίππασία και δέ μεταχειριζόταν σχεδόν ποτέ αυτοκίνητο.

Δε δυσκολεύτηκε να βρη ένα άραίο σπίτι σ'α περιχώρα της πόλεως, μέσα σ' ένα μεγάλο κήπο με σταύλο.

Δύο ύπηρετες, που τὸς κάλεσε τηλεγραφικώς, έφτασαν στην άλλη μέρα μαζί με μία πλούσια γκαρνταρόμπα και μερικά έπιπλα τὸ γούστου του.

— Άφου έγκαταστάθηκε μ' όλες του τίς άνέσεις, κατέβηκε στην άγορά για να χαζέψη κι' έκεί άκριδώς τὸν έτεχε τὸ πρώτο περιστατικό, που έκρινε τη σταδιοδρομία του.

Κυτάχοντας σε μία βιτρίνα χρυσοχείου, πρόσσε ξαφνικά μία άνάμαλη καταστάση μέσα στο μαγαζί και δεν άργησε να καταλάβη ότι τη

στιγμή εκείνη γινόταν μία ληστεία. Κάποιος, μ' ένα πλατύφυρο καπέλο κι' ένα πιστόλι στο άριστερό χέρι, χούφτιαζε με τὸ δεξί κι' έχωμε στην τσέπη του τὸ περιεχόμενο μιας έσωτερικής βιτρίνας με χρυσά φικά, ενώ δυο άντρες στο βάθος τὸ μαγαζιού κύτταζαν με τρόμο τὸ πιστόλι του.

— 'Ο δόν Μιγκουέλ παραμέρισε και περίμενε. Κι' άκριδώς τη στιγμή που ο ληστής πήγαγε να βνη άπό τὸ χρυσοχείο, τὸν έδωσε μία τέτοια δυνατή γροθιά στο στομάχι, που τὸν παρέλυσε δλόκληρο και τὸν έριξε χάμω.

Φώναξε κατόπιν ένα ταξί, έχωσε τὸν άναίσθητο γκάνγκστερ μέσα σ' αυτό και ρὸν πήγε κατ' εύθειαν στη διευθυνσι της άστυνομίας.

— Έκεί ο διευθυντής τον συνεχάρη, που διατηρούσε στους σταύλους του. Τ' άρες πολύ ή ίππασία και δέ μεταχειριζόταν σχεδόν ποτέ αυτοκίνητο.

Τὸ έπεισόδιο άφτηκε στην έφημερίδα, και ο κόσμος έμαθε ότι ο ήρωας τὸν πόλεμο, ο δόν Μιγκουέλ 'Ερλάνδο, έγινε άστυνομικός.

— Έτσι, τὰ σπίτια της καλής κοινωνίας έστελναν άμέσως προσκλήσεις στον δόν Μιγκουέλ για τίς κοσμικές συγκεντρώσεις τους.

— Όλοι ήβελαν να τὸν γνωρίσουν άπο κοντά.

— Ένα δρόμο, έξη μήνες άπό την άνάληψή της ύπηρεσίας του στην άστυνομία, καθάλλισε τὸ άλόγο του και τράβηξε, για τὸν έπαυλο ή της σενορίνας Άλμπαρνέ, που ζούσε με την όμορφη κόρη της, Ρεγγίνα, στο Ρίο Βέρντε, πέντε χιλιόμετρα έξω άπό την πόλη.

— Ένα δρόμο, έξη μήνες άπό την άνάληψή της ύπηρεσίας του στην άστυνομία, καθάλλισε τὸ άλόγο του και τράβηξε, για τὸν έπαυλο ή της σενορίνας Άλμπαρνέ, που ζούσε με την όμορφη κόρη της, Ρεγγίνα, στο Ρίο Βέρντε, πέντε χιλιόμετρα έξω άπό την πόλη.

— Ένα δρόμο, έξη μήνες άπό την άνάληψή της ύπηρεσίας του στην άστυνομία, καθάλλισε τὸ άλόγο του και τράβηξε, για τὸν έπαυλο ή της σενορίνας Άλμπαρνέ, που ζούσε με την όμορφη κόρη της, Ρεγγίνα, στο Ρίο Βέρντε, πέντε χιλιόμετρα έξω άπό την πόλη.

— Ένα δρόμο, έξη μήνες άπό την άνάληψή της ύπηρεσίας του στην άστυνομία, καθάλλισε τὸ άλόγο του και τράβηξε, για τὸν έπαυλο ή της σενορίνας Άλμπαρνέ, που ζούσε με την όμορφη κόρη της, Ρεγγίνα, στο Ρίο Βέρντε, πέντε χιλιόμετρα έξω άπό την πόλη.

— Ένα δρόμο, έξη μήνες άπό την άνάληψή της ύπηρεσίας του στην άστυνομία, καθάλλισε τὸ άλόγο του και τράβηξε, για τὸν έπαυλο ή της σενορίνας Άλμπαρνέ, που ζούσε με την όμορφη κόρη της, Ρεγγίνα, στο Ρίο Βέρντε, πέντε χιλιόμετρα έξω άπό την πόλη.

— Ένα δρόμο, έξη μήνες άπό την άνάληψή της ύπηρεσίας του στην άστυνομία, καθάλλισε τὸ άλόγο του και τράβηξε, για τὸν έπαυλο ή της σενορίνας Άλμπαρνέ, που ζούσε με την όμορφη κόρη της, Ρεγγίνα, στο Ρίο Βέρντε, πέντε χιλιόμετρα έξω άπό την πόλη.

— Ένα δρόμο, έξη μήνες άπό την άνάληψή της ύπηρεσίας του στην άστυνομία, καθάλλισε τὸ άλόγο του και τράβηξε, για τὸν έπαυλο ή της σενορίνας Άλμπαρνέ, που ζούσε με την όμορφη κόρη της, Ρεγγίνα, στο Ρίο Βέρντε, πέντε χιλιόμετρα έξω άπό την πόλη.

— Ένα δρόμο, έξη μήνες άπό την άνάληψή της ύπηρεσίας του στην άστυνομία, καθάλλισε τὸ άλόγο του και τράβηξε, για τὸν έπαυλο ή της σενορίνας Άλμπαρνέ, που ζούσε με την όμορφη κόρη της, Ρεγγίνα, στο Ρίο Βέρντε, πέντε χιλιόμετρα έξω άπό την πόλη.

— Ένα δρόμο, έξη μήνες άπό την άνάληψή της ύπηρεσίας του στην άστυνομία, καθάλλισε τὸ άλόγο του και τράβηξε, για τὸν έπαυλο ή της σενορίνας Άλμπαρνέ, που ζούσε με την όμορφη κόρη της, Ρεγγίνα, στο Ρίο Βέρντε, πέντε χιλιόμετρα έξω άπό την πόλη.

— Ένα δρόμο, έξη μήνες άπό την άνάληψή της ύπηρεσίας του στην άστυνομία, καθάλλισε τὸ άλόγο του και τράβηξε, για τὸν έπαυλο ή της σενορίνας Άλμπαρνέ, που ζούσε με την όμορφη κόρη της, Ρεγγίνα, στο Ρίο Βέρντε, πέντε χιλιόμετρα έξω άπό την πόλη.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

νάζη πὸς ήταν άδωος. Έλεγε πὸς τὰ μεσάνυχτα δέ βρίσκονταν στην έπαυλή, δεν άνοιούσε όμως άποδείξη τὸ αλλοθί του.

— Ποιὸς ήταν τότε ο δολοφόνος; Τὸ μυστηριώδες πνεύμα σ' εκείνη την πνευματιστική συνεδρίαση είχε άποκαλύψει όχι μόνο την άκριδὴ ώρα τὸν έγκλήματος, άλλά και τὰ χαρακτηριστικά τὸν δράστου.

— Έτσι ο νεαρός Περές θα καταδικάζονταν σε θάνατο, αν ο δόν Μιγκουέλ δεν άρχιζε ν' άμφισβάλνη... για τίς πνευματιστικές άποκαλύψεις.

— Έκανε, λοιπόν, μία λεπτομερὴ έρευνα στη ζωή τὸν άνεψιού κι' άνακάλυψε ότι πραγματικά τὰ μεσάνυχτα, ο Άλφόνσο βρίσκονταν μακριά άπο την έπαυλή τὸν θείου του.

— Ένα άμαξιάς, που περίμενε έξω άπό τὸ έστιατόριο τὸν Μπελάσκο, στο Σάν Χοσέ, είχε δὴ τὸ νεαρό Περές να μπαίνει κρυφά στις έντεκα στο σπίτι τὸν έμπορου Κονταίτα, που είχε μείνει εκείνο τὸ βράδυ στο Μπουένος Άϊρες, άφίονητος. Έτσι μόνη στο σπίτι την πενταμόρφη κόρη του Κονταίτα. 'Ο άμαξιάς ξαναείδε τὸν Άλφόνσο να βγαίνει άπό εκεί κατὰ τίς δώδεκα και μισή και κατάλαβε πὸς ο νεαρός Περές είχε ραντεβού με την Κονταίτα.

— 'Ο Περές λοιπόν, είχε ένα αλλόνητο άλλοθί, μά δεν ήθελε να τὸ εκμεταλλευθί, για να μην έκθέσει την υπόληψή της άγαπημένης του.

— 'Ο δόν Μιγκουέλ κατάρωσε γρήγορα να σκίσει τὸ πέπλο τὸν μυστηρίου, που σκέπαζε τὸ έγκλημα αυτό. Κι' έμαθε ότι ή όμορφη Κονταίτα ήταν άλλοτε φίλη της Ρεγγίνας, της κόρης της Άλμπαρνέ. Μόλις η Ρεγγίνα έμαθε πὸς ο Άλφόνσο είχε έρωτευθί την Κονταίτα, δέοικε κάθε σχέδιό μ' αυτή και άρχισε να τρέφει τόσο έκείνη, όσο και ή μητέρα της άσπνοδο μίσος για τὸς δυὸ έρωτευμένους.

— 'Ο δόν Μιγκουέλ δεν ήθελε να μάθω περισσότερα. Έπισκέφθηκε άμέσως τὴ σενορία Άλμπαρνέ, υπέδαλε σε άσπληρή άνάκρισι όλους τὸς ύπηρετες της και άνακάλυψε ότι ο σφωφρ της Άνχέλο είχε λείψει άπό τὴν έπαυλή άπό τίς 11 ως τίς 1.

— 'Ο Άνχέλο συνέλαβη άμέσως κι' άναγκάστηκε να όμολογήσει ότι αὐτὸς είχε δολοφονήσει τὸ σενιόρ Περές, σύμφωνα με τίς υποδείξεις της σενορίνας Άλμπαρνέ, που με τίς ψευτικές πνευματιστικές άποκαλύψεις, ήθελε να ένοχοποιήσει τὸ νεαρό Άλφόνσο, που είχε άρνηθί τὸν έρωτα της κόρης της.

— 'Η δίκη πὸν έγινε άργότερα άναστατώσε τὸ Μπουένος Άϊρες.

— Όσο για τὸ δόν Μιγκουέλ, έγινε δημοφιλέστατος και δεν άργησε ν' άναλάβει, όπως τὸν είδε, τη διευθυνσι της άστυνομίας τὸν Μπουένος Άϊρες.

MIKY ΣΩΓΙΕΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΣΒΟΛΗ

— Άλλοτε στη Γαλλία, όταν ήβελαν να κάνουν σε κάποιον μία θανάσιμη προσβολή, έκοβαν τὸ τραπέζι άπο τὸ μέρος όπου καθότανε κι' έτρωγε, στο τραπέζι.

— Μία τέτοια προσβολή έγινε τὴν ήμέρα τὸν Φάουτ, εἰς βάρος τὸν πρίγκιπος Γουλιέλμου Ένώ, έπί Λουδοβίκου Ιδού. 'Ο βασιλιάς Λουδοβίκος είχε καλέσει άφήμερα τὸν Φάουτ σε γεύμα πολλούς ευγενείς, μετ' αὐτὸν όποιον βρίσκονταν κι' ά Ένώ.

— Έσφαην, ενώ γευμάτιζαν, καταρουσιάστηκε στην αίσθησα, κατά διαταγή τὸν βασιλιά, βέβαια, ένας βασιλικὸς κήρυκας. Πλησίασε στο τραπέζι, έκοψε τὸ τραπέζιόνητο στο μέρος άκριδώς που καθόταν ο Ένώ, λέγοντας:

— Ένας πρίγκιπας, που ήταν ως τώρα κούραμπιέρας, δεν είναι άξιος να καθέται στο τραπέζι και να τρώη μαζί με τὸ βασιλιά!...

— 'Ο Ένώ διαμαρτυρήθηκε, μά σε λίγο άναγκάστηκε να σηκωθεί και να φύγη άπό τὸν γεύμα.

— Όσο για τὸν Φάουτ, που ήταν ως τότε κούραμπιέρας, δεν είναι άξιος να καθέται στο τραπέζι και να τρώη μαζί με τὸ βασιλιά!...

— 'Ο Ένώ διαμαρτυρήθηκε, μά σε λίγο άναγκάστηκε να σηκωθεί και να φύγη άπό τὸν γεύμα.

— Όσο για τὸν Φάουτ, που ήταν ως τότε κούραμπιέρας, δεν είναι άξιος να καθέται στο τραπέζι και να τρώη μαζί με τὸ βασιλιά!...

— 'Ο Ένώ διαμαρτυρήθηκε, μά σε λίγο άναγκάστηκε να σηκωθεί και να φύγη άπό τὸν γεύμα.

— Όσο για τὸν Φάουτ, που ήταν ως τότε κούραμπιέρας, δεν είναι άξιος να καθέται στο τραπέζι και να τρώη μαζί με τὸ βασιλιά!...

— 'Ο Ένώ διαμαρτυρήθηκε, μά σε λίγο άναγκάστηκε να σηκωθεί και να φύγη άπό τὸν γεύμα.

— Όσο για τὸν Φάουτ, που ήταν ως τότε κούραμπιέρας, δεν είναι άξιος να καθέται στο τραπέζι και να τρώη μαζί με τὸ βασιλιά!...

— 'Ο Ένώ διαμαρτυρήθηκε, μά σε λίγο άναγκάστηκε να σηκωθεί και να φύγη άπό τὸν γεύμα.

— Όσο για τὸν Φάουτ, που ήταν ως τότε κούραμπιέρας, δεν είναι άξιος να καθέται στο τραπέζι και να τρώη μαζί με τὸ βασιλιά!...

— 'Ο Ένώ διαμαρτυρήθηκε, μά σε λίγο άναγκάστηκε να σηκωθεί και να φύγη άπό τὸν γεύμα.

— Όσο για τὸν Φάουτ, που ήταν ως τότε κούραμπιέρας, δεν είναι άξιος να καθέται στο τραπέζι και να τρώη μαζί με τὸ βασιλιά!...

— 'Ο Ένώ διαμαρτυρήθηκε, μά σε λίγο άναγκάστηκε να σηκωθεί και να φύγη άπό τὸν γεύμα.

— Όσο για τὸν Φάουτ, που ήταν ως τότε κούραμπιέρας, δεν είναι άξιος να καθέται στο τραπέζι και να τρώη μαζί με τὸ βασιλιά!...

— 'Ο Ένώ διαμαρτυρήθηκε, μά σε λίγο άναγκάστηκε να σηκωθεί και να φύγη άπό τὸν γεύμα.

— Όσο για τὸν Φάουτ, που ήταν ως τότε κούραμπιέρας, δεν είναι άξιος να καθέται στο τραπέζι και να τρώη μαζί με τὸ βασιλιά!...

— 'Ο Ένώ διαμαρτυρήθηκε, μά σε λίγο άναγκάστηκε να σηκωθεί και να φύγη άπό τὸν γεύμα.

— Όσο για τὸν Φάουτ, που ήταν ως τότε κούραμπιέρας, δεν είναι άξιος να καθέται στο τραπέζι και να τρώη μαζί με τὸ βασιλιά!...

— 'Ο Ένώ διαμαρτυρήθηκε, μά σε λίγο άναγκάστηκε να σηκωθεί και να φύγη άπό τὸν γεύμα.

— Όσο για τὸν Φάουτ, που ήταν ως τότε κούραμπιέρας, δεν είναι άξιος να καθέται στο τραπέζι και να τρώη μαζί με τὸ βασιλιά!...

— 'Ο Ένώ διαμαρτυρήθηκε, μά σε λίγο άνα

ΣΤΗ ΣΙΒΗΡΙΑ, από το τέ-
λος της ανοίξεως, εξαφανί-
ται κάθε ίχνος ύγρασιος. Είναι
η ξερή εποχή. Ο ήλιος πυρπολεί
την πεδιάδα και τα δάση και άπο-
θεραίνει σε τέτοιο βαθμό το έδα-
φος, που βλέπετε εδώ κι' εκεί να
αγριαίνουνται, βαθείς ρωγμές,
ένω τα δένδρα γίνονται τόσο εύ-
θραστα, σαν να είναι από
γυαλί. Αυτό το κίμα της ζέστης
που απλώνεται στην «ταίγχα» έ-
χει και το άρπάντασα άπειλητα-
κό. Τα πουλιά δεν κελαιδούνε ού-
τε το ποί. Γι' αυτό πάνω στα
δένδρα και οι θάνοι γίνονται το
ίδιο κίτρινοι όπως το φθινόπω-
ρο. Όλα τα ρυάκια στερεύουν και
από τα έλρ που μένουν χωρίς νε-
ρό, εξαφανίζεται κάθε ίχνος ζωής.
Τα νάρια που ζούνε μέσα σ' αυτά
πεθαίνουν και βλέπει κανείς κοπά-
δια από γίτες που τρέχουν για
να ενοχηθούν με το πλούσιο αή-
το γυμνα.

Κάθε τόσο, εδώ κι' εκεί, ξε-
σπάει μια πυρκαϊά. Κάποιο οη-
τινόδενδρο πάψει φωτιά. Άφες
οι πυρκαϊές απλώνονται σε με-
γάλη ακτίνα δλόγρια και σβύνουν
μόνες τους όταν φτάσουν πάνω
στους γιμνούς βράχους ή το κα-
τάξερο χώμα γιατί δεν έχουν
πιά τίποτα άλλο για να καταβο-
χίσουν.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΥΡΚΑΙΑ

Μία τέτοια πυρκαϊά άρηγείται
ο Ίβάν Άραμίλεφ, στά τόσο έν-
διαφερόντα άπονημονεύματα του
ως κυνηγού στη Σιβηρία.

«Μία μέρα—λέει— κατά το
μεσημέρι, μια φλόγα ξεπήδησε
απ' τα πλάγια του βουνού κι' άρ-
χισε να κατεβαίη με μεγάλη τα-
χύτητα προς την πεδιάδα. Τα
σημνόμενα κατάνιζαν και, ξα-
φνικά, μεταβάλλονταν σε πυροτε-
χνήματα. Από την ταράτσα του
σπιτιού μου έβλεπα ένα πλήθος
από άγρια ζώα να ξεσηδούν από
το δάσος και να δομούν προς το
μέρος του ποταμού, οδηγούμενα
από το ένστικτό τους. Οι λύκοι,
έτρεχαν πλάι στους λαγούς, χω-
ρίς να ενδιαφέρονται καθόλου
γι' αυτούς. Οι άρκουδες συναγο-

νίζονται σε ταχύτητα τα έλάφια
με μια μοναδική σκέψη στο μυ-
αλό τους: να περάσουν κολυμ-
πόντας το μεγάλο ποτάμι και να
βρεθούν στην άπέναντι όχθη. Ο
ουρανός είχε γεμίσει ταυτόχρονα
από πουλιά, που έτρεχαν κι' αυ-
τά για να σωθούν.

Η φωτιά κράτησε όχτώ μέ-
ρες. Τα σπάρτα του χωριού ήταν
σχεπασμένα με πυκνό στρώμα
στάχτης. Εύτυχώς, όμως, κανένα
δεν πήρε φωτιά. Οι φλόγες πέρα-
σαν πιο μακριά.

Δεν άκουγόταν πιά κανένα
πουλί. Στο δρόμο που οδηγούσε
στο χωριό κειτόταν νεκρή μια
φαιά άρκτος, με το σώμα κοι-
ματισμένο, κάτω από ένα σωρό
κλαδιών. Κι' εγώ, ο έπαγγελμα-
τίας κυνηγός, αισθανόμουν την έ-
ποθυμία να κλάψω, σαν να ήταν
άδελφός μου. Την ημέρα εκείνη,
πέρα την απόφαση. «Θά πάω στην
πολι—είπα μέσα μου— θά δια-
βάσω όλα τα βιβλία που μιλάνε
για τα ζώα και θα προσπαθήσω
να πάρω ένα δίπλωμα, για να
γίνω ο έπίσημος προστάτης τους.
Έτσι, θα έπανορθώσω το κακό
που τους προξένησε η πυρκαϊά.

«Άλλ' η ζωή της γης άναγεώ-
νεται κάθε χρόνο. Η «ταίγχα»
έροξε σε λίγο έναν πράσινο
μανδύα πάνω στις πληγές που έ-
χε κάμει η πυρκαϊά. Τα ζώα ξα-
ναγύρισαν σε λίγο πιο πολυάριθ-
μα από πριν. Έτσι, ένα ποί, ξε-
ζωμάσασα το όπλο μου κι' έφυγα
για να κυνηγήσω.

Η ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

«Ο καιρός ήταν υπέροχος
και σκότωσα κάμποσα πουλιά. Το
βράδυ ξαναγύρισα ξένοιαστος, ό-
ταν, καθώς πλησίαζα στο χωριό,
άκουσα μεγάλες κραυγές. Προση-
σθήθηκα άμέσως κάτω από κατα-
στροφή. Οι φωνές προερχόνταν
από ένα μαντέι, όπου βάλαμε το
ζώα του κολχός... Έτρεξα άμέ-
σως προς τα εκεί. Οι τσουμπάνη-
δες μύλωσαν κάνοντας μεγάλες
χειρονομίες. Οι λύκοι είχαν πα-
ρει δυο υπέροχα πρόβατα. Τα υ-
πόλοιπα ζώα είχαν στοιμωχτεί σε
μια γωνιά και βέλαζαν τρομαγ-

ΚΥΝΗΓΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ

ΚΥΝΗΓΙ ΛΥΚΩΝ ΣΤΗ ΣΙΒΗΡΙΑ

μένα. Κι' αυτά άκόμη τα βώδια
έτρεμαν.

«Οι κυνηγοί μπορούν να κατα-
λάβουν τα αισθήματά μου. Έ-
νοιωθα πως ήμουν ένοχος. Ντρε-
πόμουν για τους φασιανούς και
τις μεκάστες που είχα στο σακ-
κιδίο μου. Ο άρχηγός των τσου-
μπάνηδων, ο Νταράλο, ένας γέρος
φαλακρός και με άκατάστατη
γενειάδα, άπλωσε ξαφνικά, το
χέρι του προς το μέρος μου.

«Δεν άξίζεις τίποτα! μου
είπε. Κυνηγάς μόνο για το κέφι
σου.

«Είναι δύσκολο να κυνηγή-
ση κανείς το λύκο μόνος του, ά-
πάντησα για να δικαιολογηθώ.
Ποιος είναι πρόθυμος να κυνηγή-
ση μαζί μου και να μου δώσει
κάμποσα σκυλιά;

«Άλλ' η άπάντησή μου δεν ή-
ρέμησε τον Νταράλο.

«Οι λύκοι φέρνουν βόλτες
γύρω από το χωριό και σ' όν
νοιάζεσαι καθόλου, συνέχισε.

«Άρχισε να λογαριάζη πάγω
στα σκυφρα δαχτυλά του χεριού
τον τα ζώα που είχαν άρπάξει οι
λύκοι κατά τον πόλεμο, πριν και
όστερα απ' αυτόν. Ο αριθμός
ήταν σημαντικός. Λογάριασε άκό-
μη τις ζημιές σε κοβάς, μαλλιά
και δερμάτα κι' όλα αυτά τα με-
τάρουνε σε οσέβλια. Δεν τα κατάρ-
φερονε και πολύ καλά στην άρρι-
μική αλλά το γεγονός είναι ότι
με θεωρούσε υπεύθυνο για όλες
αυτές τις ζημιές.

«Τα πρόσωπα σκληρούνθηκαν
γύρω μου. Ένας χειμαρρός από
κατηγόριες άναπήδησε. Ξαφνικά,
από τα στόματα όλων αυτών των
άνθρώπων. Με άποκαλούσαν «κυ-
νηγό σπουρνιτιών» κι' έλεγαν πως
ήμουν άδικανος να σκοτώσω θη-
ρία.

«Όταν πέσω γιόνι, θά πάω
στο δάσος για να κυνηγήσω,
είπα.

ΟΙ ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΣΗΜΑΙΟΥΛΕΣ

«Τρεις άλλοι κυνηγοί, με τους
οποίους σπουδάσαμε μαζί στο
πανεπιστήμιο, προθυμοποιήθηκαν
να με συνοδεύουν.

«Τους έξηγήσα ποιά ήταν το
κυνήγι με τις κόκκινες σημαίες.

«Το κυνήγι αυτό, σποηόζεται
στο γεγονός ότι ο λύκος έχει άν-
τίλημη ζοηρη, αλλά περιωρισμένη.

«Όταν βλέπει αυτά τα κόκκινα
πανιά γύρω του, που τα συνδέει
το ένα με το άλλο ένας κενός
στάγγος, σπαμαίνεται σαν να έ-
πρόκειτο για κάποιο άντιπρόβλη-
το έμπόδιο. Άν άποσπάζει και
μια μόνο φράα να πλησιάσει σ' έ-
να από αυτά τα πανιά, θά κατα-
λάβανε άμέσως πως ο φόβος του
που ήταν άσθηρικός. Άλλ' αυτό
δεν το έκανε ποτέ. Βλέποντας
τις κόκκινες σημαιούλες, δεν σέ-
πτεται παρά πως να φύγη.

«Το πιο δύσκολο είναι να δάλης
τις σημαιούλες. Γιατί οι λύκοι
κοιμούνται με το ένα αυτί. Άρχει
να πατήση κανείς πάνω σ' ένα
ξερό κλαδί για να ξυπνήσουν ά-
μέσως.

«Κατά κανόνα, ο κύνλος με τις
σημαιούλες δεν είναι κλειστός.
Πάσχει σ' αυτόν ένα άνοιγμα,
γύρω στο όποιο παύουν θέσι οι
κυνηγοί. Οι άνιχνευτές μπαίνουν
μέσα στον κύνλο και φωνάζουν
δυνατά, χτυπώντας τηνάνα, τε-
νεκέδες, τεντζερόδες. Οι λύκοι
δυναίνουν τότε τρομαγμένοι από
τις κρηφώνες τους. Άλλ' άντιχού-
ζουν τις κόκκινες σημαιούλες και

Η ΠΥΛΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

«Εύτυχώς, όστερα από μερικές
ημέρες έπεσε γιόνι. Ξεκίνησαμε
με το σούρωπο και καταφέραμε να
κλείσουμε τους λύκους μέσα σε
έναν δάσος από σημνόμενα.

«Κατά κανόνα, ο κύνλος με τις
σημαιούλες δεν είναι κλειστός.
Πάσχει σ' αυτόν ένα άνοιγμα,
γύρω στο όποιο παύουν θέσι οι
κυνηγοί. Οι άνιχνευτές μπαίνουν
μέσα στον κύνλο και φωνάζουν
δυνατά, χτυπώντας τηνάνα, τε-
νεκέδες, τεντζερόδες. Οι λύκοι
δυναίνουν τότε τρομαγμένοι από
τις κρηφώνες τους. Άλλ' άντιχού-
ζουν τις κόκκινες σημαιούλες και

Οι λύκοι δομούν προς την «πύλη του θανάτου», όπου καταδοκούν οι κυνηγοί για να τους σκοτώσουν.

τά γάνουν. Άρχίζουν τότε να τρέ-
χουν κατά μήκος του σπάργνου
με τις σημαιούλες, χωρίς να τολ-
μούν να τον παραμερίσουν, ως
που φτάνουν στο μοναδικό άνοιγ-
μα, που είναι η πύλη του θα-
νάτου.

«Αυτή η μέθοδος φαίνεται εύ-
κολη. Άλλ' έχει ένα μεγάλο μει-
ονέκτημα. Ο λύκος τρέχει με
πολλή ταχύτητα και δεν τον πε-
τυχαίνει κανείς εύκολα. Άν, ό-
μως τον πλησιάσει, δεν διστάζει
να όρημηση πάγω στον κυνηγό
και να του όρρώση το πρόσωπο
και το στήθος του με τα τρομερά
δόντια του, προτού πεθάνη. Η
όσημ που άναδίνει το ίδιο το αίμα
του τον κάνει τρελλό από λύσσα.
Έτσι, κινδυνεύει κανείς να μνη-
βγή ζωντανός απ' αυτό το κυνή-
γι. Είναι μεγάλες επίσης οι άπώ-
λειες σε σκυλιά.

«Τη φοβά, όμως, αυτή δεν έ-
χα άνιχνευτή. Γι' αυτό, έτροπο-
ποίησα τη μέθοδο. Δεν άρίσκει
κανένα άνοιγμα. Ο κύνλος ήταν
κλειστός από παντού με τις ση-
μαιούλες. Μπήκαμε κι' έμειν μέσα
σ' αυτόν κι' άρχισαμε να χτυπά-
με με τα μαστήγια τις ψηλές
μπότες μας. Αύτός ο θόρυβος ά-
νιχνεύσε τους λύκους, που βγή-
χαν από τις κρηφώνες τους και
όρημσαν προς το μέρος μας.
Άλλά, βλέποντάς μας κοντά, δεν
είχαν άγάλη να τρέξουν. Έτσι,
είχαμε όλο τον καιρό να τους ση-
μαδεύουμε.

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΓΚΟΜΙΔΗ

«Το κυνήγι αυτό δεν κράτησε
παρά έλάχιστα λεπτά. Οι τρεις
σύντροφοί μου κι' εγώ σκοτώσα-
με δέκα λύκους, όλους, δηλαδή,
εκείνους που έμειναν στην. Κα-
νένας τους δεν έφυγε.

«Τα πτώματα ήταν ζεστά κι'
άρχισαμε άμέσως να τα γδέρνουμε
με. Άλλά δεν είχαμε τελειώσει
άκόμη τη δουλειά μας, όταν είδα-
με δόλχνληρο το χωριό να έρχεται
προς το μέρος μας. Μας άνακή-
ονξαν έξολοθρευτές των λύκων
κι' ο πρόεδρος του κολχός έπλη-
γράφησε την είδηση στις γειτονι-
κές πόλεις.

«Είχα ξανακερδίσει την έπι-
σηση των συνχωριανών μου, που
πολλοί απ' αυτούς με είχαν ιδή
να γεμίζα και να μεγαλώνω ά-
νάμεσά τους. Μερικά χρόνια άρ-
γότερα, ξαναγύριστα για να έγ-
κατασταθώ όριστικά στο χωριό
μου. Είχα πάρει ένα δίπλωμα το-
στέχονυ κι' ένα όριστικό δασνό-
μου. Άντιπροσώπευα τώρα το
κράτος μέσα στην άπέραντη «τα-
ίγχα», που στάθηκε πάντα η με-
γάλη άγίατη της ζωής μου.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΑΡΣΕΝΙΚΟ ΕΛΑΦΙ

«Ο Ίβάν άφηγείται κατόπιν
μια άλλη περιπέτειά του:
«Άνάμεσα σ' όλα τα ζώα που
βοισζόντανε στο χωριό, υπήρχε ένα
που όλος ο κόσμος το σεβόταν,
γοάφει. Ήταν το μεγάλο άρσε-
νικό έλάφι του κολχός. Ένα υπέ-
ροχο ζώο, γεμάτο δύναμη και που
είχε άντιμετωπίσει ως τότε θασ-
ραλέα το χρόνο και τις άρρώστι-
ες. Τα παιδιά το νόμιζαν για ά-
θάνατο, όπως κι' εγώ άλλωστε.
Κόφωσε, όστόσο και πέθανε. Ά-
ρσις δώδεκα ελαφίνες πίσω του.
Οι γήρες του είχαν κατεβάσει το
κεφάλι τους κι' έτρεβαν τα
μονοσώδια τους τόνα πάνω στο άλ-
λο, σαν να ήθελαν να ζεσταθούν.

«Έτρεξα άμέσως για να συν-
εννοηθώ με τις άρχες. Ο πρόε-
δρος του κολχός Ντιμίτρι έλεγε
όλοένα άπευθυνόμενος σε μένα:
«Είναι καταστροφή, μεγάλη κατα-
στροφή, ζωοτεχνολόγε!» Άπνή-
γελσε τον τίτλο μου με όλοφανερη
γαρά, σαν να ήσουν ένας έπιστή-
μων με παγκόσμια φήμη και που
η δόξα του άντανακλούσε και στο
μικρό χωριό.

«Όλοι προσπαθούσαν να πα-
ρηγορήσουν τον πρόδρο κι' έμένα.
Άλλά το μεγάλο ζήτημα ήταν
πως θά συνεχιζόταν η άναπαρά-
γογη. Μας γοητιόταν ένα άλλο
έλάφι σαν κι' αυτό που χάσαμε.
Ήταν ένα μεγάλο κόκκινο, ελά-
φι, που άνήκε σε μια ξεχωριστή
και πολύ σπάνια ράτσα. Δε μπο-
ρούσαμε να το άντικαταστήσου-
με κι' ένα κοινό έλάφι.

«Τελειταίος μίλησε ο Γερο-
φύ, ένας κυνηγός κοντόχοντρος
και κοκκινουάλλης. Πιά να βοού-
με παρομοίω έλάφι, είπα, έσπεσε
να διασπίσουμε όλη τη «ταίγχα»
και να φθάσουμε ως τα βάθη της
Μογγολίας, στην κοιλάδα του
Κουλντούρ. Πάσχουν εκεί μεγά-
λα έλη με άλυρο νερό και τα έ-
λάφια πηγαίνουν στις όχθες τους
και γλίσουν με τη γλώσσα τους
το άλάτι που συγκεντρώνεται σ'
αυτές. Από εκεί ο ίδρυτής της
φείρας είχε φέρει αυτά τα υπέ-
ροχα ζώα, μαζί με τους γιούς
του. Άλλ' αυτός είχε πεθάνει κι'
από τους δυο γιούς του, ο ένας
ήταν μηχανικός στην πόλη κι' ο
άλλος ύπηρετούσε στο στρατό. Κα-
νείς τους, λοιπόν, δε μπορούσε να
μας βοηθήσει.

«Άλλ' είμαι πρόθυμος να
πάω εγώ, είπε ο Γεροφύ, έστω

κι' άν πρόκειται να πεοπατήσω
ξυπόλητος και να τρέφωμαι με φί-
δια. Ποιος ξέρει να με οδηγήσει;
«Στο τέλος, το μυαλό μας πή-
γε στο Βαντάγκα.

«Αυτός ο Βαντάγκα ήταν ένας
άληθινός γιός του δάσους. Η
υπέρα του άνήκε στη φυλή Να-
ράι, μια από τις παμπάλαιες κι-
τρινες φυλές του πολιικού κύνλου,
που κοντεύουν να εξαφανιστούν.

«Όσο για τον πατέρα του, μό-
νο ο διάβολος ήξερε ποιός ήταν.
Ο Βαντάγκα είχε διασχίσει όλο-
κληρη τη Σιβηρία κυνηγώντας
για το κέφι του, ως που, στο τέ-
λος, γέρος πιά, είχε εγκαταλεί-
ψει το γοιό μας κι' είχε εγκα-
σταθί σε μια άπομερη καλύβα,
όπου ζούσε σαν έρημότης. Ήταν
βέβαια, ένας ιδεώδης οδηγός,
άλλά φοβόμουν ότι δεν τα τα πή-
γαινε καλά με τον Γεροφύ. Γι'
αυτό προσφέρθηκα να τους συν-
οδέσω κι' εγώ.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

«Κάναμε άμέσως τις άπαραίτη-
τες προετοιμασίες. Ο χωριάτης
μας έδωσαν άλλος τούτο κι' άλ-
λος εκείνο. Όταν ξεκίνησαμε, ο
πρόεδρος του κολχός ήθελε για να
άποχαιρέτηση.

«Σας εύχομαι να νιώσετε
γεροί, μας είπε. Άλλά μη νιώσι-
τε κι' άδεια χέρια.

«Αυτή η έπιχειρηση ήταν η με-
γέλυση που έκανα σ' όλη μου
τη ζωή ως κυνηγός.

«Τα όπλα μας γώθησαν μέσα
στην άπέραντη «ταίγχα». Προχω-
ρήσαμε όλη την ημέρα κι' όταν
βράδιασε στήσαμε τη σκηνή μας
κι' άνάψαμε φωτιά. Είχαμε σκο-
τώσει έναν τσαλαπετεινό, που τον
σάγαμε με μεγάλη όρεξη.

«Το άλλο ποί ξεκίνησε πά-
λι. Το κυνήγι ήταν άσθονο κι'
άκούσαμε να σηκώνουμε το όπλο
μας για να σκοτώσουμε ένα που-
λι ή ένα μικρό ζώο από κείνα
που συναντούσαμε στο δρόμο
μας. Άλλά, μ' όλο που η διαδρο-
μή δεν ήταν δυσάρεστη, η πονο-
τοσία του δάσους είχε άρσισει να
μας στενοχωρή.

«Άτίσαμε, τέλος, το δάσος. Η
περιοχή που διασπίσαμε τώρα δια-
κοπτόταν από άμυιλόφους.

«Κοντεύουμε να φτάσουμε,
είπε ο Βαντάγκα.

«Οι θεοί και άμυινοί πηγές
του Κουλντούρ δοκούνταν στη
μέση μιας καταποράσινης κοιλά-
δας, που περιβαλλόταν από άργι-
λώδεις λόφους. Το νερό που τρέ-
χει απ' αυτές τις πηγές συγκεν-
τρώνεται σε μια μεγάλη λίμνη.

«Στήσαμε τη σκηνή μας σε κά-
ποια άποστασι από τις λίμνες κι'
αφού φάγαμε, πλαγιάσαμε.

«Το άλλο ποί, ο Βαντάγκα
έκανε μια μικρή έξερεψη. Όταν
γύρισε, φαινόταν στενοχωρημένος.

«Δεν πρέπει να ύπάρχουν έ-
λάφια εδώ από πολύν καιρό, μου
είπε. Δεν κατάφερα ν' άνακαλύ-
ψω πουθενά ίχνη τους.

«Όταν τα έλάφια φεύγουν από
ένα έλος ή μια λίμνη, κάνουν συν-
ήθος γρόνια να ξαναγυρίσουν έ-
κει. Όλοι οι κότει μας, λοιπόν,
θα πήγαιναν χαμένοι.

ΤΑ ΙΧΝΗ ΤΗΣ ΤΙΓΡΕΣ

«Λίγη ώρα άργότερα, ξεκίνη-
σαμε όλοι μαζί. Προχωρήσαμε άρ-
κετή ώρα, πηγαίνοντας πότε προς
αυτή τη διεύθυνσι και πότε προς
έκείνη. Και, ξαφνικά, είδαμε πά-
νω στο πράσινο χορτάρι το σκε-
λετό ενός λαοκαδιού, που θάπε-
ρε να είχε κατασπαραχθεί πριν ά-
πο πολλές ημέρες.

«Ο Βαντάγκα άρχισε να ψά-
χνη δλόγρια. Τον άκούσαμε σε
λίγο να μας φωνάζει. Είχε σπά-
σει πάνω στο μελακό χώμα και
μια έδειχνε κάτι μεγάλα άποτυ-
πώματα ποδιών, που διευθύνον-
ταν προς ένα λόφο.

«Τα άποτυπώματα αυτά εί-
ναν από τίπο, μας είπε. Φαίνεται
πως έχει τη σφαιρά της άει πάνω
στο λοφο. Κατεβαίη απ' αυτήν,
σκοτώνει ένα ζώο και τρώει όσο
της χρειάζεται για να χορτάσει.
Ξαναγυρίζει κάπου, στη σφαιρά
της για να κοιμηθί. Το ύπόλοιπο
ζώο το τρώνε οι λύκοι.

«Μιλώσε με μια άπόλυτη βε-
βαιότητα, σαν να βλέπε αυτή τη
σκηνή μπροστά του.

«Η τίγρις, συνέχισε, άνα-
κάμνει τη λίμνη αυτή με το άλ-
μυρό νερό, όπου έρχονται τα
έλάφια. Τα διατηρούμενα έφυγαν
άμέσως. Άλλά θα ξαναγυρίσουν,
άν σκοτώσουμε την τίγρη.

«Αυτό ήταν εύκολο να το λέη
κανείς. Άλλ' από τα λόγια ως
την πράξη η άπόστασι ήταν μεγά-
λη. Κί έπειτα άν σκοτώνουμε την
τίγρη, τα έλάφια θά ξαναγύριζαν
άμέσως στην άμυινη λίμνη. Η θά
χάναμε άόκνα τον καιρό μας, πε-
ριμένοντάς.

«Στο τέλος, πήραμε την άπό-
φασί μας: Θά μέναμε. Οι έλπίδες
μας δεν ήταν μεγάλες. Από τ'
άλλος μερος, όμως, δεν θά τολ-
μούσαμε να ξαναγυρίσουμε στο
κολχός κι' άδειανά τα χέρια.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια της
άφηγησεως του Ίβαν Άραμίλεφ.

Ο λύκος είναι από τα πιο άγρια ζώα. Άλλά, παρά την άναμφισβήτητη πονηριά του, δεν διακρίνεται για την έξυπνάδα του. Οι άθωες κόκκινες σημαιούλες τον τρομοκρατούν...

ΤΑ ΣΚΛΗΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο Φράνκ Σινάτρα σε μια σκηνή του τελευταίου του φιλμ. Ο διάσημος αυτός ηθοποιός με τη γουστή φωνή έχει ξεγαλήσει τον κόσμο για τις βίαιες σκηνές που άλλωστε, είναι συχνότερες και στην ιδιωτική του ζωή.

ΑΝΑΜΕΣΑ στους πολλούς δρόμους, που οδηγούν στο Χόλυγουντ, δε λείπουν και εκείνοι, που ξεκινούν από τις κακοφημες συνοικίες, από τις φτωχές του υποκόσμου. Μερικοί από τους πιο δημοφιλείς ηθοποιούς του Χόλυγουντ φέρουν ένα μεγάλο μέρος της επιτυχίας τους ακριβώς στους φτωχούς φίλους εκείνης της εποχής, στους γκάνγκστερ της Νέας Υόρκης και του Σικάγου. Σήμερα είναι πλούσιοι, δ. λ. οι τρεις εκτιμούν, μα δεν έχουν χάσει εντελώς τις κακές τους συνήθειες...

Κανείς όμως απ' αυτούς δε μπορεί να συγκριθεί με τον Τζώρτζ Ράφτ, τον ηθοποιό που είναι ειδικευμένος σε ρόλους γκάνγκστερ. Και στους ρόλους αυτούς ο Ράφτ είναι απόλυτα φυσικός, για τον απλούστατο το λόγο ότι υποδύεται τον... εαυτό του!

ΕΙΧΕ ΕΝΑ ΚΕΛΛΙ ΣΤΟ ΣΙΝΚ-ΣΙΝΚ

Ο Ράφτ στα νεότερα του ήταν γκάνγκστερ, μα δεν έπαυε ποτέ να συναναστρέφεται τους άρχηγους του υποκόσμου, ούτε όταν το Χόλυγουντ τον ανέδειξε σαν ένα από τους εκλεκτούς ηθοποιούς του.

Ο Τζώρτζ Ράφτ στην πραγματικότητα λέγεται Ράφφτ, αλλά έκοψε ένα «φ» από το όνομά του, για να γίνει πιο εύκολη η προφορά του. Πριν αρχίσει να κάνει συντροφιά με τους γκάνγκστερ, άρχισε να κλέβει, από τα όργανα του χρένου. Τού συμβαίνει ακόμη και τώρα να μη σ' ένα κατόστημα να ξεφύγει εκατοντάδες δολάρια σε κοστούμια, παλτά, πουκάμισα και την τελευταία στιγμή να νοιώσει την επιθυμία να κλέψει μια φτηνή γραβάτα...

Τα πιο όμορφα πράγματα, που ο παρόντος στο στίτι του είναι κλεμμένα από εδώ κι από εκεί. Μια φορά ήταν σ' ένα δωμάτιο ρεστοράν μαζί με τον άρχηγό της «Νιού Γιόρκ Γιάνκις» της περιφημής ομάδας μπασκετ μπάλλ. Πάνω στο τραπέζι υπήρχαν όμορφα ασημικά και αυτός δεν μπόρεσε να αντισταθεί στην έ-

πιθυμία να αρπάξει μερικά μισαίροπρουα. Αυτά βρίσκονται τώρα ανάμεσα στα άλλα «κειμήλια» του Τζώρτζ Ράφτ.

Ο Ράφτ δεν πήγε ποτέ στη φυλακή, μα θα μπορούσε να είχε πάει πολλές φορές. Ο Όουεντ Μάντεν, ο γκάνγκστερ που του δίδασκε την «τέχνη» τον καιρό, που βρίσκονταν στις φυλακές του Σινγκ-Σινγκ και ο Τζώρτζ πήγαινε και τον έβλεπε. Πόταν, του έλεγε: «Την ημέρα, που θα έρθεις εδώ, μαζί μου, θα φροντίσω να σου δώσουν ένα καλλί του γούστου σου».

Ο Όουεντ Μάντεν είχε απόλυτη έμπιστοσύνη στον Τζώρτζ και έτσι εκείνο το παιδί μίας φτωχής γερμανικής οικογένειας, που είχε γεννηθεί σε μια από τις θλιβερές συνοικίες της Νέας Υόρκης, είχε μεταμορφωθεί σ' ένα από τους πιο έμπιστους «εμπράκτορες» του γκάνγκστερ. Ο Μάντεν είχε μερικά συμπεριόντα σ' ένα θέατρο του Μπρονξ, γουστή και κάθε Σάββατο ο Τζώρτζ περνούσε από το ταμείο για να εισπράξει τη μερίδα του «φτασμένου». Κατάφερε μάλιστα να κάνει φίλους όλους τους «μεγάλους» του υποκόσμου των «Νημενών Πολιτειών», από τον Άλ. Καπόνε ως τον Κο. Στέλλο και τον Λάκυ Λουτσιάνο.

Αυτοί οι δυνατοί φίλοι του προμήθευσαν ένα εισιτήριο για την Καλιφόρνια, όταν τα πράγματα είχαν γίνει δύσκολα γι' αυτόν στη Νέα Υόρκη και αποφάσισε να φύγει και να δοκιμάσει την τύχη του στον κινηματογράφο.

Μα και την επιτυχία του σ' αυτόν την όφειλε ακριβώς σ' ένα γκαγκστερικό φίλο, που είχε για θέμα του τη ζωή του Άλ. Καπόνε. Σήμερα ο Τζώρτζ Ράφτ είναι μόνος και κουρασμένος. Από τους

Ο Ντίν Μάρτιν και η σύζυγός του Τζένη σε μια πρόσφατη «πρεμιέρα».

Διάσημοι στάρ που είχαν

λαχυρούς «φίλους» του, εκείνοι που έμειναν, δεν έχουν πια ανάγκη απ' αυτόν. Έχουν άλλους φίλους που βρίσκονται στην κορυφή της επιτυχίας. Και άνωμετα σ' αυτούς υπάρχει και το όνομα του Φράνκ Σινάτρα.

ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΤΟΝ ΕΧΟΥΝ ΟΛΟΙ ΦΙΛΟ ΤΟΥΣ

Ο Φράνκ Σινάτρα είναι ένας άκαμψος ηθοποιός, που είναι φίλος των γκάνγκστερ, με τρόπο βέβαια κάπως διαφορετικό από τον Ράφτ. Γεννήθηκε στο Χομπόκεν κι' οι γονείς του ήταν Ιταλοί μετανάστες. Ο πατέρας του ήταν πυγμάχος και κέρδιζε αρκετά, μα ο Φράνκ σπαταλούσε όλα όσα του έδινε ο πατέρας του. Και τριγυρνούσε πάντα στους δρόμους, κάνοντας συντροφιά με διάφορα παλιόπαιδα. Ο ίδιος διηγείται τώρα για εκείνη την εποχή. «Αρχίσαμε να κλέβουμε ζαχαρωτά από το μαγαζάκι της γιάνας. Ύστερα από τα μικροπράγματα, περάσαμε στα μεγαλύτερα, που καταφέρονταν να αρπάξουμε από τα μεγάλα καταστήματα. Ύστερα, προχωρήσαμε ακόμη περισσότερο. Κλέβαμε αβροειδικές μηχανές από τα καταστήματα, πουδρίλα από το δρόμο και ό,τι άλλο μπορούσαμε. Κι' ύστερα, εκτός από τις κλοπές, είχαμε και τις αιματηρές μάχες με τις άλλες συμμορίες, κατά τις οποίες ρίχναμε πέτρες και χτυπιόμαστε με ξύλα».

Ούτε ως ηθοποιός όμως ο Σινάτρα σταμάτησε να κάνει υποκόσμο. Φίμα με ανθρώπους του υποκόσμου. Η θειαιότη του έχει γίνει παροιμιώδης. Μια φορά έπιασε μια μπουκάλα στο κεφάλι ενός διευθυντού κάλα στο κεφάλι ενός διευθυντού κάλα στο κεφάλι ενός διευθυντού κάλα...

Μα ο Φράνκ Σινάτρα, όπως ο Φράνκ Σινάτρα, είναι Ιταλικής καταγωγής. Ο πατέρας του λέγεται Κροκέτι. Ο Ντίν Κροκέτι (δ σημερινός Ντίν Μάρτιν) γεννήθηκε το 1917 σε μια μικρή πόλη του Όχαιο. Η παιδική του ηλικία ήταν χωρίς ενδιαφέρον. «Είσι ο νεαρός Ντίν Νόινους πολύ γρήγορα ότι εκείνη η μικρή πόλη δεν τον χωρούσε και άρχισε να γυρίζει τον κόσμο, κάνοντας χίλια δυο επαγγέλματα, από βοηθός μαγειρίου μέχρι πωλητής δεξιώνης.

Κάποια μέρα έφτασε στην Καλιφόρνια. Κάποιοι τον ρώτησαν αν ήθελε να κερδίσει πολλά λεφτά, και ο Ντίν απάντησε ότι αυτός ήταν ο σκοπός της ζωής του. «Έπρεπε να κάνω τον «κρουπιέρ», δηλ σε μια πραγματική σάλα παι-

σ' ένα μπάρ μαζί με την Τζούντυ Γκάβλντ και φώναζε:

— Μα τι μπόγος είναι αυτός κοντά στο Σινάτρα;

Ο Σινάτρα συνήθως κυκλοφορεί ακολουθούμενος από το σωματώδη, λακά του, καλονικά όπλαμένο με απειλητικά ελθοδερμα. Τις περισσότερες φορές αυτός ο αγοριλάς χρησιμοποιεί για να κρατήσει απέναντί του τους ένοχλητικούς, χτυπώντας και σπρώχνοντας.

Ο Σινάτρα έχει τεράστια κέρδη. Έχει έναν οίκο κινηματογραφικής παραγωγής, τον «Έσσεξ», ένα οίκο διακογραφικό, τον «Ριπράξ», ένα κατάστημα στο Λας Βέγκας, το «Σάντο» και ένα κέντρο πολλαπλών υπηρεσιών στο Ρένο. Και αλλοίμονο σ' εκείνον, που δεν πηγαίνει στα κέντρα του! Αν είναι φίλος του, του κόβει την καθημέρα, αν είναι προστατευόμενος του, του αφαιρεί την προστασία του. Η Τζούντυ Γκάβλντ, η ηθοποιός για την οποία είχε παίξει γροθιές, δεν άνιχε πια στην καλικά του, γιατί είχε το θράσος να τραγουδήσει στο «Νιού Φροντιερ» ένα αντί κλάμπα, που ανταγωνίζεται το «Σάντο».

Τώρα, εκτός από τον Ντίν Μάρτιν, τον Τζό Μπίσον, τον Σάμμου Νταβίς και τον Πέτερ Λάουφορντ, που αποτελούν μέλη της περιφημής «κλίκα» του, ο Φράνκ συγκαταλέγεται ανάμεσα στους φίλους του και πολλούς γκάνγκστερ, όπως ο Τζό Φασκέτι. Αυτός ήταν εξάδελφος του Άλ. Καπόνε και αδελφός του απειράτου του Σικάγου» του Κάρλο και του Ρόκκο Φασκέτι.

Η ΚΑΡΙΕΡΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΕ ΑΠΟ ΕΝΑ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΙΟ

Και ο Ντίν Μάρτιν, όπως ο Φράνκ Σινάτρα, είναι Ιταλικής καταγωγής. Ο πατέρας του λέγεται Κροκέτι. Ο Ντίν Κροκέτι (δ σημερινός Ντίν Μάρτιν) γεννήθηκε το 1917 σε μια μικρή πόλη του Όχαιο. Η παιδική του ηλικία ήταν χωρίς ενδιαφέρον. «Είσι ο νεαρός Ντίν Νόινους πολύ γρήγορα ότι εκείνη η μικρή πόλη δεν τον χωρούσε και άρχισε να γυρίζει τον κόσμο, κάνοντας χίλια δυο επαγγέλματα, από βοηθός μαγειρίου μέχρι πωλητής δεξιώνης.

Κάποια μέρα έφτασε στην Καλιφόρνια. Κάποιοι τον ρώτησαν αν ήθελε να κερδίσει πολλά λεφτά, και ο Ντίν απάντησε ότι αυτός ήταν ο σκοπός της ζωής του. «Έπρεπε να κάνω τον «κρουπιέρ», δηλ σε μια πραγματική σάλα παι-

ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

σχέσεις με γκάνγκστερ

χνιδιού, αλλά σε κάτι αρκετά σχετικό. Με άλλα λόγια έπρεπε να δουλέψει σε μια κρυφή χαρτοπαίγηση λέσχη. Ο Ντίν δέχτηκε με ενθουσιασμό, αδιαφορώντας αν η δουλειά αυτή θα ήταν παράνομη. Έτσι, από τη μια μέρα στην άλλη βρέθηκε ανακατεμένος με μια επικίνδυνη ιστορία.

Κάποιο βράδυ, όμως, η αστυνομία κατόρθωσε να ανακαλύψει εκείνη την κρυφή λέσχη κι' έτσι ο Ντίν βρέθηκε πάλι στο δρόμο, αφού σώθηκε ως εκ θαύματος από την καταδίκη. Στο διάστημα αυτό είχε μάθει να τραγουδάει, αλλά και να πίνει σαν σφουγγάρι. Η τύχη του πήγε να τον συναντήσει κάποιο βράδυ σ' ένα ενάτι κλάμπα του Άλ. Κρόντ Σίτυ, με το πρόσωπο του Τζέρι Λιούις, που ήταν ήδη ένας καμικάς με επιτυχία.

Ο Λιούις κατόρθωσε να τον πείσει ότι μαζί θα έκαναν μεγάλα πράγματα και έτσι δημιούργησαν εκείνο το νουέμο, που για πολλά χρόνια ήταν δημοφιλέστατο. Το κοινό φανταζόταν ότι εκείνοι οι «δίδυμοι», ο τραγουδιστής Ντίν Μάρτιν και ο άσπρος Τζέρι Λιούις, ήταν φίλοι και στην πραγματικότητα.

Μα στον κόσμο του κινηματογράφου πρέπει να διευσιτηθεί κανείς στα φαινόμενα. Ο Ντίν δε μπορούσε να υποφέρει τον Τζέρι, γιατί τον έχωλασε το γεγονός ότι εκείνος ήταν ένας τύπος έντελως αντίθετος απ' αυτόν. Ο Τζέρι ήταν πιστός σύζυγος και έπινε μόνον παγωμένο γάλα, ενώ ο Ντίν άπαιτούσε τη σύζυγό του και έπινε μόνο ούισκυ.

Η σύζυγός του, το πρώην μαρικέτ Τζέντυ Μπέγκλερ, τον κατηγορούσε πάντα, επειδή δεν ήταν σαν τον Τζέρι. Στο τέλος ο Ντίν, άγανακτισμένος, διέλυσε το συμβόλαιό του με τον Λιούις. Αυτό το επραξικότημά του του θα μπορούσε να σημαίνει το τέλος της καριέρας του. Μα ο Μάρτιν ενδιαφερόταν μόνο για ένα πράγμα: να ζήσει όπως του άρεσε.

Ρίχτηκε σε μια σειρά από περιπέτειες. Πρώτα με τη Λόρι Νέλσον, μια στάρλετ, που γνώρισε μια μικρή επιτυχία, ύστερα με την ηθοποιό Άρλεν Γουέιαν και άργότερα με την Κάριν Σάρπ για να ξεχαστεί τα θέσανά του. Και πραγματικά, τον χωρίς δουλειά και δεν ήξερε τί να κάνει.

Τότε ο Φράνκ Σινάτρα του έριξε ένα σωσίβιο. Ο σκηνοθέτης Έντγουαρντ Ντμίτρικ έτοιμασε το φιλμ «Νεαροί Λέοντες» και ζητούσε έναν ηθοποιό για ένα πολύ ενδιαφέροντα ρόλο. «Γιατί δεν παίρνεις τον Μάρτιν;» του είπε ο Σινάτρα. «Εγώ

γνώμιμα εγώ γι' αυτόν». Έφτασε, λοιπόν, εκείνο το φιλμ, όπως ακριβώς είχε συμβεί και με τον Σινάτρα πριν από χρόνια και την ταινία «Από εδώ στην αιωνιότητα», για να αναγεννηθεί καλλιτεχνικά ο Μάρτιν. Από τότε είναι ο πιο αφοσιωμένος φίλος του Σινάτρα. Κι' αυτός έχει ένα ενάτι κλάμπα στο Λας Βέγκας, κι' αυτός έχει λαχυρούς φίλους ανάμεσα σε γκάνγκστερ και σε λαθρεμπόρους. Κι' αυτός, όπως ο Φράνκ, πίνει πολύ. Όταν είναι θυμωμένος με όλους, αποτραβιέται στο εργένικο, διαμερισμά του (δεν το εγκατέλειψε ποτέ) και προσπαθεί να καταπραύνει τα νεύρα του, με γυναικούλες κατά προτίμηση ξανθείς και με μουσικές ούισκυ.

Ο «ΠΡΕΤΤΥ ΜΠΟΥ-Υ» ΗΤΑΝ Ο ΠΙΟ ΦΟΒΕΡΟΣ

Ανάμεσα στα επαλλόμενα του Χόλυγουντ υπάρχει και ένα άγνωστο τοπιάκι στην ύψη, εκείνο του Τόνυ Κέρτις.

Κι' αυτός ήταν ένα παιδί του δρόμου όπως ο Τζώρτζ Ράφτ, όπως ο Φράνκ Σινάτρα. Ο Τόνυ Κέρτις αναμειγνύεται στην πραγματικότητα Μπέρνερντ Σκουόρτς και είναι γιος μίας πάμπωλης οικογένειας. Από μικρός ήταν πολύ δημοφιλής. Με τα σγουρά μαλλιά του και τα θελούδινα μάτια του έμοιαζε σαν κοριτσάκι. Αυτό τον δυσχερούσε πολύ γιατί τα άλλα παιδιά τον κορόιδευαν και τον φώναζαν επρέττυ μπου, (όμορφοπαιδί).

Δεκατρίων χρόνων έγινε μέλος μίας σπείρας από νεαρούς κακοποιούς, που λεγόταν «Η μαύρη χείρα». Έβγαζαν τα βράδια, κρατώντας στις τσέπες τους μακριά μαθαίρια και ζητούσαν να προκαλέσουν κανονικά με όποιον τύχαινε μπροστά τους.

«Τα να αποδείξει ότι το αγγελάκι μου πρόσωπο έκρυβε έναν χαρακτήρα σκληρό, διηγείται ο ίδιος, ήμουν ο πιο άγριος απ' όλους. Έγώ αναποδογυρίζα τα κάρρα με τα έμπορευματα, έβγαδινα το σύνθημα για να έμπνευσε στις μαθήτριες, που γυρνούσαν από το σχολείο.

Κάποια φορά διαφύλαξε ένα φαρμακείο. Λίγο αργότερα, καθώς μοιράζαμε τα έξοδα, κάποιος μου είχαμε κλέψει, σ' ένα κοντινό στενό, παρουσιάστηκε μπροστά μας ένας άνθρωπος μ' ένα ρεβόλβερ στο χέρι. Μας είπε ότι ήταν αστυνομικός με πολιτικά και μας τα πήρε όλα. Αργότερα μάθαμε ότι ήταν ένας «κυνάβελος» και ότι μας είχε κοροϊδέψει. Τον έβλεπα και τον ατί-

πησα με μια πέτρα τόσο δυνατά, που νόμιμα πως τον σκότωσα. Η συμμορία μας έβγαζε νόμους στη συνοικία, κι' όταν γινόταν λόγος για τη «μαύρη χείρα» όλοι έπρεψαν. Δίχως άλλο, οα γινόμαστε επανηλεματίες γκάνγκστερ, αν δεν έσπαυσε ο πόλεμος. Με κάλεσαν στο στρατό και με κατέταξαν στο ναυτικό. Νά γιατί δεν είναι γκάνγκστερ. Ίσως όμως να ξαναθυμόμουν εκείνη την πρόταση, αν δεν μεταξύ δεν τύχαινε να γνωρίσω κάποιον που έκανε τον κινηματογραφικό παραγωγό».

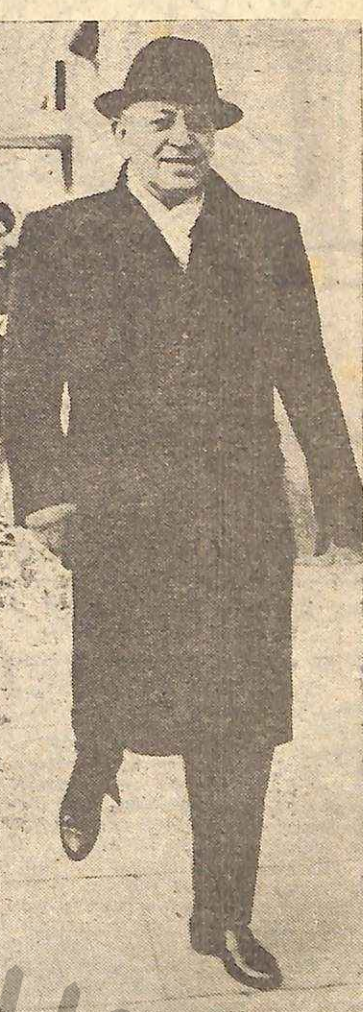
Αυτός είναι ο Τόνυ Κέρτις, ένας ηθοποιός που έχει κατακτήσει την διασημότητα και που σήμερα είναι πλουσιώτατος.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΛΑΤΡΕΥΕΙ ΤΟΥΣ ΚΑΥΓΑΔΕΣ

Ο Ρόμπερτ Μίτσουμ, γεννήθηκε στο Μπλίνγκκπορτ της Κοννέκτικατ το 1917. Πριν να συμπληρώσει τα δύο του χρόνια, ο πατέρας του πέθανε και η οικογένεια έπεσε στην πιο μαύρη φτώχεια. Μόλις μεγάλωσε λίγο ο Ρόμπερτ έφυγε από το σπίτι και άρχισε να τριγυρίζει όλες σχεδόν τις «Νημενές Πολιτείες. Μια μέρα έκλεψε κάτι από ένα κατάστημα. Τον έπιασαν και για έφτα μέρες καταδικάστηκε να διαδρώνη το λιθόστρωτο ενός δρόμου. Είτην όγδοη μέρα έπωφελήθηκα από μια στιγμή, που οι φύλακες ήταν αψηρημένοι και το έσκαψα, αφηγείται ο ίδιος.

Για δύο χρόνια διέσχισε πάλι την Αμερική κατά μήκος και κατά πλάτος. Δεν είχε χρήματα και τις περισσότερες νύχτες κοιμόταν στο ύπαιθρο μεθυσμένος. Έτσι έφτασε το 1935, ο χρόνος, που στάθηκε αποφασιστικός για τη ζωή του. Στη Φιλαδέλφεια γνώρισε τη Ντόροθυ Σπένσερ, μια δασκάλισσα, που είναι τώρα σύζυγός του και στο Τολέδο πήγε να βρει ένα φίλο του, το φρενερικό Πάστ και εκείνος τον συνήγαγε να καπνίζει μαριχουάνα. Αργότερα έκοψε αυτό το «έτσι», αλλά όχι για πάντα. «Από το 1935», διηγείται ο Μίτσουμ, «δεν είχα καμία πια μαριχουάνα. Ξανάπασα σ' αυτό το «έτσι» το 1947. Εκείνο το χρόνο είχα δουλέψει σκληρά, ένοιωθα κουρασμένος και έρεθηκα χωρίς να ξέρω πως, σε μια συντροφιά που καταγιόνταν με ναρκατικά. Έτσι ξανάρχισα να καπνίζω μαριχουάνα».

Τον Αύγουστο του 1948 έσπασε το μεγάλο σκάδιολο: «Ένας φίλος μου, ο Ρόμπερτ Φορντ—διηγείται πάλι ο Μίτσουμ—μου σύστησε μια γυναικική κοπέλα, τη Λίτα Λιρντ. Μια θραυιά η Λίτα με κάλεσε στο σπίτι της κι' εκεί συνάντησα τη Βί. Ωλλη συμπαιθητική κοπέλα, τη Βί. κυ «Ηδών», που—μω προσηφεία—ενα τυγάφο με—μαριχουάνα. Τραβήξα μιαδυο φορές στον εαυτικά μερικά άτομα με σπολή όρμησαν μέσα στο σπίτι. «Αστυνομία, όλοι αήνηστοι», μας διέταξαν. Στο σπίτι της Λίτα Λιρντ βρέθηκαν είκοσιτέσσερα τσιγάρα με μαριχουάνα και ο Μίτσουμ κατέληξε στο κρατητήριο. Τα αστυνομικά όργανα έδωσαν μια κατάρσι πολύ διαφορετική από εκείνη του Μίτσουμ. Είπαν ότι περιμέναμε έξω από το σπίτι επί δυο ώρες, πριν να κάνουν την έφοδο. Έπομένως ο Μίτσουμ θα έπρεπε να είχε καπνίσει πολλά τσιγάρα. Όμως ο Μίτσουμ δεν ένοηλθηκε ποτέ πιά από την ειδική αστυνομική υπηρεσία, που ασχολείται με το κούνη των ναρκωτικών. Μη φαντασθείτε όμως ότι έγινε άγγελος. Κάθε βράδυ, μετά σταλ το 1951 έπαιζε γροθιές μ' ενα στρατώτη και χτύπησε στο κε-

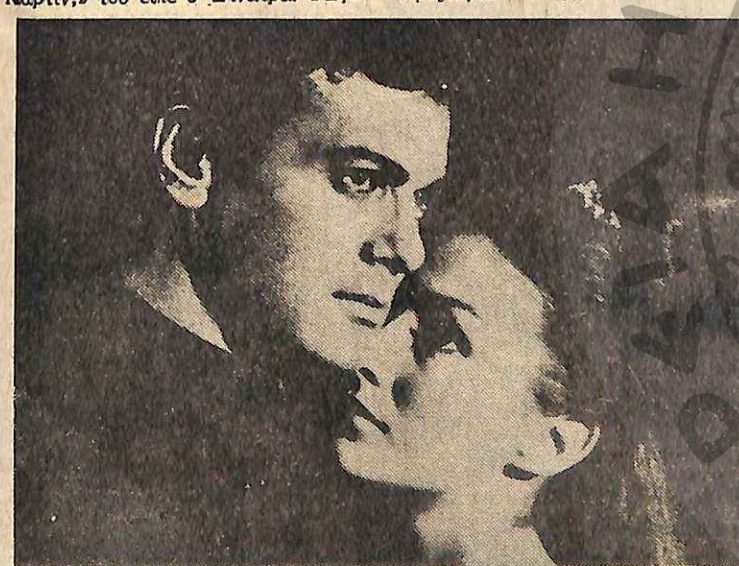
Ο Τζώρτζ Ράφτ σε μια πρόσφατη φωτογραφία του στο Λονδίνο όπου πήγε για να ηρώσει ένα φιλμ.

φάκι ένα λοχία της στρατιωτικής αστυνομίας. Το 1953 παρέσυρε με το αυτοκίνητό του ένα μοτοσυκλετιστή. Το 1956 είχε μια συμπλοκή με δυο ναύτες. Μια άλλη φορά έρεθηκε αστακτεμένος στη σκανδαλώδη υπόθεση των απράσιων μπλετόνων. Και όμως αυτός ο έλαος άνθρωπος, που έζησε να γράφει και αισθηματικά ποιήματα, είναι παντρεμένος από είκοσιδύο χρόνια με την Ε. δια γυναικά και έχει τρία παιδιά, που τα λατρεύει. Τη διαδότηση την έχει στο σπίτι του και δεν μπορεί να απολαύσει απ' αυτόν. Ο Σπένσερ Κράιερ, που ήταν σκηνοθέτης στο φιλμ «Καίσις δεν μένει μόνος» είπε, όταν τον γνώρισε είχε τελείως οει: «Με τον Φράνκ Σινάτρα και τον Μπόντι Μίτσουμ πέρασα δέκα έδο, μάδες στην κόλαση».

Ο Φράνκ Σινάτρα, ο Ντίν Μάρτιν, ο Τόνυ Κέρτις, ο Ρόμπερτ Μίτσουμ, ο Τζώρτζ Ράφτ, Άλτο είναι οι «άγγελοι» με τα λερωμένα πρόσωπα του Χόλυγουντ. Άλτοι τουλάχιστον είναι οι πιο γνωστοί αλλά υπάρχουν και άλλοι.

Ο Τζώρτζ Ράφτ λέει σχετικά: «Τούλάχιστον μια δωδεκάδα από διασημους άντρες είχαν σχέσεις με τον υποκόσμο».

Και ο Ρόμπερτ Μίτσουμ προσθέτει: «Αν κάποιος διαφέρει ανάμεσα σ' αυτά τα πρόσωπα και σε μένα είναι ότι εγώ πήγα στη φυλακή, ενώ αυτοί δεν πήγαν».

Ο Τόνυ Κέρτις με την Χριστίνα Κασοφιν στο φιλμ «Τάρας Μπούλντα». Έξ αιτίας της Χριστίνας ο Τόνυ γάμισε από την Τζάνετ Λή, θούρα από δώδεκα χρόνια εντυχιμένον γάμον.

Τη στιγμή που τ' αυτοκίνητό του σκότωνε τα παιδιά, αυτός ήταν ανάστρος στο βολάν, λιποθυμισμένος.

ΟΤΑΝ Ο ΣΩΦΕΡ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ

Δεν επιτρέπεται να οδηγεί περισσότερο από 15 ώρες.

ΕΝΑ τραγικό αυτοκινητικό δυστύχημα συνέβη, πριν από μερικές βδομάδες, σε μία πόλη της Αγγλίας. Το μεσημέρι εκείνο, μία συντροφιά από χαρούμενα αγοράκια, φεύγανε από το σχολείο τους, για να γυρίσουν στα σπίτια τους. Ένω, λοιπόν, προχωρούσαν ένοιαστα στο πεζοδρόμιο, ένα αυτοκίνητο έπεσε πάνω τους και σκότωσε δυο από αυτά, ηλικίας 10 και 11 χρονών. «Συνθιγμένη ιστορία!», θα πείτε. Πραγματικά, έχουμε εξοικειωθεί πια στα δρόμακια αυτού του είδους. Στην περίπτωση όμως που αναφέραμε, το ξεχωριστό ήταν, ότι ο οδηγός του αυτοκινήτου δεν πήρε είδηση για το ακούσιο έγκλημά του. Γιατί, τη στιγμή που τ' αυτοκίνητό του σκότωνε τα παιδιά, αυτός ήταν ανάστρος στο βολάν, λιποθυμισμένος!

Στη δική του, ο εισαγγελέας τόνισε, ότι «το δυστύχημα δείχνει πως πρέπει να τροποποιηθούν οι κανονισμοί για τη χορήγηση αδειών Ικανότητας στους οδηγούς αυτοκινήτων».

Συγκεκριμένα, σύστησε να αναθεωρούνται αυτές οι άδειες κάθε χρόνο, φυσικά έπειτα από γενική ιατρική εξέταση των οδηγών.

Γιατί, όταν ο ακούσιος φορέας των δυο παιδιών — ένας μηχανικός, ηλικίας 59 χρονών, ονόματι Ουόλτερ Κάλντερ — είχε ανανεώσει την αδεία του, το 1959, οι γιατροί τον βρήκαν πολύ καλά, αργότερα όμως ανέθηκε η πίστις του και άρχισε να παθαίνει ζάλες και λιποθυμίες.

«Οδηγώ 40 χρόνια, χωρίς να μου συμβη ποτέ το παρομοίον — είπε με συντριβή ο Κάλντερ στο δικαστήριο. 'Από τώρα και στο εξής, όμως, όρκιζομαι να μην ξελασπώσω στα χέρια μου το βολάν».

Μά κι' αν αυτός — όπως είναι το πιθανώτερο — κρατήσει τον όρκο του, κυκλοφορούν τόσοι άλλοι «επικίνδυνοι σωφότες»! 'Ισως και σεις, ο ίδιος, αν οδηγήτε αυτοκίνητο, να μην έχετε ποτέ αναρωτηθεί κατά πόσον είσατε ασφαλής, για τον εαυτό σας και για τους άλλους.

Πέντε λεπτά πριν λιποθυμήσει, ο Κάλντερ είχε ένα πονοκέφαλο. Τί θα κάνατε σεις, αν σας πιάσει πονοκέφαλος, ενώ σωφάζετε; Θα συνεχίσετε το σωφάρισμα, αψηφώντας τους κινδύνους, που συνεπάγεται αυτή η απρονοησία σας; Ή θα σταματήσετε και θα περιμένετε

να σάς περάσει ο πονοκέφαλος και να ξεαναβείτε έτσι την Ικανότητα της προσοχής και της συγκεντρώσεως;

Οι ευσυνειδητοί αυτοκινητιστές φροντίζουν να ναι εν τάξει τα φρένα τους, τα λάστιχα τους, το τιμόνι τους. Πόσοι όμως από αυτούς εξετάζουν αν είναι και οι ίδιοι εν τάξει όπως τ' αυτοκίνητά τους;

Οι ειδικοί, που έχουν μελετήσει τις αιτίες — άμεσες ή έμμεσες — των αυτοκινητικών δυστυχημάτων, έχουν καθορίσει τους κυριότερους κινδύνους κι' έχουν διατυπώσει μερικές βασικές συμβουλές για την αποφυγή τους.

Αν π. χ. έχετε πίεσι, προσέχετε πολύ, γιατί η κατάσταση αυτή προκαλεί συχνά πονοκεφάλους. Σημειώστε δε, ότι μπορεί ν' ανέβη προσωρινά η πίεσί σας, αν σωφάρετε επί πολλές ώρες συνεχώς, το χειμώνα. 'Η κούρασι, ο έκνευρισμός — μαζί με την έλλειψι προής — επηρεάζουν το νευροσυντακτικό σύστημα. Σε τέτοια περίπτωση, λοιπόν, η πρέπει να σταματήσετε και να διανυκτερεύσετε κάπου, ή τουλάχιστον να διακόψετε για λίγο το σωφάρισμα, να κατεβείτε από το αυτοκίνητο και να κάνετε ένα περίπατο με τα πόδια.

Οι επιστημονικές δοκιμές, που έχουν γίνει, αποδείχναν ότι, κατά μέσον όρο, ο αυτοκινητιστής δεν αντέχει ακίνδυνα σε περισσότερο από 4—5 ώρες συνεχές σωφάρισμα. Μερικοί μάλιστα ειδικοί, φρονούν, ότι κι' αυτό ακόμη το χρονικό διάστημα είναι πολύ μεγάλο κι' ότι πρέπει να διακόπτεται από ένα-δυο σταματήματα.

Να και μερικοί άλλοι κανόνες, πολύτιμοι για το σωφέρ, που προκύπτει να κάνει μία μακρινή διαδρομή, το χειμώνα:

1) Βεβαιωθείτε πάντα πως είσατε καλά ζεστός, πριν ξεκινήσετε. Το πολύ κρύο επιβραδύνει την ταχύτητα αντίδράσεως μπροστά στον κίνδυνο.

2) Φροντίστε ν' αερίζεται καλά το αυτοκίνητο. 'Ο ζεστός αέρας, που δεν ανανεώνεται, φέρνει νύστα, κάποτε δε και λιποθυμία.

3) Φάτε καλά, πριν ξεκινήσετε. 'Οταν πεινάτε, δε θα μπορέτε να συγκεντρωθήτε αρκετά και δε θα έχετε γρήγορες αντιδράσεις.

4) Σταματάτε κάθε 2—3 ώρες, κατεβαίνετε από το αυτοκίνητο και κάνετε ένα περίπατο με γρήγορο βήμα, για ν' αποκατασταθή η κυκλοφορία του αίματος.

5) Μην αδιαφορήτε ποτέ για τα σημάτια κινδύνου, που σας λένε πως δεν πρέπει να σωφάρετε άλλο, αυτή τη μέρα: χαμουργήτα, «παίξιμο» των ματιών, παρατήρησι, ότι διατρέχετε αρκετά χιλιόμετρα χωρίς να το αντιληφθήτε.

Η έλλειψι συγκεντρώσεως είναι συνήθως προσωρινή, περνάει δε με τον περίπατο ή με τον ύπνο.

Υπάρχουν όμως ώρισιμένες παθήσεις, που αποτελούν ένα σοβαρότερο κίνδυνο για το σωφέρ.

Μιά από αυτές — συχνότερη από 'τι νομίζετε — είναι η έπιληψια. Υπάρχουν πολλοί, που υποφέρουν από μία μορφή αυτής της άρρωστειας, τόσο ελαφρεία, ώστε δε χρειάζονται θεραπεία. 'Ωστόσο, είναι επικίνδυνο να οδηγούν αυτοκίνητο, γιατί μία παρμηκή αιτία — όπως η αντανάκλασι των προβολών ή του ήλιου πάνω στο παρμπρίζ — μπορεί να τους προκαλέσει μία κρίσι, με ολέθρια αποτελέσματα.

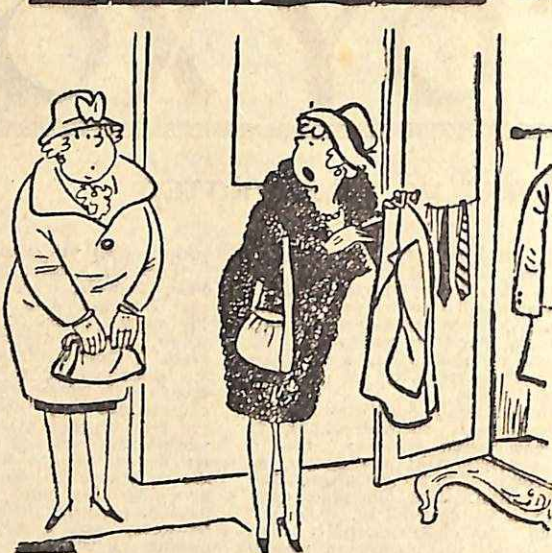
Το ίδιο ισχύει και για όσους υποφέρουν από ημικρανίες.

Και μία άλλη συμβουλή: 'Αν ο γιατρός σας συστήση μία θεραπεία με ώρισιμα φάρμακα, ρωτήστε τον αν πρέπει να σωφάρετε, όσο καιρό τα παίρνετε. Τα ήρεμιστικά φάρμακα π. χ. ελαττώνουν την ταχύτητα αντίδράσεως σε επικίνδυνο βαθμό.

Τέλος, μη σωφάρετε όταν είσατε ταρκαγμένος, φοβισμένος, στενοχωρημένος.

Ο κίνδυνος ενός δυστυχήματος γίνεται διπλάσιος ή τριπλάσιος, όταν δε βρίσκεστε σε φυσιολογική ψυχική κατάσταση.

Το χιούμορ δε εικόνας

— Το ώροσκόπιο γράφει «απόρόλετο ξοδο»... Για να δούμε, θα επαληθεύση!...

— 'Ηθαμε να διαμαρτυρηθούμε για τους βοηθούς της κλινικής! Παντρούονται κατά κανόνα ή τους φοιτητές, κύριε διευθυντή!

— Μα πού ήσαν όλη τη νύχτα, 'Αλεξάνδρα; Έψαχνα να σε βρω σ' όλες τις ταβέρνες της Αθήνας!

Ο,ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΕΙΠΗ ΑΠ' ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Γύρω από το νέφτι και την αμμωνία ΤΟ ΝΕΦΤΙ

Για την υγεία. — 'Ός έπισπαστικό κατά της βρογχίτιδος, περνάτε ελαφρά πάνω στο στήθος και στην πλάτη σας ένα πινελλάκι βουτηγμένο σε νέφτι. 'Υστερα σκεπάσετε όλο εκείνο το μέρος μ' ένα βαμβακι, για να διατηρηθεί ζεστό. Μην επαναλάβετε την επάλειψι στο ίδιο μέρος πριν περάσουν λίγες μέρες, αλλιώς μπορεί να πάθετε έγκαυμα, αν έχετε ευαίσθητο δέρμα.

Επίσης, χρησιμοποιήστε το νέφτι ως καταπραυντικό του πόνου, αν σας δαγκώσει ψάρι ή καθούρι.

Γενικά, κατά των πόνων, οποιαδήποτε κι' αν είναι ή προέλευσί τους, τρίψτε μαλακά το μέρος εκείνο με νέφτι. Θα ανακουφισθήτε σημαντικά.

Θέλετε κι' ένα αντίσπαστικό υγρό, που άρωματίζει συγχρόνως την άτμοσφαιρα; Σε 1 κιλό νερό βραστό, προσθέστε μία κουταλιά λεβάντα κι' άλλη μία νέφτι.

Για τα ρούχα. — 'Ενα μίγμα από ίσες ποσότητες νεφτιού και αλκοόλ καθαρίζει πολύ καλά τους λεκέδες από ρετινι. 'Υστερα βουτάτε όλο το ρούχο σε άλυσίβα και ξεπλένετε τελικά με καθαρό νερό.

Επίσης, το ίδιο μίγμα καθαρίζει λεκέδες από μπογιά ή από κατρώμα.

Για να διατηρούνται σε καλή κατάσταση τα κόκκινα παπούτσια, τα αλείψετε κάπου-κάπου ελαφρά με το έξής μίγμα: έξη κουταλιές αποβουτυρωμένο γάλα και δυο κουταλιές νέφτι. Τ' αφήνετε να στεγνώσουν 10 λεπτά της ώρας κι' ύστερα τα τρίβετε με μία φανέλα.

Για το σπτίτι. — 'Όταν θέλετε να γυαλίσετε τα παρκέτα σας, παίρνετε 150 γραμμάρια τριμμένο κερί, το βάζετε σ' ένα κατ'άλληλο δοχείο, προσθέτετε 450 γραμμάρια νέφτι, και τ' αφήνετε 24 ώρες για να λυώση, ανακατεύοντας δυο-τρεις φορές σ' αυτό το διάστημα. 'Αν δε λυώση τελείως, ζεσταίνετε το μίγμα, βάζοντας το δοχείο μέσα σε μία μεγαλύτερη κατσαρόλα με βραστό νερό. Προσέχετε όμως! Πρέπει να μένη μακριά από τη φωτιά, γιατί οι ατμοί του είναι πολύ εύφλεκτοι.

Για να προφυλάξετε τα χαλιά σας από το σκόρο κλπ., όταν δεν τα χρησιμοποιήτε, διπλώστε τα σφιχτά με έφημεριδες, βρεγμένες με νέφτι.

Όταν ένα ρούχο ή άλλο αντικείμενο από πετσι έχη πιάσει μούχλα, από την ύγρασι, το τρίβετε με μία φονέλλα βουτηγμένη σε νέφτι.

Για τα πολύ ακάθαρτα άσπιδρο-ρουχα μεταχειρίζεστε την έξής άλυσίβα: 10 κιλά νερό, 150 γραμμάρια σαπουνι, 5 γραμμάρια νέφτι, 30 γραμμάρια κρυσταλλική σόδα. 'Η άλυσίβα αυτή χρησιμοποιείται κρύα.

Το νέφτι πρέπει να φυλάγεται σε μέρος δροσερό και μέσα σε μπουτίλια καλά βουλωμένα, γιατί εξατμίζεται. Όπως είπαμε και πιο πάνω, ανάβει πολύ εύκολα. Μη το ζεσταίνετε λοιπόν ποτέ από εύθειας, έστω και σε ηλεκτρική κουζίνα, αλλά πάντα σε μπανιέρα (μέσα δηλαδή σε βραστό νερό) και μακριά από τη φωτιά.

Αν τυχόν άναψη, μην προσπαθήτε να το σβύσετε με νερό, γιατί το μόνο που θα κατορθώσατε έτσι, θα είναι ν' άπλωθή ή φωτιά ακόμα πιο πολύ. Σκεπάστε

το με μία χοντρή κουβέρτα, ώστε να μην παίρνη άέρα και να σβύση.

Οι ατμοί του νεφτιού είναι βλαβεροί, όταν τους άναπνεύετε συνεχώς και σε μεγάλη ποσότητα. 'Αν σας προκαλέσουν πονοκεφάλους, έμετους, ναυτία, κλπ., πρέπει ν' άναπνεύσετε καθαρό άέρα, να πιήτε δυνατό καφέ και να μείνετε σε ζεστασία.

Η ΑΜΜΩΝΙΑ

Για την υγεία. — Είναι ένα άριστο ανακουφιστικό και έξουδετερωτικό μέσο κατά των έγκαυμάτων από βιτριόλι, άκουσφόρτε ή άλλο καυστικό άξύ. Πρέπει όμως να χρησιμοποιήται άμέσως, όσο το δυνατόν γρηγορώτερα.

Εναντίον δηλητηριάσεων από φυτά συνιστώνται εισπνοές ατμών αμμωνίας.

Μιά σταγόνα αμμωνίας πάνω στο μέρος όπου σας τσίμπησε σφήκα ή άλλο έντομο, θα σας άνακουφίση πολύ.

Για τα ρούχα. — Λεκέδες ιδιού φυγούν με μία άραιη άλυσι αμμωνίας. 'Υστερα ξεπλένετε το ρούχο με ζεστή σαπουνάδα.

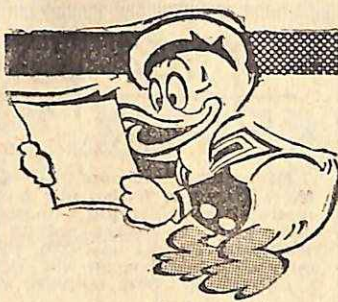
Να καθαρίσουν οι λιγδιασμένοι γιακάδες των ρούχων, τους τρίβετε μ' ένα μίγμα από 1 μέρος αμμωνία και 3 μέρη νερό.

Για τις φονέλλες: Τis πλένετε με χλιαρό νερό και τις ξεπλένετε με νερό έπίσης χλιαρό, στο όποιο έχετε προσθέσει λίγη αμμωνία (μία κουταλιά στα 10-12 κιλά).

Για το σπτίτι. — Θέλετε να ζωρέψουν τα χρώματα των χαλιών σας; Τα περνάτε με μία βούρσα, βουτηγμένη σε μίγμα από 3 κουταλιές αμμωνία και 1 κιλό χλιαρό νερό.

Για να φύγουν έπιμονες μυρωδιές από τα χέρια σας, βουτήχτε τα σε χλιαρό νερό, που περιέχει λίγη αμμωνία. 'Αν το δέρμα των χεριών σας είναι πολύ στεγνό, προσθέστε στο νερό του πλυσίματος μία κουταλιά αμμωνία.

Δάχτυλα λερωμένα από ιδίο καθαρίζουν, αν τα τρίψετε με μίγμα από 1 μέρος αμμωνίας και 2 μέρη έξυζες.

Η άσπρη γαρδένια

Η ΑΝΟΙΞΙ είχε χαμογελάσει μέσα στις βροχές και τα σύννεφα. Την ένοιωσε κανείς στον άέρα, τη μύρισε στα λουλούδια, την έβλεπε στα γέλαστα μάτια των γυναικών.

Όστόσο εκείνο, που δεν είχε άναγυρίσει στην καρδιά του Πάλλ Ντερβιέ ήταν ο έρωτας. Όχι ο μεγάλος έρωτας με τα φλογερά πάθη και τα τραγικά δράματα, αλλά ο ελαφρός που κάνει χαρούμενη τη ζωή.

Ο Πάλλ Ντερβιέ βγαίνοντας κάθε βράδυ από το γραφείο του, άγόραζε από την ανθοπώλιδα της γωνιάς μία άσπρη γαρδένια και στόλιζε μ' αυτή τη μπουτονιέρα του. Μα για ποιόν γινόταν άρωμα; Για καμιά!

Αντί ένα τρυφερό, ένα χαριτωμένο γυναικείο χέρι να του περνούσε στη μπουτονιέρα του την άσπρη γαρδένια, έπαιρνε από το κίτρινο και γέρικο χέρι της ανθοπώλιδος το λουλούδι...

Όστόσο, ο Πάλλ κύτταζε στα μάτια, όλες τις όμορφες γυναίκες, που συναντούσε στο δρόμο του. Περινούσαν γελαστές κι' εύτυχισμένες γεμάτες θύερα. Τί περίεργο όμως!... Καμιά από τις φλογερές ματιές του δε συναντούσε τρυφερή άναπόκρισι.

Και ο δύστυχος γύριζε κάθε βράδυ στο σπτίτι του απογοητευμένος με την πίκρα του Δόν Ζουάν, που γέρασε. Μα ο Πάλλ Ντερβιέ δεν ήταν γέρος, ήταν ένα γεροντοπαλίκαρα με λίγα άσπρα μαλλιά στους κροτάφους και μία κουρασμένη έκφρασι στο πρόσωπο. Κι' όμως είχε ακόμη κάποιον θέλητρο, κάποιον άναχαμητή παλιάς γοητείας.

Στο γραφείο, οι συνάδελφοί του, άντρες και γυναίκες, που είχαν άν-

τιληφθή τα έρωτικά του κεσάτια άρχισαν να κρυφογελούν και να του λένε πικρόχολα:

«Ε! Τι νά γίνη, καμήνε Πάλλ! Όλοι μας γεράναμε».

Έκείνος προσπαθούσε να χαμογέλαση, λέγοντας τους πως δεν ένοιωσε καθόλου γέρος. Μα οι φαρμακομήτες τον πείραζαν τότε περισσότερο:

— Κακά τα ψέματα, Πάλλ! Ποι είναι εκείνα τα μωραμένα ραβασάκια, που μας έδειχνες άλλοτε; Γιατί δε σε περιμένει πια στην πόρτα του γραφείου κανένα όμορφο κορίτσι;

Είχαν δίκιο! Κι' αυτό, έξσκεζε πίο πολύ την καρδιά του Πάλλ Ντερβιέ. Κανένα κορίτσι, κανένα ραβασάκι. Πεισματάθηκε. Σκέφθηκε να κάνει κάτι για να περιώση το γόητρό του, να βρή μία λύσι.

Και τί βρήκε! Έαγαρε μόνος του, στον εαυτό του, προσπαθώντας να μιμηθή ένα λεπτό γυναικείο χαρακτήρα. Πήρε, λοιπόν, μία κάρτα, έγραψε τη διευθυνσι του γραφείου του και σημείωσε δίπλα: «Σ' άγαπά κρυφά από καιρό... Μιά άγνωστη θαυμαστριά σου».

Την άλλη μέρα, όταν έλαβε αυτή την κάρτα στα γραφεία, μπροστά στους σκανδαλισμένους συναδέλφους του, χαμογέλασε πάλι, έπως άλλοτε, με ύφος γόητρος.

Από τότε, κάθε μέρα, άρχισαν πάλι να φτάνουν στο γραφείο ένα σωρό κάρτες και μωραμένα ραβασάκια. Όστόσο, έκείνος, δεν έλεγε τίποτα. Άφινε τους πικρόχολους συναδέλφους του να σκάνε από τη ζήλια. Κάθε φορά μάλιστα, που οι φίλοι του τον προσκαλούσαν να φάνε μαζί ή να πάνε σε κανένα θεάτρο, έκείνος τους έλεγε μ' ένα μυστηριώδες ύφος:

— Ατόμε, δυστυχώς, δε μπορώ. Κι' όλοι τους καταλάβαιναν πως είχε κάποιο έρωτικό ραντεβουδάκι! Μα ο Πάλλ Ντερβιέ, άντι να πάη να συναντήση τ' όμορφο κορίτσι του, κλεινόταν στην καμαρά του, κι' έγραφε στον εαυτό του:

Και τη δουλειά αυτή την έκανε με τόσο άγάπη, με τόσο άφροσύνη, ώστε στο τέλος, άρχισε να πιστεύη κι' ο ίδιος, πως κάποιον γυναικα τον άγαπούσε και του έγραφε όλα εκείνα τα ραβασάκια!

Ο Πάλλ Ντερβιέ έκανε και κάτι άλλο: Έβαζε στις άπ' έξω τσέπες του σακακιού του, που τ' άφινε στη γκαρνταρόμπα της τραπεζίας, για να φορηθ το παλιό σακάκι του γραφείου, δυο τρία από αυτά τα ραβασάκια, σε να πάρε ξεχάσει, βέβαιος πως κάποιον άδίκκριτη δακτυλογράφος, θα τα διάδασε, για να μάθη τα μυστικά του.

Ένα πρωί, μόλις μπήκε στο γραφείο, η Ζανέτ Φλερύ, η πίο όμορφη δακτυλογράφος των κύττασε χαμογελώντας και τούπε:

— Πάλλ! Χάρισέ μου την όμορφη γαρδένια σου!

Ο Ντερβιέ, που είχε θυσιάσει δυο φράγκα για να στολίση το γραφείο του, της την έδωσε με κάποια δυσφορία.

— Έλα, άστειεύηκα! του έπτε εύθυμα η κοπέλλα. Έρω πως είναι μεγάλη θυσία για σενα. Το δώρο δε δωρίζεται!

Ο Πάλλ γέλασε με την καρδιά του. 'Επί τέλος, είχαν πάει πια να τον κοροϊδεύουν στο γραφείο. Μάλιστα η πίο όμορφη, η πίο σοδαρή κοπέλλα, που είχε στο μύτι, τον παρακαλούσε για μία γαρδένια!

— Θα βγω έξω να σάς πάρω μία φρέσκια, της έπτε.

Η κομωδία αυτή, κράτησε μερικές μέρες. Έαφνικά, ένα πρωί, μαζί μ' ένα ψεύτικο ραβασάκι, πήρε κι' ένα μωραμένο ραβασάκι.

Ο Ντερβιέ τάχασε. Από ποιά πρόσωπο, άραγε, ήταν αυτό το

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΕΛΕΦΑΣ

Ο θεϊμοκίνητος αυτός μηχανικός έλέας δεν προορίζεται για καμιά άποκρηάτικη πομπή. Κατασκευάστηκε στην Αγγλία και έπεδείχθη σαν μία μεγάλη έπαιχτα της βρετανικής τεχνικής σε μία πρόσφατη έκθεσι πολεμικών όχημάτων. Ο μηχανικός έλέας διαθέτει άκρίως όπως ο φυσικός, με τον ίδιο ρυθμό και τις ίδιες κινήσεις και πρόκειται να χρησιμοποιήθη σε μία ειδική μελέτη του εδάφους, που θα γίνει στις Άλπεis την άνοιξη, για να εξακριβώθη το πως κατάρθωσε ο Άνιέας να κατακτήθη την 'Ιταλία δυο αιώνες π.Χ., περνώντας τα Πυρηναία και τις Άλπεis με εκατοντάδες από τα παχυδέρματά, που αποτέλεσαν τότε το μυστικό του όπλου.

γράμμα; Τ' άνοιξε περίεργος και διάβασε κατάπληκτος τὰ ἑξῆς:

«Άγαπητέ Πάλη, Δὲν νομίζεις πῶς τὸ ἀστείο αὐτὸ κράτησε πολὺ καὶ πῶς εἶναι πιά καιρὸς νὰ σοδαρευτῇ; Ἀντὶ νὰ τρέχεις, σὰν τὸ Δὺν Κιχῶτη, πίσω ἀπὸ φανταστικούς ἑσώτες, γιατί δὲν κυττάξεις νὰ βῆς τὸν ἀληθινό, πὺ κρατᾷ σ' ὅλη τὴ ζωή;

Μιά ἀγνώστη, μὰ στοργική φίλη». Ὁ Ντεβιὲ κέρωσε. Ὄστε εἶχε προδοθῇ! Πήσαν, λοιπόν, χαμένες οἱ προφυλάξεις του;

Μιά καὶ ξεσκεπάστηκε, φερόθηκε νὰ συνεχίσῃ τὸ ἐπικίνδυνο παιχνίδι μὲ τὰ ψεύτικα ραβασάκια. Τὸ περίεργο, ὅμως, ἦταν, πῶς στὴ θέσι τῶν δικῶν του, ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν κάθε πρωὶ, οἱ μυστηριώδεις μὲν φακέλλοι, μ' ἕνα σωρὸ παρηγορητικά καὶ θεακτικά λόγια ἀπὸ τὴν ἀγνώστη φίλη του.

Ὁ Πάλη Ντεβιέ, ἄρχισε νὰ στενοχωριέται. Φοβόταν πῶς κάποιος ἀπὸ τὸ γραφεῖο, τοῦκανε αὐτὴ τὴ φάρσα, ποῖος ἔχει μὲ τί σκοπὸ. Ἀρχισε, λοιπόν, νὰ κατασκοπεύει τοὺς συναδέλφους του. Ἐνὰ πρωινό, τὴν ὥρα πὺ ὁ ταχυδρόμος τοῦφερε τὸ δέκατο τρίτο ραβασάκι, εἶδε στὸ πρόσωπο τῆς Ζανὲτ Φλερὺ ἕνα πονηρὸ χαμόγελο.

«Μήπως, σκέφτηκε, εἶναι αὐτὴ πὺ μὲ τὰ στέλνει!»

— Δεσποινὶς Ζανέτ, τῆς εἶπε σὲ λίγο. Ἐρχεστε τ' ἀπόγεμα νὰ κάνουμε ἕνα περίπατο; Γιортάζω σήμερα τὰ γενέθλιά μου...

— Εὐχαρίστως, θάρῶ, τοῦπε ἑκείνη μ' ἕνα χαρούμενο χαμόγελο.

Πῆσαν τὸ Λεωφορεῖο καὶ πῆγαν σ' ἕνα δροσερὸ προάστειο. Ἦταν ἕνα ἔσπτο, ἕνα εἰδυλλιακὸ βράδυ τοῦ Ιουνίου. Καθὼς περπατοῦσαν γλυκομιλώντας, ἡ Ζανέτ στάθηκε ἑαφνικά μπροστά σ' ἕνα ἀνθοπωλεῖο, ἀγόρασε μιά ἀσπρη γαρδένια καὶ τὴν πέρασε τρυφερά στὴ μπουτονιέρα τοῦ συναδέλφου τῆς.

— Χρόνια πολλά, Πάλη!

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ μου, τῆς εἶπε ἐκείνος συγκινημένος.

Εἶχαν περάσει χρόνια, πὺ εἶχε νὰ πάρῃ, ἀπὸ ἕνα τέτοιο χαριτωμένο χέρι, ἕνα τόσο ὁμορφὸ λουλούδι. Ἐβγάλε ἐνθουσιασμένος τὸ πορτοφόλι του νὰ πληρώσῃ, μὰ ἡ Ζανέτ τὸν πρόλαβε. Εἶχε κι' ὅλας ἀνοίξει τὴν τσάντα τῆς κι' εἶχε βγάλει ἕνα νόμισμα. Τὸ μάτι τοῦ Πάλη ἔπεσε μέσα στὴν τσάντα, κι' ἀμέσως ἀναπήδησε ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Εἶχε δὴ ἕνα μὲν φακέλλο!

— Μπα, τὴν κατεργάρα! Ἐσὺ λοιπόν μὲ στέλνεις τὰ ραβασάκια; Δώσε μὲ τὸ νὰ τὸ διαβάσω!

— Εἶναι περιττό, ἀφοῦ μποροῦμε νὰ τὰ πούμε μὲ τὸ στόμα!

— Μὰ γιὰ στάσου! Πῶς πῆρες εἶδησι πῶς ἔγραφα μόνος μου τὰ γράμματα;

Ἡ κοπέλλα γέλασε.

— Τί παιδί πὺ εἶσαι, καμμένη Πάλη! Μιά μέρα ἔχασες στὶς ἑξὼ τσέπες τοῦ σακκακιού, πὺ εἶχες ἀφίσει στὴ γκαρνταρόμπα, μαζί μὲ τὸ ραβασάκι τῆς μυστηριώδους φίλης σου κι' ἕνα γράμμα, πὺ δὲν εἶχες προφτάσει φάινεται νὰ τὸ ταχυδρομήσῃς. Τότε εἶδα μ' ἐκπληξι, πῶς ὁ γραφικὸς χαρακτήρας καὶ τῶν δυὸ ἦταν ὁ ἴδιος. Καὶ κατὰλαβὰ ἀμέσως τὸ παιχνίδι σου!

— Μὰ γιατί τὰ ἔκανες ὅλ' αὐτὰ, Ζανέτ;

— Ἡ κοπέλλα κοκκίνισε.

— Ζήλευα τρομερά αὐτές... πὺ σοῦ γράφω...

— Καὶ τώρα;

— Τώρα πιά δὲν τὶς ζηλεύω. Τὶς εὐγνωμονῶ!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Πάλη ἔφεξε.

— Ἀλήθεια, Ζινέτ; Πῶ νὰ τῶσερα τόσο καιρὸ πὺ σὲ κρυφάγαποῦσα;

— Πάλη! Πρόσεξε δταν μιλάς γι' ἀγάπη σὲ μένα. Δὲν εἶμαι ἀπ' αὐτές πὺ ἔχεις! Ὅσά σὲ μαντρώσω γιὰ ὅλη σου τὴ ζωή!

— Ζινέτ, λατρεῖται μου! Ὅσά μὲ σώσεις. Βορέθηκε πιά νάμαι μόνος... Καὶ ἡ θυερόση Ζινέτ, ἄφισε τὸν ὁρμὸ συναδέλφου τῆς, νὰ κολλήσῃ τὸ στόμα του στὰ διψασμένα χεῖρά τῆς.

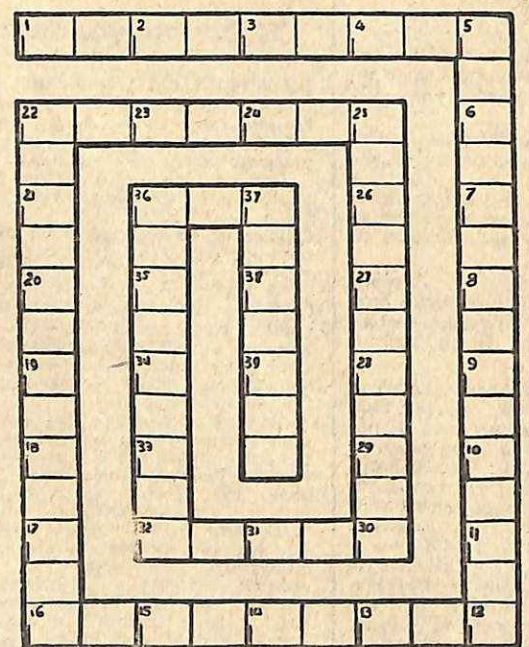
ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

Γιὰ μικρούς

Συλλαβικός κοχλίας

Μέσα στὸ σχέδιο αὐτὸ θὰ τοποθετήτε 39 τρισύλλαβες λέξεις, τῶν ὁποίων σὰς δίνουμε πῶς κάτω τὶς σημάσεις. Θὰ θέζετε μιά ὁλόκληρη συλλαβὴ μέσα στὸ κάθε μικρὸ ὀρθογώνιο καὶ θὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι ὅτι ἡ τελευταία (τρίτη) συλλαβὴ τῆς κάθε λέξεως εἶναι συγχρόνως καὶ ἡ πρώτη τῆς ἀμέσως ἐπομένης.

Δηλαδή, ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς ὑπ' ἀρ. 3 λέξεως

εἶναι ἡ ἴδια μὲ τὴν τελευταία τῆς ὑπ' ἀρ. 2 καὶ ἡ τρίτη συλλαβὴ τῆς ἴδια μὲ τὴν πρώτη τῆς ὑπ' ἀρ. 4. Π.χ.: ΤΑ-ΜΙ-ΑΖ, ΑΣ-ΤΑ-ΚΟΣ, ΚΟΣ-ΜΗ-ΜΑ, ΜΑ-ΘΗ-ΜΑ, ΜΑ-ΡΙ-ΔΑ, ΔΑ-ΠΑ-ΝΕΣ.

- 1) Κατοικίδιο μὲ φτερά.
- 2) Μὰς δροσίζει τὸ καλοκαίρι.
- 3) Συμβάλλουν στὸ καθαίρισμα.
- 4) Ἀπαραιτήτα σὲ κάθε τάξι ἐνὸς σχολείου.
- 5) Τὸ παίρνουν μόνον οἱ καλοὶ μαθηταί.
- 6) Ἐνα ἀπὸ τὰ πολλά, πὺ θὰ ἔρῃτε σὲ κάθε καὶ.
- 7) Μορφώνει νέους.
- 8) Διδάσκειτὰ στὰ γυμνάσια.
- 9) Ἔργο τοῦ Βικτωρ Οὐγκώ.
- 10) Κατοικία.
- 11) Προσχέδιον.
- 12) Φίλμ τῆς Ἀλίκης Βουγιουκλάκη.
- 13) Ζώδιον τοῦ ὠροσκοπίου.
- 14) Θυμίζω ἄλλον, στὸ πρόσωπο.
- 15) Θὰ τὰ ἔρῃτε στὴ σελίδα τοῦ ὠροσκοπίου.
- 16) Χρησιμοποιεῖται γιὰ ἐπαλείψεις.
- 17) Εἶδος μῆλου.
- 18) Γαϊωνέζικο ἐνδυμα.
- 19) Ἀρρώστεια.
- 20) Ζῶο, πὺ ἔρῃσεται πλησιέστερα στὸν ἄνθρωπο, ἀπὸ κάθε ἄλλο.
- 21) Προστατεύεται ἀπὸ τὶς Μοῦσες.
- 22) Θὰ τὴν ἔρῃτε σὲ μιά κυψέλη.
- 23) Σχετίζονται μὲ μιά περιοχὴ τῆς Β. Ἑλλάδος.
- 24) Τὸ χρησιμοποιοῦν ἐρασιτέχνες ψαράδες.
- 25) Δύστροπα, τίποτα δὲν τοὺς ἀρέσει.
- 26) Ἀπαραιτήτῃ στὸ τένις.
- 27) Τιμολόγιον, διατίμησης.
- 28) Ἐθὴν γιὰ θέλη.
- 29) Ἐμπορεύεται τὸ χρῆμα.
- 30) Συνοδεύει συχνὰ τὸν πυρετό.
- 31) Περιβάλλεται ἀπὸ μαθητὰς.
- 32) Δὲ λείπουν ἀπὸ καμμιὰ θρησκευτικὴ τελετή.
- 33) Γλύκιμα.
- 34) Ἡ Ἀρτεμὶς καὶ ὁ Ἀπόλλων σκότωσαν τὰ παιδιά τῆς.
- 35) Προσίδει κρυολόγημα.
- 36) Ντύνει γυναίκες, καί... γδύνει τοὺς ἄνδρες.
- 37) Συνοδεύει συχνὰ τὸν ποσάτεμπο.
- 38) Στὴν ὕπνωση.
- 39) Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.

Τρεῖς μαγικὲς εἰκόνες χωρὶς εἰκόνα

— Ἡ θεὰ μας δὲ μένει μόνη ποτὲ στὸ σπίτι. Μόλις φύγουν οἱ ἄλλοι ξεκινᾷ κι' ἐκείνη, γιὰ ἕνα εὐχάρι.

— Καὶ μὲ ποῖο μεταφορικὸ μέσον;

— Τώρα μὲν δὲν εἶπα.

— Νὰ σοῦ πῶ ἐνὸς πᾶς συνέβησαν τὰ πράγματα.

Δήμητρος. Παίζουμε στὴν πλατεία μὲ τὴ μάλλα, δταν ὁ Ἀντώνης φάνηκε ἑαφνικά, τὴν ἄρπαξε κι' ἔφυγε...

— Παίζατε μπροστὰ στὴν ἐκκλησία;

ΚΑΙ ΝΕΤΑΛΟΥ

— Ὁχι. Μπροστὰ στὴ... Μὰ τώρα στὸ εἶπα!

— Ἐνὸ δὲν ἔχεις καμμιὰ δουλειά, γιατί μὲ ἄφησες Πέτρο μόνη, ἀπὸ τὶς ἑξὼ ὥς τὶς ὀκτώ; Μὴ μοῦ πῆς πῶς ἦσουν στὸ γραφεῖο, γιατί σὲ εἶδαν.

— Ποῦ μὲ εἶδαν;

— Ἐκεῖ, πὺ σοῦ εἶπα πρὸ ὀλίγου.

Κρυπτογραφικὸν

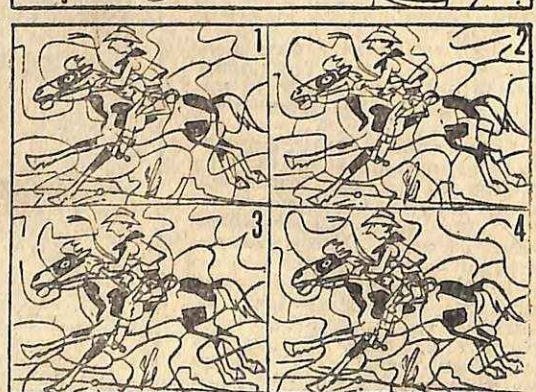
1 2 3 4 1 5 6 7 8 9	= Ἀρχαῖος βασιλιάς.
2 3 7 8 9	= Νῆσος.
3 2 3 5 8 9	= Γυῖος τοῦ Πριάμου.
4 8 1 5 8 5	= Εἶδος ἀγάλματος.
5 1 4 8 9	= Νῆσος.
6 3 5 6 7 8 5	= Φυτεύεται.
7 8 6 1 5 8 9	= Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.
8 7 5 3 1	= Πτηνὰ.
9 1 7 6 3 2 2 1	= Ψάρι.

Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο πᾶν-τοτε ἀριθμό.

Ἀπρόεπτα

- 1) Ποῖος μιλάει ὅλες τὶς γλώσσες τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ ἔρῃ καμμιὰ;
- 2) Εἶναι δυὸ ἀδελφοί, ὁ ἕνας εἶναι θεῖος μου, ὁ ἄλλος ὄχι. Πῶς γίνονται;
- 3) Ποῖα μπορεῖ νὰ εἶναι μαύρη καὶ λευκὴ συγχρόνως;
- 4) Ἐχει μιά καμπούρα ἀριστερά καὶ μιά ἄλλη δεξιά. Ποῖα εἶναι;
- 5) Ἀρκεῖ νὰ τὴν προφέρῃς, γιὰ νὰ πάῃ νὰ ὁπάρῃ. Ποῖα;
- 6) Στέλνει στὸν τάφο τοὺς ζωντανούς, διατηρεῖ τοὺς πεθαμένους. Ποῖα;
- 7) Εἶναι μιά παράξενη πάθος πὺ προσβάλλει πολὺ κόσμο, κι' ὅμως εἶναι ἀγνώστη σ' ὅλες τὶς ἡπείρους. Ποῖα εἶναι;
- 8) Ἐχει ἕνα μάτι κατὰμαυρὸ ἀπὸ τὴ μιά πλευρά κι' ἕνα κατὰφωτὸ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ποῖα εἶναι;
- 9) Τὴν χάνουμε δταν ἔρῃ, ἀλλὰ τὴν ξαναεῖσκουμε μόλις ἔρῃ ὁ ἥλιος. Ποῖα;
- 10) Ὅταν τὴ θέλουμε δὲ θέλουμε κι' δταν δὲν τὴ θέλουμε, θέλουμε. Ποῖα εἶναι;

Παχνίδι συναρμολογήσεως

Ποῖο ἀπὸ τὰ τέσσερα σγέδια τοῦ κάτω μέρους τῆς εἰκόνας μας θὰ φτιάξῃ ὁ Νάκης, συναρμολογώντας τὰ 17 κομμάτια, πὺ ἔρῃσονται μπροστὰ του;

— Ἄν ἔρῃτε τὴ σωστὴ ἀπάντησιν μέσα σὲ χρονικὸ διάστημα μικρότερο τοῦ ἐνὸς λεπτοῦ θὰ σὰς ἀδείξουν συγχαρητήρια, γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 76

Η ΜΑΜΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΤΡΙΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

Ὁ Γιαννάκης εἶναι πέντε χρόνων, πηγαίνει στὸ νηπιαγωγεῖο μὲ εὐχαρίστησι, εἶναι εὐθυμὸς, ὑπάκουος, ἔχει πολὺ φαντασία στὰ παιχνίδια, μὲ λίγα λόγια εἶναι ἕνα παιδάκι συμπαθητικό. Μόνον, πὺ ἀπὸ ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ἄρχισε νὰ διηγῇται ἐκπληκτικὰ ψέματα χωρὶς αἰτία καὶ μὲ ἕνα ἕφος ἐντελὸς φωνικό. Νὰ πῶς ἐξελίσσονται συνήθει.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Τὶ πρέπει νὰ κάνῃ μιά μητέρα μ' ἕνα τέτοιο παιδί; Ἀρχίζουμε λέγοντας ὅτι στὰ πέντε καὶ ἑξὼ χρόνια ὁ διαχωρισμὸς ἀνάμεσα στὴν ἀλήθεια καὶ τὸ ψέμα, ἀνάμεσα στὸ πραγματικὸ καὶ τὸ φανταστικὸ δὲν εἶναι ἀκριβὴς στὴ σκέψιν τοῦ παιδιοῦ. Ἐπομένως τὰ ψέματά του δὲ μπορεῖ νὰ θεωρηθοῦν πραγματικὰ «ψέματα», ἀλλὰ ἀγνί-περιστομοὶ τῆς φαντασίας. Ἀκριβὴς γι' αὐτό:

1) Κάνετε λάθος, ἂν τὸ εἰρωγεύητε, πράγμα πὺ τὸ προσβάλλει πολὺ καὶ μπορεῖ νὰ τοῦ δημιουργήσῃ ἀπρόβλεπτες ἀντιδράσεις (ἀπὸ ἕνα ἔσπασμα θυμοῦ ὡς τὴν ἐπιθυμία νὰ σὰς πῇ τὴν ἐπομένη φορὰ ἕνα ἀκούη πὺ περὶτεργο ψέμα).

2) Ἐνὸ ἀνώφελο νὰ τοῦ κάνετε ἠθικὲς διδασκαλίες καὶ μάλιστα μπροστὰ σὲ τρίτους. Ἀπὸ τὴ μιά μεριά γίνετε τὴν ἀξιοπεριεία του καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη εἶναι πολὺ μικρὸ γιὰ διδασκαλίες τέτοιου εἶδους.

3) Κάνετε λάθος, ἂν προσποιηθεῖτε ὅτι τὸ πιστεύετε. Γιατί, βέβαια, θὰ ἐνοιωθε μεγάλη ἱκανοποίησι γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἀλλὰ μέσα του θὰ σκεπτόταν ὅτι «ἡ μαμά μου εἶναι πολὺ κουτὴ» καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι, βέβαια, καθόλου ὠφέλιμο γιὰ τὴν ἐκτίμησιν πὺ πρέπει νὰ τρέφῃ πρὸς ἑαῶ.

4) Εἶναι ἄδικο νὰ τὸ μαλώσετε ἢ νὰ τὸ χτυπήσετε. Γι' αὐτό, τὸ εἶπαμε καὶ πάλι, τὰ ψέματα δὲν εἶναι κατὰ πὺ τὸ θεωρεῖ κακό, δὲν εἶναι καὶν πραγματικὰ «ψέματα» καὶ συνεπῶς ἡ τιμωρία τοῦ πηγαίνε καὶ τὸ προσβάλλει.

Ἀλλὰ τότε τί πρέπει νὰ κάνετε; Πῶν ἀπ' ὅλα θὰ πρέπει νὰ ζητήσετε τὴν αἰτία πὺ προκαλεῖ αὐτὰ τὰ ψέματα. Ἄν δηλαδὴ πρὸκειται γιὰ ψέματα καθαρῶς «φανταστικῶν» τύπου ἢ ἂν προέρχονται ἀπὸ μιά ὑποσυνείδητη ἐπιθυμία τοῦ παιδιοῦ νὰ φανῇ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ σας, πὺ τὴν νοῦθετε ἢ τὴν πιστενετε πὺ ἀρροισμένη σὲ ἄλλα πρόσωπα ἢ ἄλλα πράγματα (στὴν ἀδελφούλα, στὸν μπαμπά, στὴν ἐργασία). Σ' αὐτὴ τὴν δεύτερη περίπτωση πρέπει νὰ παραπαθήσετε νὰ τοῦ ξαναδῶσετε τὴν ἐμπιστοσύνην του γιὰ τὴν ἀγάπὴν σας καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας πρὸς αὐτό. Ἄν, ἀντίθετα, εἶναι φανερό ὅτι τὰ ψέματα του εἶναι ἁπλῶς «δημιουργήματα τῆς φαντασίας του», τότε ὁ μοναδικὸς τρόπος εἶναι νὰ μὴ δίνετε σημασία. Ὡς αὐτὴν τὴν ἡλικία τὰ ψέματα δὲν πρέπει νὰ σὰς ἀνησυχοῦν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέταρτὸ μάθημα.

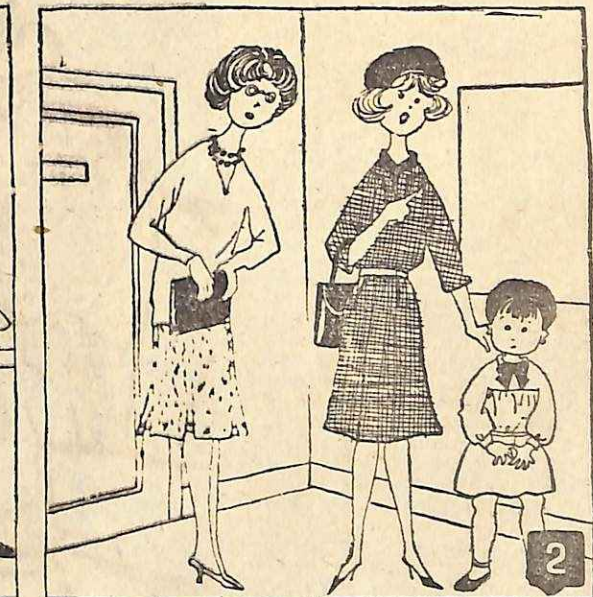
Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΛΕΕΙ ΨΕΜΜΑΤΑ

«Μαμά, ἔχεις ὅτι ὁ φίλος μου ὁ Χρηστάκης ταξιδεψε μ' ἕνα πύραυλο; Πῆγε ψηλά - ψηλά στὸν οὐρανὸ καὶ εἶδε τὴ γῆ μικρούλα - μικρούλα». Ὁ Χρηστάκης θ' ἀνέθηκε σὲ κανένα ἐλικόπτερο», τοῦ λέει ἀφορημένα ἡ μαμά του. Ὁχι, ἀνέθηκε σ' ἕνα πύραυλο, πὺ τὸν πῆγε ψηλά, ὡς τὸ φεγγάρι καὶ ὕστερα τὸν ξαναγύρισε στὴ γῆ...». Ὁ Γιαννάκης σὲ κοροϊδεύει, τοῦ λέει ἡ μαμά. Ἐμένα δὲ μὲ κοροϊδεύει κανένας! Σοῦ λέω ὅτι ὁ Χρηστάκης πῆγε ἀληθινὰ στὸ φεγγάρι καὶ μιά ἀπ' αὐτές τὶς μέρες θὰ μὲ πάρῃ καὶ μένα μαζί του! φωνάζει ὁ Γιαννάκης, κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

Ἡ μαμά κάνει μπάνιο στὴν ἀδελφούλα του, δταν ἑαφνικά ὁ Γιαννάκης τῆς ἀναγγέλλει μὲ σπουδαῖο ὕφος: «Σήμερα, μαμά, τὴν ὥρα πὺ εἶμαι ἐλεύθερος, ἦρθε ἕνας ἄνθρωπος, πὺ ἤθελε νὰ κλέψῃ τὴ Μαριούλα μας». Ἀλήθεια; ρωτᾷ ἡ μαμά, ἀλλάζοντας συστήμα. «Κι' ἐσὺ τί ἔκανες τότε;» Ἐγὼ ἔτρεβα, χάθηκε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ τοῦ φώναξα: — Κρατᾶς πιστόλι, ἂν δὲν ἀφίσει τὴ Μαίρη στὴ θέσι τῆς, θὰ σὲ σκοτώσω! Καὶ τότε ἐκείνος τί νὰ κάνῃ, ἀφίσε τὴ Μαίρη καὶ τόβαλε στὰ πόδια». Ἡ μαμά δὲ λέει τίποτα, δειχνεῖ ἀντίθετα ὅτι ἀκούσε μ' ἐνδιαφέρον τὴν ἀφήγησιν τοῦ Γιαννάκη κι' ἐκείνος μένει ἱκανοποιημένος.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ μαμά ρωτᾷ τὴ νηπιαγωγὸ γι' αὐτὸν τὸ μυστηριώδες Χρηστάκη. «Μὰ στὸ νηπιαγωγεῖο δὲν ὑπάρχει κανένα παιδί μ' αὐτὸ τ' ὄνομα. Ὁ Γιαννάκης δὲ δημιούργησε μὲ τὴ φαντασία του μόνον τὸν πύραυλο, ἀλλὰ καὶ τὸ φίλο. Ἡ μαμά αἰσθάνεται ἄσχημα καὶ γιὰ νὰ ἀποδείξῃ στὴ δασκάλα ὅτι εἶναι μητέρα μ' αὐστηρὲς ἀρχές, δίνει ἕνα μάθημα ἠθικῆς στὸ Γιαννάκη. «Δὲν ἔχεις ὅτι ὅποιος εἶναι ψεύτης, γίνεταί καὶ κλέφτης;» τοῦ λέει αὐστηρά. Ὁ Γιαννάκης στέκει σιωπηλὸς, ντροπισμένος καὶ ἡ μαμά νομίζει ὅτι τὸ μάθημα πὺ τοῦ ἔδωσε, ἔχει φέρε ἀποτελέσματα. Ἀντίθετα ὅμως...

Καὶ μισὴ ὥρα ἀργότερα, νάτον πὺ ξαναρχίζει: «Μαμά, ὁ φίλος μου ὁ Στάθης...». Αὐτὴ τὴ φορὰ, ὅμως, ἡ μαμά χάνει τὴν ὑπομονή τῆς. «Φτάνει πιά! φωνάζει, χωρὶς νὰ παραλείψῃ νὰ προσθέσῃ καὶ μερικὲς «σοφιστικὲς» ἐπιλήψεις. «Πᾶνε πιά μὲ τὰ ψέματά σου! Πρέπει νὰ ντρέπῃσαι! Τὴν ἐπομένη φορὰ, πὺ θὰ ἑαφνῆς ψέματα, θὰ τὸ πῶ στὸ μπαμπά σου καὶ τότε θὰ δῇς τὸ ὅλο πὺ θὰ φας, γιὰ νὰ βάλῃς γνάσι ἐπιτέλους!» Πληγωμένος ἀπὸν ἐγώισμό του, ὁ Γιαννάκης καταπνέει τὰ ψέματά του. Ἐτὴν ἄλλη φορὰ, σκέπτεται πειραγμένος, πρέπει νὰ βρῶ κάποιον ἄλλο, γιὰ νὰ πῶ τὶς ἱστορίες μου.

ΕΝΙΚΗΣΕ Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ

ΑΡΧΙΣΕ να χαράζει. Ένα μουντό, γκριζό φως έπαινε φοβισμένα μέσ' απ' τα παράθυρα. Ο Βασίλης, σπρώχνει, πλησίασε το πλαινό του παραθυρόφυλλο, και τ' άνοιξε διαπλάτα.

Ένα δροσερό, πικρό άεράκι χτύπησε πάνω στα νυσταγμένα του ματιά. Αναπνεύσε θάνατο. Έρριξε μια ματιά στο γκριζό ουράνιο κι άναστενάξε.

Σε ιωση ώρα θ' άλλαζε ή βάρεια, θάροχόταν νά τον αντικαταστήση, ο Παύλος, ο συνάδελφός του στο εργοστάσιο, πού δούλευε ως νυχτοφύλακας.

Εσώσε το φώς και ξάπλωσε πάλι στην πολυθρόνα, πού του χορησίμενε, πού και πού για ξεκούρασμα, έπειτα από τις συνεχές δουλειες, πού έκανε στους διαδρόμους του εργοστασίου όλη τη νύχτα.

Ξάπλωσε πάλι για λιγάκι και περιέμενε ν' άκούση, το κουνούνι πού θα χτυπούσε δυο φορές — το σύνθημα του Παύλου, πώς ερχόταν για την αντικατάστασή του.

Ξαφνικά, άκουσε θήματα στο χαλικοτό στομάχι της αλλής και σπρώχθηκε απότομα. Δεν ήταν το πεπτάτημα του Παύλου.

Προχώρησε ως το παράθυρο, έρριξε μια ματιά στην αλλη και σούφρωσε τα φρύδια.

Ήταν το άφεντιζό!

Τί γύρευε τέτοια ώρα;

Έτρεξε τότε στην κεντρική, μεγάλη πόρτα, τράβηξε το σίδηρο και περιέμενε. Και μόλις άκουσε νά σταματούν τα θήματα, μισάνοιξε την πόρτα.

— Καλημέρα, κύριε Άλέξανδρε. Το πρόσωπο του άφεντιζού ήταν κατσουφιασμένο. Έρριξε μια ματιά στο φύλακα κι' απάντησε:

— Καλημέρα, Βασίλη. Φτιάξε μου έναν καφέ!

Μπήκε, προχωρώντας άριστερά, όπου πρós το βάθος του διαδρόμου βορρικόταυ το γραφείο του. Ο Βασίλης ξανάκλεισε την πόρτα πίσω του κι' έσπενσε νά φτιάξη τον καφέ.

Δέν άργησε νά τον έτοιμάση και νά του τον πάλι. Τόν σερόβισε κι' έκανε νά φύγη, μιά έκείνος τόν σταμάτησε:

— Μή φεύγης, Βασίλη. Κάθισες λίγο, σέ παρακαλώ...

Κι' άνοίγοντας το πακέτο του έδωσε ένα τσιγάρο και στο φύλακα.

Πάγονοντας, όμως, έκείνος τó τσιγάρο, πρόσεξε ένα δάκρυ πού γε μίλησε στο μάγουλο του άφεντιζού του.

Ο κύριος Άλέξανδρος ήταν ένας άντρας, γεροδεμένος, με γκριζά μαλλιά, καμιά πενήνταριά χρόνων, κι' είχε πάσει κληρονομιά τó εργοστάσιο αυτό, ενώ τ' άλλα του τ' αδέρφια είχαν πάρει άλλη δάκνητη περιουσία από τόν πατέρα τόν.

Με τó Βασίλη ο κύριος Άλέξανδρος είχε ιδιαίτερες σχέσεις. Τόν είχε στεφανώσει και τού βάφτισε τó πρώτο του παιδί.

Ο Βασίλης, βέβαια, δέν ήταν

— "Αν θέλεις, μου αναθέτεις αυτή την ύπόθεσι; τού είπε ο Βασίλης.

για νά μη φύλακας και μάλιστα σέ νυχτερινή βάρδια στο εργοστάσιο, αλλά ο κύριος Άλέξανδρος τού τó ζήτησε για νάοι, δινόντας τού αυτή την εμπιστευτική θεία. — Όπως τού είπε — γιατί φοβόταν μή τού κλέψουν τ' αδέρφια του κάτι μυστικά, πούχε τόν γραφείο του.

Κάποτε είχε γίνει, μάλιστα, μιά απόπειρα, μιά ο Βασίλης δέν κοιμόταν και πρόλαβε νά ρίξη δυο πυροβολισμούς για φοβέρα και ν' άποτρέψη τή διάρρηξη.

Ο Βασίλης είχε τελειώσει τó γυμνάσιο, και χάσει στόν πατέρα του, πού ήταν νυχτοφύλακας, εργαζόταν στα γραφεία, και μάλιστα στο ιδιαίτερο γραφείο του κύριου Άλέξανδρου. Έξερε, λοιπόν, τούς φόβους του άφεντιζού του. Έξερε πώς χάρι σ' αυτά τά μυστικά, τó εργοστάσιο έβγαζε τά καλύτερα υφάσματα.

Όταν πέθανε, λοιπόν, ο πατέρας του Βασίλη, ο κύριος Άλέξανδρος, τόν φώναζε και τόν παρακάλεσε ν' αναλάβη αυτός τή θεία τού νυχτοφύλακα.

Ο Βασίλης ήταν τότε καμιά είκοσιπενταριά χρόνων παλληκάρι. Δέν είχε άκομη παντρευτή. Άγαπούσε όμως τήν Άσπασία, μιά δημοφή εργάτρια τού εργοστασίου. Έτσι, ο κύριος Άλέξανδρος τούς στεφάνωσε και έδωσε στο Βασίλη ένα πολύ καλό μισθό.

Μά και τó πρώτο τόν παιδί τó βάφτισε και τούς έδωσε μάλιστα τά μέσα νά χτίσουν ένα φράσιό σπίτι.

Παρ' όλη δόστος, τήν κομπάρια, ο Βασίλης δέν έβρισκε νά δείχνη τó μεγαλύτερο σεβασμό για τόν κύριο Άλέξανδρο και νά τού προσφέρει τίς πύ επιπαινετικές υπηρεσίες, όταν ήταν άνάγκη.

Κύτταζε, λοιπόν, τώρα με κάποια περιέργεια τó χλωμό, κου-

ρασμένο πρόσωπό του.

— Βασίλη, τού είπε ξαφνικά. Είμαι ένας πολύ δυστυχισμένος άνθρωπος! Τί νά τó κάνω τó εργοστάσιο και τά λεφτά, όταν μου λείπει ή χαρά από τó σπίτι μου.

Όπως έξερε, έμεινα γήρος, πολύ νέος, μιά δέν ξαναπαντρεύτηκα γιατί άρρασιώθηκα στό χοριτάκι μου. Βέβαια, τó εργοστάσιο και τά ταξίδια μου στην Ειρώπη, μου άπασχολούσαν πολύ χρόνο, μιά δέν παρέλειπα νά δω τήν καλύτερη παραμάνη, και τήν πύ καλή παιδαγωγό για τήν ανατροφή της.

Τί μεγάλωσα, χωρίς νά τής λείψη τίποτα. Τή σπουδάσα σύμφωνα με τήν κλίση της, στό Πολυτεχνείο. Έγινε μιά πολύ καλή ζωγράφος. Τήν έστειλα νά τελειοποιηθή στά γράμματα και στά σχέδια στό τέχνητο. Όλες οι έλπίδες μου ήταν ν' αναλάβη τήν τεχνική διεύθυνση τού εργοστασίου μας.

Ο κύριος Άλέξανδρος σταμάτησε μιά στιγμή. Ένα δάκρυ χύθηκε στό μάγουλό του και μ' ένα λυγμό συνέχισε:

— Από χτές τó βράδυ δέν έχω πιά κόρη, Βασίλη! Έφυγε! Έφυγε χωρίς νά μ' άποχαιρετήσει!

Όλα τά όνειρά μου σβήσανε, και τά σχέδιά μου για τó μέλλον γκρεμίστηκαν. Έχασα τήν κόρη μου, τή Δανάη μου, Βασίλη!

Αμύλητος ο Βασίλης παρακολούθησε τά σπαραχτικά λόγια τού κύριου Άλέξανδρου και καταλάβαινε πολύ καλά τόν πόνο του. Μά, τί νά πη; Με τί λόγια νά τόν παρηγορήσει;

Καταλάβαινε τó δράμα του, τή μοναξιά του, τήν άπελπισία του. Και, ξαφνικά, σάν νά σκέφτηκε κάτι, γύρισε και είπε:

— Έφυγε... μόνη της;

— Όχι! Δέν είχε λόγους νά φύγη μόνη της! Από καιρό μου-

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

χε μίλησει για κάποιο νέο, ένα πολύ φτωχό νέο, πού σπούδαζε μαζί της και πήραν τó διπλώμα μαζί. Μά, έγω έχανα άλλα όνειρα για τή Δανάη μου. Θά έχανα ένα καλό συνδυασμό με τόν Άλέκο, τó διαχειριστή μου. Αυτός στο οικονομικό μέρος, αυτή στο τεχνικό. Τί καλύτερος συνδυασμός;

— Όχι, και για τήν καρδιά της! τόλμησε νά πη ο Βασίλης. Ο κύριος Άλέξανδρος τόν κατάρξε περιέργη και ρώτησε:

— Μήπως ξέρεις τίποτα, Βασίλη;

— Όχι, δέν ξέρω. Μά αν θέλεις, μου αναθέτεις αυτή την ύπόθεσι;

— Τί είπες; Θά μου κάνεις αυτό τó καλό, Βασίλη;

— Άγαπάς τήν κόρη σου, κομπάρσε; Έ, άφισέ τήν νά διαλέξη εκείνη τόν άντρα, πού αγαπά. Η φτώχεια δέν είναι έλαττωμα. Τó διπλώμα του, ή τιμητικότητα του, ή δραστηριότητά του θά είναι μεγάλα προσόντα για τó εργοστάσιο. Μ' άφινεις έλευθερο νά τά κυτάξω όλ' αυτά;

— Κάνε ό,τι νομίζεις καλύτερο, Βασίλη. Άρκει νά ξαναγυρίση ή Δανάη στό σπίτι. Δέν έχω άλλον κανένα!

Και σκέπασε τó πρόσωπό του με τίς παλάμες του, για νά κρύψη τά δάκρυά του, πού έτρεχαν τώρα άκράτητα.

Τήν ίδια μέρα ο Βασίλης βοή-
χε τή Δανάη. Τόν ήξερε αυτό τó νέο. Έξερε ότι κάποτε, ήταν κι' αυτός ευκατάστατος κι' άνήκε σέ καλή οίκογένεια. Οι σχέσεις του με τó σπίτι του κύριου Άλέξανδρου, τού επέτρεπαν νά ξέρη πολλά πράγματα. Έξερε πού νά τή βοη, γιατί ή Δανάη δέν ήταν κανένα ξεμολαγμένο χοριτάκι, κι' έτσι δέν θάκανε κάτι πού νά μη πάση τελικά τήν εύχη τού πατέρα της. Και τή βοηχε σπίτι του!

Έκείνη, μόλις τόν είδε άρχισε τά κλάματα, και τόν παρακαλούσε νά μεσολάβησιν τώρα στόν πατέρα της, νά τής κάνει και τήν τελευταία αυτή χάρι: νά παντρευτή τόν άντρα της καρδιάς της. Νά τόν παντρευτή και νά εργαστούν κι' οι δυο τους στό εργοστάσιο. Ήταν έξυπνος, εργατικός και θάμταινε άμέσως στή δουλειά. Θάτανε τó δεξί χέρι τού πατέρα της!..

Ο Βασίλης τήν άκουσε και συλλογίζοταν τó δύστυχο πατέρα, πού θά προτιμούσε, νά χάση όλο τó εργοστάσιο, νά δη νά γκρεμίζονται όλα τά σχέδιά του, παρά νά λυπήση και νά χάση τήν κόρη του. Και τού τηλεφώνησε σπο ένα περίπτερο:

— Πάρε τó αυτοκίνητό σου, κομπάρσε κι' έλα μιά στιγμή στό σπίτι μου.

Κι' έβλινε τó τηλέφωνο.

Δέν είχε περάσει μισή ώρα από τó τηλεφώνημα τού Βασίλη, όταν αυτός κι' ή γυναίκα του, βλέπανε από τó παράθυρό τους νά φεύγη τó αυτοκίνητο τού κύριου Άλέξανδρου.

Πατέρας και κόρη με τά μάτια κόκκινα από τά δάκρυα, πήγαιναν τώρα νά δοούν τó νέο έξυπνο, πού αγαπούσε ή Δανάη και πού θά τήν έκανε εύτυχισμένη. Μιά μικρή αλλαγή στά δαχτυλίδια και στό πρόσωπο, δέν ήταν μεγάλη έμψια, μπρός στην αγάπη πού είχε για τήν κόρη του, ο κύριος Άλέξανδρος.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΕΙΝΑΙ άκριβώς τώρα ή περίοδος πού θά χορήτε τά πραγματικά χειμερινά επανωφόρια. Η μόδα σάς τά παρουσιάζει από λαινάς έξαιρετικά ζεστά σέ διάφορες ιδιόρρυθμες υφάσεις, όπου τó μελανό παίζει πρωτεύοντα ρόλο. Θά έχετε μιά πολύ μεγάλη έκλογη, άνάμεσα στά τούντ, πού παρουσιάζουν μιά έντελώς νέα μορφή και πολλές εμφανίσεις ψαθωτών.

Τά άνοιχτόχρωμα ύπερετερούν, όπως τó χρυσάφι με συνδυασμό άσπρου. τó κανελλί με τó βερνίλ, τó μπλε με τó πράσινο άνοιχτό κ.ο.κ. Αυτά τά επανωφόρια ακολουθούν μιά πολύ πλούσια κόψη και φυσικά, άπαιτούν άρκετό ύφασμα.

Τά χιμονό μανίκια κυριαρχούν με φαρδείς μασχάλες και πολύ άνετα ως κάτω ή αν είναι τροχά-κάρο ως τó τέλος τού τρουά-κάρο.

Η γραμμή γενικά των επανωφορίων είναι οριχή και άνετη με άρθρα γκοντς πρós τά κάτω και πολύ συχνά, μιά ζώνη από τó ίδιο τó ύφασμα, μαύεινι λίγο τó φάρδος στή μέση, δένοντας μπροστά.

Εδώ θά δούμε επίσης τούς μεγάλους γιακάδες, πού θά φοριούνται σκρωτοί πρós τά πίσω χωρίς όμως νά κολλούν στό λαιμό.

ΤΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΟ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Έξέ άλλου, τά άμπιγιέ επανωφόρια έχουν τó δικό τους τύπο. Μπορούν νά είναι και εύθό-
γορμα και έβαζε, ακολουθούν όμως μιά πολύ περιορισμένη γραμμή.

Αν έχουν τήν κόψη χιμονό, πράγμα πού θά δούμε συχνά, τó φάρδος της μασχάλης δέν πρέπει νά είναι ύπεροβολικό. Τά μανίκια διατηρούν κι' αυτά ένα μέσο φάρδος, άλλοτε μακρόν, άλλοτε τρουά-κάρο και ο γιακάς, είτε γούννος, είτε ύφασμαπένος, έχει περιορισμένο μέγεθος.

Πολλά από τά άμπιγιέ άπογευματινά επανωφόρια άποτελούν ένα σύνολο με τήν τουαλέττα: Τó φόρεμα σ' αυτή τήν περίπτωση γίνεται εύθόγορμα σέ αντίθεση πρós τó επανωφόρι, πού ακολουθεί μιά άνστη γραμμή.

Πολύ της μόδας είναι κι' αυτά τά άμπιγιέ σύνολα τά ντρο, τά βελούδα, καθώς και τά βαρνά φασόνε μετξωτά.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ — ΚΑΠΑΣ

Στή χορεία των επανωφορίων κατατάσσονται και οι κάπες. Κάποτε μάλιστα άνταχθιστούν τά επανωφόρια, ιδίως στίς κάπες άμπιγιέ εμφανίσεις. Βρίσκει κι' έδώ τή θεία της ή μόδα των συνδυασμών και βλέπουμε τά άμπιγιέ φορέματα νά συμπληρώνονται από όμοιομορφές κάπες. Άλλοτε μακρείες σάν τά φορέματα και άλλοτε κοντήτερες σέ αντίθεση πάλι φάρδους. Άλλα τó φόρεμα σ' αυτή τήν περίπτωση ακολουθεί κι' έδώ τήν ίσα γραμμή, ενώ ή κοντήτερη κάπα είναι άνετη πρós τά κάτω. Στίς άμπιγιέ κάπες ο στρογγυλός λαιμός είναι άνετος και συμπληρώνεται συνήθως μ' ένα μικρό κατεβαστό στρογγυλό γιακαδάκι.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΟ — ΚΑΠΑ

Μιά άλλη άποψη της κάπας είναι ο συνδυασμός της με τó επανωφόρι. Τή γραμμή αυτή

Βελούδινο σύνολο επανωφοριού και φορέματος.

1) 'Η γούνα ως «ρύς». 2) 'Αμπιγιέ επανωφόρι με γούνινο γιακά. 3) Κοντή κάπα εφαρμοστή στο επανωφόρι.

οιού κ' εμπρός πέφτει ανοιχτή σε κάποια απόσταση εκατέρωθεν του κοιμπώματος. Όλη ή γοαμμή είναι εντελώς μοντέρνα και δίδει στη σιλουέττα μία χαρακτηριστική χάρι.

Η ΓΟΥΝΑ ΩΣ ΚΥΡΙΟ ΣΤΟΛΙΣΜΑ

Σιχνά, έξ' άλλων, θα δοίμε φέτος το γούνινο γιακά ν' αποτελή το κύριο στολισμό σ' ένα αμπιγιέ επανωφόρι.

Παράδειγμα ένα μοντέλο με μία πολύ κομψή κόψη. 'Η γοαμμή του είναι ή εδαξέ. 'Εχει την πλάτη μονοκόμμη ως κάτω, ενώ αντιθέτως, το μπροστινό του επανωφοριού παρουσιάζει στη γοαμμή της μέσης μία ντεκοίτ σε γοαμμές διαγώνιες, που ανταμώνονται στο σημείο του κλεισίματος σχηματίζοντας ένα ελαφρό κοντό-ταλλο.

'Η ντεκοίτ αυτή επιτρέπει στο μπροστινό κάτω μέρος του επανωφοριού να σχηματίζεται, με τσακιστές πιέτες, που παραμένουν θερμές, σαν βεντόλια.

Το επανωφόρι κλείνει σχηματίζοντας κάτω από το λαιμό ένα βαθύ μπροστό ανοίγμα, που περιορίζεται από το μεγάλο γούνινο γιακά σε σχήμα σιμόν. 'Ενα δεσμο, λίγο ψηλότερο από τη μέση, στο σημείο, που ανταμώνονται οι ντεκοίτ, αποτελεί το μόνο κλείσιμο του επανωφοριού. Τα μανίκια έχουν περιορισμένο φάρδος και είναι κατά τι κοντύτερα του κανονικού. Το ντοά εδώ είναι το πιο κατάλληλο ύφασμα σε χρώμα, μαύρο ή άλλο σκούρο.

Η ΓΟΥΝΑ ΩΣ ΚΑΣΚΟΛ

'Ενα χαρακτηριστικό φετεινό σκέρτσο, σχετικά με τη γούνα, είναι ή χορημοποίηση της με το ένα ή το άλλο ντε-πές, ανεξάρτητα από την ίδια τη βέστα, είτε σαν κασκόλ είτε σαν μία «ρύς» γύρω από το λαιμό.

Τη μόδα αυτή τη βλέπουμε να συμπληρώνει ένα αμπιγιέ ντε-πές σε ίσια γοαμμή. 'Η φούστα πέφτει στους γοφούς με ελαφρά άνεσι, ενώ προς τα κάτω έχει μία τάσι στενέματος.

'Η βέστα είναι κοντή και σχηματίζει, λίγο χαμηλότερα από τη μέση σαν δίπλωμα. Σιμπληρώνεται από μία μικρή μπάσκα και δύο καπάκια σαν τσέπες στην ένωσι της μετέστας με την κυρίως βέστα. Κοιμπώνει εδύγρομια εμπρός ως το λαιμό, όπου όμως σχηματίζει ένα άνετο στρογγυλό άνοιγμα, συμπληρούμενο μ' ένα στρογγυλό κατεβαστό γιακά.

'Η άνεσι αυτή του λαιμού επιτρέπει στη γούνινη «ρύς» να φοριέται έσωτερικά και να σχηματίζει ένα πλούσιο στολισμό γύρω από το λαιμό. Τα μανίκια της βέστας έχουν πολύ περιορισμένο φάρδος, φτάνοντας μόνο ως κάτω από τους αγκώνες και φυσικά, το απαραίτητο συμπλήρωμά τους θα είναι τα μακρινά γάντια.

Το πρωτότυπο αυτό σκέρτσο της μόδας δεν το βλέπουμε μόνο στις λουσάτες εμφανίσεις.

Πολλά ντε-πές, απλά, χρησιμοποιούν και αυτά τη γούνα με τον ίδιο τρόπο, προσλαμβάνοντας έτσι μία κομψότερη νότα.

'Ενα παρόμοιο σύνολο εμφανίζεται με τη φούστα σχετικά εδύγρομμη, αλλά με άνεσι, που αρχίζει από τους γοφούς, έχει ελαφρές σούρες γύρω από τη μέση και μία πλαγιστή πιέττα μπροστά. 'Η βέστα προσλαμβάνει μία κλασσική γοαμμή, σχηματίζοντας μέση. Το μάκρος της είναι περιορισμένο και παρουσιάζει ένα ελαφρό κόντμα κατάντηροσστα. Κοιμπώνει εδύγρομια και σχηματίζει στο λαιμό άνοιγμα με οεδέρ και γιακά, που είναι όμως άνετος γύρω από το λαιμό.

'Η άνεσι αυτή επιτρέπει στη γούνα να φοριέται έσωτερικά, σχηματίζοντας εδώ ένα ποταγματικό δετό κασκόλ. Τα μανίκια της βέστας αυτής έχουν μάκρος τρουά-κάρο.

4) Εδύγρομμο επανωφόρι με σταυρωτό κοιμπώμα. 5) Ντε-πές με κοντή βέστα και γούνινο κασκόλ. 6) Κάπα, που συμπληρώνει φάρμα.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΩΤΟ ΚΟΙΜΠΩΜΑ

Το σταυρωτό κοιμπώμα είναι και αυτό μία από τις χαρακτηριστικές μόδες της φετεινής περιόδου. Το βλέπουμε συχνά και στις βέστες, αλλά κυρίως στα επανωφόρια. Το κάτι ιδιαίτερο που παρουσιάζει φέτος είναι ή μικρή απόσταση ανάμεσα στις δύο σειρές κοιμπιά, που σιολίζον το κλείσιμο του επανωφοριού. Τη μόδα αυτή μās την παρουσιάζει ένα μοντέλο σε εντελώς εδύγρομμη οιχτή κόψη με τα μανίκια σε γοαμμή οαγκιάν.

Το επανωφόρι κοιμπώνει με πέντε ζεύγη κοιμπιά, που από αυτά τα δύο ζεύγη φτάνουν κάτω από τη μέση. 'Ο στρογγυλός λαιμός συμπληρώνεται από ένα γιακά, μάλλον μικρό μ' ένα ασύμμετρο κλείσιμο. Το επανωφόρι έχει μακρινά μανίκια.

ΤΟ ΑΝΟΙΧΤΟΧΡΩΜΟ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

'Η μόδα φέτος, για να παρουσιάσει αντίδρασι στις κακοκαιρίες και στο συννεφιασμένο ουρανό, εύνοιε κάθε χρώμα, που μπορεί να δημιουργήσει μία εδύγμη νότα.

'Ετσι, κοντά στα ζαηρά χρώματα, που θα φορεθούν με άλλους τους τρόπους φέτος, θα δοίμε ακόμη και τα ανοιχτόχρωμα, μέσα στην καρδιά του χειμώνα.

Οι διάφορες αποχρώσεις του κίτρινου θα κάνουν την εμφάνισή τους στα λαινά, που προορίζονται για φορέματα απλά ή και λίγο άμπιγιέ.

Κοντά στο κίτρινο θα δοίμε και διάφορες αποχρώσεις των παστέλ, καθώς και πολλά λευκά. 'Οχι δε μόνο στις βραδινές τουαλέτες, αλλά και σε απογευματινές άμπιγιέ.

'Η μόδα έπίσης του ασπρόμαυρου συντελεί ώστε στα λευκά φορέματα να μπορέ ή παρειμ-

βάλη κανείς μία μαύρη ζώνη ή ένα μαύρο άνθος στο κορσά ή ένα μαύρο καπέλλο, γάντια, παπούτσια κ.ά.

ΑΛΛΟ ΤΟΣΟ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΤΟ ΜΑΥΡΟ

'Η μεγάλη μόδα των χρωμάτων, που επικρατεί φέτος, δεν ελαττώνει διόλου τη μόδα του μαύρου για όλων των ειδών τις εμφανίσεις και ιδιαίτερα για τις λουσάτες τουαλέτες, είτε βραδινές είναι, είτε απογευματινές.

Τα κρεπ-σατέν, τα μπροσέ, τα βελούδα, αλλά και ή νταντέλλα θα συντελέσουν για να παρουσιάζουν κομνά φορέματα, που παρ' όλη τη σοβαρότητα του χρώματος, δε θα παύουν να έχουν νεανική φρεσκάδα και ιδιαίτερη χάρι. Πολλά απ' αυτά τα φορέματα θα είναι μακρινά, ιδίως αν προορίζονται για βράδυ.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Για τα μικρά κοριτσάκια, ή μόδα εύνοιε τόσο τα επανωφορία, που ακολουθούν την ίσια γοαμμή, όσο και εκείνα, που είναι πιο άνετα και καταλήγουν προς τα κάτω σε μία έπιση γοαμμή εδαξέ.

Λαινάς απλά, αλλά ζεστά, θα χρησιμοποιηθούν τόσο για το ένα, όσο και για το άλλο είδος, σε χρώματα ανοιχτά, όπως το κίτρινο. Οι διάφοροι τόνοι των παστέλ και φυσικά το άσπρο. 'Ας μην ξεχνάμε όμως και το καί-έξοχη χρώμα των μαυρών, το κόκκινο.

Τα παιδικά επανωφορία κλείνουν κατά κανόνα ως τη ρίζα του λαιμού, αλλά μπορούν και να κοιμπώνουν, είτε εδύγρομια με μία σειρά κοιμπιά, είτε σταυρωτά με δύο σειρές.

Τα μανίκια τους είτε είναι εφαρμοστά στους ώμους, είτε σε κόψη οαγκιάν, έχουν κανονικό μάκρος, είτε σε κόψη οαγκιάν, έχουν κανονικό μάκρος.

Για τελείωμα του λαιμού έχουμε πάντα τα κατεβαστά στρογγυλά γιακαδάκια.

Για τ' αγοράζα ή ίσια γοαμμή είναι καταληπότερη και το σταυρωτό κοιμπώμα.

Το γιακαδάκι είναι κατεβαστό και πολύ σιχνά στολίζεται με βελούδο. Το ίδιο βελούδο μπορεί να στολίζει και τα καπάκια από τις όριζόντιες τσέπες.

ΠΛΕΧΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

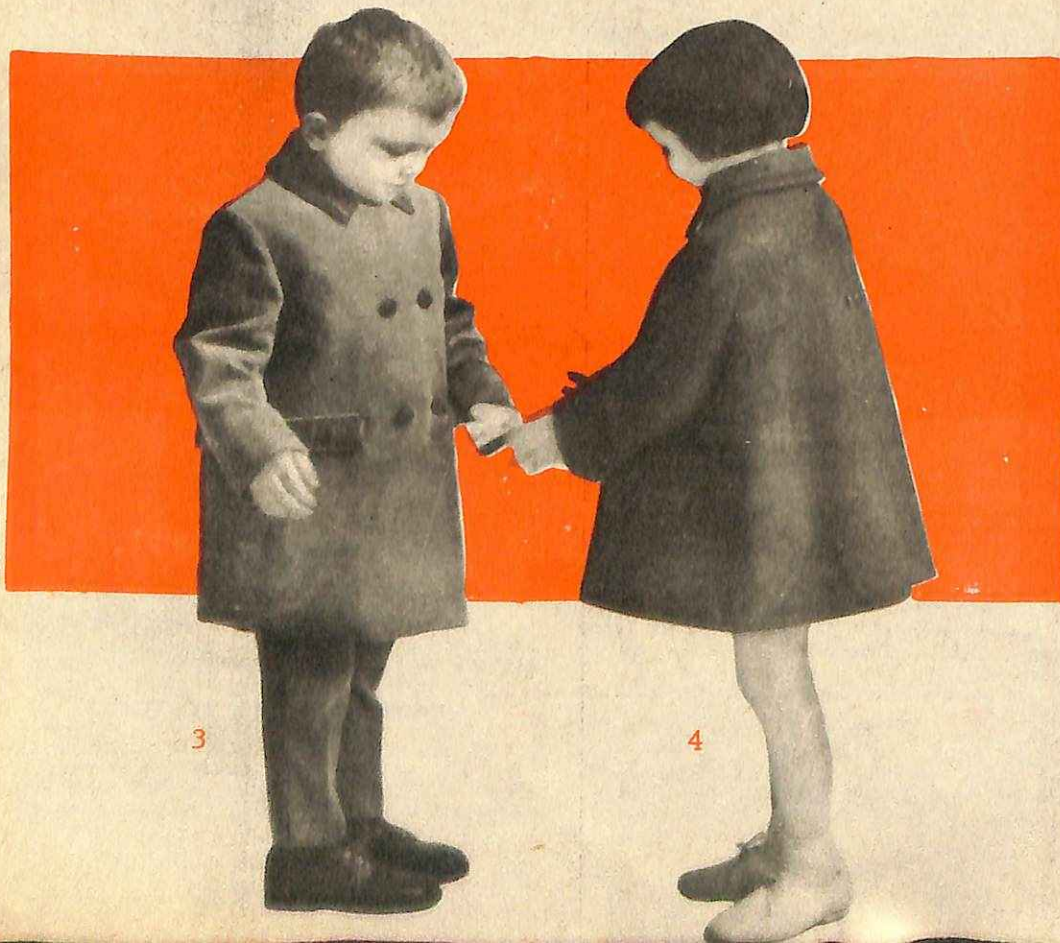
Το καλύτερο ντύσιμο για την καθημερινή ζωή είναι ή φουστίτσα και το πλεκτό πουλόβερ. 'Η φούστα γίνεται από οποιοδήποτε μο-νόχρωμο ή φανταζή λαινά, σε σχέδιο πλισσέ

1) Ένα όμορφο επανωφόρι σε ίσια γραμμή. 2) Πουλόβερ - ζιλέ γι' αγόρι.

ή αν προτιμάτε κομφορτέτες ή και πλαιγιαστές. Κάθε είδος πιέττας είναι της μόδας. Όσο για τα πλεκτά τα πουλόβερ γίνονται μάλλον μακρόν και στο λαμό στρουγγυλά με δοθιο γιακαδάκι ή χωρίς. Τα μονόχρωμα και τα φανταζι είναι και τα δυο πολύ της μόδας, συνηθίζονται όμως τελεινταία τα μονόχρωμα, που γαρνίζονται με μιά φανταζι φάσα.

3) 'Αγορίστικο επανωφοράκι. 4) Κοριτσίστικο επανωφόρι σε εδαζι γραμμή.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μαλακτική μάσκα με άραποσίτι

Θά πάρετε δυο κουταλιές της σούπας καλαμ-ποκάλευρο και θά τις ρίξετε μέσα σ' ένα άσπράδι αυγού, που θά τό έχετε χτυπήσει ελαφρά άπό πριν. Θά ανακατέψετε καλά τό μίγμα ώσ-που νά σχηματισθή μιά όμοιογενής μάζα. Θά έβάλετε αυτή τη μάσκα στο πρόσωπό σας και θά την αφήσετε επί ένα τέταρτο της ώρας. Θά ξεπλύνετε κατόπιν με δροσερό νερό. 'Η μά-σκα αυτή έχει μαλακτικές ιδιότητες. 'Απα-λύει και φρεσκαίνει την επιδερμίδα.

Οι χονδροί άστράγαλοι

'Εκτός άπό τό μασάζ, θά σας κάνουν καλή τά σπόρ. 'Η πεζοπορεία, ό χορός, τό ποδή-λατο είναι εξαιρετά γι' αυτό τό σκοπό. Θά σας ώφελήσει επίσης πολύ τό κολύμπι και ι-δίας τό κρουαζι, που έννοχζει τό γαστροκνή-μιο και άδυνατίζει τους άστράγάλους.

Σαμπουάν για τά μαλλιά

Γιά τά λιπαρά μαλλιά, δξίνα σαμπουάν. 'Αν ή λιπαρότης τους είναι μεγάλη θά χρησιμοποιή-σετε τά σαμπουάν με θείον, πίσσα ή έσάνς κέδρου.

Ξηρά μαλλιά: λιπαρά σαμπουάν με λανο-λίνη ή αυγά (κροκός αυγού, που θά τον άνα-μίξετε με μιά κουταλιά ροζμι).

Γιά τά νύχια που σπάζουν

Θά βάλετε πρωί και βράδυ γύρω στο νύχι λίγο άχρσο λάδι, που θά τό έρθετε σ' όλα τά φαρυμακεία. Μιά φορά ή δύομάδα, ξε-άλ-νι, άφού έγχαίστε τό θερμικό, θά θυθείτε ε-π' οι πέντε λεπτά τά νύχια σας μέσα σ' ένα φλυ-τζάνι με ζεστό έλαιόλαδο.

'Αν έχετε άγριο δέρμα

Θά βάλετε 100 γραμμάρια άλευρι άπό κρι-θάρι μέσα σ' ένα σακουλάκι άπό λεπτό ύφα-σμα και θά τό θυθείτε μέσα στο νερό του λουτρού σας. Τό άπλό και οικονομικό αυτό μέσον θά σας δώσει άριστα άποτελέσματα.

Γιά τό στήθος σας

Γιά νά τό διατηρήσετε σκληρό, τό καλύτερο και άπλοώτερο μέσον είναι τό ψυχρό ντους. Μπορείτε στην άναγκη νά χρησιμοποιήσετε έ-να σφουγγάρι, που, άφού τό έρθετε με νερό, θά τό σπίσετε κατόπιν πάνω στο στήθος σας. 'Α-πάρχουν στο έμπόριο ειδικές συσκευές γι' αυ-τό τό σκοπό.

Πολύ καλά άποτελέσματα δίνει επίσης σέ ώριαμενες περιπτώσεις ό όρρος πλακοίνιος σέ τοπικά επιθέματα.

Τά παχειά μπράτσα

Θά κάνετε ένα δυνατό μασάζ πρωί και βρά-δυ, στο άριστερό μπράτσο με τό δεξί χέρι και στο δεξί με τό άριστερό. Μπορείτε επίσης νά τά χτυπάτε διαδοχικά με τό κάτω μέρος της ποδιάς.

'Αν τό δέρμα τους είναι άγριο, θά τά τρί-ψετε κάθε μέρα με γλυκερίνη ή με τό άκό-λουθο παρασκεύασμα:

Τριανταφυλλόνερο	120 γραμ.
Γλυκερίνη	25 "
Ταννίνη	1 "
Μπορείτε ακόμη νά χρησιμοποιήσετε την ακό-λουθη άλοιφή:	
'Αγνός κηρός μελισσών	120 γραμ.
Ποιμνάδα ροζά	20 "
'Ελαιον λεπτοκαρύων	12 "
'Αμυγδαλέλαιο	5 "
Τριανταφυλλόνερο	10 "

Λοσιόν για τό πρόσωπο

'Υδωρ κολώνιας	50 γραμ
Τριανταφυλλόνερο	25 "
Χυμός άγγουριού	25 "
Χυμός λεμονιού	2 κουτα-λιές του καφέ.

Σφίγγει τους πόρους του δέρματος και τό φρεσκαίνει.

Μιά άλλη καλή συνταγή είναι ή ακόλουθη: Λευκό ροακί μισό ποτήρι, τριανταφυλλόνερο 4 κουταλιές της σούπας, νερό μαρουλιού 4 κου-ταλιές της σούπας, άνθόνερο 4 κουταλιές της σούπας, νερό βαφνοκέρασου 4 κουταλιές της σούπας, νερό χαμαμέλι 4 κουταλιές της σού-πας, χυμός άγγουριού 5 κουταλιές της σούπας, χυμός λεμονιού 2 κουταλιές της σούπας.

Λοσιόν με δενδρολίβανο

Λευκό ροακί μισό ποτήρι, νερό δενδρολίβα-νου 1/4 ποτηριού, νερό χαμαμέλι μιά κου-ταλιά του καφέ, χυμός κρίνων μιά κουταλιά του καφέ. 'Απαλώνει την επιδερμίδα και σφίγγει τους πόρους.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΑΙΗΜΣ ΚΗΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Χάρου Κόττον είναι ένας ώ-ραίος και νέος άντρας, που άφού χρεώκόπησε ή επιχείρησή του, ζή ό-πως τύχη, άπό άδέσμευτες πόρους. Μιά νύχτα, γνωρίζει σ' ένα μπαρ μιά νέα γυναίκα, μονόχη της και μεθυ-σμένη. Τό ντύσιμό της και τά δια-μαντικά της δείχνουν πως είναι πλού-σια. Ο Κόττον βάζει στο μάτι τά κοσμήματά της. Δέ έσκολοεύεται κα-θόλου νά την κάνει φιλενάδα του. Περ-νάει δυο μερόνυχτα μαζί, γλεντών-τας. 'Υστερα εκείνη του λέει πως εί-ναι ή Μπόννι Ντήρινγκ γυναίκα ε-νός πλούσιου επιχειρηματία, και τον πηγαίνει στο γιούτ του άντρα της, για νά συνεχίσουν εκεί τό γλέντι τους. 'Όταν, τ' άλλο πρωί, ό Κότ-τον συνέρχεται άπ' τό μεθύσι του, ή Μπόννι έχει εξαφανιστή. Στο πάτω-μα της καμπίνας υπάρχουν αίματα κι' ένα μοχαίρι. Όλα δείχνουν πως ό Κόττον μάλωσε με τη φιλενάδα του και τη σκότωσε. Καταλαδάνει κι' ή ίδιας την κρίση, θέσι του κι' επιφέρει νά δραπέτευση, παίρνοντας και τά διαμαντικά της Μπόννι. Τον πιάζουν όμως και τον δικάζουν για φόνο. Ένας άπ' τους ένόρκους είναι ό εύπορος ιδιοκτήτης φαρυμακείου και έρασιτέχνης δημοσιογράφος Ντοκ Χάρτ. 'Η δική διαρκεί 2 μήνες. 'Ε-ξακριβώνεται πως ή Μπόννι ήταν μιά θεοτρελή, με άμέτρητες έρωτικές περιπέτειες. 'Ωστόσο, δέν έχει βρε-σθή τό πτώμα της, ώστε ν' άποδει-κνύεται άπόλυτα ή δολοφονία της. Κι' αυτό κάνει την ένοχο κ. Σλάγκλ νά διαφωνή με τους άλλους έντεκα, που θεωρούν ένοχο τον Κόττον. Τέ-λος, ό Χάρτ την πείθει κι' αυτήν και ό Κόττον καταδικάζεται σέ θά-νατο. Φεύγοντας άπ' τό δικαστήριο, ό Χάρτ συναντάει μιά νέα κι' ό-μορφη γυναίκα, που είχε παρακο-λουθήσει όλη τη δική. Την παίρνει σ' αυτοκίνητό του κι' εκείνη του προτείνει νά περάσουν τη νύχτα μα-ζί, στο σπίτι της. Ο Χάρτ σκανδα-λίζεται, αλλά δέχεται, για ν' έπει-σθή, καλή ποιά είναι και τι ζητάει άπ' αυτόν. Μετά τις έρωτικές δια-χύσεις τους, ή νέα γυναίκα του ό-μολογεί πως λέγεται Πέττυ Κόττον και πως είναι ή γυναίκα του κατα-δίκου.

— Γιατί νά σέ χαστου-κίσω; ρώτησε ό Χάρτ. — Αυτό όθκανε ό Χάρ-ου, απάντησε εκείνη με πι-νορία. 'Εκείνος δέν άφηνε γυναίκα για γυναίκα! 'Αρχισε νά μ' άτα-τάη άμέσως, άπό την πρώτη έδο-μάδα του γάμου μας. Κι' επειδή έννοιωθε τον έαυτό του ένοχο, έ-πτανε νά με κυττάξη κάποιος στο δρόμο με θαυμασμό, για νά με φέ-ρει άμέσως πίσω στο σπίτι και νά με ξείση. Πολλές φορές με χτύπησε τόσο άσχημα, που δέ μπορούσα έ-στερα νά πάω στη δουλειά μου... Είχα άδικο λοιπόν, που είπα πως του άξίζει αυτό που έπαθε;

Τώρα τά καταλάβαινε όλα ό Χάρτ. 'Η Πέττυ με τί νά γίνει δική του, όχι μόνο είχε εκδικηθή τον άντρα της, αλλά και είχε δε-λήσει νά ευχαριστήσει τό Χάρτ γιατί συντέλεσε στην καταδίξη του. Δέν ήπιχε τίποτα τό προσω-πικό σ' αυτήν την περίπτωση. 'Αν της τύγανε ή ευκαιρία, ή Πέττυ θα «ευχαριστούσε» έτσι, όποιανδή-ποτε άλλον ένοχο — πιθανόν και τον: δώδεκα ένόρκους.

Τι νά μισή τόσο τον Κόττον, έλεγ-πε νά της είχε φερθή άπά-νια!

— Πόσων χρόνων είσαι, μικρή

— Τόν λάτρευα, σήν Θεό μου, σαν τό Χριστό! Και γι' αυτό ά-κρωώς τον σταύρωσα! Ναι, τον σταύρωσα, πηγαίνοντας κάθε μέ-ρα στη δική του, για νά με δλεψη και κρατώντας κλειστό τό στόμα μου...

— Είχασενόσ.

— Στήν ήλιζα σου ξέρουν ά-ζωμα νά κλαίνε. Μην καταπίνης τά δάχρυά σου. 'Αφίσε τα νά τρέ-ξουν ελεύθερα. Θά ξεθιάψουν...

— Προσπάθησε, είπε ή Πέττυ κοινώνοντας τό κεφάλι της. Προσ-πάθησε, αλλά δέν τό καταφερα.

— 'Εξερσε ό Κόττον πως βρι-σκόσωνα στην αθούσα του δικα-στηριού;

— 'Αδύνατο νά μη με είδε. Γι' αυτό πήγα να κλέψω μέρα.

— 'Η Πέττυ δυσκοιλεύεται νά προ-σέχη τά λόγια της. 'Η φωνή της νινούταν όλοένα πιο υπερωμένη.

— Ο Χάρτ άναρωτήθηκε ποσα πο-τήρια θά είχε άδειάσει, για νά βρή τό θάρρος νά κάνει ό,τι έκανε. Τόν ευχαριστούσε που δέν είχε γελαστή στην κρίση που σχημάτι-σε γι' αυτήν μέσα στο άσπασμό του δικαστηρίου! 'Ηταν μισομε-θυμένη άπο τότε. Είχε δοθή σ' έναν άγνωστο. 'Ηταν έτοιμη νά τό επαναλάβει. Κι' όμως διατη-ρώσε μιά άξιοπρέπεια...

— 'Η Πέττυ έορμηνεψε με τό δικό της τρόπο τη υπατία του θανά-μου του.

— Σου είπα νά μη διστάσης, αν θέλεις συνέχεια, δήλωσε.

— Προτιμώ νά τ' αναβάλουμε, είπε πάλι ό Χάρτ.

Κάθισε στην άκρη του κρεβα-τιού, έσθισε τό τσιγάρο του και πρόσθεσε:

— Τώρα που με χρησιμοποιή-σες για την εκδίκησή σου, μίλησε μου λίγο για τον έαυτό σου και για τον Κόττον.

— Τι θέλεις νά μάθης;

— Τόν αγαπούσες, πολύ, ε;

— Είδες λοιπόν μιά γυναίκα που

— Τόν λάτρευα, σήν Θεό μου, σαν τό Χριστό! Και γι' αυτό ά-κρωώς τον σταύρωσα! Ναι, τον σταύρωσα, πηγαίνοντας κάθε μέ-ρα στη δική του, για νά με δλεψη και κρατώντας κλειστό τό στόμα μου...

— Είχασενόσ.

— Στήν ήλιζα σου ξέρουν ά-ζωμα νά κλαίνε. Μην καταπίνης τά δάχρυά σου. 'Αφίσε τα νά τρέ-ξουν ελεύθερα. Θά ξεθιάψουν...

— Προσπάθησε, είπε ή Πέττυ κοινώνοντας τό κεφάλι της. Προσ-πάθησε, αλλά δέν τό καταφερα.

— 'Εξερσε ό Κόττον πως βρι-σκόσωνα στην αθούσα του δικα-στηριού;

— 'Αδύνατο νά μη με είδε. Γι' αυτό πήγα να κλέψω μέρα.

— 'Η Πέττυ δυσκοιλεύεται νά προ-σέχη τά λόγια της. 'Η φωνή της νινούταν όλοένα πιο υπερωμένη.

— Ο Χάρτ άναρωτήθηκε ποσα πο-τήρια θά είχε άδειάσει, για νά βρή τό θάρρος νά κάνει ό,τι έκανε. Τόν ευχαριστούσε που δέν είχε γελαστή στην κρίση που σχημάτι-σε γι' αυτήν μέσα στο άσπασμό του δικαστηρίου! 'Ηταν μισομε-θυμένη άπο τότε. Είχε δοθή σ' έναν άγνωστο. 'Ηταν έτοιμη νά τό επαναλάβει. Κι' όμως διατη-ρώσε μιά άξιοπρέπεια...

— 'Η Πέττυ έορμηνεψε με τό δικό της τρόπο τη υπατία του θανά-μου του.

— Σου είπα νά μη διστάσης, αν θέλεις συνέχεια, δήλωσε.

— Προτιμώ νά τ' αναβάλουμε, είπε πάλι ό Χάρτ.

Κάθισε στην άκρη του κρεβα-τιού, έσθισε τό τσιγάρο του και πρόσθεσε:

— Τώρα που με χρησιμοποιή-σες για την εκδίκησή σου, μίλησε μου λίγο για τον έαυτό σου και για τον Κόττον.

— Τι θέλεις νά μάθης;

— Τόν αγαπούσες, πολύ, ε;

— Είδες λοιπόν μιά γυναίκα που

έμοιαζε με τη Μπόννι Ντήρινγκ, είπε.

— Μά όχι! 'Ηταν αυτή ή ίδια. Την ξέρω καλά. Την είχα γνωρίσει, άπό τότε που έστаса στην Καλιφόρνια με τό Χάρου.

— Ο Χάρτ προσποιήθηκε πως πί-στευε τις άποκρίσεις της Πέ-ττυ, ενώ πραγματικά τις θεω-ρούσε φαντασιώσεις.

— Και τί γύρευες στην 'Εν-σενάντα; τη ρώτησε.

— Άντι νά άπαντήση, ή Πέττυ σηκώθηκε και δήλωσε μ' έπιθετι-κό τόνο:

— Θέλω νά πάω.

— Μείνε εδώ μαζί, απάντησε ό Χάρτ. Θά φροντίσω έγώ.

Φόρεσε κάτι άπνοιο του και πή-γε στην κουζίνα. 'Ερριξε σ' ένα μεγάλο ποτήρι τζιν κι' άλλο τόσο νερό.

— 'Η γυναίκα αυτή είναι μεθυ-σμένη—έλεγε με τό νού του. 'Η ιστορία της είναι μιά μορφή αυτο-τιμωρίας. Τη σοφίστηκε όλη, άπ' την άρχη ως τό τέλος... Μά της δημιουργεί την αίσιατη πως έχει δικήθηκε τον Κόττον!

Δέ μπορούσε νά παραδεχθή άλλ-λη έκδοχή. Είχε παύσει τό όλο τό έκανον ένόρκους, που κατώρ-θωσε μάλιστα νά πείσει και την κ. Σλάγκλ για την ένοχη του Κόττον και πέτυχε έτσι τη θανατι-κή καταδίξη του.

— 'Όταν ξαναγύρισε τώρα στην κρεβατοκάμαρα, βρήκε την Πέττυ νά κάθεται στην άκρη του κρεβα-τιού, με σκισμένο τό κεφάλι, σαν νά θαύμαζε τά πόδα της.

— 'Οραία δέν είμαι; του είπε.

— Πολύ όμορ-ή! τη δειβάισε ό Χάρτ.

— Σάν την Μπό-νι Ντήρινγκ; 'Ο Χάρτ άναστενάξε.

— Αυτό, δέν είμαι σέ θέση νά σου τό πω, απάντησε ό Χάρτ ά-ναστενάσσοντας.

Της έδωσε τό ποτήρι και την κυττάζε που έπινε. 'Υστερα της είπε:

— 'Εξήγησέ μου τώρα τί γύ-ρεμες στην 'Ενσενάντα.

— Είχα πάει μαζί με τον κ. Σπύρτον, απάντησε ή νέα γυ-ναίκα.

— 'Η φωνή της γι' όταν όλοένα πιο υπερωμένη άπ' τό ποτό.

— Ο Χάρτ έννοιωσε άνακούφισι. 'Η απάντησ της Πέττυ του έα-νιχε σαν μιά πνοή καθαρού άέρα.

Γιατί δέ μπορούσε νά την πι-στέψει. Σίγουρα, τούλεγε ψεύ-ματα.

— 'Εξερσε καλά τον Μπέν Σοφ-τον. 'Ο πρόσχαρος αυτός κινη-ματογραφικός διευθυντής έκανε ευ-χαριστώσ ένα ποτήρι σέ φίλικό κύ-κλω και θά προτιμούσε νά στεροθή τό φαγητό του παρά μιά παρτίδα ποκερ. Μά δέν κυνηγούσε τον πο-δόγγο. 'Ότε κι' έννοιωθε 'έτοιμα άνάγκη. 'Ηταν άσυνος μιάς άπ' τις γοητευτικότερες γυναίκες του Λόλλυγουντ, τη λάτρευε και τον αγαπούσε κι' έκαμνη.

— Δέ σε πιστεύω, απάντησε ά-περιόφραστα.

Τά μαλλιά της Πέττυ πέφτανε μπροστά στα μάτια της. Τά πα-ραπέρισε, για νά κυττάξη τό Χάρτ.

— Κι' όμως, αυτή είν' ή αλή-

— Κόυτε διευθυντά... 'Ερχομαι έκ μέρους όλων των συναδέλφων νά σας άπευθυμίσω τό δώρο των έορτών!...

θεια, επέμεινε. Μην δεν προχέειται
γι' αυτό που πιστεύει... Ο κ.
Σουττον χοιράστηκε να πάει στην
Ένσενάντα, για να συναντήσει τη
Γιζελί Τόμας και να της πει
ένα ρόλο στο μεγάλο φίλο που
επρόκειτο να γιορτάσει. Η ταχυτική
γραμμάτις του είχε πάθει άσια-
τική γρίπη. Πήρε λοιπόν έμένα
στη θέση της, για να κρατάω συ-
μειώσεις και να δακτυλογραφήσω
το συμβόλαιο.
Η νέα γυναίκα φαινόταν από-
λυτα ειλικρινής.
— Καταλαβαίνω, είπε σοβαρά
ο Χάρτ. Και τότε πρόσθεσε εκεί-
νη τη Νοτιοαμερικανική, που έμοια-
ζε στη Μπόνι Νίχουγκ.
Η Πέττυ έπεσε στο κρεβάτι.
— Όχι, δεν της έβγαζε, δι-
φωθώσε. Ήταν αυτή η ίδια, σου
λέω!
— Της μίλησες;
Μιά λάμψη πονηρή φάνηκε στα

μάτια της Πέττυ.
— Να της μιλήσω; Έγώ...
Για να μάθω πώς την αναγνώρι-
σα, να φανερωθώ κι έτσι να γλυ-
τώσω ο Χάρτ; Δεν τοιλάδικα...
Ο Χάρτ θα πάει στο θάλαμο ά-
ερίων... και θάμαι εγώ εκείνη που
τον έστειλα!
Το αλκοόλ φαινόταν γάλη θαμ-
νώσει τελείως το μυαλό της.
Κύτωσε προκλητικά το λεπτό
κορμί της προς τον Χάρτ.
— Έλα, έβαλσε πάλι κοντά
μου, να εκδιωχθώμε λιγάκι από
το Χάρτ! του πρότεινε.
Ποτέ άλλοτε ο Χάρτ δεν είχε
νοιώσει τόσο λίγη έρωτική διάθε-
ση. Θάδινε οτιδήποτε, για να μά-
θει τι ήταν αλήθεια, απ' όσα του
είχε διηγήσει η Πέττυ. Έπρεπε
να μάθει!
— Σε λίγο... της υποσχέθηκε
άδιστα.
Και βγήκε απ' το δωμάτιο.

Ήξερε τον αριθμό τηλεφώνου
του γραφείου του Μπέν, χοιράστη-
κε όμως να ψάξει στον τηλεφώνη-
κό κατάλογο, για να βρει τον ά-
ριθμό του σπιτιού του. Αφού τον
πηρε, περίμενε άρετη ώρα. Τέ-
λος, άκούστηκε απ' την άλλη άκρη
του σύρματος η νυσταγμένη φωνή
του Σουττον:
— Άλλό!... Ποιος είναι;
— Γειά σου, Μπέν! Έδώ Ντόκ
Χάρτ... Με συν-
σώ, τέτοια ώρα. Πρόκειται ό-
μως για πολύ σοβαρό ζήτημα...
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'
2 Σεπτεμβρίου 1958. "Ωρα
3.59".
Ο Σουττον ξερόβηξε για να
καθαρίσει τη φωνή του.
— Μα, όχι δεν μ' άνησυχεί,
Ντόκ, απάντησε. Αν μπορεί να
σου φανώ χρήσιμος σε κάτι... Πε-

οί τίνος πρόκειται;
— Μήπως έχεις στο προσώπι-
κό σου, ή μάλλον μήπως χοιράμο-
ποιήσες πριν από λίγο καιρό, μια
κάποια Πέττυ Τζόνς;
— Ναί, βέβαια, είπε ο Σουτ-
τον. Έφυγε άπτομα, χωρίς να
με προειδοποίηση, εδώ και δυό
μήνες, κι' από τότε δεν την ξανα-
είδα. Μα γιατί με ρωτάς;
— Δίχως να απαντήσει στην ερώ-
τησή του ο Χάρτ πρόσθεσε:
— Πές μου τώρα, Μπέν; Την
έποχή που εργαζότανε σε σένα,
μήπως πήγες στην Ένσενάντα για
δουλειά και την πήρες μαζί σου;
— Ναί.
— Θυμάσαι υπό ποιες συνθή-
κες;
— Καί βέβαια. Ήθελα να
προσλάβω για ένα "σουπερ-φίμ"
τη Γιζελί Τόμας. Η γραμματέας
μου είχε άρρωστήσει από γρίπη.
Πήρα λοιπόν προσωρινά την Πέ-

ττυ Τζόνς... Μα γιατί με ρωτάς;
Νά; Τι συμβαίνει;
— Δεν μπορώ να σου πω τί-
ποτ' άλλο, μα έχω την ιδέα πως
ανακατεύτηκε σε μια υπόθεση πο-
λύ ύποπτη... Πόσον καιρό μέναιτε
οι δυο σας στην Ένσενάντα;
— Δυό μέρες και δυό νυχτές,
αν θυμάμαι καλά. Τελικά, δε συμ-
φώνησα με τη Γιζελί, γιατί οι
απαιτήσεις της ξεπερνούσαν τις
αποδόσεις μας.
Ο Χάρτ ψαχούλεψε μηχανικά
για να βρει τα στοιχεία του στην
τσέπη του και χαμογέλασε ειρω-
νικά διαπιστώνοντας πως ήταν με
τα εσώρουχα. Έδωχε που δε
μπορούσε να τον δη ο Σουττον!
Θάπτετε χέμω απ' την κατά-
ληξη...
— Σκέψου καλά, Μπέν, επέ-
μεινε. Στο διάστημα που χοιρά-
σου στην Ένσενάντα με την Πέ-
ττυ σου μίλησε καθόλου για κά-
ποια απόρρητη συνάντηση που
είχε κάνει;
Ο Σουττον έμεινε άμυλητος
για ένα λεπτό.
— Όχι, δε θυμάμαι τέτοιο
πράγμα, απάντησε τελικά. Αν
την έξερε προσωπικά, θάχες δια-
πιστώσει πως είναι όμορφη, αλλά
πολύ διακριτική και συγκαταμέ-
νη... Πάντως, έτσι δεχόταν σε
μένα. Έξω απ' τα υπηρεσιακά
ζητήματα, δε φλυαρούσε ποτέ της.
— Είσαι βέβαιος γι' αυτό που
μου λές;
— Απολύτως βέβαιος. Άλλά...
στιάσου μια στιγμή!...
— Ε, τι είναι; ρώτησε ζωηρά
ο Χάρτ.
— Κάτι θυμήθηκα... Τη δεύτε-
ρη μέρα, την είδα να γυρίζει στο
ξενοδοχείο μας κι' ένα περιεργό
έφος... σαν τη γάτα που έφαγε
το καραβί! Μου φάνηκε τόσο
άλλοιωτική, ώστε της το είπα.
— Καί τι σου απάντησε;
— Τίποτα.
— Τίποτα;
— Απολύτως τίποτα. Ανατή-
χασε μονάχα τους ώμους της. Μα
θυμάμαι ακόμα πως διατήρησε ο-
λο τ' απόγευμα το παράξενο έ-
κείνο χαμόγελό της. Καταλαβαί-
νεις τί θέλω να πω; Φαινόταν γά-
γη κάποιο συγκεκριμένο λόγο να
να ευχαριστημένη
— Ναί, πρέπει να είχε κάποιο
συμφώνησε ο Χάρτ. Σ' ευχαρι-
στώ πολύ, Μπέν. Καληνύχτα.
Έβλεις το τηλέφωνο και έα-
ναγύρισε στην κρεβατοκάμαρα.
Η Πέττυ δεν είχε μπορέσει γ'
αθήσει περισσότερο στο αλκοόλ.
Δε σκεπτότανε πιά να ξαναλάβει
την εκδίκησή της. Είχε σπρώξει
στά πόδια του κρεβατιού το τσα-
λαχωμένο σεντόνι. Και κοιμότανε
τορα, έσπλωμενη άνασκελά. Το
στήθος της άνεβχατέβαινε με
τον άργό ρυθμό της άναπνοής
της.
Ο Χάρτ πήρε ένα τσιγάρο απ'
το πακέτο που είχε άρτήσει πάνω
στο κομοδίνο. Κτύπησε την κοι-
μισμένη Πέττυ, ανάμεσα στη φλό-
να του άνακτορα του.
Δυό λύσεις του προσέφερονταν:
Μπορούσε να ντυθεί, να φύγει και
να ξεχάσει πως είχε συναντήσει
πυτι την Πέττυ. Ή να προσπα-
ήσει να τη συνάψει απ' το με-
δισι της, γι' α να του δώσει πενή-
σότερες έξηγηση...
Διάλεξε το δεύτερο. Άν ήταν
ζωντανή, η Μπόνι Νίχουγκ, έ-
πρεπε να το μάθει! Ένοιωσε πως
ήταν άδικα να να περάσει όλη του
τη ζωή με την πεποίθηση πως εί-
χε συντελέσει στο θανατικό κα-
ταδίκη ενός άδελφου!

Ντύθηκε, χωρίς γ' άρτηση κα-
θόλου απ' τα μέλη του την Πέ-
ττυ. Ξερόντας άρετά τις γυναί-
κες, φοβόταν μήπως, το πρωί, δεν
ήθελε πιά να μιλήσει... Άν είχε
πή τόσα άπόψε ήταν από την επί-
δραση του αλκοόλ, απ' την έρωτι-
κή έλξη και κι' τη θέληση των
συγκρατημένων συγκινήσεων που
έσπασαν έπειτα από τόσον καιρό.
Μά, όταν ξεκαθάριζε το μυαλό
της, θά υπενθυμίζε το μισό της
για τον Χάρτ. Κόττον, η δίαιτα
της εκδιώκεσής της ο πόθος της
να τον δη νεκρό. Καί τότε θά άρ-
λοταν όλα όσα του είχε φανέ-
ρώσει.
«Στην Ένσενάντα; Άν πήγα
ποτέ... Τη σεν... Άλβερεντό
Μοντέ; Δεν την έχω δη ούτε μια
φορά».
Ο Χάρτ άναστήναζε, πέρασε
στο μπάνιο και πούσπεσε μια πε-
τσέτα. Ξαναγύρισε ύστερα στην
κρεβατοκάμαρα, άνασκόησε την
Πέττυ, την συγκράτησε καθιστή
και άκούησες την κουα πετσέτα
στο σέβροχο της. Έπειτα της έ-
τρηψε το πρόσωπο και το στήθος.
— Έλα, λοιπόν, ζήνα! της έ-
λεγε κάθε τόσο.
Έκείνη είχε εγκαταλειφθεί στην
άγκαλιά του, άνασκαίνοντας πάντα
άργα και βαθεία.
Ο Χάρτ την χαστούκισε, αλλά
δίχως έπιτυχία. Έπρεπε να κα-
ταψύγει σε δραστηώτερα μέσα.
Έφραξε για άμυνά, ποστά στο
μικρό ντουλάπια-φαρμακείο του
λουτρού κι' έπειτα στην κουζίνα,
όπου έλπιζε να βρει κανένα προϊόν
για το νοικοκυριό με βάση την άμ-
υνία. Άλλά δε βρήκε τίποτα.
Τότερα, όταν είχε πιά άπογοη-
τευθεί κι' ήταν έτοιμος να σταμα-
τήσει το ψάξιμο, του ήθε μια ι-

δέα: Το μαγαζί του χοιράζονταν έ-
κει κοντά. Μπορούσε να πάει να
πάρη από εκεί ό,τι χοιράζονταν.
Βρήκε την τσάντα της Πέττυ,
αλλά δε μπόρεσε γ' ανακαλύψει
μέσα τα κλειδιά του διαμερίσμα-
τος. Αφού διάσπασε μια στιγμή,
γύρισε το σύστη, έτσι που να
μπορή να ξαναμνη δίχως κλειδί,
βγήκε και τράβηξε έλαφρά την
πορτα πίσω του.
Στην κατάσταση που χοιράζονταν
η Πέττυ, δεν ύπνηγε καμιά πρ-
θανότης να έπωφεληθεί απ' τη σύν-
τομη άπουσία του για να το
οκιάσει.
Βρήκε το κεφαλόσκαλο και τη
σκάλα λιγότερο ευάριστα τώρα,
παρά όταν είχε άνεβη με την Πέ-
ττυ για... να πη το «μαρτίνο»!
Η κοιταστή της σκάλας ήταν
αβαρμένη κι' η μογιά των τοί-
χων ξεφτισμένη. Τα πλακάκια του
χώλλ του ίσογειού χοιράζονταν
σφονγγώσιμα.
Ο άνεμος έξακολουθούσε να
φυσά απ' την έσομο. Η χλιαρή
αύγη προμήνευε πινυρή μέρα.
Ο Χάρτ άνοίξε την πόρτα του
αυτοκινητιού του. Τότερα στρά-
φηκε και κύτταξε την πρόσρη του
σπιτιού, απ' όπου είχε βγει.
Δεν ύπνηγε ψυχή ζωντανή στο
δωμάτιο. Μα και στο δουλεδάτο
οι διαβάτες ήταν έλάχιστοι. Σε
μερικά λεπτά, ο Χάρτ είχε φτάσει
στο φαρμακείο του. Κατέθηκε ά-
πό τ' αυτοκίνητο, διέσχισε το πε-
ζοδρόμιο κι' άνοίξε με το κλειδί
τον την πόρτα του μαγαζιού.
Για κάθε ένδεχομένο, το φως έ-

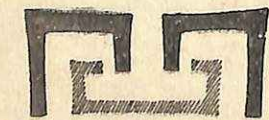
μενε άναμένο τη νύχτα, ώστε να
φαινόταν απ' το δρόμο κάθε γο-
νιά του φαρμακείου.
Χάρη στο άρ-χοντίσιο, έπα-
χρατούσε εκεί μέσα μια δροσιά έ-
πείροχη έπειτα απ' τη ζέση του
δρόμου. Όλα ήταν κατακάθαρα,
οι διτρίνες άστραποδολλούσαν.
Ο Χάρτ διάλεξε γρήγορα τα
φαρμακία που λογαρίαζε πως θά
του χοιράζονταν. Δεν παρέλειψε
ένα καταπονήνιο κι' ένα ύπνω-
τικό, για να ησυχάσει τα νεύρα
της Πέττυ και να τη βοηθήσει να
ξανακοιμηθεί, μετά τη συζήτησή
τους.
Έξακολουθούσε να μη ξέρη τί
θάχανε, ή τί θά μπορούσε να κά-
νη, άν τον έπειθε ή διήγησε της
Πέττυ πως είχε δη πραγματικά αν-
τη τη γυναίκα, που τη νομίζαν ό-
λοι νεκρή. Πώς θά τα κατάφερονε
να διαβίβασε αυτή την πληροφο-
ρία στο γραφείο του εισαγγελέ-
ως, χωρίς να φανερώσει από πού
την είχε μάθει;
Παρά όλη τη δροσερή άμώ-
σφαιρα του φαρμακείου, δοκίμασε
ξαφνικά την έντίπωση πως το πε-
ριβάλλον έκει μέσα ήταν το ίδιο
πινυρό, σαν την άθισσα διασκέ-
ψη των ένοχων και την καμα-
ρούλα της Πέττυ. Πήρε ένα χαρ-
τουάκι από ένα κοντι και σκού-
πισε μ' αυτό το πρόσωπό του.
Αποφάσισε, σε περίπτωση που
η Πέττυ θά του έπιβεβαίω-
νε την άρχική διήγησή της, να
τηλεφωνήσει στο διηγητό του,
τον Κέλλι. Αυτός θάχες πως έ-
πρεπε να χοιραμοποίηση την πλη-
ροσφορία, για να ξαναβάλει σε
νίησι τη δικαστική μηχανή και να
πετύχει την άναθεώρηση της δίαι-
ς του Κόττον, χωρίς γ' ανακατεύει
την Πέττυ και τον Χάρτ.
Αφού δεβαιώθηκε πως είχε πά-
ρει ό,τι του χοιράζονταν, ο Χάρτ
έκανε να φύγει. Άλλά σταμάτησε
άμέσως νοιώθοντας ένα σφίξιμο
στο στομάχι. Δεν ήταν μονάχος
στο φαρμακείο! Βοιράζονταν και
κάποιος άλλος εκεί, κοιμένος κον-
τά στο μάγο! Ο Χάρτ άνείκρινε
να καθρεφτίσεται στην άντικρυνη
βιτρίνα ή σιλουέτα του!
Ο Χάρτ είχε ένα ρεβόλβερ σ'
ένα συρτάρι. Το άρπαξε και προ-
χώρησε στα νύχια, με μια ακλω-
τική κίνηση, έτσι ώστε να δοθεί
πίσω απ' τον άγνωστο. Όταν
πλησίασε, πρόσθεσε με κοφτή φωνή:
— Βγείτε άμέσως απ' εκεί με
τα χέμια ψηλά!
Δεν πήρε απάντησι. Έκανε άλ-
λα τρία βήματα... και γέλασε με
το φόβο του. Η σιλουέτα που εί-
χε δη το καθρεφτίσμα της στη
βιτρίνα, ήταν της Γκερτας.
Η κοπέλλα κοιμόταν ήσυχα, με
το ξανθομάλλο κεφάλι της άκου-
πισμένο στα διπλωμένα μπράτσα
της... έτσι όπως η Πέττυ, όταν
την είχε άφήσει ο Χάρτ. Πάγω
στο τραπέζι, δίπλα στον ένα άγ-
κωνα της, χοιράζονταν μια πόκα με
σοκολάτα — το γλυκό που προτι-
μούσε ο Χάρτ. Ο φαρμακίαςτής
είχε γράψει πάνω της, με γράμ-
ματα από άσπρο ζάχαρη: «Καλώς
ήρθατε, Ντόκ».
Ο Χάρτ κατάλαβε τί είχε συμ-
βη: Μόλις είχαν μάθει το τέλος
της δίαις, ο Μαννι, η Γκερτα κι'
οι άλλοι υπάλληλοι του είχαν όρ-
γανώσει μια δεξίωση για την έπα-
στοση των. Και τον περιμένανε
όρες ολοκληρωσε μέσα στο κλειστό
μαγαζί. Τέλος, είχαν φύγει όλοι,
έκτος απ' τη Γκερτα.
Ο Χάρτ νομίζε πως την έβρισκε
να λήη με τη δροσερή φωνή της:
— Κάποιος πρέπει να μείνει έ-

Έλαφρύς, ξεκούραστος

Ήθηνο!

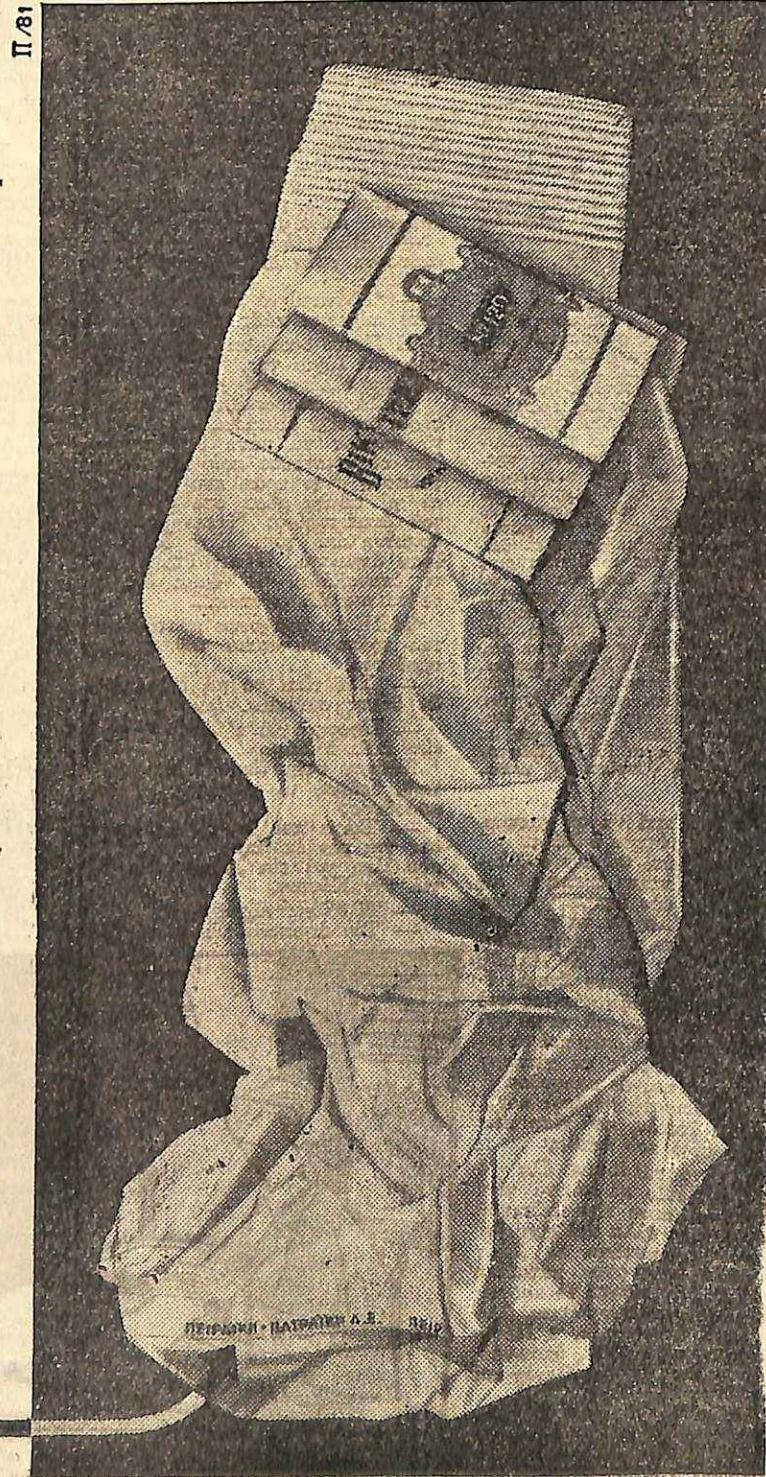
ΒΙΚΤΩΡΙΑ : Λεπτό, φινό σεντόνι πολυτελείας.
ΙΡΛΑΝΔΑ : Καλό, στερεό σεντόνι, πάντοτε χιονάτο.
No 120 : Γερό και κατάλευκο σεντόνι ή σ' ευχάριστα και ανεξίτηλα χρώματα.

Θυμηθείτε ακόμα τη μεγάλη ποικιλία ύφασμάτων της ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ: Ποπλίνες, Τισσόρ, Όπαλίνες, Χασέδες, Περκάκια, Κρεποίν.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει!

Στην οδγία ή έγγύησις ποιότητος:

Καί τι σου απάντησε;
— Τίποτα.
— Τίποτα;
— Απολύτως τίποτα. Ανατή-
χασε μονάχα τους ώμους της. Μα
θυμάμαι ακόμα πως διατήρησε ο-
λο τ' απόγευμα το παράξενο έ-
κείνο χαμόγελό της. Καταλαβαί-
νεις τί θέλω να πω; Φαινόταν γά-
γη κάποιο συγκεκριμένο λόγο να
να ευχαριστημένη
— Ναί, πρέπει να είχε κάποιο
συμφώνησε ο Χάρτ. Σ' ευχαρι-
στώ πολύ, Μπέν. Καληνύχτα.
Έβλεις το τηλέφωνο και έα-
ναγύρισε στην κρεβατοκάμαρα.
Η Πέττυ δεν είχε μπορέσει γ'
αθήσει περισσότερο στο αλκοόλ.
Δε σκεπτότανε πιά να ξαναλάβει
την εκδίκησή της. Είχε σπρώξει
στά πόδια του κρεβατιού το τσα-
λαχωμένο σεντόνι. Και κοιμότανε
τορα, έσπλωμενη άνασκελά. Το
στήθος της άνεβχατέβαινε με
τον άργό ρυθμό της άναπνοής
της.
Ο Χάρτ πήρε ένα τσιγάρο απ'
το πακέτο που είχε άρτήσει πάνω
στο κομοδίνο. Κτύπησε την κοι-
μισμένη Πέττυ, ανάμεσα στη φλό-
να του άνακτορα του.
Δυό λύσεις του προσέφερονταν:
Μπορούσε να ντυθεί, να φύγει και
να ξεχάσει πως είχε συναντήσει
πυτι την Πέττυ. Ή να προσπα-
ήσει να τη συνάψει απ' το με-
δισι της, γι' α να του δώσει πενή-
σότερες έξηγηση...
Διάλεξε το δεύτερο. Άν ήταν
ζωντανή, η Μπόνι Νίχουγκ, έ-
πρεπε να το μάθει! Ένοιωσε πως
ήταν άδικα να να περάσει όλη του
τη ζωή με την πεποίθηση πως εί-
χε συντελέσει στο θανατικό κα-
ταδίκη ενός άδελφου!

Κόβει με τελείως ΝΕΟ τρόπο...
Συγκρίνατέ την
πριν αγοράσετε μια
άλλη ήλεκτρική
Ξυριστική μηχανή
Η διαφήμιση δένει την αξία της δοκιμής
BRAUN
Πωλούνται σε όλα τα ειδικά καταστήματα
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μέγερ 10 (Πλατεία Βάσης).
Τηλέφ. 532.563.

ΤΥΡΟΣ
BRAUN
H ΜΟΝΗ ΠΟΥ ΕΥΡΙΖΕΙ ΤΕΛΕΙΑ
Κόβει με τελείως ΝΕΟ τρόπο...
Συγκρίνατέ την πριν αγοράσετε μια άλλη ηλεκτρική Ξυριστική μηχανή Η διαφήμιση δένει την αξία της δοκιμής
BRAUN
Πωλούνται σε όλα τα ειδικά καταστήματα
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μέγερ 10 (Πλατεία Βάσης).
Τηλέφ. 532.563.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ
ΙΓΝΑΤΙΑΔΗΣ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ
Σόλωνος 130 - Τηλ. 614402
Δέχεται 9-11 π.μ., 6-8.30 μ.μ.

δω, για να πη στο Ντόκ με πόση ευχαρίστηση τον ξαναβλέπουμε.

Ενοιασε τώρα μια θαλαία θλίψη, γιατί είχε απογοητευτεί τη μικρή Γκέρτα... κι' όλους τους άλλους. "Απλώς το χέρι της, για να τ' ακουμπήσει στον ώμο της, αλλά μετάνοιωσε. Έπρεπε να τελειώσει το γρηγορότερο την κουβέντα του με την Πέττυ.

Θα ξαναγύριζε ύστερα, θα ξυπνούσε τη Γκέρτα και θα τη συνόδευε ως το σπίτι της.

Η σύντομη διαδρομή ως το διαμέρισμα της Πέττυ του φάνηκε ατελείωτη.

Βγαίνοντας απ' το φαρμακείο, είχε παρατηρήσει πως κοιτούσε άνομα το ρεθόδεο και, για να μη ξαναγυρίσει πίσω, το είχε δώσει στην τσέπη του σακακιού του. Αμέσως έπειτα όμως, μετάνιωσε, γιατί το όπλο, με το βάρος του, τραβήχτηκε από τα κάτω το ελαφρύ ύφασμα του καλοκαιρινού κοστούμιού του.

Ανακάλυψε επίσης ότι, στα λίγα λεπτά της απουσίας του, είχε σταματήσει επ' άλλο αυτοκίνητο, τελευταίου τύπου, στον άδειο χώρο μπροστά στο σπίτι της Πέττυ. Αναγκάστηκε λοιπόν να παρκάρη το δικό του πέρα απ' το σταυροδρόμιο.

Ξαναγύρισε με τα πόδια, κουρασμένος, ιδρωμένος. Η σκέψη, ως το πρώτο πάτωμα, του φάνηκε πανήγυρη.

Η πόρτα, που την είχε τραβήξει φεύγοντας, ήταν τώρα μισανοικτή, και την έκανε να χτυπήσει ελαφρά ο ζεστός αέρας που ανέβαινε κάπου-κάπου απ' το κλουβί του ασανσέρ.

Μπήκε, έκλεισε την πόρτα και την κλείδωσε. Περνώντας μπροστά απ' την αδύνατα φωτισμένη κρεβατοκάμαρα, έκοψε μία ματιά μέσα στο δωμάτιο. Η Πέττυ ήταν ακόμα ξυπνημένη ανάσκελα, όπως την είχε αφήσει. Είχε όμως τεντώσει τώρα τα χέρια της πίσω απ' το κεφάλι της κι' είχε λυγισμένο το ένα της γόνατο.

Ο Χάρτ μίλησε στην κουζίνα κι' άφησε τα φάρμακα πάνω στη νεροχύτη. "Εορίξε, σ' ένα ποτήρι λίγη αμμωνία, την άρραωσε με νερό, πήρε το ποτήρι και πέρασε στην κρεβατοκάμαρα, που τη φωτίσε μονάχα το κίτρινο αντιπυρηνικό της λάμπας του μπάνιου.

— "Ελα, Πέττυ, ξύπνα! είπε δυνατά.

Το ένα προσκέφαλο ήταν γεμάτο γυαλάκια, κοντά στο κρεβάτι. Ο Χάρτ τσούρωσε με το πόδι του κι' έβαλε το ποτήρι πάνω στο κομμοδίνο. Ύστερα έσκυψε, για να περάσει το άριστο του μπράτσο κάτω από τους ώμους της νέας γυναίκας και να την αγκαλιάσει.

Την ίδια στιγμή, άκουσε κάτι να κουνιέται πίσω του. Μία μαύρη σκιά ξεκόλλησε απ' τον τοίχο.

— "Π' αυτό είχε ανοίξει η πόρτα! Όχι απ' τον αέρα!" σκέφθηκε άστραπιαία ο Χάρτ.

Στάθηκε κι' έκανε να τραβήξει το πιστόλι του. Μά δεν πρόλαβε. Το μόνο που κατορθώθηκε μ' αυτή την κίνησή του, ήταν να μη φάη το χτύπημα στο πόσω μένος του κεφαλιού, αλλά στο δεξί ωτίλι.

Δεν ένοιωσε τίποτε εκείνη τη στιγμή. Είχε μονάχα την εντύπωση πως έπεσε πάνω σ' ένα μαλακό χορμί... "Ύστερα του φάνηκε πως έσκαζε όλο το δωμάτιο, με μία άσπρη άστραλη, και πως πινούσανε σαν πυρκαϊές προς το διάστημα...

...Για δοκετή ώρα, αφού ξαναβόησε τις αισθήσεις του ο Χάρτ, έμεινε άκίνητος, με κλειστά τα μάτια... Τέλος, κατόρθωσε να τ' ανοίξει.

Ήταν γονατισμένος κοντά στο κρεβάτι, σαν να προσευχότανε, κι' άκουμπουσε το δεξί του μανουλό στη γάμπα της Πέττυ. Έκείνη είχε τα μάτια της ανοικτά, αλλά δεν τον κοιτούσε.

Ο Χάρτ άνασπώθηκε κι' άναψε το πορτατίφ, πάνω στο κομμοδίνο.

Ήταν ακόμα ξυπνημένη η Μπίννι Ντρίνγκλ, η ήταν νεκρή, όπως είχε αποδειχθεί στο δικαστήριο.

Πάντως, η γυναίκα του θανατοποιήθηκε δεν επρόκειτο να καταθέσει τίποτα... ούτε τη μία άποψη ούτε την άλλη. Με μία ματιά που της έκοψε, ο Χάρτ πείσθηκε γι' αυτό... "Όσοσο πλησίασε το μανουλό του στο στομάχι της κι' άκουμπησε ύστερα το χέρι του στην άσπρη σάκκα, προς το μέρος της αριστεράς.

Εκ πρώτης όψεως δεν φαινότανε κανένα ίχνος βίας πάνω στο λευκό χορμί της Πέττυ. "Αλλά" η σιωπή της και το μαξιλάρι το πε-

σμένο στο πάτωμα υλοούσαν άσχετα εύλογα... Είναι τόσο εύκολο να σβήσει η νύχτη της ζωής! Φτάνει μόνο να κρατήσει κανείς για μερικά λεπτά ένα μαξιλάρι κολλημένο στο πρόσωπο μιάς μεθυσμένης γυναίκας...

Η Πέττυ είχε πάρει πιά, για πάντα, να υποφέρει, να μισή το Χάρτ Κόττον. Είχε τελειώσει οριστικά με την εκδίκηση, με το πάθος, την ευγνωμοσύνη, με τις ανθρωπίνες σχέσεις... με τη ζωή!

Ο Χάρτ πέρασε στο διπλανό δωμάτιο και πήρε ένα ψηλό ποτήρι, που είχε μέσα παγωμένο τζίν και ζιζιότι. "Ήμια μία γουλιά απ' αυτό το μίγμα, τσούρωσε και πήγε βίαια στην κουζίνα. Εκεί, ήπιε με τη μπουκιά το λίγο τζίν που άπομεινε άκωχη.

Ενοιωσε έτσι τον έαυτο του κάπως καλύτερα. "Όταν θέλησε να ξαναβάλει τη μπουκιά πάνω στη νεροχύτη, αυτή έσφυγνε απ' τα δαχτυλά του που τρέμανε, έπεσε χάμω κι' έσπασε.

Καταλάβαινε πως ήταν μπλεγμένος πολύ, πάρα πολύ άσχημα! Ο ιατροδικαστής, θα διαπίστωνε πρώτα το θάνατο της Πέττυ. Ύστερα θα έσταθιζε ότι, λίγο πριν πεθάνει, η νέα γυναίκα είχε σεξουαλικά σχέσεις μ' έναν άντρα, έκοιμαί η άκουσια.

"Όσο κι' αν βεβαίωνε ο Χάρτ πως του είχε γιγνή εκείνη, πως είχε θέλησει να πεθάνει στην άγκαλιά του για να εκδικηθεί από τέλεια το Χάρτ Κόττον, πως του είχε διηγηθεί ότι η Μπίννι Ντρίνγκλ ήταν ζωντανή, κανείς δεν θα δώσει πίστι σ' αυτή τη φανταστική ιστορία... Ήταν ο τύπος του παραμυθιού που μπορεί να διηγηθεί στην αστυνομία ένας εύπορος κατασκευαστής με μέτρια φαντασία, για να βγύ απ' τη φοβερή θέση όπου τον έβαλε μέσα στην αυτή τρέλλα...

Η αστυνομία θα συμπεραίνει πως ο Χάρτ τα είχε φτιάξει με τη νέα γυναίκα, πως είχε διασκεδάσει μαζί της και πως ύστερα εκείνη τον είχε εκδίκηση ζητώντας είχαν ένα μεγάλο ποσό, η πως είχαν μάλωσε οι δύο τους πάνω στο μυστικό τους, κι' έτσι η βωμική περιπέτεια είχε μεταβληθεί σε τραγωδία.

Αποφεύγοντας να κοιτάξει την κρεβατοκάμαρα ο Χάρτ πέρασε στο λίκνυγγρούμ, κι' έμεινε πολλή ώρα άκίνητος μπροστά στο τηλέφωνο. Ήξερε πως όφειλε να ελδοποιήσει άμεσα την αστυνομία, κι' όμως δεν το μπόρεσε.

Τώρα καταλάβαινε τί θα είχε νοιώσει ο Χάρτ Κόττον, πάνω στο γιγώ του Ντρίνγκλ, όταν έπληνησε και διαπίστωσε την εξαφάνισή της Μπίννι...

Με τα νεύρα τεταμένα, σκεπτότανε να εξαφανιστεί κάθε ίχνος του, μέσα σε κείνο το διαμέρισμα, κι' ύστερα να το σκάσει, να εξαφανιστεί!

Όσοσο σήκωσε το άκουστικό του τηλεφώνου και ζήτησε την αστυνομική διεύθυνση του Χόλλυγουντ. "Όταν άπάντησε ο υπάλληματικός της υπηρεσίας, ο Χάρτ είχε διασπεί:

— "Εδώ Τζόν Χάρτ. Σας τηλεφωνώ απ' τον αριθμό 5437 της Παλόμε Ντράιβ, διαμέρισμα 10. Έγινε μία δολοφονία..."

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.
2 Σεπτεμβρίου 1958 — Μεσημέρι.

Στην τουαλέτα, δίπλα στο γραφείο του εισαγγελέως, ο Χάρτ φόρεσε τα καθαρά εσώρουχα και το φρεσκοπλυνμένο κοστούμι που του είχε φέρει ο Μάννιν, για ν' αντίστασθαι εκείνα που φορούσε όταν τον συλλαβανε. Αυτά έπρεπε να σταλούν στο ενοστάσιο της αστυνομίας για έξεταση, κατά διαταγή του επιθεωρητή Γκάρμπο.

Πριν βάλει το καθαρό ποικαμμένο, έπλυνε το πρόσωπό του με δροσερό νερό, έδορεξά τα μαλλιά του, τα χτένιασε.

— Πώς αισθάνεσθε τώρα; τον ρώτησε ο Κέλλν, ο δικηγόρος του.

Ο Χάρτ την κοίταξε μέσα στον καθρέφτη, που βρισκότανε πάνω από το νιπτήρα.

— "Όχι πολύ άσχημα, άπάντησε.

Κι' έλεγε αλήθεια... Τις πρώτες ώρες της ημέρας, στο διαμέρισμα της Πέττυ κι' ύστερα στην αστυνομία, όπου τον ανακρίνανε άτελείωτα, ένοιωσε τέτοια κούραση και κόπο, ώστε δυσκολευότανε να ξεφρασθή με συνήθειά. Τώρα όμως — δίχως να ξέρει το γιατί — αισθανότανε μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση.

Στάθηκε, άκούμπησε τη μέση του στο νιπτήρα και ρώτησε: — Λοιπόν, Μιλ, ποιά είναι η γνώμη σας;

Ο δικηγόρος άναψε ένα τσιγάρο και φώσηε τον καπνό απ' τη μύτη.

— Για ποιά ζήτημα; έλεγε.

— Λέτε να με πιστέψανε; Με τα μάτια καρφωμένα στον επιθεωρητή Γκάρτσια, ο Κέλλν άπάντησε:

— Ποιός ξέρει... Είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς πως σκεπτεται ένας αστυνομικός... Έξακολουθήστε πάντως να λέτε την αλήθεια... Φερθήκατε επιπόλαια, βέβαια, αλλά δεν πρόκειται να σας κόψουνε το κεφάλι γι' αυτό!

Αν καταδικάζονταν όλοι οι μεσοκίτοι που παρουσιάζονταν μία φορά στη ζωή τους από κάποια όρεχτική μικρούλα, θα βρισκόταν στη φυλακή τα τόια τέταρτα των άμερικανών πληθυσμού της Καλιφορνίας — συμπεριλαμβανομένου και του άγαμήτου μας επιθεωρητή Γκάρτσια!

Ο Γκάρτσια μάζεψε τα ρούχα που είχε βγάλει ο Χάρτ, και τάδωσε σ' ένα άστριφύλακα με πολιτικά που περίμενε.

— Πραγματικά! παραδέχτηκε, άναστενάζοντας. Το πάν είναι να μη σε πιάσουνε.

Ο Χάρτ φόρεσε το καθαρό ποικαμμένο του και μία γραβάτα ζωγραφισμένη με το χέρι.

— Και τώρα, τί θα με κάνετε, παιδιά; ρώτησε.

— Αν ξεποτάω μόνο από μένα, άπάντησε ο Γκάρτσια, άνασπώνοντας τους ώμους του, θα σάς εκλινω μέρα, για να σάς έχω στο χέρι την ημέρα της προδικαστικής συνεδρίασεως του δικαστηρίου. Δεν ξέρω αν σκοτώσατε ή όχι την κοπέλα, είμαι όμως βέβαιος για κάτι...

— Για τί δηλαδή; — "Ότι δολοφονήθηκε από κάποιον! Είσαοτε σίγουρος πως δεν είδατε κανένα στο διαμέρισμα, γυρίζοντας από το φαρμακείο σας;

— Απολύτως! Άκουσα μονάχα μία κίνηση πίσω μου...

Κι' ο Χάρτ ψαχούλεψε ελαφρά τον ποινεμένο σβέκο του.

— Δε θυμάσαστε τη μάοκα του αυτοκινήτου που στάθμευε μπροστά στην πόρτα σας; έπέμεινε ο επιθεωρητής.

— Όχι.

— Πολύ καλά. "Ας γνωρίσωμε στο γραφείο.

Ο Χάρτ πέρασε την πόρτα και κάθισε στην πολυθρόνα που του έδειχνε ο Γκάρτσια. Ο εισαγγελέας Μάνσον — που φαινόταν συνομιλικός με τον Χάρτ — φυλομετρούσε κάτι χαρτιά. Σήκωσε τα μάτια του και κοίταξε το Χάρτ.

— Μου ξαναλέτε το όνομα που έδωσε η Μπίννι, όπως σάς βεβαίωσε το όνομα;

— Σεντόρα Άλδεορέντο Μοντέζ.

Ο Μάνον βόηξε την άναφορά που ζήτησε.

— Αυτό τ' όνομα θυμίζουνα κι' εγώ, έλεγε.

Άφησε ύστερα τα χαρτιά πάνω στο γραφείο του, άναστενάξε και συνέχισε:

— Θα ενδιαφέρεστε άσφαλώς να μάθετε, κι' Χάρτ, ότι οι ύπηρεσίες μου φρόντισαν ναθούν άμέσως σ' ελαρή με την αστυνομία της Ένσενάντα. Αυτή λοιπόν μάς έβρεψε ότι δεν άναφέρεται κανένα σεντόρα Άλδεορέντο Μοντέζ στα βιβλία των ξενοδοχείων, γύρω απ' την ήμερομηνία που μάς ύποδείξατε.

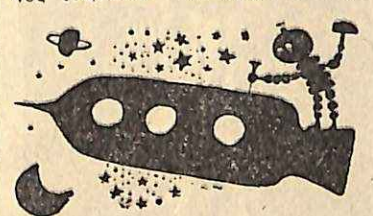
Μη βρισκόμαστε τί ν' άπάντηση ο Χάρτ έμεινε άκίνητος.

— Σας παρακαλώ, πρόσθεσε ο Μάννον, μη παρεξηγήσετε τις προθέσεις μου. Οι ύπηρεσίες μου δεν προσπαθούνε να κλείσουν δ-

Μηχανικοί για τὰ δικαστηρίελα

Οι Άμερικανόι ίδρυσαν μία σχολή για την εκπαίδευση μηχανικών του Διαστήματος, που θα είναι σε θέση, κατά τη διάοχεια ενός ταξιδιού να βγούν από το

διαστημόπλοιο και να επιδιορθώσουν οποιαδήποτε βλάβη στα έξω-τερικά τοιχώματά του (π.χ. από τη σύγκρουση μ' ένα μετεωρίτη κ.λπ.). Πρέπει να σημειωθεί ότι οι μηχανικοί αυτοί θα εργάζονται μέσα στο άπύλοτο κενό, όπου θα έχουν χάσει τελείως το βάρος τους. Θα βγαίνουν, φυσικά, από το διαστημόπλοιο, φορώντας ειδικά σκαφανδρά, που στα έσωτερικά τους θα έπαιονται συνθήκες όμοιες μ' εκείνες της Γης.

Κάθε μέρα θα τρώει καντινάρια

Ένας Άμερικανός, ο Σάμουελ Γκράχαμ, για να κερδίσει ένα στοίχημα, θα τρώει επί ένα όλόκληρο χρόνο ένα πιάτο με μανιτάρια κάθε μέρα, ανεξάρτητα από κάθε άλλη τροφή. Το πιάτο αυτό θα παρασκευάζεται ειδικά από ένα έστιατόριο, όπου είναι ύποχρεωμένος να πηγαίνει κάθε μεσημέρι σε ώριμένη ώρα για να φάη.

Είναι ακόμη νήπιος ή δεύτερη Γκέρτα Γκάρμπο την Ισπανία ύπόγειο ένας ράφτης που λέγεται Γκάρμπο. Ο ράφτης αυτός, λοιπόν, άπότησε τελευταία ένα κορίτσο. Άέσωσε μετά τη γέννησή του, έγραψε στην περίφημο ήθοισό του κινηματογράφου Γκάρτα Γκάρμπο, παρακαλώντας την να του επιτρέψει να δώσει σ' αυτό το κορίτσο το όνομα Γκέρτα: «Σας ρωτώ για την άδεια—της έγραψε— έπειδι το κορίτσο μου θα έχη έτσι το ίδιο όνομα και έλθοτε με σάς και δεν ξέρω μήπως αυτό σάς διασρεστήση». Η παλαιάος ήθοισός έδωσε την άδεια. Έτσι, θα υπάρχουν στο έξης δύο Γκέρτες Γκάρμπο.

Το έσρινκι για τὰ νύχια

Ένας Άμερικανός ύπόλυνεσ ότι με τα γοιμάτα που οι γυναίκες όλου του κόσμου έξοδεύουνε μέσα σ' ένα χρόνο για ν' αγοράσουν δρονιά για τα νύχια τους, θα μπορούσαν να κατασκευασθώ δέκα νοσοκομεία.

Το ήρωικό κατόρθωμα μιάς Ρωσίδας

Κατά τη διάοχεια μιάς έπιδείξεως άλεξίποτρωδων, που έγινε στη Μόσχα, το άλεξίποτρω μιάς απ' αυτές μπερδευτήκε στην ούρα του άεροπλάνου και δυστυχισμένη κινδύνευε από στιγμή σε στιγμή να πέση κάτω και να συντριβή στο έδαφος. Σημειώονταν ότι το άεροπλάνο βρισκόταν σε ύψος 1200 μέτρων. Άλλά με άλλη συνάδελφός της, η 186ης Βαλεντία Τραλσένκο, ολκήκε άμέσως από το άεροπλάνο, κατάφερε να

σ' όλο τον κόσμο

την πιάση και την παρέσυρε μαζί της προς το έδαφος. Το άλεξίποτρω της Βαλεντίας άνοίξε σε άπόστασι μόλις 360 μέτρων από το έδαφος. Οι δύο νέες έφθασαν σώες κάτω.

Οι τενέρες έπαυσε στραβοελκίμασμα

Στη Μπάιρουτ (Γερμανία) ένας τενέρος, κατά τη διάοχεια ενός ρεσιτάλ, ενώ προσπαθούσε να βγάλει μια ψηλή νότα, έπαυσε στραβοελκίμασμα και το ρεσιτάλ διεκόπη!

Ο άνθρωπος που έκοψε μια τρίχα στα δύο!

Κάποιος Άγγλος παρουσιάσθηκε στο γραφείο διπλωμάτων έρεσπετηγίας, ισχυριζόμενος ότι ήταν σε θέση να κόψει μια τρίχα στα δύο. Ο διευθυντής του γραφείου τον παρέπεμψε για να κόψει την έπιδείξι του μπροστά σε τρεις ψυχιάτρους, που άπεφάνθησαν ότι είναι τελλός.

Μένο 3 χρόνια είχαμε «άνοιξι»

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του άστεροσκοπίου του Γκρήνουιτς, κατά τα τελευταία δέκα χρόνια, είχαμε μόνο τρεις φορές «άνοιξι». Τα ύπόλοιπα έπτά χρόνια περάσαμε απ' εθείας από το χειμωνιάτικο κρύο στη ζέση του καλοκαιριού.

Το τηλεφώνου που δίνει τὸ «μενεύ»

Μία καινοτομία της τηλεφωνικής έταιρίας του Παρισιού είναι η έξης: Τηλεφωνώντας κανείς σ' ένα ώριμεμένο άριθμό, μπορεί να μάθει κάθε μέρα το «μενεύ» τοιαυτοίον από τα κυριώτερα έστιατόρια της γαλλικής πρωτεύουσας.

Δεν κατάφερε να μείνη χήρα!

Μιά κοίρη Γαλλίδα, 19 μόλις χρόνων, η έαυθή Ντανιέλ Λεπιά, είχε άποφασίσει να έλαστρονήει το σκύνό της Ζωζέ, ήλικίας 22 χρόνων. Οι δύο σκύγο έμειναν σ' ένα έξοχο σπίτι, κοντά στην

Τουλόνη. Η Ντανιέλ άρηνήθηκε λοιπόν, στον άπτο της ένα όλόκληρο ποικαμίδι, για την έπαυση ενός θησαυρού από την έπαυση της γαλλικής Έπαναστάσεως του 1789, από όρους ενός έσοπλήγαδου. Στο τέλος, τον έπεισε να κατέβη μέσα σ' αυτό μ' ένα σκαμνί. Άλλά όταν ο Ζωζέ βρέθηκε κάτω, η Ντανιέλ τον πυροβόλησε με το κυνηγετικό του όπλο, που είχε κρυμμένο από πριν εκεί κοντά. Τα σκαμνιά βόηκαν τον άκρη κοντά. Το σκαμνιά βόηκαν τον άκρη κοντά. Το σκαμνιά βόηκαν τον άκρη κοντά.

Ναί, ξέρω, τον διέκοψε ο εισαγγελέας. Τὰ είπαμε τόσες φορές!

— Αν είναι αλήθεια η άποψή σας — κι' εγώ κλίνω να σάς πιστέψω — κάποιος άλλος μπήκε στο διαμέρισμα, απ' την πόρτα που είχατε άρρησει έκκλειδωτή, στο σύντομο διαστήμα της άπουσίας σας, και έπινξε το θύμα μ' ένα μαξιλάρι.

Ο Κέλλν άναψε τσιγάρο και μπήκε στη μέση.

— Λοιπόν, τί θα γίνει με τον πελάτη μου; Ο Μάνσον γύρισε, τον κοίταξε κι' άπάντησε: — "Αν τον κλείσω στη φυλακή για όποιονδήποτε άλλη κατηγορία εκτός του φόνου, πιστεύω πως έχετε σκοπό να ύπηρεσετε την αποφυλάκιση του με έγγυηση.

Δεν έγω μονάχα το σκοπό, αλλά και μία αίτησι γραμμένη με όλες κι' ένα δικαστή διατεθειμένο να τη δεχθή.

πως-όπως αυτήν την ύπόθεσι. Το καθήκον μας επιβάλλει να προστατεύουμε τον άθώο και να τιμωρούμε τον ένοχο. Γι' αυτό το λόγο, είμαστε άποφασισμένοι να "ορισμοποιήσουμε όλα τα μέσα που διαθέτουμε, για να εξακριβώσουμε αν ύπόσχη ή όχι μία γυναίκα με τ' όνομα που μας άναφέρατε.

— Δεν άμφιβάλλω γι' αυτό, είπε ο Χάρτ.

Ο Μάνσον ξαναπήρε τα χαρτιά του και συνέχισε: — "Ας ύποθέσουμε τώρα ότι το θύμα είχε δη κάποια γυναίκα που έμοιαζε με τη Μπίννι Ντρίνγκλ... Κατά τη γνώμη μου, επρόκειτο για άλλη όμοιοτητα. Παρακολούθησα επί έπτά βδομάδες τη διεκή του Κόττον. Είσαοτε ένας από τους δώδεκα ένοχους που συμμετείχανε ότι δολοφονήθηκε η Μπίννι Ντρίνγκλ.

— Ξέρετε πως, αν άποκλείσουμε την άπληθη ύπόθεσι ότι έπρεπε μονάχη της στη βάλασσα, απ' το φινιστρίνι, και κολλήθηκε 3 μίλια για να βγύ στη στεριά, δεν ύπόκειται παρά μία έξηγηση για την εξαφάνισή της; πως τη σκότωσε ο Κόττον και πέταξε ύστερα το πτώμα της από το φινιστρίνι.

— Σωστά, παραδέχτηκε ο Χάρτ.

— Τώρα, κύριε Χάρτ, όσο για τη δική σας ύπόθεσι, θα πρέπει να παρουσιάσετε στο δικαστήριο. Κατά τη γνώμη μου, οι ένοχοι δεν θα δώσουνε κανένα πίστι στην ιστορία σας.

Σταμάτησε λίγο, κοιτάζοντας στα μάτια το Χάρτ, κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Εγώ όμως σάς πιστεύω... Έσείς, στη δουλειά σας, όφειλετε να έξερετε τα διάφορα γυμνά προίοντα και τις άντιδράσεις τους. Στη δική μου δουλειά, πρέπει να έξω τους ανθρώπους... Γεννηθήκατε και έζησα πάντα σ' αυτή την πόλη. Ψάχνοντας στο παρελθόν σας, δε βρήκαμε παρά μονάχα μερικά άσημαντες παραβάσεις της Τραγιάδας. Έχετε έπληθη κοινωνική θέση και όπληνη. Κάνετε όλα τα καθήκοντά σας, σαν καλός πολίτης.

— Σας άντρας που είμαι κι' εγώ, καταλαβαίνω πολύ καλά την εύαισθησία σας στα βέλγητρα μιάς όμορφης γυναίκας, σαν την Πέττυ Κόττον. Σας δικαιολογώ που περάσατε τη νύχτα μαζί της. Μά σάς θεωρώ άνίκανο να τη σκοτώσετε!

— Δεν τη σκότωσα, βεβαίως ο Χάρτ. Όταν υού έκανε τις άποκαλήψεις που σάς έπληθαβα, τηλεφώνησα άμέσως στο Μπεν Σούτον. Έπειτα ξαναγύρισα κοντά της, τη βόηκα κοιμισμένη απ' το μεθύσι της...

— Ναί, ξέρω, τον διέκοψε ο εισαγγελέας. Τὰ είπαμε τόσες φορές! — Αν είναι αλήθεια η άποψή σας — κι' εγώ κλίνω να σάς πιστέψω — κάποιος άλλος μπήκε στο διαμέρισμα, απ' την πόρτα που είχατε άρρησει έκκλειδωτή, στο σύντομο διαστήμα της άπουσίας σας, και έπινξε το θύμα μ' ένα μαξιλάρι.

Ο Κέλλν άναψε τσιγάρο και μπήκε στη μέση.

— Λοιπόν, τί θα γίνει με τον πελάτη μου; Ο Μάνσον γύρισε, τον κοίταξε κι' άπάντησε:

— "Αν τον κλείσω στη φυλακή για όποιονδήποτε άλλη κατηγορία εκτός του φόνου, πιστεύω πως έχετε σκοπό να ύπηρεσετε την αποφυλάκιση του με έγγυηση.

— Δεν έγω μονάχα το σκοπό, αλλά και μία αίτησι γραμμένη με όλες κι' ένα δικαστή διατεθειμένο να τη δεχθή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΟΥΣΤΑ ΓΙΑ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΤΑ ΚΑΙ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Η Λονδρέζα Πάτ Κήνιν, 20 χρόνων, δεν είναι μόνο μία άριστη στενοδοκ τολογράφος και μία γρηγορήτικη νέα, αλλά και η σχεδιάστρια μιάς πολύ πρακτικής φούστας, η οποία θα ενδυναμώσει τις γυναικες, που κυκλοφορούν με κάθε είδους δικυκλό. Όπως φαίνεται στις φωτογραφίες μας, η φούστα της Πάτ έχει στο έσωτερικό της κορδόνια, τα οποία όταν τραβήξουν την άνεκάθουν και την μεταβάλλουν σε σέρτ, αφήνοντας τα πόδια έλεύθερα. "Α. ριστερά: Η Πάτ Κήνιν με τη φούστα της, όπως κυκλοφορεί όταν έρίσκεται στην πόλη. Σ το μέσο ν: Προκειμένου ν' άνεξη στη μοτοσυκλέττα μ' ένα τραβήγμα του κορδονιού την μαζεύει σαν φουσάμινικα και άπελευθερώνει τα πόδια της. Δεξιά: "Ετοιμη για άναχώρησι.

ΚΑΝΟΝΙΚΑ, δ' πάστωρ Μπάλντινγκ δὲ θὰ δεχότανε ποτὲ νὰ πᾶρῃ στ' αὐτοκίνητό του ἕνα ἀγκυλωτό, ποὺ θὰ συμμαρτοῦσε σ' ἕνα ἐρημικὸ δρόμο. Μὰ, τὸ βράδυ αὐτό, εἶχε ἐξαιρετικὸ κέφι, ἐπειτὰ ἀπ' τὴν ἐπιτυχία τῆς διαλέξεώς, ποὺ εἶχε δώσει σὲ μιὰ λέσχη ἐρήδων.

Καθὼς λοιπὸν προχωροῦσε ἀργὰ καὶ προσεκτικὰ, μέσα στὴ βροχή, ἕνα μίλι ἔξω ἀπ' τὸ χωριό, τὰ φῶτα τοῦ αὐτοκινήτου του πέσανε πάνω σὲ μιὰ σιλουέτα. Ἕνας ἀντρας περπατοῦσε, σκυφτός, μουσκεμένος — ζωντανὴ εἰκόνα τῆς ἀβλύστητος.

Ἀκούγοντας πίσω του τ' αὐτοκίνητο, σταμάτησε, σηράφηκε καὶ τὸ κῆτος, μὲ μιὰ ἐκφρασι γεμάτη ἐλπίδα. Ὁ πάστωρ ἐνοιώσε τότε συμπόνια καὶ ὑποχρέωσι νὰ βοηθήσῃ ἕνα δυστυχισμένο συνάνθρωπό του.

Φρενάρισε, κατέβασε τὸ πζάμι τῆς πόρτας καὶ ρώτησε:

— Θέλατε νὰ σᾶς πᾶω πουθενά;

Ὁ δυνωστικός φάνηκε ἀμέσως νὰ ζυμρεῦθῃ.

— Θέλει ρώτημα; φώναξε.

Κι' ἀνοίγοντας γρήγορα τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου, πέταξε μέσα τὸ βρογμένο καὶ λασπωμένο μπῆλο, ποὺ κρατοῦσε, ἀνέδθηκε κι' ὁ ἴδιος καὶ κάθησε στὸ πίσω καθίσμα.

Ὁ πάστωρ βροκοκάπιε, μετάνιωσε γιὰ τὴν πρότασί του... μὰ ἦσαν ἄργα πιά!

Ξεκίνησε σιγά-σιγά. Ἐφίριξε μιὰ γρήγορη ματιά στὸ καθρεφτάκι, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε νὰ ξεχωρίσῃ τὸ πρόσωπο τοῦ ἐπιβάτη του, σπὸ ἐλάχιστο φῶς τοῦ ταμπλό.

— Πῶς πᾶ ὁκονομάς, φίλε; τὸν ρώτησε ὁ ἀγνωστος. Τί δουλειὰ κάνεις;

— Ἐξέρεις, παπᾶ μου! εἶπε. Ἄν δὲν ἐβρεχε μὲ τὸ τουλούμι, θὰ κατέβαινα ἀπὸ τ' ἀμάξι σου. Πῶ γρήγορα θὰ πήγαινα μὲ τὰ ποδάρια!...

Πέταξε ἔξω τὸ καπνισμένο τσι-

Ἀκούγοντας πίσω του τὸ αὐτοκίνητο, σταμάτησε, στράφηκε καὶ τὸ κῆτος μὲ μιὰ ἐκφρασι γεμάτη ἐλπίδα...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

δὴ γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ λίγο. Καὶ κῦτταζε ἀπὸ κοντὰ, μ' ἕνα κυνικὸ χαμόγελο τὸν πόλισμα, ποὺ σημείωνε στὸ καρνέ του πᾶ στοιχεῖα τοῦ Μπάλντινγκ καὶ τοῦ αὐτοκινήτου του.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔκλεισε ἔπειτα τὸ σημειωματάριό του καὶ τῶσα-λε στὴν τσέπη του. Ἐπέστρεψε στὸ Μπάλντινγκ τὴν ἀδεία του.

— Θὰ λάβετε κλῆσι γιὰ τὸ Πταισματοδικεῖο, τοῦ εἶπε.

Τὸν χαίρετσε κι' ἔφυγε. Ὁ πάστωρ ξεκίνησε, νευριασμένος.

Ἀφῆσε τὸν ἐπιβάτη του στὴν ἐπόμενη πόλι, δίνοντάς του καὶ 1 λίρα «δανεικῆ».

— Ἐνοια σου, φίλε, θὰ σοῦ τὸ ξεπληρώσω, τὸν βεβαίωσε ἐκεῖνος, καὶ μάλιστα πιά γρήγορα ἀπ' ὅ,τι νομίζεις! Γεῖα χαρά σου!

Ὁ Μπάλντινγκ ἐνοιώσε ἀνακούφισι, βλέποντάς τον νὰ κατεβαί-νη ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Δὲν τὸν χώνευε. Τὸν θεωροῦσε υπεύθυνο γιὰ τὸ πῆγμά του.

— Σ' εὐχαριστῶ, πρόσθεσε ἐκεῖνος, δίνοντάς του τὸ χέρι.

Θέλοντας καὶ μὴ, ὁ πάστωρ ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ τὸ σφίξῃ.

— Ἐχω ἐδῶ κάτι, ποὺ πιστεύω νὰ σ' ἀρέσῃ. Μοῦ φαίνεται πὼς ἀξίζει τὴ λίρα ποὺ μούδωσες... εἶπε ὁ πορτοφολᾶς.

Καὶ πέταξε κάτι τι πάνω στὸ πίσω καθίσμα τοῦ αὐτοκινήτου. Ὑστερα γύρισε τὴν πλάτη του κι' ἀπομακρύνθηκε.

Νοιώθοντας ἕνα σφίξιμο στὸ στομάχι, ὁ πάστωρ ἔγειρε λίγο, πίσω, ἀπλώσε τὸ χέρι του καὶ πήρε αὐτὸ τὸ πράγμα. Πρὶν ἀκόμα ἀνάψῃ τὴν πλαφονιέρα, γιὰ νὰ τὸ κῦττάξῃ, εἶχε μαντέψει τί ἦταν!

Τὸ κράτησε γιὰ λίγα λεπτά

Η ΚΑΛΩΣΥΝΗ ΞΕΠΛΗΡΩΝΕΤΑΙ...

— Εἶμαι παπᾶς, ἀπάντησε ξε-ρὰ ὁ Μπάλντινγκ, καταλαδαινοῦ-τας πὼς δὲ μπορούσε ὁ ἄλλος νὰ διακρίνῃ στὰ σκοτεινὰ τὸ ἄ-φωρο κολλάριο του.

— Γιὰ φατιάσου! φώναξε, ὁ ἀγνωστος. Θάρθω καμμιὰ μέρα νὰ μού συχωρέσῃς τὶς ἀμαρτίες μου. Ἐγὼ εἶμαι... ἄς πούμε, ταχυδακτυλουργός! Ἡ εἰδικότητά μου εἶναι πᾶ πορτοφολία! Κανέ-νας δὲ μού παραβγαίνει στὴν τέ-χνη μου...

Γέλασε σαρκαστικὰ καὶ πρόσ-θεσε, ἀπλώνοντας τὸ χέρι του:

— Ἐχεις κανένα τσιγάρο, παπᾶ;

— Θὰ βρῆς μέσα στὸ ντου-λαπάκι, δίπλα στὸ ταμπλό, ἀ-πάντησε ὁ πάστωρ.

Ὁ ἄλλος ἔσκυψε μπροστὰ καὶ πήρε τὸ πακέτο.

Τώρα ὁ Μπάλντινγκ εἶχε χά-σει ὅλο του τὸ κέφι.

Τί ἀνόητος, ποὺ ἦταν, νὰ πᾶ-ρῃ στ' αὐτοκίνητό του ἕνα τέτοιο ὑποκείμενο! Ἐσχάσε λοιπὸν τί εἶ-χαν πάθει τόσοι ἄδικοι, ποὺ κά-νανε τὴν ἴδια ἀπερισκεψία!...

Πάτησε λίγο γκάζι κι' ἀνοίξε τὸ πζάμι, πορ' ὅλη τὴ βροχή. Εἶ-χε ἰδρώσει λίγο.

Πλησιάζανε τώρα σ' ἕνα μικρὸ χωριό. Ὁ πάστωρ ἐλάττωσε τὴν ποχύτητα σὲ 25 μίλια. Ὁ ἐπιβά-της του γέλασε πάλι.

γάρο του, ἀπὸ τ' ἀνοικτὸ παρά-θυρο, κι' ἄναψε ἀμέσως δεύτερο.

Ὁ Μπάλντινγκ δὲ μπόρεσε πιά νὰ κρατήσῃ τὸ θυμὸ του.

— Μὴν δεχνάς, εἶπε, πὼς εἶ-ναι δικὰ μου τὰ τσιγάρα, ποὺ καπνίζεις καὶ πὼς ἐγὼ ὀδηγῶ τ' αὐτοκίνητο. Σοῦ ἐπιτρέπω νὰ κα-πνίζῃς τὰ τσιγάρα μου, μὰ δὲν παραδέχομαι νὰ μού δίνῃς ὀδη-γίες πὼς θὰ σωφάρω!... Κι' ὕ-στερα, ἀντιπαθῶ ἐκεῖνους, ποὺ πρέχουνε σὰν τρελλοὶ μὲ τ' αὐτο-κίνητά τους.

— Σοβαρά; πρόσφερε ὁ ἄλλος εἰρωνικά.

— Καὶ βέβαια. Εἶμαι μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς Προλήψεως Ἀτυ-χημάτων καὶ δίνω διαλέξεις γιὰ τοὺς κινδύνους τῆς μεγάλης τα-χύτητας.

Καθὼς ὁ πάστωρ προσπαθοῦσε ἀκόμη νὰ καταπιῇ τὸ θυμὸ του, τὸν προσπέρασε ξαφνικά ἕνα αὐ-τοκίνητο τῆς ἀστυνομίας καὶ τοῦ ἔκανε σημά νὰ σταματήσῃ. Ὑπά-κουσε ἀμέσως. Φρενάρισε καὶ πε-ρίμενε τοὺς δύο ἀστυνομικοὺς, ποὺ εἶχαν κατεβῇ ἀπὸ τ' ἀμάξι τους καὶ τὸν πλησιάζανε.

— Πολὺ βιαστικός, εἰσαα-σε, κύριε, τοῦ εἶπε εἰρωνικά ὁ ψηλό-τερος ἀπ' τοὺς δύο.

Καὶ πρόσθεσε, ἐνῶ ἔβγαζε τὸ μαῦρο καρνέ του:

— Μοῦ δίνετε, παρακαλῶ, τὴν ἀδείά σας;

— Μὰ γιατί; διαμαρτυρήθηκε ὁ πάστωρ. Γιὰ ποῖο λόγο μὲ στα-ματίζετε;

— Θ' ἀρνηθῇτε μήπως πὼς τρέχετε μὲ 45 μίλια τὴν ὥρα; εἶ-πε ὁ πόλισμα.

— Τὸ παραδέχομαι. Μὰ εἶχα βγῇ πιά ἀπ' τὸ χωριό. Δὲν πι-στεύω νᾶναι ὑπερβολικὴ ταχύτης αὐτὴ σ' ἕνα ἐξοχικὸ δρόμο!

— Πότε εἶχατε περάσει πάλι ἀπὸ δῶ, κύριε;

— Πρὶν ἀπὸ τέσσερες ἢ πέν-τε βδομάδες. Γιατί;

— Γιατί, ἐδῶ καὶ 15 μέρες, ἔχει καθορισθῇ ἀνώτατο ὄριο τα-χύτητας τὰ 30 μίλια, μέχρι 2 μί-λια ἔξω ἀπ' τὸ χωριό. Πὼς δὲν εἶδατε τὶς πινακίδες μὲ τὰ σή-ματα; Εἶναι τόσο μεγάλες...

Ὁ Μπάλντινγκ ἐνοιώσε νὰ τὸν πλημμυρίζῃ ἀπελπισία... Ἦταν ἀνήκουστο νὰ κατηγορηθῇ καὶ νὰ δικασθῇ γιὰ ὑπερβολικὴ ταχύτη-τα, αὐτὸς ποὺ ἔδινε διαλέξεις γιὰ τὴν πρόληψι τῶν ἀτυχημάτων καὶ συμβούλευε τοὺς ἄλλους σωφῆρ νὰ μὴν πρέχουνε! Τί ντροπή!...

Θύμωνε μὲ τὸν ἑαυτὸ του, γιὰ-τί εἶχε πάρει στ' αὐτοκίνητό του ἐκεῖνο τὸν ἀλήτη. Ἄν δὲν εἶχε συγκεντρώσει τὴν προσοχή του σ' αὐτόν, θάβλεπε τὸ καινούργιο σή-μα τὸν δρόμου...

Ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσει στὸ μεταξύ. Ὁ ἐπιβάτης εἶχε κατε-

στὰ χέρια του, μ' ἕνα παράξενο μίγμα χαρᾶς καὶ ἀπελπισίας. Ὑ-στερα τὸ ἔκρυψε στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιού του.

Ἦταν τὸ μαῦρο καρνέ τοῦ πό-λισμα, ποὺ τοῦ τὸ εἶχε κλέψει ὁ πορτοφολᾶς!

Ρ. ΤΟΜΣΟΝ

© ©

ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΝΑ

Μιὰ ὁμορφὴ μελαχροινὴ κοπέ-λα ἐγκατέλειπε τὴν πολυτελὴ ζωὴ τοῦ μοντέλου, τῆς «ὄτ κουτῆς», γιὰ νὰ καταταγῇ στὸ στρατὸ τοῦ Φιντέλ Κάστρο. Εἶναι ἡ Μαγκαλί Κόρντα Ντίας, 25 χρονῶν, μὲ πα-ράξενα πράσινα μάτια. Ποᾶριζε, ἄλλοτε, μὲ τὸ ἐπαγγελματικὸ ψευδώνυμο Νόρκα, γιὰ τὴν εἰκο-νογράφησι τῶν περιοδικῶν μόδας.

Σύχναζε στὶς κοῦρρες καὶ στὰ κο-σμικὰ νυκτερινὰ κέντρα καὶ κα-τοικοῦσε σ' ἕνα θαυμάσιο διαμέ-ρισμα. Τώρα ὅμως δλ' αὐτὰ ἀ-νῆκουν πιά στὸ παρελθόν. Ἡ Μαγκαλί φορρεῖ μιὰ ἀκομμη πρᾶ-σινι στολή καὶ βερρεῖς μπότες, ἔχει πᾶφει νὰ μακιγιάρται κι' ἔ-χει ἀφίσει τὰ μαλλιά της νὰ κρέ-χονται, ἀχτένιστα. Τρᾶει μονάχα λίγο ρυζὶ — κι' αὐτὸ μὲ τὸ δελ-τίο. Μὲ τὸ ὄπλο στὸ χέρι, φρου-ρεῖ ἀποθήκες πυρομαχικῶν ἐναν-τίον τῶν σαμποτέρ καὶ προγυμνά-ζεται γιὰ νὰ πάρῃ μέρος στὸ κυ-νήγι τῶν ἀντικαταρτικῶν ἀνταρτᾶν.

ΘΕΡΜΕΣ ΕΥΧΕΣ ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ

ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΟΥΣ ΜΑΣ

Τὸ πιὸ σπουδαῖο πρᾶγμα εἶναι νὰ διατηρηθῇ μέσα στὰ ἔργα ὅλων μας, ὅσο ταπεινὰ καὶ πεζὰ καὶ ἂν εἶναι αὐτά, κάθε ἱερὰ παράδοσις ἀγάπης, καλωσύνης καὶ ἀλληλοβοηθείας.

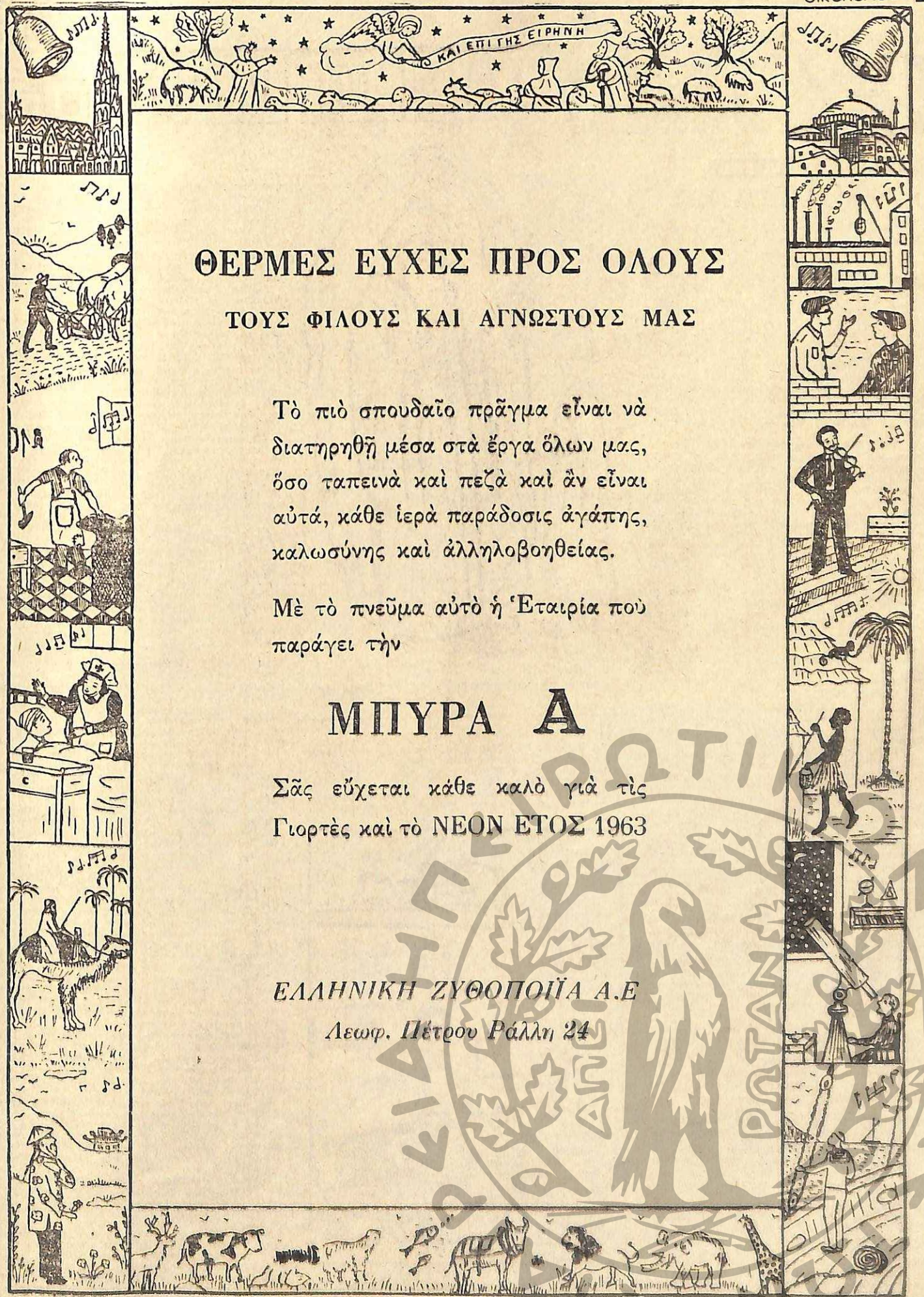
Μὲ τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἡ Ἑταιρία ποὺ παράγει τὴν

ΜΠΥΡΑ Α

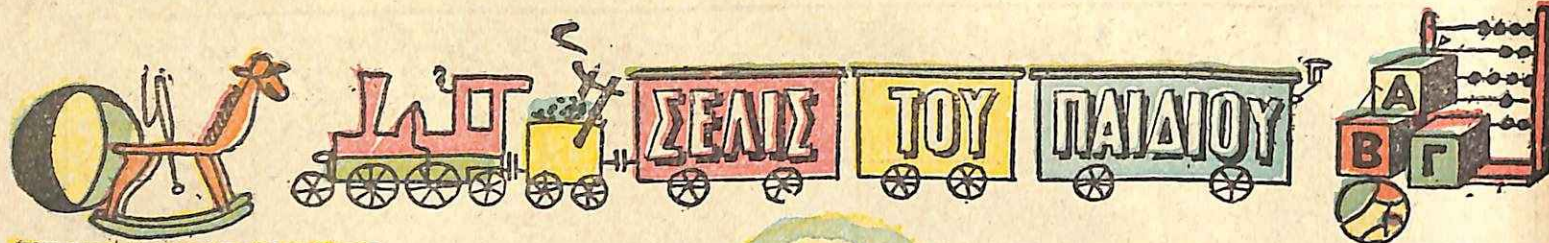
Σᾶς εὐχεται κάθε καλὸ γιὰ τὶς
Γιορτὲς καὶ τὸ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1963

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΥΘΟΠΟΙΪΑ Α.Ε

Λεωφ. Πέτρου Ράλλη 24

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΝΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΝΟΥΝΟΣ

ΜΙΑ φορά κι 'ήταν καιρό ζούσε ένας γερο-δασυλιάς που τον έλεγαν Γκιφάρ. Ο Γκιφάρ είχε μια τόσο μακριά γενειάδα, που όταν έδινε έξω τον συνόδευσαν όγδοι μικροί υπηρέτες. Οι τέσσερις τον ακολουθούσαν σηκώνοντας την ούρα της χλαμύδας του κι' οι άλλοι τέσσερις πήγαιναν μπροστά, κρατώντας τα γένεια του.

Μία μέρα, όμως, ένας κακός γείτονας έβαλε λίες κήριες στο Γκιφάρ τον πόλεμο.

— Άλλοιμονό μου! φώναξε, τραβώντας κι' από μια τρίχα της μακριάς γενειάδας του, τόσο χρόνια δασυλεύει η γενιά μου σ' αυτό το καμμάτι της Αφρικής και θρέθηκε τώρα, που κυβερνώ εγώ, να μου κηρύξουν τον πόλεμο! Και τώρα τι θα κάνω, που δεν έχω ούτε στρατιώτες, ούτε όπλα για να χτυπήσουμε τον εχθρό!

— Ήσυχασε, πολυχρονιέ μου, τον παρηγορούσαν οι ύπουλοι του και θα έρθει μια λύση.

Μά εμείς δεν έχουμε δώδεκα στρατιώτες δ. πλισμένους με γυδάλια σπαθιά, ενώ οι εχθροί μας είναι πεντακόσιες χιλιάδες κι' έλοι άρμα. τωμένοι ως τα δόντια. Έπειτα, εγώ είμαι γέρος κι' ο γιός μου ο Όμαρ είναι ακόμη μικρός κι' ανίκανος να παλέψει και με μια γάτα!

Σε δύο μέρες, εκεί που ο γερο-δασυλιάς καθόταν κι' έκλεινε τη μούρα του, άνοιξε η πόρτα της μεγάλης αίθουσας του θρόνου και παρούσιςτηκε ο Όμαρ. Κρατούσε στο άριστό του χέρι μια θαλάσσια και στο δεξί ένα ταξιδιωτικό σκουφάκι.

— Πατέρα, είπε, φεύγω.

Φεύγεις! άπορησε ο δασυλιάς. Και τόσο μικρός που είσαι, πού πώς έτσι μοναχός;

Πάω να έρω το νουνό μου, για να τον παρακαλέσω να μάς βοηθήσει στον πόλεμο.

— Μιλάς σοβαρά, παιδί μου; του άποκρίθηκε ο Γκιφάρ, τρέμοντας από συγκίνηση. Έσύ, ένας μικρός εννιά χρόνων ξεκινάς να πας να έρής το νουνό σου τον Άτεκιμ, που καθέται πέρα από έφτα βουνόκορφες, έφτα κοιλάδες, έφτα ποτάμια κι' έφτα δάση!

— Πατέρα, μη στενοχωριέσαι κι' εγώ είμαι άξιος να τον έρω.

Ήταν τότε η έμπνοή του, που ο δασυλιάς τον άρπασε να πάει στην ελπί του Θεού.

Κι' ο Όμαρ ξεκίνησε. Περιπάτησε άρκετά και ρωτώντας κατ'έφερε κι' έφτασε στον πύργο του Άτεκιμ. Μπήκε μέσα, έστριψε δεξιά-άριστερά, πέρασε διαδρόμους, μα δεν έβλεπε κανένα. Προχώρησε τότε και μπήκε σε μια μεγάλη αίθουσα. Εκεί άντικρινε έναν μικρό σταχί γαϊδουράκι καθισμένο σε άσημένια πολυθρόνα. Την ίδια στιγμή μια φωνή του έλεπε:

— Άγαπημένο μου βαφτιστήρι, ξέρω για ποιά σκοπό έφτασες στον πύργο μου. Έγώ ο ίδιος δε μπορώ να σάς βοηθήσω. Άς έχης όμως έμπιστοσύνη σε μένα, θα σου δώσω το γαϊδουράκι μου, τον Κανόνη.

Ο Όμαρ τάχαξε. Τι να τους έκανε ένας γαϊδουράκος; Πώς μπορούσε να τους βοηθήσει σ' έναν πόλεμο, που ο αντίπαλός τους είχε 500 χιλιάδες στρατό;

— Δυστόσο, ο Όμαρ, άποκρίθηκε:

— Σ' εύχαριστώ, νουνέ μου, κι' όσο για έμπιστοσύνη έχω μεγάλη στα λόγια σου.

Κι' η φωνή του Άτεκιμ συνέχισε:

— Μικρό μου βασιλόπουλο, πρέπει να σου εξηγήσω πώς ο γαϊδουράκος μου αυτός είναι μαγεμένος.

— Άν καθάλισες τον Κανόνη, μπορείς άφρα να ριχτής όχι σε πεντακόσιες χιλιάδες, αλλά και σε εκατομμύρια στρατιώτες, χωρίς να μπορεί κανείς να σου κάνει κακό. Ξέρει μόνος του τι πρέπει να κάνει και θα έης πώς το όνομά του το άξιζει. Έσύ όμως, όταν θέλεις μεγάλο κίνδυνο, θα το δίνης άάρρος, λέγοντάς του:

— Αϊδάρε, γαϊδάρε, τρέξε σαν άτι!

Σηκώνεις έναν πρίγκηπα στην πλάτη.

Στον πρώτο άφέντη σου πιστός άν μείνης, μια μέρα ό'τ' ήσουνα θα ξαναγίνης.

Ο Όμαρ δεν ήταν περίεργος να μάθει περισότερα. Είχε έμπιστοσύνη στους ανθρώπους, που θέλανε το καλό του. Γι' αυτό, έκανε μιάν υπόκληση στη φωνή του νουνού του, τον εύχαρίστησε και καθάλα στο γαϊδουράκο, γύρισε στη χώρα του. Δεν πρόφτασε όμως να πλησιάσει τις πύλες της πρωτεύουσας, όταν άντίκρινε από μακριά μια λάμψη σπαθιών. Τότε κατάλαβε πώς ο εχθρός είχε άρχισε την πολιορκία της πατρίδας του... Κι' ενώ στην άρχη τρώμαζε πολύ, ύστερα θυμήθηκε τα λόγια του νουνού του και φώναξε:

— Αϊδάρε, γαϊδάρε, τρέξε σαν άτι κλπ.

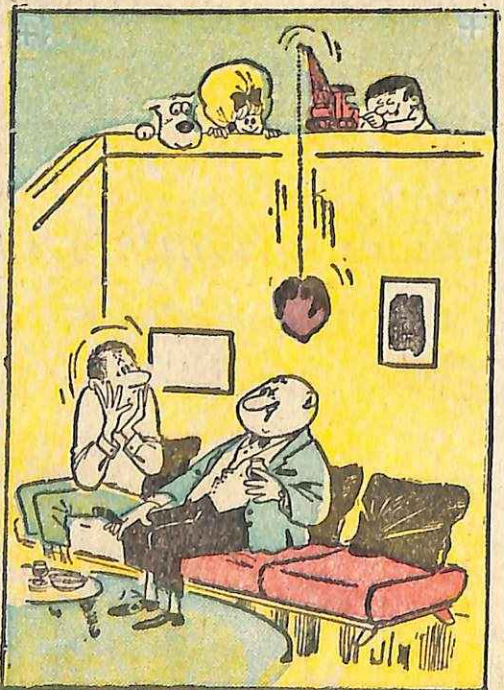
Δεν πρόφτασε ν' άποσύνη τα λόγια του, όταν ο Κανόνη έβγαλε ένα τόσο δυνατό γκάρισμα, που

Φάνηκε ένας όμορφος γέρος ντυμένος στα χρυσά και κρατώντας ένα μαγικό ραβδί...

φαινόταν σαν να σκούζαν χίλιες σάλπιγγες.

Οι εχθροί, νομίζοντας πως έρχόταν καταπάνω τους μεγάλος στρατός του Γκιφάρ, μάχησαν με ρικές χιλιάδες στρατιώτες για να πιασε να κά- νουν άναγνώριση. Άλλά μόλις είδαν τον μικροσκοπικό Όμαρ καθάλα στο γαϊδουράκο, έμψαν έαν τα γέλια. Και τότε σκέφτηκαν πως καλό θα

— Τι έπαθες ξαφνικά, Παύλο και με νευτάζεις έτσι

ήταν να τον πάρουν αιχμάλωτο κι' αυτόν και τον γαϊδουράκο του και τον πρόσταξαν να κατέβη.

Ο Όμαρ όμως άρχισε ξανά να σημαίνει τον πε- λεμικό του συναγερμό:

— Αϊδάρε, γαϊδάρε, τρέξε σαν άτι!...

— Αμέσως ο Κανόνης άρχισε να γυρίζει γύρω- γύρω, δίνοντας κλωτσιές δεξιά κι' άριστερά. Μία κλωτσιά έδινε, τέσσερις εχθρούς χτυπούσε και τους έστριβε μακριά ένε χιλιάμετρο.

Όταν σκούθθηκαν δέκα χιλιάδες ένας, οι άλλοι ένέα χιλιάδες έννιακόσιοι έννενηντα ένέα τόσαλιν στα πόδια.

Σάν έμεινε μόνος ο Όμαρ, κατέβηκε άπ' το σαμάρ, φίλησε τον Κανόνη στη μούρη του και τραβώντας τον άπ' το καπίτρη, τον έφερε στο κοντινό δάσος. Έκει, κουρασμένοι όπως ήταν, τή- ρισαν κι' οι δυο σε ύπνο έαθ.

Ξαφνικά, άκούστηκαν θήματα και μία σκιά φάνηκε θρήνα πάνω από το γαϊδουράκο. Ήταν ένας εχθρός από τους πιο άγριους, που χωρίς να χάσει καιρό, σήκωσε το χατζάρι του και πήρε το κεφάλι του Κανόνη.

Τα έημεράματα, ενώ ο εχθρός χαϊρόταν για το κατορθωμά του, ο Όμαρ έύπνησε. Σάν έβλε το γαϊδουράκο του χωρίς κεφάλι, τον έπιασε τέτοια άπελτία, που τούρθε να σπάσει το δικό του κεφάλι πάνω σε μία πέτρα, γιατί άφησε να τον πάρει ο ύπνος και να χάσει έτσι τον πολ- ιτισμό σ' αυτόν που. Κι' εκεί, που καθόταν πε- ρίλυπος, άκουσε ξαφνικά μια φωνή που τούλγε:

— Θάρρος, Όμαρ. Θυμήσου πως είμαι γαϊδου- ράκι μαγεμένο!

Ήταν η γαϊδουροκεφαλή, που του μιλούσε. Ο Όμαρ την άγκάλιασε και τη φίλησε ξανά στη μούρη. Τότε το κεφάλι του ξανάπε:

— Βλέπεις εκείνη την καλυδούλα; Έκει μέσα καθέται ένας χαρικός. Πηγαίνε του τις σάρκες μου και πές του να τις κάνει λουκάνικα.

— Δέ μου κρατάει η καρδιά μου να κάνω ένα τέτοιο πράγμα. Ποτέ δε θα γίνη αυτό, του ά- ποκρίθηκε ο Όμαρ.

— Κάνε αυτό που σου λέω, του έλεπε η γαϊ- δουροκεφαλή. Έπειτα πήγαμε στο εχθρικό στρα- τώπεδο και πούλησε τα λουκάνικα. Κι' όταν τα πούλησης όλα, άρχισε να φωνάζει την πολεμι- κή στροφή, που σου δίδαξε ο νουνός σου.

Την άλλη μέρα κίλας, ο Όμαρ, άνάμεσα στους άλλους έμπόρους που τριγυρίζαν το στρατεύμα, γύριζε κι' αυτός φωνάζοντας: «Λουκάνικα της ώ- ρας! Πάρτε λουκάνικα της ώρας!»

Οι στρατιώτες τον ρωτούσαν πόσο τα δίνει κι' ο Όμαρ άπαντούσε «Γκάρισμα».

Πολλοί άπ' αυτούς τον κορόβευαν, γιατί νόμι- ζαν ότι δεν ήξερε να πη τη λέξη, κι' αντί για «γάρισμα», έλεγε «γκάρισμα»!

Και πεινασμένοι όπως ήταν, άκού έκανε το γύρο όλου του στρατοπέδου κι' είχε πούλησει στους έννια χιλιάδες έννενηντα έννη στρατιώτες, άλλα τόσο λουκάνικα, φώναζε δυνα- τά: «Γάιδαρε, γαϊδάρε, τρέξε σαν άτι!...»

— Αμέσως έγινε το θαύμα! Τα λουκάνικα που βρίσκονταν στις κοιλιές των στρατιωτών, σαν ά- κούσαν την πολεμική στροφή που την είχαν ξανα- κούσει, άρχισαν να δίνουν κλωτσιές και να γκα- ρίζουν με τέτοια δύναμη που φαινόταν πως άντη- χούσαν χίλιες πολεμικές σάλπιγγες.

Έτσι οι στρατιώτες έπεσαν κάτω από τους πόνους, στριφογυρίζαν, πηδούσαν και φώναζαν τους θεούς τους. Μα οι θεοί δε βιάζόντουσαν να τους βοηθήσουν. Στο τέλος από τις πολλές κλω- τίες, τα τινάξαν όλοι!

Τότε από τις φουσκωμένες κοιλιές τους βγήκαν τα λουκάνικα κι' όλα μαζί έκαναν ένα σωρό.

Σε μία στιγμή ο Όμαρ έννοιε σαν τον τρα- βούν άπ' το σασκάκι. Γύρισε και έβλε το κεφάλι του Κανόνη, που τον παρακάλεσε να το τοπέ- τηση πάνω στο σωρό.

Κι' εκεί που ήταν έαστεριά, ξαφνικά άστραψ- κι' ένα μαύρο σύννεφο τα σκέπασε όλα.

Σάν διαλύθηκε σε λίγο το σύννεφο, στο μέρος, που ήταν σωριασμένα τα λουκάνικα κι' η γαϊδου- ροκεφαλή, φάνηκε ένας όμορφος γέρος ντυμένος στα χρυσά και κρατώντας ένα μαγικό ραβδί. Ή- αν ο νουνός του Όμαρ.

— Καλέ μου Όμαρ, έλεπε στο βαφτιστήρι του, για ναμαι φίλος του πατέρα σου, ένινα και του- νός του. Μά λίγο καιρό πρίν είχα κάνει μία με- γάλη άταξία. Κι' ένας μάγος με καταβίασε να 'ω με τη μορφή γαϊδουράκου, ώποσο; να κάνω ένα γάρισμα καλό. Και το καλό που έκανα στον πα- τέρα σου και σε σένα ήταν να σ'αματίσω τον πό- λεμο και να έξοντώσω τους εχθρούς. Σε σένα λοιπόν, βαφτιστικό μου, χροσάω τη σωτηρία σου. Και θα σου δείλω την ευγνωμοσύνη μου προστά- τευοντάς σε, σαν νουνός σου, σε όλη μου τη ζω- ή.

— Τι έπαθες ξαφνικά, Παύλο και με νευτάζεις έτσι

Ο Ριφής και ο Άφο

— Παληοκλέφτη... Θα σε μάθω εγώ να μπαίνεις στην κον- ρίνα και να βουτάς όλόκληρη μοιζόλα... Έξω γρήγορα!...

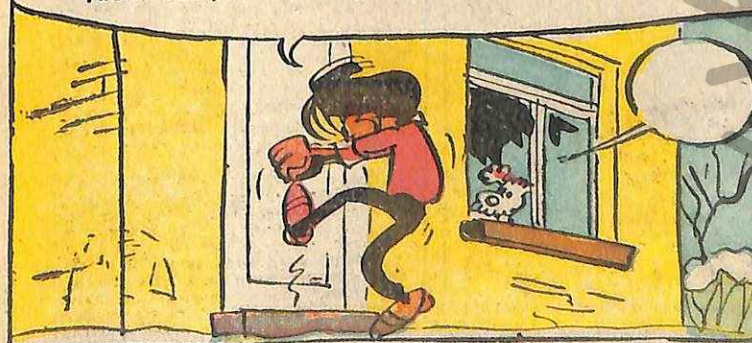
— Τι εύαισθητος, πού είμαι, Θεέ μου... Σνίφ... κι' όμως δεν πρέπει να υπαναχωρήσω... Πρέπει να καταλάβω πώς δεν ήταν σωστό αυτό που έκανα...

— Κόττα χαρές, πού ζάνα... Πιστεύω να κατάλαβε αυτή τη φορά.

— Για κόττα τι μου έκανε αυτός ο καταραμένος ο Άφο. Έκλεισε την πόρτα και μ' άφησε τώρα έμένα έξω. Θα πα- γώσω. Θεέ μου!...

— Έ, πώς σου φαίνεται, τώρα... Κάνει κρύο έξω... Μιά κακή πράξη πρέπει όμως να τιμωρηθεί... Σε λυπάμαι, αλλά σου άξιζε αυτή η τιμωρία...

ΤΣΕΤΕΡΑ ΑΠΟ ΛΙΓΟ

— Άντε... πήγαμε μέσα, φουκαρά μου... Άλλοιμονό σου όμως αν το ξανακάνης!

— Πάω. Άντι- νή και άνοίξε, να- τι δη ξεθυμάω σε σένα!...

— Έδωχες Ριφή, πού ο φίλος σου ο Άντώνης έφερε και από κλειδασιές... Μά τι σ' έπιασε άλήθεια και βγήκες στον κήπο σου με τέτοια παγωνιά και μάλι- στα με κοντομανίκο πουκάμισο...

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Τών μικρών άναγνωστών μας

— Τι είναι η Γενεύη;
— Πόλις τής 'Ελβετίας.
★
— Από πού καταγόταν ο άρχαι-
ος 'Ελληνας σοφός Θαλής;
— Από τή Μίλητο.

★
— Τι ήταν ο 'Ιανός;
— Θεός τών Ρωμαίων διπρόσω-
πος.

★
— Τίνος σύζυγος ήταν ή Ρέα και
τίνος μητέρα;
— Ήταν σύζυγος του Κρόνου και
μητέρα του Δία.

★
— Πώς λέγεται τὸ μεγαλύτερο
βουνό στην Τήνη και τί ύψος έχει;
— Λέγεται 'Ισικνιάς και έχει υ-
ψος 713 μ.

★
— Πότε γεννήθηκε ὁ 'Αλέξανδρος
'Υψηλάντης;
— Τό 1792.

★
— Πού βρίσκεται ακριβώς ή νή-
σος Κύνος;
— Βρίσκεται 10 χλμ. Ν.Α. τής
Κέας και 22 χλμ. Ν.Δ. τής Πάρου,
άλλά και 34 χλμ. Δ. τής Σύρου.

★
— Ποιός είναι ὁ προφήτης, πού
είδε τὸ τραγικό ὄραμα τής αναστά-
σεως τών νεκρών;
— Ο προφήτης 'Ιζεκέλ.

Χιοῦμορ

ΚΟΜΠΟΣ ΣΤΟΝ ΚΟΜΠΟ...

Ο Κώστας στὸν Χρῆστο:
— Έκανα ἕνα κόμπο στὸ μαν-
τήλι μου και δὲν θυμάμαι γιατί
τὸν έκανα.

— Άλλη φορά νά κάνης και
άλλον ἕνα κόμπο, γιά νά θυμάσαι
γιατί έκανες τὸν πρώτο.

Ο μπαμπάς τής Λιλίκας, πού
είναι γιάτρος, γυρίζει στὸ σπίτι
του και ρωτάει τή κόρη του:

— Μὲ περιμένει, παιδί μου, κα-
νένας άρρωστος;

— Ναι, μπαμπά, τρεῖς: Ένας
βλάχος, Ένας άνθρωπος κι Ένας
κύριος!

Η Φιφή στὴ μαμά της:
— Μαμά, σήμερα έπεσε ἀπὸ τὸ
θρανίο ἕνα κοριτσάκι κι Έλες οἱ
συμμεθητρίες μου έσκασαν στὰ
γέλια, εκτός ἀπὸ μένα.

— Μπαβό, Φιφή, και γιατί δὲν
γέλασες, εσύ;

— Γιατί ἐγὼ ήμουν πού έπεσα!

Ο δάσκαλος: Και τώρα άς
μάθουμε νά κλίνωμε τὸ ρήμα 'πρά-
γω'. Έγὼ τρώγω, εσύ τρώγεις, αὐ-
τός τρώγει, κ.λ.π. Γιά επανάβε,
'Ανδρέα, τὰ ὅσα εἶπα.

Ο 'Ανδρέας: (μὲ ύφος θριαμ-
βευτικό): 'Όλοι τράνε!

Η μαμά: Γιατί 'Αλέκο άνάβεις
τὸ κερί μέρα μεσημέρι;
'Αλέκος: Συμῆθηκα μαμά, τὸν
παππού.

Η μαμά: Και τί σχέδιό έχει αὐ-
τό μ' εκείνο πού σὲ ρωτῶ;

'Αλέκος: 'Όσο ζῶσε ὁ παπ-
πούς έλεγε: ν' άνάβω κανένα κεράκι,
όταν τὸν θυμάμαι!

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατισιον και Στουρνάρα 28 (παρά
τὴν 'Ομόνοια) 9-2 και 5-7½ μ.μ.
Τηλέφωνον 523.708.

Διευθυντής, Διαχειριστής και υπεύ-
θυνος κατά Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΤΖΗΣ
'Εκδοτική 'Εταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ»
Δι' αυτής και υπεύθυνος τυπογραφείου
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΓΟΥΤΑΣ
Πατισίων 24, Παλαιόν Φαληρόν

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Ο άναγνημένος συγγραφέας
των παιδιών

ΠΟΙΟ παιδί δὲν έχει άκούσει ή
δὲν έχει διαβάσει τούλαχι-
στον ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραία, περιπε-
τειώδη μυθιστορήματα του 'Ιου-
λίου Βέρν;

Ο μεγάλος αὐτὸς συγγραφέας
γεννήθηκε στὴ γραφικὴ πόλι τής
Νάντης, στὴ Γαλλία.

Η Νάντη είναι παραθαλάσσια
πόλι κι ὁ μικρὸς 'Ιούλιος, βλέ-
ποντας τὴν απεραιτήτως τῆς θά-
λασσας, ὀραματιζόταν γιά τὴν ἐκ-
πληκτικὰ πράγματα γιά τὴν ἐπο-
χή του.

Τὰ πρώτα του μαθήματα πήρε
ὁ Βέρν στὰ σχολεῖα τής πόλεως,
όπου γεννήθηκε.

Απὸ μικρὸς παρουσίαζε ἐξαι-
ρετικά χαρίσματα, ιδιαίτερα σὲ
διορατικότητα. Φανταζόταν δηλα-
δὴ τὰ πῶς παράξενα πράγματα
γιά τὸ μέλλον, πού δὲν άργη-
σαν νά πραγματοποιηθοῦν.

Οἱ γονεῖς του Βέρν ήταν άν-
θρωποι μὲ ήθικες ἀρχές και μ'
αὐτὲς τὸν γαλουχοῦσαν.

Μία εσωτερικὴ δύναμι τὸν ἐ-
σπρωχνε διαρκῶς πρὸς τὴ θάλα-
σσα, πρὸς τὸ άγνιστό, πρὸς τὴν
περιπέτεια. Καί, μιά μέρα, σὲ ή-
λικία 12 χρόνων, μπήκε σὲ μιά
βάρκα κι' άρχισε ν' άπομακρύν-
ετο ἀπὸ τὴ στεριά.

Εὐτυχῶς, πού ὁ πατέρας του
ἀντελήφθη γρήγορα τὴν ἀπειρία
του κι' έστρεψε στὸ λιμάνι. 'Εκεῖ
τοῦ εἶπαν, ὅτι ὁ γυιὸς του μπήκε
σὲ μιά βάρκα και ξανοίχτηκε στὸ
πέλαγος.

'Αμέσως τότε, μὲ δυὸ φίλους
του, πήρε ἕνα καΐκι, έφτασε τὸ
γυιό του και τὸν έφερε πίσω στὸ
σπίτι.

Όταν τελείωσε τὰ μαθήματα
τῆς μέσης ἐκπαίδευσεως, ὁ Βέρν
στάλθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα του
στὸ Παρίσι, γιά νά σπουδάσει δι-
κηγόρος.

Στὸ Παρίσι γνώρισε ἕνα συγ-
γραφέα — τὸν 'Αλέξανδρο Δου-
μά. Σύνναξε, λοιπόν, μαζί του
στούς φιλολογικούς κύκλους, μὰ
ιδιαίτερα έδειχνε κλίσι και διά-
βαζε ἔργα πού είχαν σχέση μὲ
τῖς φυσικὲς ἐπιστήμες.

Οἱ γονεῖς του Βέρν, ὅμως, ή-
ταν φτωχοὶ και δὲ μπορούσαν νά
τοῦ στέλνουν χρήματα. Γι' αὐτὸ
ἀποφάσισε νά ἐργασθῇ και βρή-
κε δουλειά σὲ μιά ἐμπορικὴ ἐπι-
χείρησι. 'Ετσι, άρχισε καί ἐμπο-
ρικὰ ταξιδία του στὴ Σουηδία και
τὴ Νερβηγία, καθώς και στὴ Σκω-
τία.

Όταν ξαναγύρισε στὸ Παρίσι
ἀνακατεύθηκε μ' ἕνα κύκλο ἐπι-
στημόνων, πού ασχολοῦνταν μὲ
ἀερόστατα.

Τὴν ἐποχὴ εκείνη έγραψε και
τὸ πρώτο του διήγημα «Ο Γί-
γας», πού περιέγραφε σ' αὐτὸ μὲ
πολλὴ γλαφυρότητα τὴν κατασκευή
ένος ἀερόστατου, και τὸ έδωσε
σ' ἕνα εκδότι, ἀλλ' εκείνος τὸ
ἀπέρριψε.

Ο Βέρν τότε έγραψε τὴν ἱ-
στορία «Πέντε ἡμέρες πάνω σὲ
ἀερόστατο». Αὐτὸ τὸ ἔργο ἐνθου-
σίασε τόσο πολὺ τὸν ἴδιο ἐκδό-
τη, ὥστε τοῦ τὸ αγόρασε ἀμέ-
σως.

'Ενθουσιασμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν
πρώτη ἐπιτυχία του, ὁ Βέρν έ-
γραψε πολλὰ μυθιστορήματα, κι'
ἀπὸ τὰ κέρδη του αγόρασε ἕνα
μικρὸ ἱστιοφόρο και ταξίδεψε στῖς
βόρειες θαλάσσεις και στὴν 'Αμε-
ρική. Κατόπιν πῆρε στὴ Μεσό-
γειο, πέρασε ἀπὸ τὸ Αἰγαίό Πέ-
λαγος. Τότε ακριβῶς έγραψε τὸ

Ο 'Ιούλιος Βέρν.

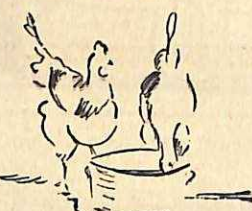
«Αρχιπέλαγος στῖς φλόγες».

Ο Βέρν ἐμπνεύστηκε σὲ πολλὰ
μυθιστορήματά του τὸ ὑποδύχι,
τὸ ἀεροπλάνο, ταξιδία στὸν αὐ-
ρανό, κλπ., πολλὰ χρόνια πρὶν
αὐτὰ ὅλα πραγματοποιηθοῦν.

Τὸ ὕψος του γραμμάτος του
εἶναι γοητευτικό κι' ἐστὶ τὰ βί-
βλια του ἐνθουσιάζουν τόσο τοὺς
μικροὺς, ὅσο και τοὺς μεγάλους.
Τὰ ἔργα του έχουν μεταφρασθῇ
σ' ὅλες τῖς γλώσσες τοῦ κόσμου,
και δὲν εἶναι μόνο τερπνά, ἀλλὰ
και διδακτικά.

Τὸ 1905, σὲ ήλικία 77 χρόνων,
πέθανε ὁ 'Ιούλιος Βέρν, ὁ πρό-
δρομος τῶν σπουδαιότερων ἀνα-
καλύψεων τοῦ ἀνθρώπου.

Σκίτσο ἐνδεικτικὸ τῶν
ἀποτελεσμάτων τῆς διδασ-
καλίας μας.

ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΧΡΟΝΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΕΝΑ ΠΡΑΙΟΤΑΤΟ ΔΩΡΟ ΓΙΑ ΑΝΑΨΥΧΗ ΚΑΙ ΓΙΑ ΕΦΟΔΙΟ

θα εἶναι μιά έγγραφη γιά τὴ
σπουδὴ τῆς Σχολῆς Α.Β.Σ., Σχε-
δίου—Ζωγραφικῆς. Εἶναι μιά
σπουδὴ σύντομη, πρόσχαρη, ξε-
κούραστη, πού θά γίνη στὸ σπι-
τι σας, ὅπου και ἂν μένετε, ὁ-
που και ἂν εἶναι ή ήλικία σας,
χωρίς νά παραμελήσετε τῖς ἄλ-
λες σας ἀσχολίες. Επωφεληθῇτε
τῶρα τῖς εἰδικὲς εὐκολίες τῶν
'Εορτῶν. Μὲ τὴν έγγραφή σας
θα σὰς προσφερθῇ δωρεάν και
ἕνα κομψὸ βολιτσάκι μὲ σύνερ-
γες και ὀλικά σχεδίου—Ζωγραφι-
κῆς, πού διευκολύνει στὴν ἐργα-
σία τους μικροὺς και μεγάλους
και πού θα δώσῃ ἰδιαίτερη χα-
ρά στὰ παιδιά. Γιά πληροφορί-
ες ἐπισκεφθῇτε μας. 'Αν ἐμποδί-
ζεσθε ή ἂν μένετε σ' ἐπαρχία,
στελτε μας τὴ δημοσίευσί αὐτῇ
γιά νά λάβετε δωρεάν και χω-
ρίς ὑποχρέωσι σας τὸ ἀναλυτικὸ
μας τεῦχος, εἰκονογραφημένο μὲ
ἔργα μαθητῶν τῆς Σχολῆς.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.

ΣΧΕΔΙΟΥ — ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10.—Τηλ. 623.880
Τ. 134.
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Συλλαβικός κοχλίας

1) ΟΡΝΙΘΑ. 2) ΘΑΛΑΣΣΑ. 3)
ΣΑΡΩΘΡΑ. 4) ΘΡΑΝΙΑ. 5) Α-
ΡΙΣΤΑ. 6) ΣΤΑΣΙΔΙ. 7) ΔΙΔΑ-
ΧΗ. 8) ΧΗΜΕΙΑ. 9) ΑΘΛΙΟΙ. 10)
ΟΙΚΗΜΑ. 11) ΜΑΚΕΤΤΑ. 12) ΤΑ-
ΞΙΔΙ. 13) ΔΙΔΥΜΟΙ. 14) ΜΟΙΑ-
ΖΩ. 15) ΖΩΔΙΑ. 16) ΑΛΟΙΦΗ. 17)
ΦΗΡΗΚΙ. 18) ΚΙΜΟΝΟ. 19) ΝΟ-
ΣΗΜΑ. 20) ΜΑ-Ι-ΜΟΥ. 21) ΜΟΥ-
ΣΙΚΗ. 22) ΚΗΡΗΘΡΑ. 23) ΘΡΑ-
ΚΙΚΑ. 24) ΚΑΛΑΜΙ. 25) ΜΙΖΕ-
ΡΑ. 26) ΡΑΚΕΤΤΑ. 27) ΤΑΡΙΦΑ.
28) ΦΑΡΕΤΡΑ. 29) ΤΡΑΠΕΖΑ. 30)
ΖΑΛΑΔΑ. 31) ΔΑΣΚΑΛΑ. 32) ΛΑ-
ΒΑΡΑ. 33) ΡΑΒΑΝΙ. 34) ΝΙΟ-
ΒΗ. 35) ΒΗΞΙΜΟ. 36) ΜΟΔΙ.
37) ΣΤΡΑΓΑΛΙ. 38) ΛΙ-
39) ΑΘΗΝΑΙ.

Τρεῖς μαγικὲς εἰκόνες χωρίς εἰκόνα

1) Μόνυπο (μένει ΜΟΝΗ ΠΟ.
τέ...).

2) Τράπεζα (ΔήμηΤΡΑ ΠΑΙΖΑ-
με...).

3) Όμόνοια (Πέτρο ΜΟΝΗ Α.
πό...).

Κρυπτογραφικόν

1) ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. 2) ΛΕΡΟΣ.
3) ΕΛΕΝΟΣ. 4) ΕΘΑΝΟΝ. 5)
ΝΑΞΟΣ. 6) ΔΕΝΔΡΟΝ. 7) ΡΟ-
ΔΑΝΟΣ. 8) ΟΡΝΕΑ. 9) ΣΑΡ-
ΔΕΛΛΑ.

'Απρόεπτα

1) Ο Αντίλοχος. 2) Ο άλλος
είναι πατέρας μου. 3) Μιά λευκή
κοπέλλα, πού μαύρισε ἀπὸ τὴν ή-
λιοθεραπεία. 4) Η παρέμβολη. 5)
Η σιγή. 6) Τὸ οὐνόπνημα. 7) Η
ναυτία. 8) Τὸ τούνελ. 9) Τὴ σκία
μας. 10) Η ὁμίλη.

Παιχνίδι συναρμολογήσεως

Θά φτιάξῃ τὴν ὁπ' ἀρ. 2 εἰκόνα.
(Τὰ σχέδια εἶναι ὅλα ἴδια. Διαφέ-
ρει μόνο τὸ σχῆμα τῶν κομματιῶν,
πού συναρμολογοῦνται).

'Η λύσις τοῦ ὁπ' ἀριθ. 934 σταυρολέξου

Οριζοντίως:

1) ΣΗΜΑΙΟΣΤΟΛΙΣ ΜΕΝΟΣ.
2) ΑΡΧΙΜΗΝΙΑ. 4) ΟΜΑΛΑ — Η.
ΜΕΡΑ. 5) ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ.
6) ΒΙΑ — ΑΔΩ. 7) ΟΖ — ΣΙΚ.
8) ΤΟ — ΟΕ. 9) ΣΥΝΕΙΔΗΤΟ.
ΠΟΙΗΜΕΝΑ. 10) ΕΙΔΩΛΟΛΑ-
ΤΡΕΙΑ. 11) ΜΟΝΑΙ. 12) ΛΑΤ —
ΘΑ. 13) ΕΑΡ — ΟΣΩ. 14) ΑΠΡΟ-
ΠΡΑΣΚΕΥΑΣΤΟΣ. 15) ΝΤΙ —
ΑΝΑ — ΔΟΚ. ΕΤΙ. 16) ΟΟΟ —
ΚΗΝ. 17) ΙΣΣΟΣ — ΚΡΗΤΗ
— ΑΝΙΣΑ.

Καθέτως:

1) ΣΟΔΟ — ΒΟΣΣΑΛΑ — Α-
ΝΟΙ. 2) ΜΠΙΖΟΥ — ΛΕΠΤΟΣ.
3) ΑΡΑ — ΝΕΚΤΑΡΙΟΝ. 4) ΛΩ
— ΛΕΙ. — ΡΟ. 5) ΙΑΜΑΤΑ — Ι.
ΔΗ — ΠΑΙΣ. 6) ΟΡ — ΕΔΩ —
ΠΑΝ. 7) ΣΧ — ΧΙ — ΕΔΩ —
ΡΑΣΚ. 8) ΤΙ — ΝΤΟ — ΗΛΙ —
ΟΜΙΛΟΣ — ΟΛΑ — ΣΥΚΗ. 9)
ΛΗ — ΜΠΑ — ΕΚ. 11) ΙΝ — ΙΩ
— ΟΤΕ — ΕΛΛΗ. 12) ΣΙ — ΕΙΡ —
ΔΥΟ. 13) ΜΑΣΗΤΑ — ΗΕΜ —
ΑΚΡΑ. 14) ΜΙ — ΗΜΙΟΝΟΣ. 15)
ΕΚΑΣ — ΕΑΝ — ΣΤΕΚΙ. 16)
ΡΑΔΙΟΝ — ΑΘΩΟΤΗΣ. 17) ΣΤΟΑ
— ΩΚΕΑΝΙΑ — ΣΙΝΑ.

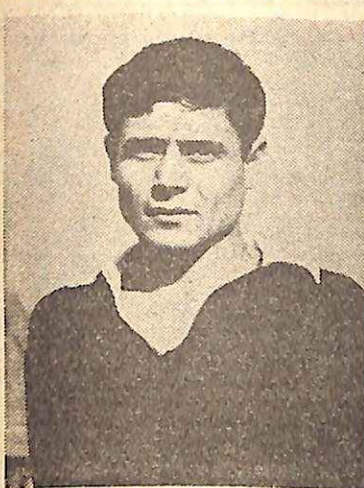
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ

Έτησις Δρχ. 300
Έξαμήνιος » 150
Τρίμησις » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

Έτησις Αίρες 'Αγγλίας 7
» Δολάρια 20
» Φρ. Βέλγ. 1000
» Φρ. Γαλλ. νέα 1000
» Φρ. 'Ελβ. 90
» Μάρκα Γερμ. 90

Έμβόσματα Έσωτερικού διά ταχυ-
δρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Έξωτερικού
δρομικῆς ἐπιταγῆς τοιαύτης πρὸς τὸ
διά τραπεζικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ
περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ». Ἀργα-
τενίον 4. (Πατέρια Κλαυθμώνος).
Ἀθήνα.

Ο Γιάννης Μπεοθάνης.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΓΙΑΝ. ΜΠΕΘΑΝΗΣ

Η άδυναμία του κ. Ντόλγκος

ΣΑΝ μεγάλο άπόκτημα θεωρεῖ-
ται σήμερα ὁ Γιάννης Μπεθάνης
γιὰ τὸν «Απόλλωνα» Ἀθηνῶν.
Δὲ μπορεῖ κανένας ν' ἀμφισβητή-
σῃ ὅτι εἶναι ἕνας ταλαντούχος
ποδοσφαιριστής, πού θά διακρίνε-
ται πάντα στὴν ομάδα του.

Κι' ὅμως, μέχρι πέρυσι ὅλοι τὸν
έβλεπαν σάν παίκτη δεύτερης πά-
στας. Γιατί; Ἀπλοῦστατα, οἱ λό-
γοι ήταν καθάρα ψυχολογικοί, γιὰ-
τί αἰσθανόταν σάν πρωταθρῆς.

Ο Γιάννης Μπεθάνης ξεκίνησε
ἀπὸ κάποιο ἀνεξάρτητο σωματεῖο
τὴν Ένωσι Αγίου Γεωργίου Καλ-
λιδέας. Ὑστερα σάν ἐγέννημα και
θρέμμα τῆς Καλλιδέας, γράφτηκε
στὸν «Έσπερο», πού ἀνῆκε στὴν
Α' κατηγορία Ἀθηνῶν. Η σταδιο-
δρομία του στὸν «Έσπερο» ήταν
ἀλματώδης. Μέσα σὲ λίγο καιρὸ
έγινε βασικὸ στέλεχος τῆς ομά-
δας του και ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα
στὴν Α' κατηγορία τῆς πρωτε-
υούσης. Μεταφύ «ΑΕΚ» και «Απόλ-
λωνος» έγινε μάχη... οικονομικῆς
μορφῆς βέβαια — στὴν περίο-
δὸν τῶν μεταγραφῶν τοῦ 'Ιουλίου τοῦ
1961. Τελικὰ κατακράθηκε στὸν
«Απόλλωνα». Έναντι ἱκανοποιη-
τικῆς ἀμοιβῆς τοῦ «Έσπερου».

Ἀτυχῶς, ὅμως, εἴτε γιὰ τὸν
ἴδιοντες και ὁ προπονητὴς δὲ
μπορούσαν ἀκόμη νά τοῦ ἐμπιστε-
νοῦν τὰ καθήκοντα τοῦ χάρφ, εἴτε
γιὰ τὸν ἴδιον, εἴτε γιὰ τὸν και-
νούργιο του ὁμάδα, ὁ Μπεθάνης
δὲν ἀγωνίστηκε παρά μόνον 4
φορὲς συνολικά, μὲ τὸν «Απόλ-
λωνα», στὴν πρώτη ποδοσφαιρικὴ
περίοδο μετὰ τὴν μεταγραφή του.

Κατὰ σύμπτωση τὰ τρία ἀπὸ τὰ
τέσσερα μᾶτς ἦσαν μὲ ὁμάδες
τῆς Θεσσαλονίκης και τὸ τέταρτο
μὲ τὸν «Ολυμπιακόν». 'Ετσι,
ἡ συμμετοχή του στὸν «Απόλλω-
να» στὴ «σαϊζόν» 1961 — 1962,
ήταν δοκιμαστικὴ και μάλλον ὀχι
ϊκανοποιητικὴ.

Φέτος, ὅμως, τὰ πράγματα ἔλ-
λασαν. Μὲ τὴν σοφὴ καθοδήγησι
τοῦ Οὔγγρου προπονητοῦ του κ.
Ντόλγκος — τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ
άδυναμία — ὁ Μπεθάνης έχει γίνει
ἕνα ἀπὸ τὰ στελέχη τῆς ἐλαφρᾶς
ταξιαρχίας. Έγκαταλείποντας
τοὺς περσινούς παραματισμούς
ὡς κυνηγοῦ, ξαναγύρισε στὴ γνῶ-
ριμὴ θέσι του, ὡς ἀμυντικὸ χάρφ,
και ὅταν χρειάζεται μπάκ, διακρί-
νόμενος συνεχῶς.

Έκ τῶν διεξαχθέντων μέχρι τά-
ρα 13 ἀγώνων, έχει λάβει μέρος
στοὺς 11 και ὅπως φαίνεται, μέ-
χρι τέλους τῆς περιόδου δὲν πρό-
κειται νά ἀντικαταστήθῃ.

Η ἐπιμέλεια στῖς προπονήσεις
του, ἡ πρόθυμη ὑπακοή στῖς ἐντο-
λές τοῦ κ. Ντόλγκος και τὰ θαυ-
μάσια προσόντα του σὸν ἀμυντι-

Αθλητικά παραβήνδια

κὸ τομέα, μαζί μὲ τὴ φυσικὴ ἀν-
τοχή και δύναμι, τὸν έχουν ἀνα-
δείξει σὲ ἐκλεκτὸ νέο παίκτη, γιὰ
τὸν ὁποῖο ὑπερφημούνται οἱ ὁ-
παδοὶ τοῦ «Απόλλωνος».

Σήμερα, ὑπηρετεῖ τὴ θητεία του
στὴν ἀεροπορία, στὴν ὁμάδα τῆς
ὁποίας παίζει μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυ-
χία. Όταν ἀπολυθῇ, ἀσφαλῶς, θά
παίξῃ καλλίτερο ποδόσφαιρο και
ὁ «Απόλλων», πού στὴν ἀρχὴ τὸν

«Εθνικὸς» Πειραιῶς. Οἱ ἑλληνικοὶ
ποδοσφαιρικοὶ κανονισμοὶ ἐπιτρέ-
πουν τὴν συμμετοχή του σὲ ἑλλη-
νικὴ ὁμάδα, ἂν πρόκειται ὁμως νά
φυγῇ ὁ πατέρας του ἀπὸ τὴ χώρα
μας. ὁ «Εθνικὸς» ὑποχρεοῦται νά
τοῦ χορηγήσῃ ἐλευθέρᾳ μεταγραφή.

Ο γενικὸς γραμματεὺς του
ΣΕΓΑΣ κ. Σπρουκακης, θέλει νά
ἐγκαταλείψῃ τὴ θέσι του, ἀλλὰ
ὁμαλά, χωρὶς ἐντυπωσιακὴ παραί-
τησι.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ." ΤΗΣ 6-1-63

Συμβουλέας, πού θά ἀποδείξοῦν... θησαυροί!

1 ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΑΘ. — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΧΑΛΚ. ... 1 2
2 ΕΥΡΙΠΟΣ — ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ 1
3 ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΛ. — ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΠΕΙΡ. 2 X

4 ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΗΡ. — ΑΡΗΣ ΠΕΙΡ. 2
5 ΠΑΝΝΑΥΠΑΙΩΚΟΣ — ΑΡΗΣ ΚΟΡΙΝ. 1
6 ΑΣΠΙΣ ΞΑΝΘΗΣ — ΕΛΠΙΣ ΔΡΑΜΑΣ 1

7 ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝ. — ΑΠΟΛΛΩΝ ΣΕΡ. 1 X 2
8 ΛΑΡΙΣΑΪΚΟΣ — ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΤΡΙΚ. 1 X 2
9 ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΒΟΛΟΥ — ΑΡΗΣ ΠΤΟΛΕΜ. ... 1 X 2

10 ΠΑΛΑΜΙΑΚΗ — ΑΒΕΡΩΦ ΙΩΑΝ. 1
11 ΑΤΑΛΑΝΤΑ — ΡΟΜΑ 1
12 ΛΑΝΕΡΟΣΣΙ — ΦΙΟΡΕΝΤΙΝΑ 1 X
13 ΝΑΠΟΛΙ — ΤΟΡΙΝΟ 1

Αναπληρωματικοί:

1 ΠΑΤΡΑΪΚΟΣ — ΠΑΝΑΤΙΩΤΙΚΟΣ 2
2 ΠΑΝΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΟΣ — ΟΜ. ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ ... 1

φοδότην. θά τοῦ ἐμπιστευθῇ ἀπό-
λυτα πιά ὁποιαδήποτε θέσι στὴν
ἀμυντικὴ γραμμή του.

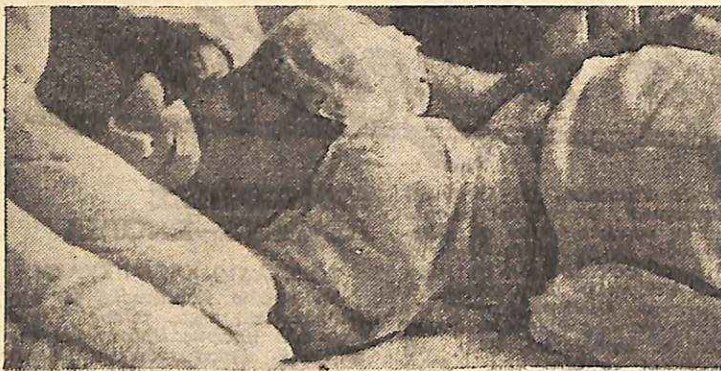
ΤΟ «ΚΟΥΣ-ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο προπονητὴς τῆς ἐθνικῆς ὁμά-
δος κ. Τρουπέλ, έφυγε τὴν παρα-
μονὴ τῶν Χριστουγέννων γιά τὴ
Μασσαλία, ἀπ' ὅπου θά γυρίσῃ αὐ-
τὲς τῖς ἡμέρες.

Ο κ. Τρουπέλ διατηρεῖ στὴ
Μασσαλία κατ'ἀστήνα, τὸ ὁποῖο
φροντίζει ή γυναίκα του. Στὸ με-
ταξύ λέγεται ὅτι ὑπάρχει και ή
περίπτωση νά μὴ ξαναγυρίσῃ διότι
δὲν βρίσκει κατανοήσι στὸ ἔργο
του ἐκ μέρους τῶν σωματείων.

Ο γυιὸς τοῦ Αὐστριακοῦ
προπονητοῦ κ. Αούρεντικ, ἐνίσχυ-
εἰ τὴν ὁμάδα τοῦ πατέρα του, τὸν

τση. Λέγεται ὅτι ὁ γενικὸς γραμ-
ματεὺς εἶναι δυσαρεστημένος,
γιατί δὲν τὸν βοήθησε κανεὶς στὴν
προσπάθειά του ν' ἀναλάβῃ ή 'Ελ-
λὰς

Όταν κοιμόμαστε, περνάμε από τρία διαδοχικά στάδια...

ΤΟ ΑΠΟΤΟΜΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΒΛΑΠΤΕΙ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ!..

Το πέραςμα από τον ύπνο στο ξύπνημα πρέπει να είναι ήρεμο και βαθμιαίο

ΟΙ Κινέζοι, αυτοί οι σοφοί Ά-σιότες, που πιστεύουν, ότι κατά τη διάρκεια του ύπνου η ανθρώπινη ψυχή αποχωρίζεται από το σώμα και περιπλανάται σε παραμυθένιους κήπους, θεωρούν απαραίτητο το εύχρηστο και ήρεμο ξύπνημα, που πρέπει να έρχεται σιγά-σιγά, δημιουργώντας κάποια γέφυρα ανάμεσα στη μία όχθη και την άλλη, ανάμεσα στον ύπνο και το ξύπνημα.

Μα κι'όχι μοντέρνοι φυσιολόγοι παραδέχονται, ότι το απότομο πέραςμα από τον ύπνο στο ξύπνημα, είναι επιβλαβές στην υγεία. Γιατί, όταν κοιμόμαστε, περνάμε σε μία λανθάνουσα κατάσταση ζωής. Η θερμοκρασία μας πέφτει κατά ένα ή δύο βαθμούς (ανάλογα στην εποχή) οι παλμοί της καρδιάς λιγοστεύουν κατά δέκα, περίπου, το λεπτό, η αναπνοή μας γίνεται πιο βαθειά και αργή, οι μύες χαλαρώνονται και οι νευρικές αντιδράσεις εξασθενούν.

Χάρης σ' αυτή την πραγματική «κατάσταση αναπαύσεως», ο οργανισμός μας καταρβώνει ν' αποβάλει τις τοξίνες του σώ-που, που συγκεντρώνονται σ' αυτόν κατά το ξύπνημα, που το άτομο είναι ζωντανό.

Αν όμως το ξύπνημα γίνει ξαφνικό, ενεργητικό, απότομο, όπως π. χ. όταν χτυπά το ξύπνητρο ή το τηλεφώνο, ο οργανισμός παθαίνει ένα είδος κλονισμού.

Το απότομο αναπήδημα που κάνουν πάνω στο κρεβάτι, όταν θα μας ξυπνήσουν απότομα, έχει, πριν απ' όλα, δυσάρεστη επίδραση στην καρδιά. Οι αρτηρίες, που τρέφουν την καρδιά, συστέλλονται όρμητικά και περιορίζουν, από τη μία στιγμή στην άλλη την παροχή αίματος σ' αυτήν.

Οι αρτηρίες, που πηγαιίνουν στον εγκέφαλο, κάνουν έναν ανάλογο σπασμό. Το μυαλό, έτσι και για λίγα δευτερόλεπτα, τρέφεται άσχημα και πολλές φορές και ημικρανίες, που παρουσιάζονται μετά το ξύπνημα, έχουν την αιτία τους — στο συχνά αγνοείται — στο ξύπνητρο ή στο ξαφνικό χτύπημα της πόρτας.

Μα δεν είναι μόνο αυτό. Υπάρχουν στο σώμα μας δύο μικροί αδένες, τοποθετημένοι πάνω από τα νεφρά μας. Ονομάζονται επινεφρίδιοι και έχουν, ανάμεσα στα άλλα, και το καθήκον να διεκονίζουν, να εναρμονίζουν, να απαλύνουν, την «προσαρμογή» μας στο περιβάλλον, που ζούμε. Αν αυτή η

κακία να ξυπνούν χωρίς, είναι απαραίτητο να ελαττώνουν χωρίς το βράδυ. Μόνο έτσι, όταν θα έχει εξαντληθεί φυσιολογικά η περίοδος του απαραίτητου ύπνου, το ξύπνημα θα είναι αυθόρμητο και δε θα είναι απαραίτητα ξυπνήματα απότομα και αντιφυσιολογικά, που καταστρέφουν την καρδιά και τα αιμοφόρα αγγεία, φθείρουν το μυαλό και τα νεφρά και ταραζουν γενικά την ισορροπία του οργανισμού.

Για τον ίδιο λόγο, είναι καλό να ξέρετε, ότι δεν είναι υγιεινό να πηδάτε από το κρεβάτι, μόλις θα ξυπνήσετε, όπως εκείνα τα παιχνίδια με ελατήριο, που είναι κλεισμένα σε κουτί και τινάζονται έξω μόλις θα ανοίξουμε το σκέτασμα.

Το ξύπνημα, για να είναι πλήρες, θα πρέπει να διαρκέσει τουλάχιστον πέντε λεπτά (και δεν πρέπει να διαρκέσει περισσότερο από ένα τέταρτο της ώρας, για ν' αποφύγουμε να αποκοιμηθούμε πάλι, πράγμα που θα σήμαινε ένα δεύτερο και πιο απότομο ξύπνημα).

Δεν είναι, λοιπόν, άκρυχοι εκείνοι, που μένουν για λίγο το πρωί ανάμεσα στις κουβέρτες, αλλά είναι άτομα λογικά, που τα επιβραδύνει η υγεία και η μακροζωία. Γιατί έχει αποδειχθεί, ότι τον τελευταίο καιρό, ότι όποιοι κοιμάται πολύ λίγο και όποιοι ξυπνά πολύ απότομα, συντομίζουν τη ζωή του.

Έχουμε τη ηχη, ότι ο ύπνος είναι ένας είδος αποτοξίνωσης του οργανισμού, που προετοιμάζεται έτσι για μία νέα μέρα εργασίας. Σ' αυτό το φυσικό και αυθόρμητο έργο, το σώμα μας μπορεί να υποδοχθήται, κατά ένα μέρος, το βράδυ, όταν προστοιμάζεται για την ανάπαυση, και κατά ένα μέρος το πρωί, όταν αρχίζουν οι πρώτες κινήσεις, ύστερα από το ξύπνημα. Πρόκειται για απλά, μα υγιεινά διαιτητικά τεχνάσματα. Το πρώτο τεχνάσμα είναι να φάτε το βράδυ, πριν κοιμηθείτε, ένα μεγάλο μήλο. Το μήλο είναι μία τροφή πλούσια, σε υδατάνυξη, που ρευστοποιούν το αίμα, διευκολύνουν την κυκλοφορία και διεγείρουν τις λειτουργίες της πέψεως.

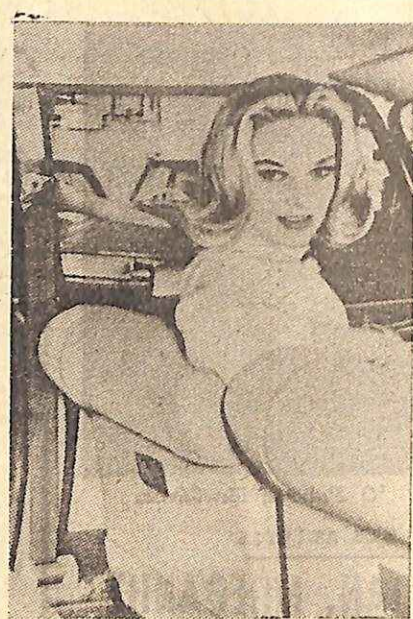
Το ίδιο ευεργετικό είναι, στην ώρα που ξυπνάτε, ένα ποτήρι ζεστό νερό, που πίνεται με μικρές ρουφηξιές και στο οποίο θα έχετε διαλύσει προκαταβολικά ένα κουτάλι μέλι. Αυτό βάζει άμεσα σε λειτουργία το έντερο και βοηθάει τον οργανισμό να ελευθερωθεί εντελώς από τις σκουριές.

Υστερα από την πρωινή τουαλέτα, ένας ωραίος περίπατος, για να πιάτε στη δουλειά σας και, μ' αυτό τον τρόπο, η μέρα αρχίζει ευχάριστα με αισιοδοξία και είναι περισσότερο αποδοτική, περισσότερο γαλήνια... Αυτό ακριβώς που χρειάζεται, με άλλα λόγια, για να εξασφαλίσει για το βράδυ ένα καλό επαναρρωτικό ύπνο.

ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ ΣΤΟΝ ΑΓΙΑΣΜΟ!

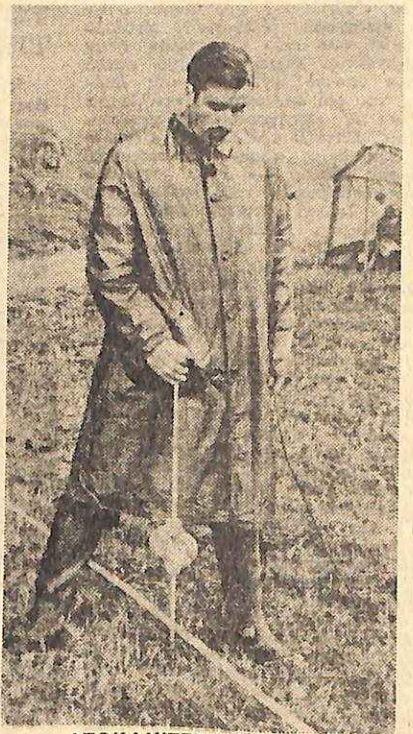
ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΘΑΜΜΕΝΑ ΜΕΤΑΛΛΙΝΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ

Η συσκευή αυτή συνδέεται μ' έναν πίνακα, που βρίσκεται μέσα στη σκηνή του βάθους και αποστέλλει στην ανακάλυψη διαφόρων αντικειμένων από σίδηρο, που βρίσκονται θαμμένα στη γη, σε μικρό ή μεγάλο βάθος (όπως άρματα σκεύη από χαλκό κλπ.). Ένα σύστημα συνδέει τον «ερευνητή» με τον πίνακα, που δείχνει αυτόματα αν υπάρχουν θαμμένα μετālλινά αντικείμενα, σε μικρή ή μεγάλη ποσότητα και σε μικρό ή μεγάλο βάθος.

ΖΩΝΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΓΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΕΣ

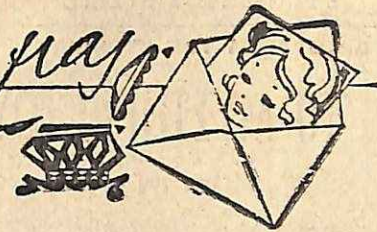
Το πρόβλημα της ζώνης ασφαλείας για όσους οδηγούν αυτοκίνητο έχει μελετηθεί από πολλούς, χωρίς να δώσει μέχρι σήμερα κανένα θετικό αποτέλεσμα. Όταν η ζώνη είναι πολύ σφιχτή στενοχωρεί και εμποδίζει τον οδηγό στις κινήσεις του και όταν πάλι είναι χαλαρή δε φέρει κανένα αποτέλεσμα σε περίπτωση συγκρούσεως. Τώρα όμως ένας Άγγλος μηχανικός προτείνει να εφοδιαστούν τα αυτοκίνητα με μία εγκατάσταση δικής του επινοήσεως, η οποία αποτελείται από μία ζώνη, που περνά χαλαρά μπροστά από το στήθος, καταλήγει όμως σ' ένα αυτόματο ελατήριο, το οποίο την τεντώνει αυτόματα και συγκρατεί τον οδηγό καθλωμένο στο κάθισμά του και στην παραμικρότερη ακόμα σύγκρουση.

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΘΑΜΜΕΝΑ ΜΕΤΑΛΛΙΝΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ

Η συσκευή αυτή συνδέεται μ' έναν πίνακα, που βρίσκεται μέσα στη σκηνή του βάθους και αποστέλλει στην ανακάλυψη διαφόρων αντικειμένων από σίδηρο, που βρίσκονται θαμμένα στη γη, σε μικρό ή μεγάλο βάθος (όπως άρματα σκεύη από χαλκό κλπ.). Ένα σύστημα συνδέει τον «ερευνητή» με τον πίνακα, που δείχνει αυτόματα αν υπάρχουν θαμμένα μετālλινά αντικείμενα, σε μικρή ή μεγάλη ποσότητα και σε μικρό ή μεγάλο βάθος.

Η ελληνογραφία μας

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στις: Μαρία Χολέβα, Πάτρας, Αγγελική Τσακμάκη, Χίον, Άννα Π. Ρ., Ένταθα, Χάιδω Μπιλημμή, Καβάλα και Ρίτα Πατάγγουλου Θεσσαλονίκη.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Σπύρος Ήλιος (18 χρόνων), Μεσολογγίου 29, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο και την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντησή μας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άκης Γιώργος (17 χρόνων), Άδριανός 23, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και φιλικής γνωριμίας.

Ο Πάρις Χοαζέ (13 χρόνων), Κέρκυρας, Εβροτίωνος 13, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό τη συνάντησή μας καλής και σταθερής φιλίας καθώς και την ανταλλαγή γραμματισμάτων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Χάραλαμπος (17 χρόνων), Γεωργίου, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό τη συνάντησή μας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Τζορτζ Πέτρος (19 χρόνων), Γεωργίου, Μαράθης, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντησή μας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Τζορτζ Πέτρος (18 χρόνων), Ζακώ, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντησή μας καλής και σταθερής φιλίας. καί, ό,τι άλλο ήθελε προτιμήσει. Φωτογραφία εφόσον δεχτεί.

Ο Χ. Άγγελος (17 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 592, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, ηλικίας 16—26 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή μας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Άνδρεας (16 χρόνων), Κάτω Ζωδία, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Πάρις Γιώργος (17 χρόνων), Φιλιά, Μορφου, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες μαθήτριες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Κώστας Άντων (16 χρόνων), Πάριος 82, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προτιμήσει.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (πλάτ. Άγίου Κωνσταντίνου, Όμορνια) 9-1 π.μ. και 4-8 μ.μ. — Τηλ. 525-387

Ο Ζ. Χριστοφίδης, Ποιός, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μαθήτριες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντησή μας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Πάρις Γιώργος (17 χρόνων), Άδριανός 23, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Γ. Δαμπαρούλης, Κούρ-α ν ο υ, Γαλήνη, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησή μας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Πέτρος Γεωργίου (17 χρόνων), Παράλληλη, Άμμοχωστός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησή μας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Πέτρος Γεωργίου (17 χρόνων), Παράλληλη, Άμμοχωστός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησή μας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Κωνσταντίνου, Ταχ. Κιβ. 374, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με

νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Νίκος Γιώργος (25 χρόνων), Α.Α.Σ. Τ.Ο., Ρ.Ο.Β. 821, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησή μας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άποστολος Γεωργίου (17 χρόνων), Άδριανός 23, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

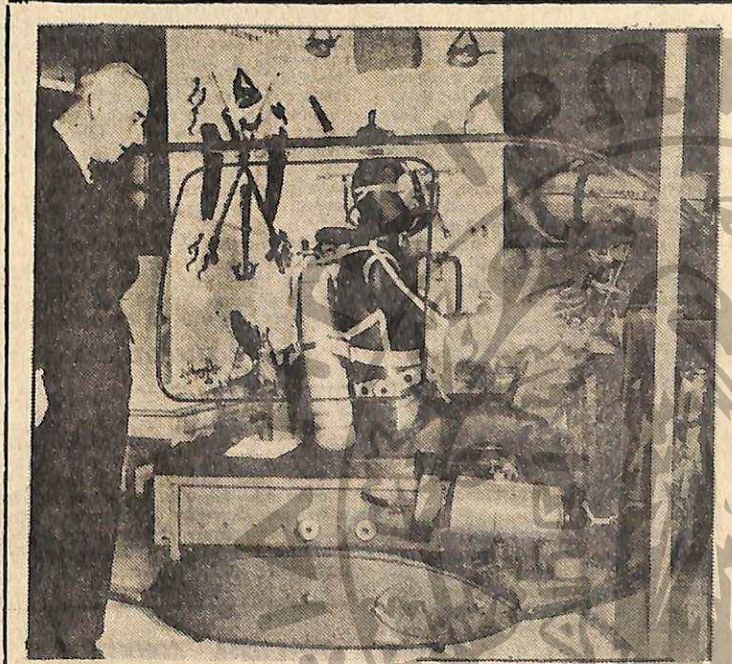
Ο Άνδρεας Γ. Μιχαήλ (16 χρόνων), Άνω Ζωδία, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησή μας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Κόκος Χάραλαμπος (17 χρόνων), Ριχάρδου 4, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησή μας καλής και σταθερής φιλίας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο S. GEORGIADIS, S/T GOLDEN EAGLE, Co GOULANDRIS, BROS LTD, 61 ST. MART AXE LONDON, E.C. 3, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον Πειραιά, ηλικίας 18—20 χρόνων.

Ο N. KORTDALLOS, M/V DEFIANT Co EMBIRI COS

ΤΟ ΑΜΦΙΒΙΟ ΣΚΟΥΤΕΡ

Ο κύριος, που στέκεται μπροστά σ' αυτή τη λονδρέζικη διπλώνα είναι ο Άγγλος ναύαρχος λόρδος Μασονμπάτεν και το αντικείμενο, που προκαλεί το θαυμασμό του, ένα καινούριο αμφίβιο σκούτερ, που θα επιτρέψει στο θάλασσαν να διανύει το δρόμο του χωρίς να φοβάται τους καρχαρίες. Κατασκευαστής του είναι ένας λονδρέζος μηχανικός, ο οποίος απέδειξε σε μία πρόσφατη επίδειξη της εφευρέσεώς του ότι το αμφίβιο σκούτερ, που λειτουργεί με μία μπαταρία ατμικής ενέργειας, με μεγάλη εφάρμοξη μέσα στο νερό και κατασκευάζεται με την ίδια ευκολία. Έκτος από τη μηχανή, τα πάντα είναι φτιαγμένα από πλαστική ύλη.

LTD, DUNSTER HOUSE 17) 19 MARK LANE ST. LONDON, E.C. 3, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο P. PAKONSTANTINOU (25 χρόνων) S/T SPEEDWAY INC 26 BROADWAY, NEW YORK 4, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο G. ALISANDRATOS, S/T WORLD INDUSTRT, Co NIARCHOS LONDON LTD, 41/43 PARK ST. LONDON W.1., ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 22 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προτιμήσει. Φωτογραφία εφόσον δεχτεί.

Ο DIMITRIOS KARELIS, M/V AEGEAN ISLAND, Co COULOUTHROS LTD, 51/54 FENCHURCH ST. LONDON E.C. 3, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο N. SPYRIDES, S/T REZA SHAH THE GREAT BANKSIDE HOUSE 107 LEADENHALL ST. LONDON E.C. 3, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 17—20 χρόνων, στην ελληνική, γαλλική, αγγλική και ιταλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντησή μας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο COSTAS PAPAGEORGIOU, S/T ATLANTIC PRINCE Co MARITIME BROKERS INC 52 BROADWAY NEW YORK 4, N.Y., USA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντησή μας καλής και σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία εφόσον δεχτεί.

Ο N. GEORGIU, S/V ELIAS LEMOS BROS. LTD, BURY COURT HOUSE 7/8 BURY COURT ST. LONDON E.C. 3, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό με σκοπό τη συνάντησή μας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο J. MEMTISAS, S/T SPEEDWAY TRITON SHIPPING INC 26 BROADWAY NEW YORK 4, N.Y., USA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντησή μας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εφόσον δεχτεί.

Ο N. DRAGONAS, S/T CASTELLA N. GOULANDRIS LTD, BALTIC HOUSE 27 LEADENHALL E.C. 3, ST. LONDON E.C. 3, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντησή μας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ANDREAS DEDES, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 16—20 χρόνων. Φωτογραφία εφόσον δεχτεί.

Ο E. THEODOROU, M/V TASSOS NOMICOS LINES LTD, 105/9 BISHOPS GATE LONDON E.C. 2, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντησή μας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο V. VANDIS, S/T DIONE Co MERCURY MARINE AGENCY INC 21 WEST ST. NEW YORK 6, N.Y., USA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει στην αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ενασχόλησή της.

Ο SP. ZATTAS, S/S ARMAR, TRANS OCEAN STEAMSHIP, AGENCY INC. 21 WEST STREET NEW YORK 6, N.Y., USA. θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 16—18 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο G. TSAPARAS, S/S PERSIAN CAMBYSES, PERSIAN SHIPPING SERVICES DEVON SHIRE CHABERS 146 BISHOPSGATE LONDON E.C. 2, 7. θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 20—25 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο G. CHANDRINOS, S/S WHITE CLIFFS, Co MARITIME BROADWAY NEW YORK 4, N.Y., USA. επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μία νέα, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο G. KEFALAS, M/V ARCHANGELOS G. DIAMANTIS LEMOS Co 57/60 OLGATE HIGH STREET LONDON E.C. 3, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας καθώς επίσης και την ανταλλαγή καλών ποσάτων.

Ο Ν. ΚΤΡΙΑΚΑΚΗΣ και ο P. KRITIKOS S/T ATTICA, N. GOULANDRIS LTD., BALTIC HOUSE 27 LEADENHALL ST., LONDON, E.C. 3, ENGLAND, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 22 χρόνων, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα.

Ο ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΝΔΟΥΡΟΣ (25 χρόνων) S/T OLY RIDER, OLYMPIC MARITIME S.A. AVE DE MONTE CARLO, MONTE CARLO MONACO, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 17—25 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων.

Ο SPISIDON VARTZIS, S/T VIOLETTA, Co MAVROLEON BROS. LTD, ST CLARE HOUSE, 30—33 MINORIES, LONDON E.C. 3, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 16—20 χρόνων, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο RAPHAEL MELACHRINOS, M/V AGIOS DIMITRIOS, ALIPODOU No 4, PIREUS, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον την Ελλάδα, ηλικίας 18—22 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΔΙΟΝΙΣΙΟΣ ΑΝΤΖΟΥΛΑΤΟΣ, S/T IONIAN MESSENGER, Co VERGOTIS LTD, GREC—CHURCH LANE LONDON E.C. 3, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από την Αθήνα, το Περιστέρι και τον Πειραιά, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων και μικρών δώρων.

Ανδ φίλοι, ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΥΙΑΝΤΑΚΑΚΗΣ και ο M. MARGARAKIS, S/T EUGENIA NIARCHOS 41) 43 PARK STREET, W.I. LONDON, ENGLAND, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον την Ελλάδα, ηλικίας 18—22 χρόνων.

Ο Ε. ΠΑΛΟΥΒΙΣ, S/S EURYBATIS MARCHESINI S LINE, 26 BROADWAY ST., NEW YORK N.Y., 4, USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

ΕΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ

Υπό του Ευαγγελικού Ίεροκλήρικο ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Μυστήριο το βάπτισμα. Τι είναι μυστήριο; Κάτι που ό,τι μπορεί ο άνθρωπος νους μας να καταλάβει. Και γιατί καλούμε το βάπτισμα στη Χριστιανική Εκκλησία μυστήριο; Γιατί είναι το σύμβολο κάποιου μυστηριώδους γεγονότος που λαμβάνει χώρα μέσα στην καρδιά του ανθρώπου που πιστεύει στον Χριστόν.

Το πρώτο και το μεγαλύτερο απ' όλα τα μυστήρια της Χριστιανισμού είναι η αλλαγή που λαμβάνει χώρα, όταν ο άνθρωπος πιστεύει στον Χριστόν και τον δεχόμαστε δια της πίστεως ως Σωτήρα του. Γίνεται καινούργιος άνθρωπος. Αλλάζει ο εσωτερικός του άνθρωπος. Και η αλλαγή αυτή φανεράνεται και στην εξωτερική του εμφάνιση και στον τρόπο της ζωής του.

Ένα κοριτσάκι, μιλούσε σε δυο κυρίες για την αλλαγή αυτή που έλαβε χώρα στη ζωή της μια και δέχθηκε τον Χριστό για Σωτήρα της. «Και τί έγινε κι αυτό, κοπελίτσα μου — την ρώτησε ο ένας κυρίας — τώρα δεν είσαι άμαρταν;» «Να σας πω, κυρίες, ποιά ή διαφορά, μεταξύ της εποχής προτού δεχθώ τον Χριστόν και τώρα. Τότε, κυνηγόμια εγώ την άμαρτία, την ήθελα. Τώρα, με κυνηγά εκείνη, αλλά που να με πιάσει!» Μυστήριο... Απ' όφους της άμαρτίας, γίνεται εχθρός της...

Πώς λέγεται το μυστήριο αυτό; Ο Χριστός μία μέρα ομιλώντας γι' αυτό, σ' ένα Έβραίο Δεσπότη, τον Νικόδημο, το άκούσαμε «Ανα-τόν Νικόδημο, ο Νικόδημος ως γέννησι. Έβρώρησε ο Νικόδημος ως άδύνατο το μυστήριο αυτό, γιατί προσπαθούσε να το εξηγήσει με τα δεδομένα του υλικού βασιλείου. Περιελάμβανε την πνευματική γέννηση μέσα στο πνευματικό βασίλειο, με την υλική γέννηση μας μέσα στο υλικό βασίλειο.

Επί τέλους δεν είμαστε μόνο σώμα. Υπάρχει κάτι το μυστηριώδες που σε κάμνει να σκέπτεσαι να αρθρώσεις λέξεις λογικές. Ο πραγματικός εαυτός σου, δεν είναι ούτε τα κόκκαλά σου, ούτε τα χημικά συστατικά του σώματός σου. Το πραγματικό σου «Είμαι», αποτελείται από το άσφατο, αλλά μυστηριώδες, άπιαστο συστατικό, που λέγεται ζωή, πνεύμα. Το πνεύμα σου είναι εκείνο που κινεί τα πόδια σου, που οδηγεί τα μάτια σου, που ανοίγει το στόμα σου κατά βούλησιν κ.ο.κ.

Αυτό το πνεύμα σου είναι εκείνο που παρήκωσε τον Θεόν και χωρίστηκε από το Δημιουργό του. Πέθανε. Χωρισμός είναι ο θάνατος — χωρισμός πνευματικός... — χωρισμός του ανθρώπινου πνεύματος από του Πνεύματος του Θεού. Γι' αυτό, φύσει ο άνθρωπος πεσμένος, νεκρός καθώς είναι δε μπορεί να επικοινωνήσει ή να σκέπτεται τον Θεόν.

Πώς μπορεί να επανασυνδεθεί με τον Θεόν του. Η δικαιοσύνη του Θεού απαιτεί, η άμαρτία του ανθρώπου να μη μείνει ατιμώρητη. Θάνατος είναι ο μισθός της άμαρτίας. Θά έπρεπε να πεθάνεις συ. Άλλά τόσο μεγάλη είναι η ευσπλαχνία και το έλεος του Θεού, που αντί ν' αφήσει έσένα να πεθάνεις, έστειλε τον Υιόν Του τον Ίησούν Χριστόν, όταν δεχθείς τον Θεόν. Τί γίνεται με σένα, τώρα;

Χρωστάς ένα άρισμένο ποσό. Έρχεται κάποιος και το πληρώνει αντί σου. Αν το δεχθείς ως την ξεχρεώσιν σου, απαλλάσσεται από την εθύνη. Αυτό ακριβώς συμβαίνει, όταν δεχθείς το έργο του Χριστού που έγινε για σένα πάνω στο σταυρό του Γολγοθά. Και αιώνιασαι.

Δεν είσαι πιά χρωστάς άπέναντί του Θεού. Κι' από κείνη τη στιγμή που δεχθείς την ξεχρεώσιν της άμαρτίας σου, γίνεσαι καινούργιος άνθρωπος. Μυστήριο πραγματικό.

Ο μόνος σκοπός για τον οποίο ο Χριστός ήλθε στον κόσμο και για τον οποίο γράφτηκε το άρθρο αυτό, είναι για να συμβεί και σε σένα το μυστήριο αυτό της αναγεννήσεως.

Και το βάπτισμα γιατί το λέμε μυστήριο; Γιατί δείχνει εξωτερικά εκείνο το μυστήριο που συνέβη ήδη στην καρδιά του ανθρώπου που πιστεύει προσωπικά κι' ευσυνείδητα στον Χριστόν. Η μετέωρα προηγείται. «Μετανοήσατε και ως βαπτισθή έκάστος υμών εις το όνομα του Ίησού Χριστού εις άφενιν άμαρτιών» (Πράξ. β' 38).

Είναι μυστήριο το βάπτισμα γιατί συμβολίζει την ταφή μας και την άναστασιν μας με τον Χριστόν. Δείχνουμε με το δούτημά μας στο νερό, ότι κι' εμείς μαζί με τον Χριστόν κατεβήκαμε στα έγκατα της Γης — ότι πεθάναμε μαζί Του ένεκα των άμαρτιών μας. Άλλά και ότι άναστήθηκε μαζί Του. Θερίζουμε τα άγαθά άποτέλεσματα της Θυσίας του Χριστού, χωρίς ήμεις να θυσιαστούμε. «Η άγνοείτε, ότι όσοι έβαπτίσθημε εις Χριστόν Ίησούν, εις τον θάνατον Αυτού έβαπτίσθημε» συνετάφημε λοιπόν με Αυτόν δια του βαπτίσματος εις τον θάνατον, ίνα καθώς ο Χριστός άνέστη εκ νεκρών δια της δόξης του Πατρός, ούτω και ήμεις περιπατήσωμε εις νέαν ζωήν. (Ρωμαίους στ' 3).

Αν όμως το βάπτισμα συνδέεται τσόν στενά με την Μετέωρσιν, με την άναγεννήσιν, τότε ο Χριστός γιατί να έλθε στον Ίώαννιν να βαπτισθή;

Ήταν άμαρτωλός κάποτε ο Χριστός; Όχι. Πρόσεξε την άπάντησιν που ο Χριστός έδωσε στον Ίώαννιν βλέποντας τον διαταγόν του να Τόν βαπτισθή. «Ούτως είναι πρέπον εις ήμάς να έκκληρώσωμεν πάσαν δικαιοσύνην». (Ματθ. γ' 15). Είχε το δικαίωμα να βαπτισθή γιατί ήταν φύσει δικαίος. Έβαπτισθή δίδοντας έτσι το παράδειγμα σ' εκείνους που θα έδικαιώνοντο δια του θανάτου Του. Η θελή ο Χριστός να συντατισθή απόλυτα μαζί μας, μία κι' ένεσάρκηθη για χάρι μας. Έπωφελήθη άραγε του έργου αυτού του Χριστού δεχόμενός το για τη σωτηρία σου;

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ο έπιθυμώ να λάβη ένα τεύχος με την σειράν των άρθρων «Το Κήρυγμα της Κυριακής» όλοκληρόν του προηγουμένου μηνός ή δωρεάν την Καίτην Διαθήκην εις άπλην νεοελληνικήν μετάφρασιν, άς μάς γράψης στην διεύθυνσιν: Δημοσιεύσεις Ο ΣΠΟΡΕΥΣ — Γραμματοθύρις 387, Αθήνας.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ —
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Αχαρνών 98 — Άμφιλοχίας 1
Έπανάκαμψε έκ του ταξιδίου της και δέχεται ως και πρότερον 10—12 και 5—7 ώς και επί συνεντεύξε Τηλέφωνον 810.760.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η ΜΑΡΟΥΛΑ ΔΟΡΟΘΕΟΥ, (17 χρόνων), B.P. 80 WATSA REPUBLIQUE, GONGO, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Η ΡΟΛΕΤΑ ΡΕΤΡΙΔΟΥ και η ΚΑΤΙΑ ΜΙΧΑΪΛΙΔΟΥ, ΒΕΤΟΓΛΟΥ, TARLABASI, FINDIK SOK No 1)4, TURKIYE, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 18—21 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο THOMAS, POSTLAGERND Z'URICH 23, HELVETIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες της Νοτίου Αφρικής με σκοπό ό,τι ήθελεν επακολουθήσει.

Ο GIUSEPPE CERITO, VIA SERRAGLIO VECCHIO 15 P/S BUCCHERI PALERMON, ITALIA, τελειοφάντος της Ιατρικής, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελεν επακολουθήσει.

Ο Α. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, 23 GILDERN ROAD, LONDON N.W.5, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας κάτω των 30 χρόνων, κατά προτίμηση από την Άγγλία και τη Γερμανία, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΑΝΤΟΝΑΚΙΣ ΧΡΙΣΟΣΤΟΜΟΥ, 67 MULKERN RD. LONDON N. 19 ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 17—21 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελεν επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο BILL BERDOS, 1048 OSINGTON AVE. TORONTO ONTARIO, CANADA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό ό,τι ήθελεν επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ν. ΗΑΤΖΙΟΓΛΙΟΥ, RUE ISTANBUL 6, ALEXANDRIE, R.A.U., επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΜΑΡΙΟ ΚΑΠΑΓΟΝΑ KURITULUS CIVAN SKK. 5)2 I-STANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην αγγλική, γαλλική και ιταλική γλώσσα.

Ο Π. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ και ο Κ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ, 5 JARVIE DR GRINGILA NSW, AUSTRALIA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα και την Άμερικη με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο BILL ΚΤΡΙΑΤΣΙΣ, 2064 MC. GILL COLLEGE AVE APT' H. MONTREAL 2, CANADA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες άποφοίτους Γυμνασίου, με σκοπό ό,τι ήθελεν επακολουθήσει.

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΛΕΒΕΝΤΙΣ, GUNAR P.O. SASK, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό.

Ο Δ. ΛΕΦΚΙΜΙΑΔΗΣ, GUMBERT ST. 164 D'USSELDORF ELLER GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Δ. ΦΙΛΙΠΙΔΗΣ και ο Δ. ΣΤΑΥΡΑΝΙΔΗΣ, 7 BARNSBURY TERRACE LONDON N. 1, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, ηλικίας 18—22 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελεν επακολουθήσει.

Αρνηση στη μέση και τους χώρους. Άρραξη η μητέρα μου από τη χέρι και θύνηκος τρέχοντας στο δρόμο. Σε λίγο πτώσαμε στην άστυνομία. Για πρώτη φορά, η μη-

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ και η τραγική κόρη του

Η Άγγλιδα Μαίρη Φράνκλιν άφηνείται ή Ίδια την πρόσφατη έφιαλτική περιπέτειά της

ΜΙΣΟΥΣΑ τον πατριό μου μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς μου. Το μίσος μου έγινε δυνατότερο την ημέρα, που έβρηκα ένα σημείωμα στο εργοστάσιο, όπου δούλευα: «Άγαπητή Ίζα, αύριο θα σε σκοτώσω. Πιθανόν, όμως, μέχρι τότε ν' αλλάξω γνώμη. Ο πατέρας σου».

Όταν τελείωσα το διάβασμα ήξερα πως δεν ήταν ένα άνηθο άστείο... επειδή ο θετός μου πατέρας είχε κάνει προηγουμένως δύο φόνους.

Το πρώτο του θύμα ήταν ο άγρότης Τομ Πικερν, που του είχε σπάσει το κρανίο μ' ένα βαρύ λαστό. Κατόρθωσε, όμως, ν' αποφύγει την καταδίκη, επειδή είχε αναγκάσει τη μητέρα μου να ψευδομαρτυρήσει.

Λίγα χρόνια μετά τον πρώτο του φόνο, στραγγαλίστηκε τον ηλικιωμένο Ρόουζ Χάρπερ, που κατοικούσε κοντά μας. Και πάλι, όμως, διέφυγε το θάνατο, χωρίς στην ψεύτικη, αλλά επίδειξη κατάδειξη του.

Αυτός όμως, δψαμμένος για αίμα, δεν είχε χορτάσει. Σχεδίαζε να σκοτώσει και τη μητέρα μου με το μαχαίρι, που χρησιμοποιούσε για να καθαρίζει τα μίληα...

Βγήκα τρομοκρατημένη από το εργοστάσιο και έτρεξα στην άστυνομία, κλαίγοντας.

Ο διοικητής του τμήματος με θεσάωσε ότι θα έπιπρόσε συνε-χώς το σπίτι, για να με προστατέψω. Εύτυχώς για μένα, τις δύο έπομενες ημέρες, δε συνέβη τίποτα. Ο πατέρας μου προσποιόταν ότι είχε ξεχάσει το άπειλητικό σημείωμα.

Ένα μήνα μετά, τον έβρισαν για μία κλοπή, που είχε κάνει και καταδικάστηκε σε φυλάκιση όχτώ μηνών. Την ημέρα της δικής έλ-χας σκεπή, κυτταζόντας το πολύ-δωσανιμένο και τοδαιπωρημένο πρόσωπό της μητέρας μου: Αίθιο μεγάλη έχει αρχίσει να φαίνεται! Δε θα μάθω ποτέ πως αυτός ο άνθρωπος είναι ένας τέρας;...

Λίγο άργότερα είχε πη η μητέρα μου: «Όταν παντρευτή, πρέπει να μείνεις κοντά στον άντρα σου. Ο γάμος είναι ένα άπο τα ιερότερα μυστήρια. Υποχέθηκε να μείνει κοντά στον άντρα μου μέχρι την ημέρα που θα πεθάνω και την ύποσχεσι αυτή δε θα την άδελήσω».

Αυσχυμένη μητέρα! Δεν ήξερε ότι καταδικάζε τον εαυτό του σ' ένα φρικιαστικό θάνατο.

Ένώ όλοι έβλεπαν πως ο πατριός μου ήταν η προσωποποίηση του σατανά, η μητέρα μου έλπιζε ότι με τον καιρό θα τον έκανε να πάρει τον ίσιο δρόμο.

Οι έλπίδες της, όμως, άποδείχτηκαν μάταιες. Όταν ο πατριός μου άποφυλάκιστηκε, ήταν χειρότερος από κάθε άλλη φορά.

Μία ημέρα, για μία άσχημη ά-φορμή, δημιουργήθηκε ένα τρομερό έπισόδειο: Ο πατριός μου έκανε μία βίαιη σκηνή στη μητέρα μου και την κατηγορήσε πως παραμελούσε το σπίτι της, επειδή της άρεσε να άσχοληται λίγη ώρα με τον ήλιο. Έκείνη του άντιμλήσε κι' έκανε ν' ανεβή στο δωμάτιό της. Ο πατριός μου την άκόλουθησε, έξωλος. Άκούσα δούρου πάλης:

Έτρεξε άνασταταμένη προς τη κλά που έτρεξε κι' αυτό που εί- μέσα στο αίμα μου να παγώσει μέσα στις φλέβες: Η μητέρα μου είχε άκούσει ότι όσα της στέν τοίχο και άνικανη να κάνει την πα-ραμική κίνησι, δεχό, στο πρό-σωπό της τα φοβερά πλάσματα του πατριού μου.

Άρρηξη στη μέση και τους χώ-ρους. Άρραξη η μητέρα μου από τη χέρι και θύνηκος τρέχοντας στο δρόμο. Σε λίγο πτώσαμε στην ά-στυνομία. Για πρώτη φορά, η μη-

τέρα μου, αντίληφθηκε πως είχε να κάνει μ' ένα τρελλό και του έκανε μνήσι. Ο πατριός μου καταδικά-στηκε σε τρίμηνο φυλάκιση...

Ο καιρός περάσε σύντομα — έ-τοι, τουλάχιστον, φάνηκε σ' εμάς — κι' ο πατριός μου γύρισε στο σπίτι. Έπειδή δίν του έδινε κανείς ση-μασία, καθόταν άμλητος σε μία γκα-νιά τρίφοντας το μέτωπό του μέχρι να το ματώση ή άκονίζοντας ένα μαχαίρι...

Ένα έβραδυ κοιμήθηκε με το μα-χαίρι κάτω από το μαξιλάρι του. Ίσως να το είχε κάνει κι' άλλοτε. Αυτή τη φορά, όμως, το έβρηκε η μητέρα, ενώ έστρωνε το κρεβάτι...

Δεν ξέρω πως θρέθηκε εκεί, άπάντησε ψέματα ο πατέρας μου. Για πρώτη φορά τότε είδα στα μάτια της μητέρας μου ένα άπε-ρίγραπτο πανικό.

Ο χειμώνας πέρασε κι' ήρθε η άνοιξη. Ένα πρωί η μητέρα μου

Η Μαίρη με τον έγγληματικό πατριό της.

είπε πως θα πήγαινε να ψωνίσει. Ο πατριός μου προσφέρθηκε να τη συνοδεύει. Από το παράθυρό τους κυττάσε να άπομακρύνονται από το σπίτι. Η μητέρα μου είχε φορέσει το γούνινο παλτό της και στο χέρι της κρατούσε μία τσάντα. Από τότε δεν την έβλεπα ζωντανή...

Όταν ο πατριός μου γύρισε με μισητή, μου έλεγε πως η μητέρα μου τελείωσε κάτω στην πόλη για να τελειώσει τα ψώνια της. Έρπα-σε τ' άπογεμα. Είχα αρχίσει ν' ά-νησυχώ...

Είχε νυχτώσει για καλά, όταν γύρισα στο σπίτι, μετά τον κινη-ματογράφο. Ο πατριός μου καθό-ταν στην κουζίνα και για να με καθυψάσει, επειδή δεν είχε γυ-ρίσει άκόμη η μητέρα μου, έλεπε πως πριν λίγη ώρα του τηλεφώνησε ότι θα έμενε στην άδελφή της.

Φοβερές ύποψίες άρχισαν να με κυριεύουν. Ποτέ άλλως δεν είχε μείνει η μητέρα μου έξω τη νύ-χτα.

Πέρασαν έτσι τρεις μέρες χωρίς να παρουσιασθή η μητέρα μου. Το παράδεισ είναι πως όταν γύρισε μου έλεγε πως μόλις του είχε τηλε-φωνήσει — άπο διαφερετικό μέρος κάθε φορά. Τελικά δεν κρατήθηκε και πλησιάζοντας προς το τζάκι, είπα:

«Όλη αυτή η ύπόθεσι μου φαί-νεται ύποπτη. Πώς είναι δυνατόν να τηλεφωνή πάντα, όταν είσαι περι-

Η Μαίρη Φράνκλιν, στην αλλη τοι συγγενικού της σπιτιού, μετά την περιπέτειά της.

δεν είμαι έξω; Τότε παρατήρησα πως το μαχαί-ρι που μ' αυτό καθόριζε τα μίληα η μητέρα μου έρισκόταν πάνω στο τζάκι. Άρχισα να του κάνω διά-φορες έρωτήσεις και έαφνικά έν-νοιωσα ένα τρομερό πόνο στο κε-φάλι. Για μία στιγμή όλα στρι-φογύρισαν γύρω μου και έπειτα κατάλαβα πως ο πατριός μου προσ-ποθούσε να με πνίξη!...

Άρχισα να κλωτσώ και να φω-νάζω με όση δύναμη μου είχε ά-πομείνη. Τα μεγάλα δάχτυλά του έβούλσσαν το στόμα μου. Μά τα δάγκωσα τόσο δυνατά, ώστε τρα-δίχτηκε πίσω σβήλίζοντας...

Από την πόρτα τις κενύοντας μη-κε τότε το μεγαλύτερο σκάλι του πατριού μου και μου ρίχτηκε.

Πάλεψα με υπεράνθρωπες δυνά-μεις για να ξεφύγω κι' άποτομα μία έπτολη ήρεσια θανάτου άπλά-θηκε στο δωμάτιο.

Ο πατριός μου είχε καρφωμένο το έλεμα του πάνω μου, ενώ από το χέρι του —έκει που τον δάγκω-σα— έτρεχε αίμα.

Ο λαμός μου πονούσε και το κεφάλι μου το ίδιο. Πάνω στο πά-τωμα έρισκόταν το σφυρί, που μ' αυτό με είχε χτυπήσει προηγου-μένως. Τα δόντια του σκάλου μου είχαν κάνει μία πληγή στο χέρι.

Μείνανε άκερη ώρα, ο ένας άπέ-ναντι από τον άλλο, χωρίς να μι-λάμε. Τελικά, ο πατριός μου μου έδειξε με το χέρι του το δωμάτιο μου και με διέταξε με άγρια φωνή ν' άναβα άπάνω. Δεν τόλμησα να μην υπακούσω. Κλειστήκα μέσα στο δωμάτιό μου κι' έπεσα ντυμένη στο κρεβάτι. Άμέσως, έκαναν τη σκέψη να δραπετεύουν από το σπίτι αυτό του τρέμου.

Το παράθυρό ήταν πολύ ψηλά από το έδαφος. Η μόνη έξοδος ήταν η σκάλα. Προσπάθησα ν' άνοίξω την πόρτα του δωματίου μου, μά ήταν κλειδωμένη. Σαν άχρηστα στο κρε-βάτι. Παρά το γεγονός, ή προσπά-σια μου, και τη συγκίνησι, ο τρόπος δεν με άφηνε να κλεισώ μάτι. Έ-πρεπε να είμαι ξύπνια για να...

μην πεθάνω.

Τρεις μέρες πέρασαν από τότε. Είχα ξεχάσει έντελως την τύχη της μητέρας μου και σκεφτόμουν να έρω κάποιο τρόπο να γλυτώσω ένώ.

Μά γρήγορα κατάλαβα πως ήταν άδύνατο. Ο πατριός μου με πα-ρακολουθούσε πάντοτε. Δε μ' άφηνε ούτε στιγμή από τα μάτια του. Το δράδι με κλείδωνε στο δωμάτιο κι' εγώ έμενα άγρυπνη, περι-

μένοντας ν' άκούσω το κλειδί να γυρίσει και να δω τον πατριό μου να μπαίνει κρατώντας το μα-χαίρι, που, μ' αυτό είχε σκοτώ-σει τη μητέρα μου. Το μεσημέρι της τετάρτης ημέρας πήρα την άπο-φασί να δραπετεύσω.

Ο πατριός μου καθόταν στην πο-λυθρόνα του με τα μάτια κλειστά. Προσποιόταν ότι κοιμόταν. Ήξερα πολύ καλά, όμως, ότι με παρακο-λουθούσε άγρυπνα.

Με σδυμένη φωνή του είπα πως ήγναται στην τουαλέττα. Με κυ-τώσε, ενώ προχωρούσα προς την πόρτα και δεν σηκώθηκε από την πολυθρόνα του.

Ήταν μία μοναδική ελπίδα. Άντι να πάω προς την τουαλέττα, έτρεξα στην έξοδο. Άνοίξα την πόρ-τα και άδραμπα στο δρόμο. Κοντά μας δεν άπήρχαν άλλα σπίτια. Έ-τρεχα σαν άλασθημένη. Δεν ήξε-ρα που ήγναται. Κι' από μέσα μου έλεγα όστε προσευχές είχα μάθει.

Τα όμηνα του πατρός μου, που με άκούσθουσε, έμοιάζαν σ' αυτή μου σαν προμήνια θανάτου...

Δεν έβρω πού άρα κρατήσε αλ-τη ή καταδίωξι... Έαφνικά, έτεκρη να μπειρ μου ένα σπινι. Έτρεξα προς τα έκει και χτύπησα την πόρτα.

Μία γυναίκα ήρθε και μου άνοιξε τη στιγμή που ο πατέρας μου έφτασε κοντά μου. Μόλις είδε τη γυναίκα που μου άνοιξε, έκανε μεταβολή και χάρηκε τρέχοντας.

Οι καλοί έκαίσι άνθρωποι, άφοι με περιποθήσαν όποιο να συνέλ-θω, με συνόδεψαν στο άστυνομικό τμήμα. Έκει, άπληθήκα τα πάντα με κάθε δυνατή λεπτομέρεια.

Όταν σε λίγο ένας άστυνομικός έφερε τον πατριό μου στο τμήμα, τον είδα να μου ρίχνει ένα βλέμμα γεμιστό τρελλό μίσος. Παρ' όλη την άσφάλεια που έννοιωθα εκεί, ένας καρός έρωτας έβουσε άλόκληρο το κορμί μου.

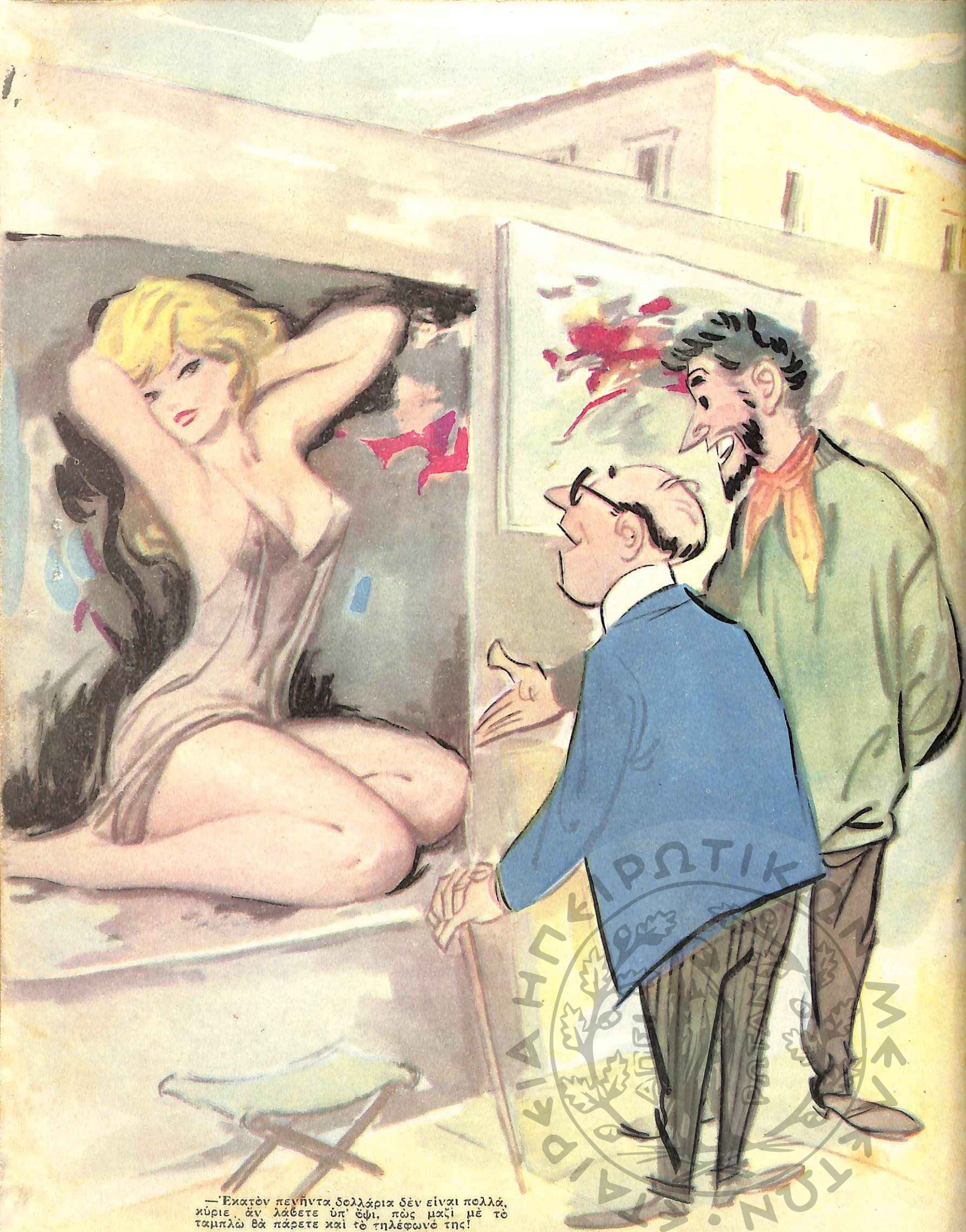
Ο πατριός μου άνήθησε στην άφνη πάντοτε. Είπε ότι τυχαία εί-χα χτυπήσει με το σφυρί και ότι δεν ήξερε πού ήταν η μητέρα μου. Τελικά, μετά από άπειροάκις άνα-κρίσεις, ο άσθροπος αυτός, που έ-κρεσε μία σιδερένια θάληνη, λύγισε κι' άναγκάστηκε να θιολογήσει.

Λίγες στιγμές μετά, οι άστυνο-μοί άνεκάλισαν το πάτωμα της μητέ-ρας μου θωμένο μέσα στον ήλιο.

Όσο για μένα, έφυγα από εκείνο το σπίτι της άφνης και του τρό-μου και πήγα να μείνω μαζί με κά-τι συγγενείς μου.

MAIRH FRANKLIN

★ Τρώτε άφθονα φρούτα και πίνετε κατά καιρούς μια-δυό φιάλες μεταλλικό νερό. Κινώντας κίνδυνος δεν απειλεί τη ύγεια κατά το 1963. Διατηρήστε όμως έτοιμους τις άδρες άποψη. ★ Χρόνια

—Έκατὸν πενήντα δολλάρια δὲν εἶναι πολλὰ,
κύριε, ἀν λάβετε ὑπ' ὄψι, πὼς μαζί με τὸ
ταμπλώ θὰ πάρετε καὶ τὸ τηλέφωνό της!
(Τοῦ Μ. Γάλλ:α)